MARSLILAR

Isaac Asimov

bilim kurgu

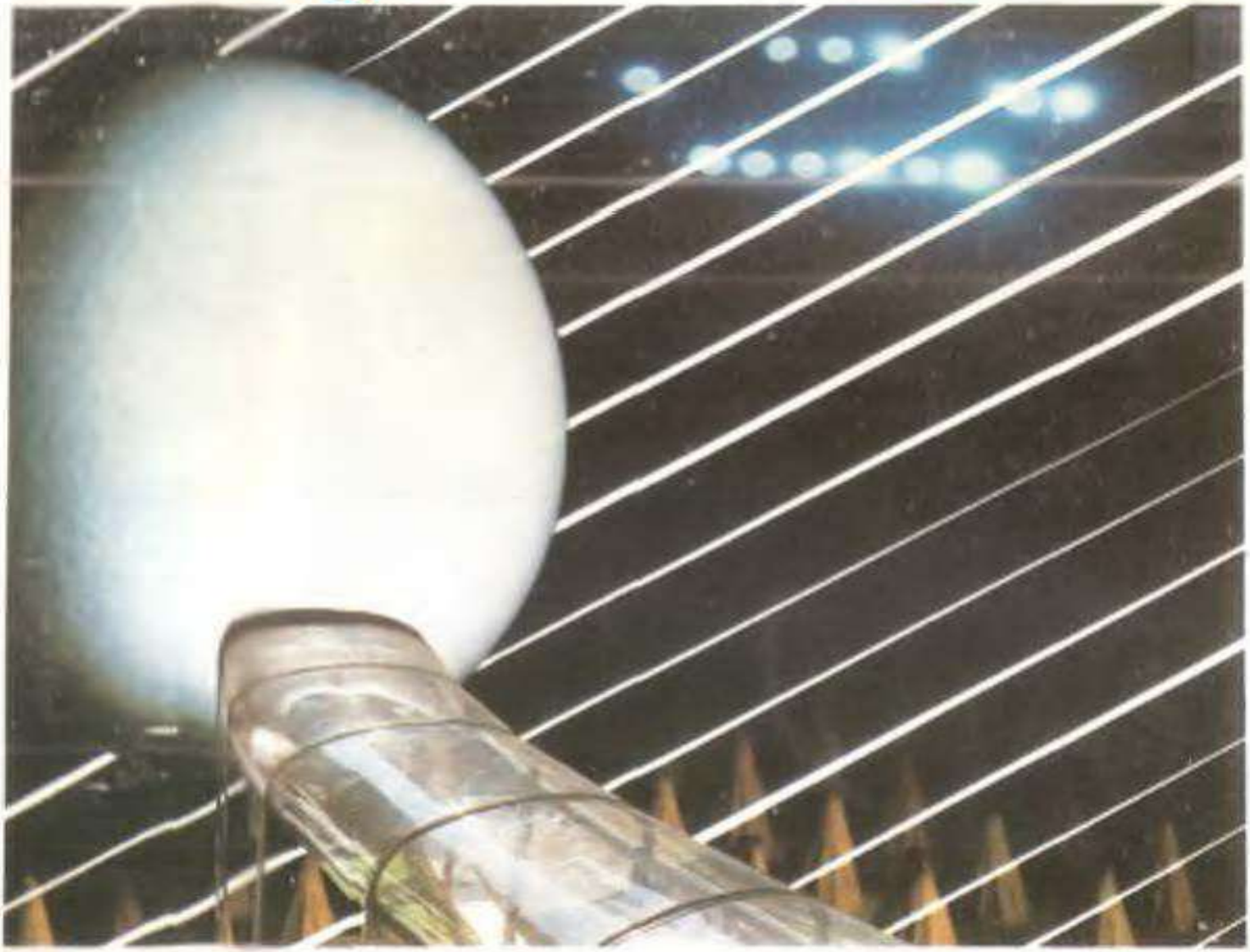

MARSLILAR

Isaac Asimov

bilim kurgu

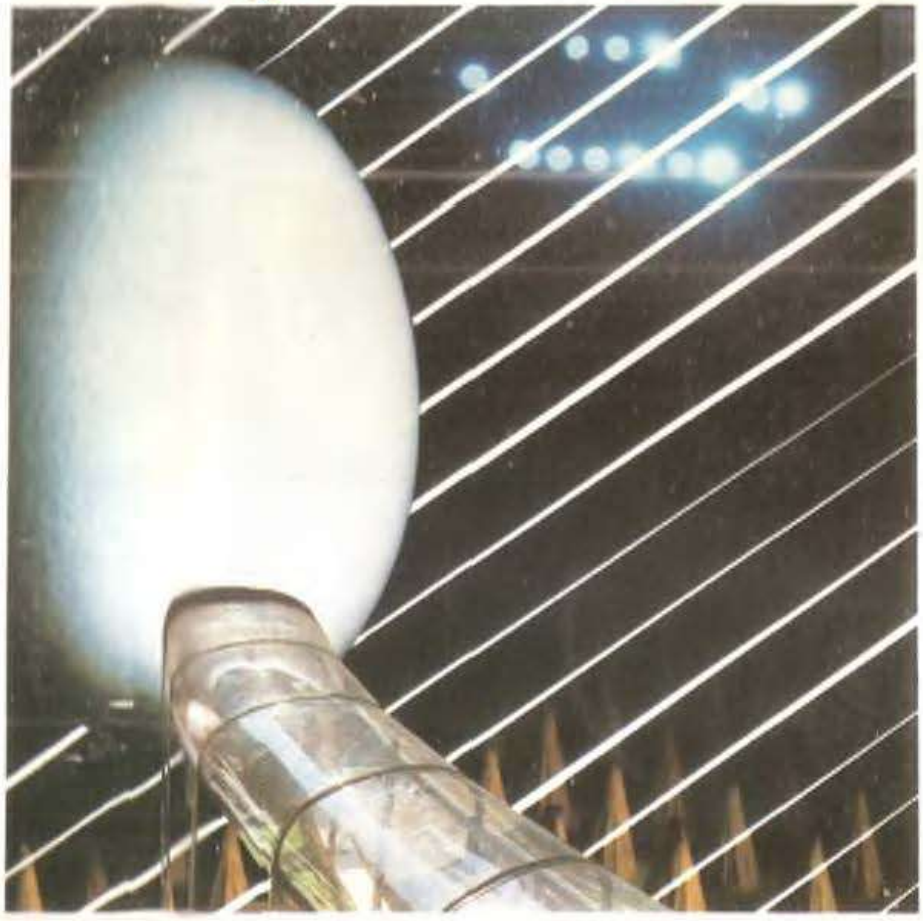

ISAAC ASIMOV

MARSLILAR

Türkçesi: HULUSİ ÖZAYKUN

cep KİTAPLARI A.Ş.
Piyerloti Caddesi 7- 9 Çemberlitaş - İstanbul

ISAAC ASIMOV

MARSLILAR

TÜrkçesi: HULUSİ ÖZAYKUN

K İT A P L A R I

Piyerloti Caddesi 7- 9 Çemberlitaş - İstanbul

THE MARTIAN WAY
MARSLILAR
ISAAC ASIMOV'un bilimkurgu öyküleri
türkçeleştiren: Hulusi Özaykun

*

© 1997 Doubleday, New York/ Kesim Ajans
Cep Kitapları, İstanbul

1979 Doubleday baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

*

ISBN: 975- 480-052-9

*

cep kitapları: 41/bilim kurgu: 5
birinci baskı: 1984
ikinci baskı: 1991

üçüncü baskı: 1997

*

ofset hazırlık: Cep Kitapları
ofset baskı: Mart Matbaası

THE M ARTIAN W A Y

M ARSLILAR

ISAAC ASIM OV'un bilimkurgu öyküleri

türkçeleştiren: Hulusi Özaykun

© 1997 Doubleday, New York/ Kesim Ajans

Cep Kitapları, İstanbul

1979 Doubleday baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

ISBN: 975- 480-052-9

cep kitapları: 41/bilim kurgu: 5

birinci baskı: 1984

ikinci baskı: 1991

üçüncü baskı: 1997

ofset hazırlık: Cep Kitapları

ofset baskı: Mart Matbaası

İÇİNDEKİLER

MARS YOLU 7
GENÇLİK 61
DERİNLERDE 95
ENAYİ TUZAĞI 121

İÇİNDEKİLER

MARS YOLU..... .....

7

GENÇLİK..... ..... .

61

DERİNLERDE..... 95

ENAYİ TUZAĞI..... 121

5

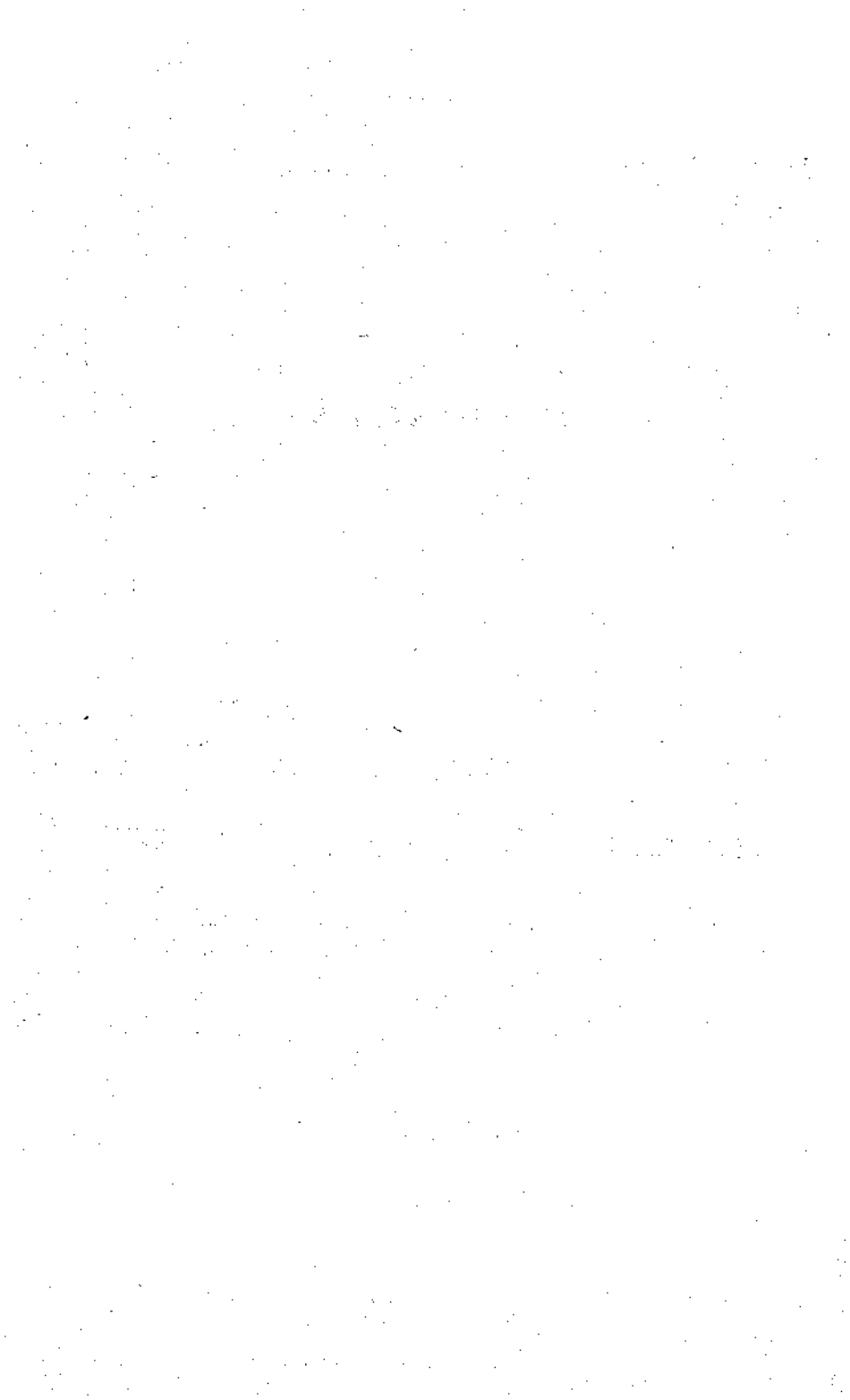

MARS YOLU

Mario Esteban Rioz uzay kapsülünün iki odası arasındaki kısa koridorda, kapının eşiğinde durmuş Ted Long'un video düğmelerini sabırla kurcalayışını ekşi bir suratla seyrediyordu. Long düğmeyi saat doğrultusunda çevirmeye çalıştı, sonra vazgeçti, ters doğrultuda çevirdi. Görüntü hâlâ berbattı.

Rioz o görüntünün asla daha iyi olamayacağım biliyordu. Bir kere dünyadan fazla uzaktaydılar. Sonra pozisyonları güneşe karşıydı. Bu işe uygun değildi. Ama Long'un bunları bilmesi beklenemezdi. Rioz kapı eşiğinde biraz daha durdu. Kafasını üst kirişe çarpmasın diye eğmiş, vücudunu dar kapıya sığabilmek için yan döndürmüştü. Sonunda şişeden çıkan mantar gibi odaya daldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu.

Long, "Hilder'i bulayım diyordum," diye karşılık verdi.

Rioz masanın köşesine ilişti, yanındaki raftan koni biçimindeki süt kutusunu aldı. Koninin tepesi basıncı görünce patladı. Rioz onu elinde çevirdi, ısınmasını bekledi.

"Neden?" diye sordu, sonra koniyi baş aşağı etti, gürültülü yudumlarla emdi.

"Dinleyeyim demiştim."

Long başını kaldırdığında kaşları çatıktı. "Kişisel video cihazlarının kullanılmasına izin verilmesi adettendir."

"Mantık çerçevesinde," diye çıkıştı Rioz.

Mantık çerçevesinde, dışa çıkışı Rioz.

Gözleri birbirine meydan okurcasına karşılaştı. Rioz sağlam yapılıydı. O çökük yanaklı suratı, Dünya ile Mars arasındaki

MARS YOLU

jV Iario Esteban Rioz uzay kapsülünün iki odası arasındaki kısa koridorda, kapının eşiğinde durmuş Ted Long'un video düğmelerini sabırla kurcalayışını ekşi bir suratla seyrediyordu. Long düğmeyi saat doğrultusunda çevirmeye çalıştı, sonra vazgeçti, ters doğrultuda çevirdi. Görüntü hâlâ berbattı.

Rioz o görüntünün asla daha iyi olamayacağım biliyordu.

Bir kere dünyadan fazla uzaktaydılar. Sonra pozisyonları güneşe karşıydı. Bu işe uygun değildi. Ama Longğ'un bunları bilmesi beklenemezdi. Rioz kapı eşiğinde biraz daha durdu. Kafasını üst kirişe çarpmasın diye eğmiş, vücudunu dar kapıya sığabilmek için yan döndürmüştü. Sonunda şişeden çıkan mantar gibi odaya daldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu.

Long, "Hilder'i bulayım diyordum," diye karşılık verdi.

Rioz masanın köşesine ilişti, yanındaki raftan koni biçimindeki süt kutusunu aldı. Koninin tepesi basıncı görünce patladı.

Rioz onu elinde çevirdi, ısınmasını bekledi.

"Neden?" diye sordu, sonra koniyi baş aşağı etti, gürültülü yudumlarla emdi.

"Dinleyeyim demiştim."

Long başını kaldırdığında kaşları çatıktı. "Kişisel video cihazlarının kullanılmasına izin verilmesi adettendir."

"Mantık çerçevesinde," diye çıkıştı Rioz.

Gözleri birbirine meydan okurcasına karşılaştı. Rioz sağlam yapılıydı. O çöküк yanaklı suratı, Dünya ile Mars arasındaki **7**

uzay rotalarını sabırla arşınlayan uzay avcılarının tipik yüzüydü. Açık mavi gözleri, kahverengi, çizgi dolu yüzünde dikkati çekiyor, o koyu renk yüz de, beyaz uzay ceketinin sentetik kürk yakası üzerinde çelişki yaratıyordu.

Long çok daha açık renkte ve çok daha yumuşaktı. Yer Adamı görünümündeydi. Oysa ikinci kuşak Marsçılar asla Dünya insanlarına benzememeliydi. Long ceketinin yakasını kaldırmamış, geriye yatırmıştı. Koyu kumral saçları görünüyordu.

"Mantık çerçevesi ne demek oluyor?" diye sordu Long.

Rioz'un dudakları daha da inceldi. "Bu yolculukta masrafları bile çıkaramayacağımız dikkate alınırsa, enerji israfının her türlüsü mantık dışı görünüyor," dedi.

"Eğer zarar ediyorsak, herhalde bir an önce işinin başına dönsen daha iyi edersin. Nöbet senin."

Rioz homurdandı, baş parmağıyla işaret parmağını çenesi üzerinden kaydırdı. Sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Yumuşak, ağır çizmeleri, ayak seslerini boğuyor, siliyordu. Yolda durup termostata göz attı, öfkeyle döndü.

"Buranın fazla sıcak olduğunu hissetmiştim zaten. Nerede sanıyorsun sen kendini?"

"Kırk fahrenheit fazla sıcak sayılmaz," dedi Long.

"Belki sence sayılmaz. Ama burası uzay. Demir madenlerinin kaloriferli yazıhanesi değil." Rioz baş parmağının bir hareketiyle termostat kontrol düğmesini en düşük düzeye kadar çevirdi. "Güneş yeterince sıcaktır," dedi.

"Biz güneş tarafında değiliz."

"Yine de sızar içeri ışınlar, Allah kahretsin."

Rioz kapı aralığından geçti, Long arkasından uzun süre baktı, sonra yine videoya döndü. Termostatı yükseltmedi.

Görüntü fena halde titriyordu ama bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Long duvardaki raf gibi sandalyeyi aşağıya çekti. Oturup öne doğru eğildi, resmî anonsu bekledi. Ekrandaki perde gibi sis eridi, spot ışığı çok tanıdık sakallı kişinin üzerinde parladı, kişi ekrana yaklaşırken büyüdü, ekranı doldurdu.

uzay rotalarım sabırla arşınlayan uzay avcılarının tipik yüzüydü.

Açık mavi gözleri, kahverengi, çizgi dolu yüzünde dikkati çekiyor, o koyu renk yüz de, beyaz uzay ceketinin sentetik kürk yakası üzerinde çelişki yaratıyordu.

Long çok daha açık renkte ve çok daha yumuşaktı. Yer Adamı görünümündeydi. Oysa ikinci kuşak Marsçılar asla Dünya insanlarına benzememeliydi. Long ceketinin yakasını kaldırmamış, geriye yatırmıştı. Koyu kumral saçları görünüyordu.

"Mantık çerçevesi ne demek oluyor?" diye sordu Long.

Rioz'un dudakları daha da inceldi. "Bu yolculukta masrafları bile çıkaramayacağımız dikkate alınırsa, enerji israfının her türlüsü mantık djşı görünüyor," dedi.

"Eğer zarar ediyorsak, herhalde bir an önce işinin başına dönsen daha iyi edersin. Nöbet senin."

Rioz homurdandı, baş parmağıyla işaret parmağını çenesi üzerinden kaydırdı. Sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Yumu

şak, ağır çizmeleri, ayak, seslerini boğuyor, siliyordu. Yolda durup termostata göz attı, öfkeyle döndü.

"Buranın fazla sıcak olduğunu hissetmiştim zaten. Nerede sanıyorsun şen kendini?"

"Kırk fahrenheit fazla sıcak sayılmaz," dedi Long.

"Belki sence sayılmaz. Ama burası uzay. Demir madenlerinin kaloriferli yazıhanesi değil." Rioz baş parmağının bir hareketiyle

termostat kontrol düğmesini en düşük düzeye kadar çevirdi. "Güneş yeterince sıcaktır," dedi.

"Biz güneş tarafında değiliz."

"Yine de sızar içeri ışınlar, Allah kahretsin."

Rioz kapı aralığından geçti, Long arkasından uzun süre baktı, sonra yine videoya döndü. Termostatı yükseltmedi.

Görüntü fena halde titriyordu ama bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Long duvardaki raf gibi sandalyeyi aşağıya çekti.

Oturup öne doğru eğildi, resmî anonsu bekledi. Ekrandaki perde gibi sis eridi, spot ışığı çok tanıdık sakallı kişinin üzerinde parladı, kişi ekrana yaklaşırken büyüdü, ekranı doldurdu.

Ses, aradaki yirmi milyon mili dolduran elektron fırtınalarına, düdük ve parazit seslerine rağmen çok etkileyiciydi.

"Dostlar! Dünya vatandaşlarım..."

*

Rioz pilot odasına girerken gözü radyo sinyalinin ışığına ilişti. Önce yanan bu ışığın radar uyarıcısı olduğunu sandı, avuçlarının içi yapış yapış oldu, ama bu aslında içindeki suçluluk duygusundandı. Kuramsal olarak, nöbeti sırasında pilot kabininden ayrılmaması gerekirdi. Ama Mars avcıları denilen gruptaki tüm uzay adamları yaparlardı bunu. Hem yaparlardı, hem de peşinden bu kâbusu yaşarlardı. Tam onlar bir yudum kahve almak üzere beş dakika uzaklaşmışken korkusunu. Bu kâbusun gerçekleştiği de olmuştu zaman zaman.

Rioz hemen çok yönlü arayıcıyı çalıştırdı. Gerçi enerji ziyanı olacaktı ama, yapsa daha iyiydi.

Uzay temizdi. Boştu. Yalnızca uzaklardan, av hattındaki diğer kardeş gemilerinden yankılar geliyordu.

Gözlerini radyoya doğru kaldırdı, ekranda Mars'a doğru git-

mekte olan ikinci geminin kaptanı Swenson'un sarışın, uzun burunlu suratı belirdi.

"Hey, Mario," dedi Swenson.

Bu sözün ağzından çıkmasıyla, cevabın gelmesi arasında kısa bir sessizlik süresi geçti. Elektromanyetik radyasyonun hızı sonsuz değildi ne de olsa.

"Amma gün geçirdim!"

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Rioz.

"Av buldum."

"Eh, çok güzel."

"Çekip alabilsem, güzeldi tabii," diye suratını astı Swenson.

"Ne oldu?"

"Lanet olsun... yanlış tarafa yöneldim."

Rioz'un gülmeyecek kadar aklı vardı: "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu.

Ses, aradaki yirmi milyon mili dolduran elektron fırtınalarına, düdük ve parazit seslerine rağmen çok etkileyiciydi.

"Dostlar! Dünya vatandaşlarım..."

■

*

Rioz pilot odasına girerken görçi radyo sinyalinin ışığına ilişti. Önce yanan bu ışığın radar uyarıcısı olduğunu sandı, avuçlarının içi yapış yapış oldu, ama bu aslında içindeki suçluluk duy-gusundandı. Kuramsal olarak, nöbeti sırasında pilot kabininden ayrılmaması gerekirdi. Ama Mars avcıları denilen gruptaki tüm üzay adaöıları yaparlardı bunu. Henj yaparlardı, hem de peşinden bu kâbusu yaşarlardı. Tam onlar bir yudum kahve almak üzere beş dakika uzaklaşmışken korkusunu. Bu kâbusun gerçekleştiği de olmuştu zaman zaman.

Rioz hemen çok yönlü arayıcıyı çalıştırdı. Gerçi enerji ziyanı olacaktı ama, yapsa daha iyiydi.

Uzay temizdi. Boştu. Yalnızca uzaklardan, av hattındaki di

ğer kardeş gemilerinden yankılar geliyordu.

Gözlerini radyoya doğru kaldırdı, ekranda Mars'a doğru gitmekte olan ikinci geminin kaptanı Swenson'un sarışın, uzun bu-fiınlu suratı belirdi.

"Hey, Mario," dedi Swenson.

Bu sözün ağzından çıkmasıyla, cevabın gelmesi arasında kısa bir sessizlik süresi geçti. Elektromanyetik radyasyonun hızı Sonsuz değildi ne de olsa.

"Amma gün geçirdim!"

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Rioz.

"Av buldum."

"Eh, çok güzel."

"Çekip alabilsem, güzeldi tabii," diye suratını astı Swenson.

"Ne oldu?"

"Lanet olsun... yanlış tarafa yöneldim."

Rioz'un gülmeyecek kadar aklı vardı: "Nasıl yaptın bunu?"

diye sordu.

9

"Benim suçum yoktu. Boş kovan ekliptiğin çok dışında hareket ediyordu. Salma mekanizmasını doğru dürüst çalıştıramayan bir pilotun sersemliği akla sığar mı hiç? Nereden bilebilirdim? Kovanın bize uzaklığını ölçtüm, o kadarla yetindim. Yörüngesi yine her zamanki gibi gezegen yolundadır, diye varsaydım. Sen olsan öyle yapmaz mıydın? Uygun bir buluşma noktası hesaplayıp yola koyuldum. Beş dakika sonra farkına vardım ki, aradaki uzaklık hâlâ artıyor. Bibbib sinyallerinin duyulması yine çok geç oluyor. O zaman nesnenin açısal projeksiyonlarını aldım ama yetişmek için çok geç kalmıştım."

"Öbür çocuklar yakalayabilir mi?"

"Hayır. Ekliptiğin çok dışında. Öylece, sonsuza kadar gidecek. Beni asıl sıkan o da değil. Alt tarafı, iç kovandı zaten. Ama onu kovalarken hız artırmak, sonra da tekrar yoluma dönmek için ne kadar itme gücü ziyan ettiğimi sana söylemek bile istemiyor canım. Canute'u bir duysaydın!"

Canute, Richard Swenson'un hem ağabeyi, hem de bu yolculukta ortağıydı.

"Kızdı, ha?" dedi Rioz.

"Kızmak ne kelime? Öldürecekti beni! Ama biz beş aydır uzaydayız. Biraz bunaldık artık. Anlarsın."

"Biliyorum."

"Sen ne âlemdesin, Mario?"

Rioz tükürür gibi bir hareket yaptı. "Bu yolculuk berbat! Son iki haftada iki kovan. Her birini de altı saat kovalamak zorunda kaldım."

"Büyük mü?"

"Dalga mı geçiyorsun? Phobos'a kadar elimle götürebilirdim ikisini de. Bu kadar kötü bir yolculuk yapmamıştım."

"Daha ne kadar kalacaksın?"

"Bana kalsa, yarın dönmek isterim. Daha biz çıkalı iki ay oldu ama, öyle bir hale geldim ki Long'u çiğ çiğ yiyorum."

Elektromanyetikte bir sessizlik oldu, sonra Swenson,

"Nasıl biri o?" diye sordu. "Long yani."

Rioz omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. İçerden vide-

"Benim suçum yoktu. Boş kovan ekliptiğin çok dışında hareket ediyordu. Salma mekanizmasını doğru dürüst çalıştıramayan bir pilotun sersemliği akla sığar mı hiç? Nereden bilebilirdim?

Kovanın bize uzaklığım ölçtüm, o kadarla yetindim. Yörüngesi yine her zamanki gibi gezegen yolundadır, diye varsaydım. Sen olsan öyle yapmaz miydin? Uygun bir buluşma noktası hesaplayıp yola koyuldum. Beş dakika sonra farkına vardım ki, aradaki uzaklık hâlâ artıyor. Bibbib sinyallerinin duyulması yine çok geç oluyor. O zaman nesnenin açısal projeksiyonlarını aldım ama yetişmek için çok geç kalmıştım."

"Öbür çocuklar yakalayabilir mi?"

"Hayır. Ekliptiğin çok dışında. Öylece, sonsuza kadar gidecek. Beni asıl sıkan o da değil. Alt tarafı, iç kovandı zaten. Ama onu kovalarken hız artırmak, sonra da tekrar yoluma dönmek için ne kadar itme gücü ziyan ettiğimi sana söylemek bile istemiyor canım. Canute'u bir duysaydm!"

Canute, Richard Swenson'un hem ağabeyi, hem de bu yolculukta ortağıydı.

"Kızdı, ha?" dedi Rioz.

"Kızmak ne kelime? Öldürecekti beni! Ama biz beş aydır uzaydayız. Biraz bunaldık artık. Anlarsın."

"Biliyorum."

"Sen ne âlemdesin, Mario?"

Rioz tükürür gibi bir hareket yaptı. "Bu yolculuk berbat!

Son iki haftada iki kovan. Her birini de altı saat kovalamak zorunda kaldım."

"Büyük mü?"

"Dalga mı geçiyorsun? Phobos'a kadar elimle götürebilirdim ikisini de. Bu kadar kötü bir yolculuk yapmamıştım."

"Daha ne kadar kalacaksın?"

"Bana kalsa, yarın dönmek isterim. Daha biz çıkalı iki ay oldu ama, öyle bir hale geldim ki Long'u çiğ çiğ yiyorum."

Elektromanyetikte bir sessizlik oldu, sonra Swenson,

"Nasıl biri o?" diye sordu. "Long yani."

Rioz omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. İçerden vide

10

onun yumuşak, parazitli sesi geliyordu. "Pek anlayamıyorum bu çocuğu," dedi. "Yola çıktığımızdan bir hafta sonra bana, 'Mario, sen neden avcı oldun?' diye sordu. Yüzüne baktım, 'Hayatımı kazanmak için tabii. Başka neden olacak?' dedim. Yahu, bu ne biçim soru böyle? İnsan neden uzay avcısı olur ki?

"Bana ne dese beğenirsin? 'Ondan değil, Mario', dedi. O, *bana,* diyor, düşünebiliyor musun? 'Mars Yaşamı böyle gerektirdiği için uzay avcısı oldun sen,' dedi."

Swenson, "Ne demek istedi bu sözle acaba?" diye sordu.

Rioz omuz silkti. "Sormadım. Şu anda içerde oturmuş, Dünya'dan ultra-mikrodalgayı dinliyor. Hilder diye bir dünyalıyı."

"Hilder mi? Dünyalı bir politikacı. Meclis üyesi mi, ne? Öyle bir şey, değil mi?

"Öyle. Ya da bana öyle geliyor. Long hep böyle şeyler peşinde. Yola çıkarken yanma sekiz kilo kitap aldı. Hepsi Dünya ile ilgili. Boşa ağırlık."

"Eh, ortağın o senin. Ortak dedim de... Ben de işimin başına dönsem fena olmaz. Bir av daha kaçırırsam cinayet çıkar burada."

Görüntüsü silindi. Rioz arkasına yaslandı, arayıcının düzgün yeşil ışığına baktı. Bir an için çok yönlü arayıcıyı da çalıştırdı ama uzay hâlâ temizdi.

Kendini biraz daha iyi hissediyordu. İnsanın en bozuk çaldığı zamanlar, çevredeki diğer avcıların peş peşe kovanlar yakaladıkları zamanlardı. Kovanlar peş peşe Phobos hurda atölyelerine yollanır, üstlerinde sizinkinden başka herkesin damgası bulunursa hele. Bu arada Long'a olan düşmanlığı da biraz dinmişti.

Long'la yola çıkmak bir hataydı. Acemileri yanına almak her zaman hataydı zaten. Onlar ille de karşılarındakinin konuşmaya, sohbete ihtiyacı var sanırdı. Hele de Long. Mars'la ilgili o sonu gelmez kuramları, Mars'ın insanlığın ilerlemesindeki önemli yeni rolü konusundaki fikirleriyle. Öyle diyordu ona... İnsanlığın İlerlemesi. Marslıların Yolu. Yeni, Yaratıcı Azınlık.. Oysa Rioz'un ihtiyaç duyduğu şey konuşmak değil, bir boş kovan yakalamaktı. Bizim, diyebilecekleri bir şeyler avlamaktı.

onun yumuşak, parazitli sesi geliyordu. "Pek anlayamıyorum bu çocuğu," dedi. "Yola çıktığımızdan bir hafta sonra bana, 'Mario, sen neden avcı oldun?' diye sordu. Yüzüne baktım, 'Hayatımı kazanmak için tabii. Başka neden olacak?' dedim. Yahu, bu ne biçim soru böyle? İnsan neden uzay avcısı olur ki?

"Bana ne dese beğenirsin? 'Ondan değil, Mario', dedi. O,

bana, diyor, düşünebiliyor musun? 'Mars Yaşamı böyle gerektirdiği için uzay avcısı oldun sen,' dedi."

Swenson, "Ne demek istedi bu sözle acaba?" diye sordu.

Rioz omuz silkti. "Sormadım. Şu anda içerde oturmuş, Dün-ya'dan ultra-mikrodalgayı dinliyor. Hilder diye bir dünyalıyı."

"Hilder mi? Dünyalı bir politikacı. Meclis üyesi mi, ne? Öyle bir şey, değil mi?

"Öyle. Ya da bana öyle geliyor. Long hep böyle şeyler peşinde. Yola çıkarken yanma sekiz kilo kitap aldı. Hepsi Dünya ile ilgili. Boşa ağırlık."

"Eh, ortağın o senin. Ortak dedim de... Ben de işimin başına dönsem fena olmaz. Bîr av daha kaçırırsam cinayet çıkar burada."

Görüntüsü silindi. Rioz arkasına yaslandı, arayıcının düzgün yeşil ışığına baktı. Bir an için çok yönlü arayıcıyı da çalıştırdı ama uzay hâlâ temizdi.

Kendini biraz daha iyi hissediyordu. İnsanın en bozuk çaldı

ğı zamanlar, çevredeki diğer avcıların peş peşe kovanlar yakaladıkları zamanlardı. Kovanlar peş peşe Phobos hurda atölyelerine yollanır, üstlerinde sizinkinden başka herkesin damgası bulunursa hele. Bu arada Long'a olan düşmanlığı da biraz dinmişti.

Long'la yola çıkmak bir hataydı. Acemileri yanına almak her zaman hataydı zaten. Onlar ille de karşılarındakinin konuşmaya, sohbete ihtiyacı var sanırdı. Hele de Long. Mars'la ilgili o sonu gelmez kuramları, Mars'ın insanlığın ilerlemesindeki önemli yeni rolü konusundaki fikirleriyle. Öyle diyordu ona... İnsanlığın İlerlemesi. Marslıların Yolu. Yeni, Yaratıcı Azınlık..

Oysa Rioz'un ihtiyaç duyduğu şey konuşmak değil, bir boş kovan yakalamaktı. Bizim, diyebilecekleri bir şeyler avlamaktı.

11

Ama aslında pek seçme şansı da yoktu. Long, Mars'da çok tanınan biriydi. Maden mühendisi olarak iyi de para kazanıyordu. Komiser Sankov'un dostuydu. Daha önce de bir iki kısa çöp avlama gezisine çıkmıştı. Bir insanı denemeden reddetmek kolay değildi. Durum garip olsa bile... Öyle ya! Kazancı iyi, rahatı yerinde bir maden mühendisi, ne diye istesindi uzayda serseri gibi dolaşmayı?

Rioz bu soruyu Long'a hiçbir zaman sormamıştı. Uzay çöp ekibindekiler meraklı davranmanın tatsız, hatta zaman zaman tehlikeli olduğunu bilirlerdi. Fazla yakın, fazla burun buruna olmak zorundaydı çünkü. Ama Long öyle çok konuşuyordu ki, soruya bir gün kendiliğinden cevap vermişti.

"Buraya gelmem şarttı, Mario", demişti. "Mars'ın geleceği madenlerde değil. Uzayda."

Rioz içinden acaba bu seferlere tek başına çıkmak nasıl olur, diye düşündü. Herkes, mümkün değil, diyordu. Tek adam uyumaya, ya da başka bir işe gittiği zaman kaçacak fırsatlar bir yana, uzayda tek başına dolaşanın çok kısa zamanda depresyona girdiği bilinmekteydi.

Yanına bir ortak almak, altı aylık geziye olanak veriyordu. Elbette ki normal sayıda tayfa alan bir gemi daha iyi olurdu ama hiçbir uzay avcısı da o kadar kişiyi alabilecek kadar büyük gemiden para kazanamazdı. Yalnız seyir giderlerini düşünmek akıllara durgunluk verirdi.

İki kişi için de, pek neşeli geçtiği söylenemezdi uzay yolculuklarının. Genellikle her yolculuk için ortak değiştirmek zorunda kalınır, bazı ortaklarla uzayda daha uzun dolaşabilmek mümkün olurdu. Richard'la Canute Swenson gibi. Beş altı gezide bir yine birlikte çıkarlardı. Kardeştiler çünkü. Ama buna rağmen, ne zaman birlikte çıksalar, ilk haftadan sonra gerilim sürekli artar, aralarında düşmanlıklar gelişmeye başlardı.

Eh, her neyse, uzay temizdi bari. Rioz iç odaya geçip Long'la durumu biraz düzeltmeye uğraşırken kendini daha iyi hissedebilirdi. En azından, uzay konusunda tecrübeli olduğunu,

- Ama aslında pek seçme şansı da yoktu. Long, Mars'da çok tanınan biriydi. Maden mühendisi olarak iyi de para kazanıyordu. Komiser Sankov'un dostuydu. Daha önce de bir iki kısa çöp avlama gezisine çıkmıştı. Bir insanı denemeden reddetmek kolay değildi. Durum garip olsa bile... Öyle ya! Kazancı iyi, rahatı yerinde bir maden mühendisi, ne diye işteşindi uzayda serseri gibi dolaşmayı?

Rioz bu soruyu Long'a hiçbir zaman sormamıştı. Uzay çöp ekibindekiler meraklı davranmanın tatsız, hatta zaman zaman tehlikeli olduğunu bilirlerdi. Fazla yakın, fazla burun buruna olmak zorundaydı çürikü. Ama Long öyle çok konuşuyordu ki, soruya bir gün kendiliğinden cevap vermişti.

"Buraya gelmem şarttı, Mario", demişti. "Mars'ın geleceği madenlerde değil. Uzayda."

Rioz içinden acaba bu seferlere tek başına çıkmak nasıl olur, diye düşündü. Herkes, mümkün değil, diyordu. Tek adam uyumaya, ya da başka bir işe gittiği zaman kaçacak fırsatlar bir yana, uzayda tek başına dolaşanın çok kısa zamanda depresyona girdiği bilinmekteydi.

Yanma bir ortak almak, altı aylık geziye olanak veriyordu.

Elbette ki normal sayıda tayfa alan bir gemi daha iyi olurdu ama hiçbir uzay avcısı da o kadar kişiyi alabilecek kadar büyük gemiden para kazanamazdı. Yalnız seyir giderlerini düşünmek akıllara durgunluk verirdi. .

İki kişi için de, pek neşeli geçtiği söylenemezdi uzay yolculuklarının. Genellikle her yolculuk için ortak değiştirmek zorunda kalınır, bazı ortaklarla uzayda daha uzun dolaşabilmek mümkün olurdu.

Richard'la Canute Swenson gibi. Beş altı gezide bir yine birlikte çıkarlardı. Kardeştiler çünkü. Ama buna rağmen*

ne zaman birlikte çıksalar, ilk haftadan sonra gerilim sürekli artar, aralarında düşmanlıklar gelişmeye başlardı.

Eh, her neyse, uzay temizdi bari. Rioz iç odaya geçip Long'la durumu biraz düzeltmeye uğraşırken kendini daha iyi hissedebilirdi. En azından, uzay konusunda tecrübeli olduğunu, **12**

---

bunalımları ve gerilimleri kontrol altına alabilecek biri olduğunu kanıtlamış olurdu.

Ayağa kalktı, üç adım atıp kendini koridorda buldu.

*

Rioz bir kere daha eşikte durmuş bakıyor, Long da gözlerini ekrana dikmiş oturuyordu.

Rioz sert bir sesle, "Termostatı biraz yükseltiyorum," dedi. "Ziyanı yok. O kadar yedek enerjimiz var."

Long başını salladı. "Nasıl istersen," dedi.

Rioz öne doğru kararsız bir adım attı. Uzay temizdi. Oturup da dümdüz yeşil bir çizgiye bakmakta anlam yoktu. "Dünyalı neler söylüyor?" diye sordu.

"Daha çok, uzay yolculuklarının tarihini anlatıyor. Eski hikâyeler, ama iyi anlatıyor. Her şeyi kullanıyor. Renkli karikatürler, hileli fotoğraflar, eski filmlerden kareler... hepsi."

Ekrandaki sakallı surat, Long'un bu sözünü onaylarcasına yok oldu, onun yerine bir uzay gemisinin kesit resmi belirdi. Hilder'in sesi anlatmaya devam ediyordu. Renkli şemanın ilginç noktalarını açıklamaktaydı. Tam geminin iletişim sisteminden söz ederken, o sistemin çizgileri ekranda kırmızı oldu, sonra sırayla depo kısmı, proton mikropil seyir gücü, sibernetik devreler kızarmaya başladı.

Sonunda Hilder tekrar ekranda belirdi. "Ama bu kısım geminin yalnızca kapsülü. Onu yürüten nedir? Onu dünyadan kaldırıp iten nedir?"

Herkes bilirdi uzay gemisini neyin ittiğini. Ama Hilder'in sesi insanı ilaç gibi etkiliyordu. Uzay gemisini yürüten güçten,

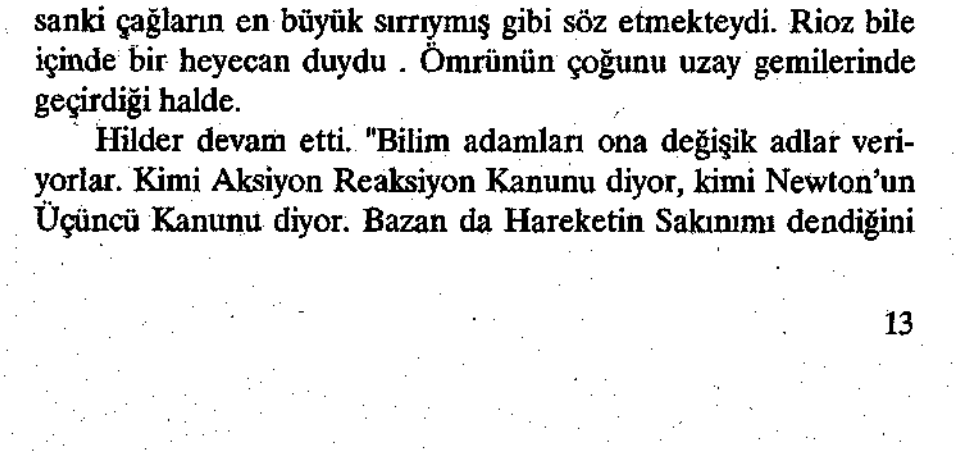
sanki çağların en büyük sırrıymış gibi söz etmekteydi. Rioz bile içinde bir heyecan duydu . Ömrünün çoğunu uzay gemilerinde geçirdiği halde.

Hilder devam etti. "Bilim adamları ona değişik adlar veriyorlar. Kimi Aksiyon Reaksiyon Kanunu diyor, kimi Newton'un Üçüncü Kanunu diyor. Bazan da Hareketin Sakınımı dendiğini

13

bunalımları ve gerilimleri kontrol altına alabilecek biri olduğunu kanıtlamış olurdu.

Ayağa kalktı, üç adım atıp kendini koridörda buldu.

* '

Rioz bir kere daha eşikte durmuş bakıyor, Long da gözlerini ekrana dikmiş oturuyordu.

Rioz sert bir sesle, "Termostatı biraz yükseltiyorum," dedi.

"Ziyanı yok. O kadar yedek eneğimiz var."

Long başmı salladı. "Nasıl istersen," dedi.

Rioz öne doğru kararsız bir adım attı. Uzay temizdi. Oturup da dümdüz yeşil bir çizgiye bakmakta anlam yoktu. "Dünyalı neler söylüyor?" diye sordu.

"Daha çok, uzay yolculuklarının tarihini anlatıyor. Eski hikâyeler, ama iyi anlatıyor. Her şeyi kullanıyor. Renkli karikatürler, hileli fotoğraflar, eski filmlerden kareler... hepsi."

Ekrandaki sakallı surat, Long'un bu sözünü onaylarcasına yok oldu, onun yerine bit uzay gemisinin kesit resmi belirdi. Hilder'in sesi

anlatmaya devam ediyordu. Renkli şemanın ilginç noktalarını açıklamaktaydı. Tam geminin iletişim sisteminden söz ederken, o sistemin çizgileri ekranda kırmızı oldu, sonra sırayla depo kısmı, proton mikropil seyir gücü, sibernetik devreler kızarmaya başladı.

Sonunda Hilder tekrar ekranda belirdi. "Ama bu kısım geminin yalnızca kapsülü. Onu yürüten nedir? Onu dünyadan kaldırıp iten nedir?"

Herkes bilirdi uzay gemisini'neyin ittiğini. Ama Hilder'in sesi inşam ilaç gibi etkiliyordu. Uzay gemisini yürüten güçten, sanki çağların en büyük sırrıymış gibi söz etmekteydi. Rioz bile içinde bir heyecan duydu . Ömrünün çoğunu uzay gemilerinde geçirdiği halde.

Hilder devam etti. "Bilim adamları ona değişik adlar veriyorlar. Kimi Aksiyon Reaksiyon Kanunu diyor, kimi Nevvton'un Üçüncü Kanunu diyor. Bazan da Hareketin Sakinimi dendiğini **13**

---

duyuyoruz. Ama ona bir isim vermemiz gerekli değil. Sağduyumuzu kullanmak yeter. Yüzdüğümüz zaman, suları arkaya itip kendimiz öne gidiyoruz. Yürürken toprağı itip öne gidiyoruz. *Gyro-flivver*'le uçarken, havayı itip öne gidiyoruz.

"Bir şeyin ileriye doğru gitmesi için başka bir şeyin geriye gitmesi şarttır. Eski bir ilkedir bu. Hiçbir şeyi karşılıksız elde edemezsiniz.

"Şimdi yüz bin ton ağırlığında bir uzay gemisinin dünyadan kalkışını düşünün. Bunun olabilmesi için, başka bir şeyin aşağıya doğru hareket etmesi gerekir. Uzay gemisi çok ağır olduğundan, aşağıya inen malzeme de çok fazla olmak zorundadır. O kadar çok malzeme ki, onu uzay gemisine sığdırabilecek yer yoktur. Geminin geri tarafına onu taşıyacak ayrı bir bölüm yapmak gerekir."

Hilder ekrandan tekrar silindi, uzay gemisi geri döndü. Resim küçüldü, arkasına bir koni eklendi. İçine sarı harflerle, "ATILACAK MALZEME" diye yazıldı.

Hilder bu sefer, "Ama şimdi geminin ağırlığı daha da arttı," diye devam etti. "Daha çok itme gücü gerekiyor. Giderek daha çok."

Gemi ekranda yine küçüldü, arkasına daha büyük bir tank, sonra da çok daha büyük bir yenisi eklendi. Asıl gemi, yani kapsül, ekranda minik bir roket gibi kalmıştı. Parlayan, kırmızı bir nokta.

Rioz, "Allah kahretsin, bunlar ana okulu bilgileri," dedi.

Long, "Onun hitap ettiği insanlar için öyle değil, Mario," diye karşılık verdi. "Dünya, Mars değildir. Dünya'da ömürlerinde uzay gemisi görmemiş milyarlarca insan olmalı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardır."

Hilder devam ediyordu. "En büyük kovanın içindeki malzeme kullanılıp bitince, o kovan atılır. Boş kovanın kendisi uzaya fırlatılır."

En dıştaki kovan gevşedi, ekranda kıpırdadı.

"Sonra ikincisi gider," dedi Hilder. "Daha sonra da, yolculuk gerçekten uzunsa, sonuncu da fırlatılır."

duyuyoruz. Ama ona bir isim vermemiz gerekli değil. Sağduyumuzu kullanmak yeter. Yüzdüğümüz zaman, suları arkaya itip kendimiz öne gidiyoruz. Yürürken toprağı itip öne gidiyoruz.

Gyro-flivver'lc uçarken, havayı itip öne gidiyoruz.

"Bir şeyin ileriye doğru gitmesi için başka bir şeyin geriye gitmesi şarttır. Eski bir ilkedir bu. Hiçbir şeyi karşılıksız elde edemezsiniz.

"Şimdi yüz bin ton ağırlığında bir uzay gemisinin dünyadan kalkışını düşünün. Bunun olabilmesi için, başka bir şeyin aşağıya doğru hareket etmesi gerekir. Uzay gemisi çok ağır olduğundan, aşağıya inen malzeme de çok fazla olmak zorundadır. O kadar çok malzeme ki, onu uzay gemisine sığdırabilecek yer yoktur.

Geminin geri tarafına onu taşıyacak ayrı bir bölüm yapmak gerekir."

Hilder ekrandan tekrar silindi, uzay gemisi geri döndü. Resim küçüldü, arkasına bir koni eklendi. İçine sarı harflerle, "ATI

LACAK MALZEME" diye yazıldı.

Hilder bu sefer, "Ama şimdi geminin ağırlığı daha da arttı,"

diye devam etti. "Daha çok itme gücü gerekiyor. Giderek daha çok."

Gemi ekranda yine küçüldü, arkasına daha büyük bir tank, sonra da çok daha büyük bir yenisi eklendi. Asıl gemi, yani kapsül, ekranda minik bir roket gibi kalmıştı. Parlayan, kırmızı bir nokta.

Rioz, "Allah kahretsin, bunlar ana okulu bilgileri," dedi.

Long, "Onun hitap ettiği insanlar için öyle değil, Mario," diye karşılık verdi. "Dünya, Mars değildir. Dünya'da ömürlerinde uzay gemisi görmemiş milyarlarca insan olmalı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardır."

Hilder devam ediyordu. "En büyük kovanın içindeki malzeme kullanılıp bitince, o kovan atılır. Boş kovanın kendisi uzaya fırlatılır."

En dıştaki kovan gevşedi, ekranda kıpırdadı.

"Sonra İkincisi gider," dedi Hilder. "Daha sonra da, yolculuk gerçekten uzunsa, sonuncu da fırlatılır."

14

Gemi artık yalnızca kırmızı ışıklı bir noktaydı. Üç kovan uzayda kıpırdıyor, hareket ediyor, başıboş dolaşıyordu.

Hilder konuştu. "Bu kovanlarda yüz bin ton tungsten, magnezyum, alüminyum ve çelik vardır. Dünyadan ebediyen gitmiş malzemedir bunlar. Mars'da bir yığın uzay avcısı onları bekler. Uzay rotalarında bekler, atılan kovanları arar, yakalar, damgalar, Mars'a mal eder. Bu malzemeye karşılık olarak Dünya'ya bir kuruş bile ödeme yapılmaz. Ganimettir o kovanlar. Bulan geminin malı olurlar."

Rioz, "Biz yatırımımızı ve hayatımızı ortaya koyuyoruz," diye söylendi. "Onları biz toplamazsak kimse almaz ki! Dünyanın kaybı neymiş bunda?"

Long açıkladı. "Bak, adam deminden beri Mars'ın, Venüs'ün ve Ay'ın Dünya'dan neleri aldığı konusunu anlatıyor. Bu da kayıplardan yalnızca bir tanesi."

"Karşılığını alacaklar. Her yıl kazılarda daha çok demir çıkarıyoruz."

"Ama çoğunu yine Mars'da kullanıyoruz. Adamın verdiği rakamlar doğruysa, Dünya Mars'a iki yüz milyar dolar yatırım yapmış, karşılığında beş milyar dolarlık demir almış. Aya beş yüz milyar dolar harcamış, geriye yirmi beş milyar dolardan biraz fazla magnezyum, titanyum ve diğer hafif metaller almış. Venüs'e elli milyar dolar yatırmış, hiçbir şey alamamış. Dünya'da vergi ödeyenler de asıl bundan kaygılanıyor. Vergi paraları durmadan gidiyor, karşılığında bir şey gelmiyor."

O konuşurken ekran, Mars çevresindeki uzay avcılarını gösteren karikatürlerle dolmuştu. Küçük, gülümseyen gemi karikatürleriydi bunlar. Tel gibi kollarını uzatıyor, boş kovanları yakalayıp yılan gibi çekiyor, üstlerine "Mars Malı" diye damga basıp Phobos'a yolluyorlardı.

Derken Hilder tekrar belirdi. "Sonunda bize hepsini iade edeceklerini söylüyorlar. Sonunda! Ayaklarına yer bulduklarında! Onun ne zaman olacağını bilemeyiz. Yüz yıl sonra mı? Bin mi? Milyon mu? 'Sonunda!' Sözlerini tamamen kabul edelim. Günün birinde bize madenlerimizi geri verecekler. Günün birin-

Gemi artık yalnızca kırmızı ışıklı bir noktaydı. Üç kovan uzayda kıpırdıyor, hareket ediyor, başıboş dolaşıyordu.

Hilder konuştu. "Bu kovanlarda yüz bin ton tungsten, magnezyum, alüminyum ve çelik vardır. Dünyadan ebediyen gitmiş

malzemedir bunlar. Mars'da bir yığın uzay avcısı onları bekler.

Uzay rotalarında bekler, atılan kovanları arar, yakalar, damgalar, Mars'a mal eder. Bu malzemeye karşılık olarak Dünya'ya bir kuruş bile ödeme yapılmaz. Ganimettir o kovanlar. Bulan geminin malı olurlar."

Rioz, "Biz yatırımımızı ve hayatımızı ortaya koyuyoruz," diye söylendi. "Onları biz toplamazsak kimse almaz ki! Dünyanın kaybı neymiş bunda?"

Long açıkladı. "Bak, adam deminden beri Mars'ın, Venüs'ün ve Ay'ın Dünya'dan neleri aldığı konusunu anlatıyor. Bu da kayıplardan yalnızca bir tanesi."

"Karşılığını alacaklar. Her yıl kazılarda daha çok demir çıkarıyoruz."

"Ama çoğunu yine Mars'da kullanıyoruz. Adamın verdiği rakamlar doğruysa, Dünya Mars'a iki yüz milyar dolar yatırım yapmış, karşılığında beş milyar dolarlık demir almış. Aya beş yüz milyar dolar harcamış, geriye yirmi beş milyar dolardan biraz fazla magnezyum, titanyum ve diğer hafif metaller almış. V enüs'e elli milyar dolar yatırmış, hiçbir şey alamamış. Dünya'da vergi ödeyenler de asıl bundan kaygılanıyor. Vergi paraları durmadan gidiyor, karşılığında bir şey gelmiyor."

O konuşurken ekran, Mars çevresindeki uzay avcılarını gösteren karikatürlerle dolmuştu. Küçük, gülümseyen gemi karikatürleriydi bunlar. Tel gibi kollarını uzatıyor, boş kovanları yakalayıp yılan gibi çekiyor, üstlerine "Mars Malı" diye damga basıp Phobos'a yolluyorlardı.

Derken Hilder tekrar belirdi. "Sonunda bize hepsini iade edeceklerini söylüyorlar. Sonunda! Ayaklarına yer bulduklarında! Onun ne zaman olacağım bilemeyiz. Yüz yıl sonra mı? Bin mi? Milyon mu? 'Sonunda!' Sözlerini tamamen kabul edelim.

Günün birinde bize madenlerimizi geri verecekler. Günün birin

15

de kendi yiyeceklerini kendileri üretecek, kendi enerjilerini, kendi yaşamlarını da kendileri hazırlayacaklar.

"Ama asla iade edemeyecekleri bir şey var. Yüz milyon yıl bile geçse. Su!

"Mars'da pek az su var, çünkü Mars küçük. Venüs'te hiç su yok, çünkü orası da fazla sıcak. Ayda da hiç yok, çünkü o da hem küçük, hem sıcak. Bu nedenle Dünya uzaylılara yalnızca içme suyu, yıkanma suyu vermekle, sanayilerini, kurduklarını iddia ettikleri hidroponik fabrikalarını çalıştıracak suyu vermekle kalmıyor, ayrıca milyonlarca ton halinde fırlatıp atacakları suyu da veriyor.

"Uzay gemileri itme gücü olarak ne kullanıyor? Öne doğru gidebilmek için arkaya neyi atıyorlar? Bir zamanlar patlayıcılardan çıkan gazları kullanırlardı. O çok pahalıya geliyordu. Sonra proton mikropil icad edildi... Her sıvıyı ısıtıp, korkunç basınç altında gaza çevirebilen ucuz bir güç. En ucuz ve en bol sıvı nedir? Sudur tabii.

"Her uzay gemisi dünyadan yaklaşık bir milyon ton... kilo değil, ton... su taşıyarak havalanır. Bunu da, hızlanmak veya yavaşlamak için uzaya püskürtmek amacıyla kullanır.

"Atalarımız dünyadaki petrolü çılgınca, sorumsuzca yakmışlardı. Kömürü tedbirsizce tüketmişlerdi. Bugün bu yüzden onlardan nefret ediyor, onları suçluyoruz. Ama onların hiç değilse bir özrü vardı... İhtiyaç duyduğumuz zaman, o maddelerin yerine ikame edilecek başka şeyler bulacağımızı düşünüyorlardı. Haklıydılar da. Bugün plankton çiftliklerimiz, proton mikropillerimiz var.

"Ama suyun yerine ikame edilebilecek hiçbir şey yok. Hiç! Asla olamaz. Torunlarımız Dünya'yı nasıl çöl haline getirdiğimizi görünce, bizim için nasıl bir özür bulabilecekler? Kuraklıklar başlayıp gelişince..."

Long eğildi, cihazı kapattı. "Bu benim canımı sıkıyor," dedi. "Bu budala herif bile bile... Ne oldu?"

Rioz ayağa kalkmıştı. "Bibiplere bakmak gerek," dedi.

de kendi yiyeceklerini kendileri üretecek, kendi enerjilerini, kendi yaşamlarım da kendileri hazırlayacaklar.

"Ama asla iade edemeyecekleri bir şey var. Yüz milyon yıl bile geçse. Su!

"Mars'da pek az su var, çünkü Mars küçük. Venüs'te hiç su yok, çünkü orası da fazla sıcak. Ayda da hiç yok, çünkü o da hem küçük, hem sıcak. Bu nedenle Dünya uzaylılara yalnızca içme suyu, yıkanma suyu vermekle, sanayilerini, kurduklarını iddia ettikleri hidroponik fabrikalarını çalıştıracak suyu vermekle kalmıyor, ayrıca milyonlarca ton halinde fırlatıp atacakları suyu da veriyor.

"Uzay gemileri itme gücü olarak ng kollanıyor? Öne doğru gidebilmek için arkaya neyi atıyorlar? Bir zamanlar patlayıcılardan çıkan gazları kullanırlardı. O çok pahalıya geliyordu. Sonra proton mikropil icad edildi... Her sıvıyı ısıtıp, korkunç basınç altında gaza çevirebilen ucuz bir güç. En ucuz ve en bol sıvı nedir?

Sudur tabii.

"Her uzay gemisi dünyadan yaklaşık bir milyon ton... kilo değil, ton... su taşıyarak havalanır. Bunu da, hızlanmak veya yavaşlamak için uzaya püskürtmek amacıyla kullanır.

"Atalarımız dünyadaki petrolü çılgınca, sorumsuzca yakmışlardı. Kömürü tedbirsizce tüketmişlerdi. Bugün bu yüzden onlardan nefret ediyor, onları suçluyoruz. Ama onların hiç değilse bir özrü vardı... İhtiyaç duyduğumuz zaman, o maddelerin yerine ikame edilecek başka şeyler bulacağımızı düşünüyorlardı. Haklıydılar da. Bugün plankton çiftliklerimiz, proton mikropillerimiz var.#

"Ama suyun yerine ikame edilebilecek hiçbir şey yok. Hiç!

Asla olamaz. Torunlarımız Dünya'yı nasıl çöl haline getirdiğimizi görünce, bizim için nasıl bir özür bulabilecekler? Kuraklıklar başlayıp gelişince..."

Long eğildi, cihazı kapattı. "Bu benim canımı sıkıyor," dedi.

"Bu budala herif bile bile... Ne oldu?"

Rioz ayağa kalkmıştı. "Bibiplere bakmak gerek," dedi.

16

"Bibipleri Allah kahretsin." Long da kalktı, Rioz'un peşinden dar koridorda ilerledi, pilot kabinine girer girmez durdu. "Eğer Hilder bu tutumunu sürdürürse, bu işi sorun haline getirene kadar uğraşırsa... *Vay canına!*" O da görmüştü. Işık işareti A sınıfıydı. Uzaklaşan sinyalin peşinden, tavşan izleyen tazı gibi kovalıyordu.

Rioz afallamış, kekeliyordu. "Uzay boştu diyorum sana, *boştu*! Mars aşkına, öyle donup durma, Ted. Bak bakalım, gözle görülüyor mu?"

Rioz hızlı çalışıyordu. Yirmi yıllık avcılık tecrübesinin ürünüydü bu hızı. Düşüş açısını ve radyal hızı hesapladı.

Long'a bağırdı. "Bir nokta yetmiş altı radyan, görmüyor olamazsın!"

Long soluğunu tuttu, görüntüyü ayarladı. "Güneşten yalnızca yarım radyan dışta. Aydınlığı hilâl biçiminde olacak."

Büyütme merceğini hızla ayarladı, pozisyon değiştiren, kendine biçim bulan, yıldız görünümünden kurtulan bir tek yıldızı aradı.

"Ben yola koyuluyorum," dedi Rioz. "Bekleyemeyiz."

"Buldum onu. Buldum." Büyüteç hâlâ biçimi kesin göremeyecek kadar düşük ayardaydı ama, Long'un bakmakta olduğu noktanın parlaklığı ritmik olarak artıp azalıyordu. Bunun nedeni, kovanın çeşitli boydaki kısımlarının güneş ışığını farklı biçimde kapmasıydı.

"Tut, kaçırma!"

Birbirini izleyerek püsküren buhar fiskiyelerinin ilki bacalardan fırladı, çok uzaklardaki Güneş'in solgun ışığında sisli gibi parıldayan buz mikro-kristalleri halinde geride kaldı. Yüz mil kadar geride görünmez oluyorlardı. Bir püskürtme, sonra bir daha, bir daha... Gemi sabit yörüngesinden ayrılıp ilerleyen kovana teğet bir rotaya girdi.

"Peri-helion içindeki kuyruklu yıldız kadar hızlı gidiyor!" diye bağırdı Rioz. "Bu lanet olası Dünya pilotları kovanı mahsus bu biçimde fırlatıyorlar. Bir elime..."

Öfkeyle peş peşe küfürler sıralıyordu. Bir yandan durmadan

"Bibipleri Allah kahretsin." Long da kalktı, Rioz'un peşinden dar koridorda ilerledi, pilot kabinine girer girmez durdu.

"Eğer Hilder bu tutumunu sürdürürse, bu işi sorun haline getirene kadar uğraşırsa... ***Vay canına? O*** da görmüştü. Işık işareti A sınıfıydı. Uzaklaşan sinyalin peşinden, tavşan izleyen tazı gibi kovalıyordu.

Rioz afallamış, kekeliyordu. "Uzay boştu diyorum sana, ***boştu'.*** Mars aşkına, öyle donup durma, Ted. Bak bakalım, gözle görülüyor mu?"

Rioz hızlı çalışıyordu. Yirmi yıllık avcılık tecrübesinin ürünüydü bu hızı. Düşüş açısını ve radyal hızı hesapladı.

Long'a bağırdı. "Bir nokta yetmiş altı radyan, görmüyor olamazsın!"

Long soluğunu tuttu, görüntüyü ayarladı. "Güneşten yalnızca yarım radyan dışta. Aydınlığı hilâl biçiminde olacak."

Büyütme merceğini hızla ayarladı, pozisyon değiştiren, kendine biçim bulan, yıldız görünümünden kurtulan bir tek yıldızı aradı.

"Ben yola koyuluyorum," dedi Rioz. "Bekleyemeyiz."

"Buldum onu. Buldum.1' Büyüteç hâlâ biçimi kesin göremeyecek kadar düşük ayardaydı ama, Long'un bakmakta olduğu noktanın parlaklığı ritmik olarak artıp azalıyordu. Bunun nedeni, kovanın çeşitli boydaki kısımlarının güneş ışığını farklı biçimde kapmasıydı.

"Tut, kaçırma!"

Birbirini izleyerek püsküren buhar fıskiyelerinin ilki bacalardan fırladı, çok uzaklardaki Güneş'in solgun ışığında sisli gibi parıldayan buz

mikro-kristalleri halinde geride kaldı. Yüz mil kadar geride görünmez oluyorlardı. Bir püskürtme, sonra bir daha, bir daha... Gemi sabit yörüngesinden ayrılıp ilerleyen kovana teğet bir rotaya girdi.

"Peri-helion içindeki kuyruklu yıldız kadar hızlı gidiyor!" diye bağırdı Rioz. "Bu lanet olası Dünya pilotları kovanı mahsus bu biçimde fırlatıyorlar. Bir elime..."

Öfkeyle peş peşe küfürler sıralıyordu. Bir yandan durmadan **17**

geriye buhar püskürtmekteydi. Hidrolik yastıklı koltuğu otuz santim geriye kaymış, Long tutunduğu yere zor sığabilecek hale gelmişti.

"İnsaf et," diye yalvardı.

Ama Rioz'un gözleri ışıklardaydı. "Eğer dayanamayacaksan Mars'ta otur, be adam!" diye bağırdı. Buhar püskürmeleri devam ediyordu.

Radyo birden hayata döndü. Long zar zor öne uzanıp düğmeyi çevirmeyi başardı. Swenson'du. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Bağırdı. "Nereye gidiyorsunuz be siz? On saniye sonra benim bölgeme gireceksiniz."

Rioz, "Bir kovanın peşindeyim," dedi.

"Benim bölgemde mi?"

"Yola benimkinden çıktı. Zaten sen yakalayabilecek pozisyonda değilsin. Ted, kapat o radyoyu."

Gemi uzayda yıldırım gibi, gürültüyle ilerledi. Gürültü ancak gövde içinde duyulabiliyordu. Sonra Rioz motorları birden kapadı, Long ileri doğru fırladı. Âni sessizlik kulakları az önceki gürültüden daha kolay sağır eder türdendi.

Rioz, "Tamam, bana ver o skopu," dedi.

İkisi birden baktılar. Kovan artık belirgin bir biçim kazanmıştı. Yıldızlar arasından geçip ağır ağır iniyordu.

Rioz mutlu bir sesle, "A Sınıfı olduğu belli," dedi. Dev bir kovan, diye düşündü. Durumlarını kurtarmaya yeterdi bu.

Long, "Ekranda bir ışık daha var," dedi. "Galiba Swenson peşimizden geliyor."

Rioz bakmadı bile. "Bize yetişemez," dedi.

Kovan hâlâ irileşiyordu. Ekranı doldurmasına az kalmıştı.

Rioz'un elleri levyedeydi. Bekledi, açıyı mikroskopik olarak iki kere ayarladı, uzaklık kontrolunu yaptı, sonra levyeyi itti, boşaltı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra metal bir ağ ekranda belirdi, kobra gibi kovana doğru uzandı. Değdi ama, yakalamadı. Yakalasa, bir anda örümcek ağı gibi dağılırdı. Kovan binlerce ton

geriye buhar püskürtmekteydi. Hidrolik yastıklı koltuğu otuz santim geriye kaymış, Long tutunduğu yere zor sığabilecek hale gelmişti.

"İnsaf et," diye yalvardı.

Ama Rioz'un gözleri ışıklardaydı. "Eğer dayanamayacaksan Mars'ta otur, be adam!" diye bağırdı. Buhar püskürmeleri devam ediyordu.

Radyo birden hayata döndü. Long zar zor öne uzanıp düğmeyi çevirmeyi başardı. Swenson'du. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Bağırdı. "Nereye gidiyorsunuz be siz? On saniye sonra benim bölgeme gireceksiniz."

Rioz, "Bir kovanın peşindeyim," dedi.

"Benim bölgemde mi?"

"Yola benimkinden çıktı. Zaten sen yakalayabilecek pozisyonda değilsin. Ted, kapat o radyoyu."

Gemi uzayda yıldırım gibi, gürültüyle ilerledi. Gürültü ancak gövde içinde duyulabiliyordu. Sonra Rioz motorları birden kapadı, Long ileri doğru fırladı. Âni sessizlik kulakları az önceki gürültüden daha kolay sağır eder türdendi.

Rioz, "Tamam, bana ver o skopu," dedi.

İkisi birden baktılar. Kovan artık belirgin bir biçim kazanmıştı. Yıldızlar arasından geçip ağır ağır iniyordu.

Rioz mutlu bir sesle, "A Sınıfı olduğu belli," dedi. Dev bir kovan, diye düşündü. Durumlarını kurtarmaya yeterdi bu.

Long, "Ekranda bir ışık daha var," dedi. "Galiba Swenson peşimizden geliyor."

Rioz bakmadı bile. "Bize yetişemez," dedi.

Kovan hâlâ irileşiyordu. Ekranı doldurmasına az kalmıştı.

Rioz'un elleri levyedeydi. Bekledi, açıyı mikroskopik olarak iki kere ayarladı, uzaklık kontrolünü yaptı, sonra levyeyi itti, b o

şalttı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra metal bir ağ ekranda belirdi, kobra gibi kovana doğru uzandı. Değdi ama, yakalamadı. Yakalasa, bir anda örümcek ağı gibi dağılırdı. Kovan binlerce ton **18**

ağırlığa eşdeğer bir momente sahipti. Kablo güçlü bir manyetik alan yarattı, kovana fren gibi etki yaptı.

Bir kablo daha uzandı, sonra biri daha izledi. Rioz bunları enerji tasarrufunu hiç düşünmeden yolluyordu.

"Bunu tutacağım! Mars aşkına yemin ederim, bunu tutacağım!"

Gemiyle kovan arasında iki düzine kadar kablo uzandığında, abartmaktan vazgeçti. Kovanın rotasyon enerjisi, frenlemeden ötürü ısıya dönüşmüş, sıcaklığını artırmıştı. Artık radyasyonu geminin ölçeklerinden de okunabiliyordu.

Long, "Markamızı basayım mı?" diye sordu.

"Bana göre hava hoş. Ama istemiyorsan mecbur değilsin. Benim nöbetim."

Benim hücrem.

"Ziyanı yok."

Long tulumunu giydi, odadan çıktı. Uzay tulumuyla uzaya kaç kere adım attığını hâlâ sayıyor olması, adamın bu işte yeni olduğunun bir işaretiydi. Beşinci seferiydi bu.

En yakındaki kabloya tutunarak ilerledi, metal ağın titreşimini eldivenlerinden hissetti.

Kendi seri numaralarını kovanın düzgün metali üzerine yakarak kazıdı. Uzayın boşluğu içinde çeliği paslandıracak hiçbir şey yoktur. Yalnızca eriyip buharlaşıyordu enerji ışınının tutulduğu yerler. Yüzeyi gri, toz gibi bir matlığa dönüşüyordu.

Long gemiye doğru döndü.

İçeriye girdiğinde başlığını çıkardı. Daha girdiği anda başlığın üzerinde beyaz ve kalın bir buz tabakası oluşmuştu.

İlk duyduğu şey, Swenson'un radyodan gelen ve tanınmayacak kadar öfkeli olan sesiydi, "...dosdoğru komisere hem de! Allah kahretsin! Kuralları vardır bu oyunun da."

Rioz arkasına yaslanmıştı. Hiç rahatsız değildi. "Bak, önce benim bölgemdeydi. Onu geç gördüm, seninkine doğru kovaladım. Sen Mars'a yakın yerden onu tutamazdın. Hepsi bu kadar... döndün mü, Long?"

Radyoyu kapadı.

Sinyal düğmesi yanıp duruyordu ama, hiç aldırmadı.

ağırlığa eşdeğer bir momente sahipti. Kablo güçlü bir manyetik alan yarattı, kovana fren gibi etki yaptı.

Bir kablo daha uzandı, sonra biri daha izledi. Rioz bunları enerji tasarrufunu hiç düşünmeden yolluyordu.

"Bunu tutacağım! Mars aşkına yemin ederim, bunu tutaca

ğım!"

Gemiyle kovan arasında iki düzine kadar kablo uzandığında, abartmaktan vazgeçti. Kovanın rotasyon enerjisi, frenlemeden ötürü

ısıya dönüşmüş, sıcaklığını artırmıştı. Artık radyasyonu geminin ölçeklerinden de okunabiliyordu.

Long, "Markamızı basayım mı?" diye sordu.

"Bana göre hava hoş. Ama istemiyorsan mecbur değilsin.

Benim nöbetim."

"Ziyanı yok."

Long tulumunu giydi, odadan çıktı. Uzay tulumuyla uzaya kaç kere adım attığını hâlâ sayıyor olması, adamın bu işte yeni olduğunun bir işaretiydi. Beşinci seferiydi bu.

En yakındaki kabloya tutunarak ilerledi, metal ağın titreşimini eldivenlerinden hissetti.

Kendi seri numaralarını kovanın düzgün metali üzerine yakarak kazıdı. Uzayın boşluğu içinde çeliği paslandıracak hiçbir şey yoktur. Yalnızca eriyip buharlaşıyordu enerji ışınının tutulduğu yerler. Yüzeyi gri, toz gibi bir matlığa dönüşüyordu.

Long gemiye doğru döndü.

İçeriye girdiğinde başlığını çıkardı. Daha girdiği anda başlı

ğın üzerinde beyaz ve kalın bir buz tabakası oluşmuştu.

İlk duyduğu şey, Svvenson'un radyodan gelen ve tanınmayacak kadar öfkeli olan sesiydi, "...dosdoğru komisere hem de! Allah kahretsin! Kuralları vardır bu oyunun da."

Rioz arkasına yaslanmıştı. Hiç rahatsız değildi. "Bak, önce benim bölgemdeydi. Onu geç gördüm, seninkine doğru kovaladım. Sen Mars'a yakın yerden onu tutamazdın. Hepsi bu kadar...

döndün mü, Long?"

Radyoyu kapadı.

Sinyal düğmesi yanıp duruyordu ama, hiç aldırmadı.

19

"Komisere mi şikâyet edecekmiş?" diye sordu Long.

"Yapamaz. Böyle esip yağması, tekdüzelikten kurtulmak için. Aslında ciddi değil. Kovan bizimdi, o da biliyor. Sen nasıl buldun avımızı, Ted?"

"Bayağı iyi."

Yan jetler buhar püskürttü, gemi kovanın çevresinde yavaş bir dönüşe başladı. Kovan onu izledi. Otuz dakika sonra boşluğun içinde dönen dev bir girdap oldular. Long o sıra Deimos'un pozisyonu için Ephemeris kontrolu yaptı.

Tam saptanan anda kablolar manyetik alanı boşalttılar, kovan kendisini Mars uydusunun depolarına bir günde vardıracak teğet yörüngesi üzerinde helezon çize çize uzaklaştı.

Rioz onun gidişine baktı. Keyfi yerindeydi. Long'a döndü. "Bugün bizim için iyi bir gün," dedi.

"Ya Hilder'in konuşması?" diye sordu Long.

"Ne? Kim? Ha şu! Bana bak, her sersem Dünyalı'nın her dediğine üzülsem, hiç uyuyamaz olurdum. Boşver ona."

"Bence boşvermek doğru olmaz."

"Delisin sen. Beni o konuyla rahatsız etme, ha? Git uyu onun yerine."

*

Ted Long kentin ana caddesinin enini ve yüksekliğini çok heyecan verici buluyordu. Komiserin uzay çöp avcılığını dondurmasından, tüm gemileri uzaydan geri çekmesinden bu yana iki ay geçmişti ama bu caddenin verdiği duygu hâlâ ölmemişti Long'un içinde. Yasağın Dünya'nın kararını beklemek, su ekonomisi konusunda ne gibi bir sınır saptanacağına göre hareket etmek için konulmuş olması bile, Long'un keyfini pek kaçıramıyordu.

Caddenin tavanı ışıklı mavi bir renge boyanmıştı. Belki de Dünya gökyüzünün eski tarz bir taklidi. Long pek bilemiyordu. Duvarlar dükkân vitrinlerinin ışıklarıyla donatılmıştı.

Ta uzaktan trafik gürültüleri geliyor, havayı çevresinden ge-

"Komisere mi şikâyet edecekmiş?" diye sordu Long.

"Yapamaz. Böyle esip yağması, tekdüzelikten kurtulmak için. Aslında ciddi değil. Kovan bizimdi, o da biliyor* Sen nasıl buldun avımızı, Ted?"

"Bayağı iyi."

Yan jetler buhar püskürttü, gemi kovanın çevresinde yavaş

bir dönüşe başladı. Kovan onu izledi. Otuz dakika sonra boşlu

ğun içinde dönen dev bir girdap oldular. Long o sıra Deimos'un pozisyonu için Ephemeris kontrolü yaptı.

Tam saptanan anda kablolar manyetik alanı boşalttılar, kovan kendisini Mars uydusunun depolarına bir günde vardıracak teğet yörüngesi üzerinde helezon çize çize uzaklaştı.

Rioz onun gidişine baktı. Keyfi yerindeydi. Long'a döndü.

"Bugün bizim için iyi bir gün," dedi.

"Ya Hilder'in konuşması?" diye sordu Long.

"Ne? Kim? Ha şu! Bana bak, her sersem Dünyalı'nın her dediğine üzülsem, hiç uyuyamaz olurdum. Boşver ona."

"Bence boşvermek doğru olmaz."

"Delisin sen. Beni o konuyla rahatsız etme, ha? Git uyu onun yerine."

*

Ted Long kentin ana caddesinin enini ve yüksekliğini çok heyecan verici buluyordu. Komiserin uzay çöp avcılığını dondurmasından, tüm gemileri uzaydan geri çekmesinden bu yana iki ay geçmişti ama bu caddenin verdiği duygu hâlâ ölmemişti Long'un içinde. Yasağın Dünya'nm kararını beklemek, su ekonomisi konusunda ne gibi bir sınır saptanacağına göre hareket etmek için konulmuş olması bile, Long'un keyfini pek kaçıramı-

yordu.

Caddenin tavanı ışıklı mavi bir renge boyanmıştı. Belki de Dünya gökyüzünün eski tarz bir taklidi. Long pek bilemiyordu.

Duvarlar dükkân vitrinlerinin ışıklarıyla donatılmıştı.

Ta uzaktan trafik gürültüleri geliyor, havayı çevresinden ge

20

lip geçen insanların ayak sesleri dolduruyordu. Bütün bunların arasma, yeni açılmakta olan tünel çalışmalarının gerektirdiği patlamaların sesi de karışmaktaydı. Ömrü boyunca hep Mars kabuğuna açılan yeni yeni tünellerin bu tür seslerini duyarak yaşamıştı. Kendisi doğduğunda, şimdi üzerinde yürüdüğü taban yekpâre, kırılmamış bir kayaydı. Kent durmadan büyüyordu. Büyümeye de devam edecekti... Tabii eğer Dünya izin verirse.

Bir köşeye gelince daha dar bir sokağa saptı. Buradaki ışıklar o kadar parlak da değildi. Dükkânların yerini apartman daireleri almıştı daha çok. Her apartmanın önünde kendi ışıkları asılıydı. Alışveriş edenler seyrekleşmiş, trafik de azalmıştı. Ortalıkta yalnızca yavaş adımlarla gezinen birkaç kişi, bir de annelerinin kendilerini eve, akşam yemeğine çağırmasını bekleyen çocuklar vardı.

Long toplumsal nezaket kurallarını son anda hatırladı, köşedeki sucu dükkânının önünde durdu.

Matarasını uzattı. "Doldurun," dedi.

Tombul dükkâncı mataranın kapağını açtı, deliğe gözünü uydurup içine baktı. Sonra elinde salladı, hıkırdattı. "Pek fazla kalmamış," dedi neşeyle.

"Öyle," diye kabullendi Long.

Dükkâncı matarayı musluktan doldururken ağzını musluğa dayıyor, suyun dökülüp ziyan olmasını önlemeye çalışıyordu. Pompa ölçeğinin göstergesi döndü. Adam sonunda mataranın kapağını kapadı.

Long paraları verip matarasını aldı. Kemerinde sallanırken verdiği ağırlık zevkliydi. Bir aileye ziyarete giderken susuz gitmek hiç yakışık almazdı doğrusu. Erkekler arasında pek önemi yoktu oysa. Yani bir dereceye kadar.

27 numaralı binaya girdi, bir kat merdiven çıktı, başparmağı sinyalin üzerinde, bir an duraladı.

İçerdeki sesleri rahatça duyabiliyordu.

Bir tanesi kadın sesiydi. Biraz tiz ve sinirli çıkıyordu. "Çöp avcılarını buraya davet etmek sana hoş geliyor, öyle değil mi? Yılda iki ayı evinde geçiriyorsun diye şükretmemi bekliyorsun

lip geçen insanlann ayak sesleri dolduruyordu. Bütün bunların araşma, yeni açılmakta olan tünel çalışmalarının gerektirdiği patlamaların sesi de karışmaktaydı. Ömrü boyunca hep Mars kabuğuna açılan yeni yeni tünellerin bu tür seslerini duyarak yaşamıştı. Kendisi doğduğunda, şimdi üzerinde yürüdüğü taban yekpâre, kırılmamış bir kayaydı. Kent durmadan büyüyordu. Büyümeye de devam edecekti... Tabii eğer Dünya izin verirse.

Bir köşeye gelince daha dar bir sokağa saptı. Buradaki ışıklar o kadar parlak da değildi. Dükkânların yerini apartman daireleri almıştı daha çok. Her apartmanın önünde kendi ışıklan asılıydı. Alışveriş edenler seyrekleşmiş, trafik de azalmıştı. Ortalıkta yalnızca yavaş adımlarla gezinen birkaç kişi, bir de annelerinin kendilerini eve, akşam yemeğine çağırmasını bekleyen çocuklar vardı.

Long toplumsal nezaket kurallarını son anda hatırladı, kö

şedeki sucu dükkânının önünde durdu.

Matarasını uzattı. "Doldurun," dedi.

Tombul dükkâncı mataranın kapağını açtı, deliğe gözünü uydurup içine baktı. Sonra elinde salladı, lılardattı. "Pek fazla kalmamış," dedi neşeyle.

"Öyle," diye kabullendi Long.

Dükkâncı matarayı musluktan doldururken ağzını musluğa dayıyor, suyun dökülüp ziyan olmasını önlemeye çalışıyordu.

Pompa ölçeğinin göstergesi döndü. Adam sonunda mataranın kapağını kapadı.

Long paralan verip matarasını aldı. Kemerinde sallanırken verdiği ağırlık zevkliydi. Bir aileye ziyarete giderken susuz gitmek hiç yakışık almazdı doğrusu. Erkekler arasında pek önemi yoktu oysa. Yani bir dereceye kadar.

27 numaralı binaya girdi, bir kat merdiven çıktı, başparmağı sinyalin üzerinde, bir an duraladı.

İçerdeki sesleri rahatça duyabiliyordu.

Bir tanesi kadın sesiydi. Biraz tiz ve sinirli çıkıyordu. "Çöp avcılarını buraya davet etmek sana hoş geliyor, öyle değil mi?

Yılda iki ayı evinde geçiriyorsun diye şükretmemi bekliyorsun **21**

herhalde. Bunun da bir iki gününü benimle geçirmek yetiyor sana. Ondan sonra hemen yine onlarla bir araya gelmeye bakıyorsun."

Bir erkek sesi, "Ben uzun süredir evdeyim," dedi. "Hem bu iş toplantısı. Mars aşkına, Dora, kes artık. Nerdeyse gelecekler."

Long sinyali çalmadan önce biraz beklemeye karar verdi. Belki daha zararsız bir konuya dönerdi konuşmalar.

"Gelseler de vız gelir bana," diye çıkıştı Dora. "Bırak duysunlar. Keşke Komiser o av yasağını hiç kaldırmasa. Duyuyor musun beni?"

"Ne yer ne içeriz o zaman?" dedi erkek sesi öfkeyle. "Sen bana onu açıkla önce."

"Söyleyeyim sana. Sen de herkes gibi burada, Mars'da çalışıp namusunla hayatını kazanabilirsin bal gibi. Bu apartmanda dul avcı karısı olarak bir tek ben varım. Evet, öyle, dul dedim... Daha da beter durumdayım hatta. Gerçekten dul olsam, bari bir başkasıyla evlenme şansım olurdu... ne dedin?"

"Hiç. Hiçbir şey demedim."

"Ben biliyorum ne dediğini. Bana bak, Dick Swenson..."

Swenson bağırdı. "Tek dediğim... Avcıların çoğunun neden evlenmediğini şimdi anlıyorum."

"Sen de evlenmemeliymişsin. Mahalledeki herkesin bana acımasından, alayla gülüp senin ne zaman eve döneceğini sor-

masından bıktım usandım. Başka insanlar maden mühendisliği yapıyor, yöneticilik yapıyor, hatta tünel açıcı olarak çalışıyorlar. Tünel işçilerinin karıları hiç değilse düzenli bir hayat yaşıyor, çocukları da aylak olmuyor. Peter'in hiç babası olmasa da durum daha farklı olmazdı..."

Uzaktan ince bir çocuk sesi duyuldu. Sanki öteki odadan sesleniyordu. "Hey, anne, aylak ne demek?"

Dora'nın sesi biraz daha yükseldi. "Peter! Sen aklını ödevine ver bakalım."

Swenson alçak sesle, "Çocuğun önünde böyle şeyler konuşmak doğru değil," diye fısıldadı. "Benim için neler düşünecek..."

"O zaman evinde otur da ona daha iyi düşünceler öğret."

herhalde. Bunun da bir iki gününü benimle geçirmek yetiyor sana. Ondan sonra hemen yine onlarla bir araya gelmeye bakıyorsun."

Bir erkek sesi, "Ben uzun süredir evdeyim," dedi. "Hem bu iş toplantısı. Mars aşkına, Dora, kes artık. Nerdeyse gelecekler."

Long sinyali çalmadan önce biraz beklemeye karar verdi.

Belki daha zararsız bir konuya dönerdi konuşmalar.

"Gelseler de vız gelir bana," diye çıkıştı Dora. "Bırak duysunlar. Keşke Komiser o av yasağını hiç kaldırmasa. Duyuyor musun beni?"

"Ne yer ne içeriz o zaman?" dedi erkek sesi öfkeyle. "Sen bana onu açıkla önce."

"Söyleyeyim sana. Sen de herkes gibi burada, Mars'da çalı

şıp namusunla hayatını kazanabilirsin bal gibi. Bu apartmanda dul avcı karısı olarak bir tek ben varım. Evet, öyle, dul dedim...

Daha da beter durumdayım hatta. Gerçekten dul olsam, bari bir başkasıyla evlenme şansım olurdu... ne dedin?"

"Hiç. Hiçbir şey demedim."

"Ben biliyorum ne dediğini. Bana bak, Dick Swenson..."

Swenson bağırdı. "Tek dediğim... Avcıların çoğunun neden evlenmediğini şimdi anlıyorum."

"Sen de evlenmemeliymişsin. Mahalledeki herkesin bana acımasından, alayla gülüp senin ne zaman eve döneceğini sormasından bıktım usandım. Başka insanlar maden mühendisliği yapıyor, yöneticilik yapıyor, hatta tünel açıcı olarak çalışıyorlar.

Tünel işçilerinin karıları hiç değilse düzenli bir hayat yaşıyor, çocukları da aylak olmuyor. Peter'in hiç babası olmasa da durum daha farklı olmazdı..."

Uzaktan ince bir çocuk sesi duyuldu. Sanki öteki odadan sesleniyordu. "Hey, anne, aylak ne demek?"

Dora'mn sesi biraz daha yükseldi. "Peter! Sen aklını ödevine ver bakalım."

Swenson alçak sesle, "Çocuğun önünde böyle şeyler konuşmak doğru değil," diye fısıldadı. "Benim için neler düşünecek..."

"O zaman evinde otur da ona daha iyi düşünceler öğret."

22

Peter'in sesi tekrar duyuldu. "Hey, Anne, ben büyüyünce uzay avcısı olacağım."

Sesler bir süre kesildi, sonra ince bir çığlık duyuldu. "Anne! Hey, Anne! Bırak kulağımı! Ne yaptım ki ben?" Sonra çocuk burnunu çekti, sustu.

Long bu sessizlikten yararlandı, sinyali hemen çaldı.

Swenson kapıyı açarken iki eliyle saçlarını düzeltiyordu.

"Merhaba, Ted," dedi alçak sesle. Sonra seslendi. "Ted geldi, Dora. Mario nerede, Ted?"

"Neredeyse gelir," diye karşılık verdi Long.

Dora öteki odadan geldi. Ufak tefek, esmer bir kadındı. İnce, ufacık bir burnu, hafiften kırlaşmaya başlamış, geriye taralı saçları vardı.

"Merhaba, Ted. Yemek yedin mi?"

"Çok iyi yedim, sağolun. Sizi sofradan kaldırmadım ya?"

"Yoo, biz çoktan bitirdik. Kahve ister misin?"

"İyi olur." Ted matarasını çıkarıp uzattı.

"Hay Allah, getirmesen de olurdu. Suyumuz bol."

"Lütfen, bundan kullanın."

"Eh, pekâlâ..."

Kadın tekrar mutfağa döndü. Kapı bir an açıldığında, Ted aralıktan Secoterg'in içinde dizili bulaşıkları gördü. Secoterg, bulaşıklardaki yağı ve kiri susuz olarak emip yok eden, temizleyen makineydi. "Bir katre su, bir buçuk metrekarelik bulaşığın yüzeyini pırıl pırıl yapar. *Secoterg* alın. *Secoterg* iyi temizler, bulaşıklarınız parlar, suyunuz tasarruflu harcanır..."

Long'un kafasında reklâmın şarkısı, müziğiyle birlikte belirmişti. Onu unutmaya çalışıp sordu. "Peter nasıl?"

"İyi, iyi. Artık dördüncü sınıfta. Biliyorsun, onu pek de fazla göremiyorum. İnanır mısın, geçen sefer döndüğümde bana baktı, baktı, dedi ki..."

Swenson bir süre oğlunu anlattı durdu. Aptal anne-babaların kendi çocuklarının akıllı sözlerini anlatışındaki gururla konuşuyordu.

Peter’in sesi tekrar duyuldu. "Hey, Anne, ben büyüyünce uzay avcısı olacağım."

Sesler bir süre kesildi, sonra ince bir çığlık duyuldu. "Anne!

Hey, Anne! Bırak kulağımı! Ne yaptım, ki ben?" Sonra çocuk burnunu çekti, sustu.

Long bu sessizlikten yararlandı, sinyali hemen çaldı.

Swenson kapıyı açarken iki eliyle saçlarını düzeltiyordu.

"Merhaba, Ted," dedi alçak sesle. Sonra seslendi. "Ted geldi, Dora. Mario nerede, Ted?"

"Neredeyse gelir," diye karşılık verdi Long.

Dora öteki odadan geldi. Ufak tefek, esmer bir kadındı. İnce, ufacık bir burnu, hafiften kırlaşmaya başlamış, geriye taralı saçları vardı.

"Merhaba, Ted. Yemek yedin mi?"

"Çok iyi yedim, sağolun. Sizi sofradan kaldırmadım ya?"

"Yoo, biz çoktan bitirdik. Kahve ister misin?"

"İyi olur." Ted matarasını çıkarıp uzattı.

"Hay Allah, getirmesen de olurdu. Suyumuz bol."

"Lütfen, bundan kullanın."

"Eh, pekâlâ..."

Kadın tekrar mutfağa döndü. Kapı bir an açıldığında, Ted aralıktan Secoterg'in içinde dizili bulaşıkları gördü. Secoterg, bulaşıklardaki yağı ve kiri susuz olarak emip yok eden, temizleyen makineydi. "Bir katre su, bir buçuk metrekarelik bulaşığın yüzeyini pırıl pırıl yapar. ***Secoterg*** alın. ***Secoterg iyi*** temizler, bula

şıklarınız parlar, suyunuz tasarruflu harcanır..."

Long'un kafasında reklâmın şarkısı, müziğiyle birlikte belirmişti. Onu unutmaya çalışıp sordu. "Peter nasıl?"

"İyi, iyi. Artık dördüncü sınıfta. Biliyorsun, onu pek de fazla göremiyorum. İnanır mısın, geçen sefer döndüğümde bana baktı, baktı, dedi ki..."

Swenson bir süre oğlunu anlattı durdu. Aptal anne-babaların kendi çocuklarının akıllı sözlerini anlatışındaki gururla konuşuyordu.

23

Kapının sinyali tekrar duyuldu, Mario Rioz kaşları çatık, kıpkırmızı suratıyla göründü.

Swenson hemen ona yaklaştı. "Bak, sakın kovan kapma konusunu açma. Dora benim alanımdan nasıl A sınıfı bir kovan aşırdığını hâlâ hatırlıyor, keyifsizliği de pek üstünde."

"Kimin canı istiyor ki kovanlardan konuşmayı?"

Rioz içi kürklü ceketini sırtından çıkardı, bir sandalyenin arkasına geçirdi, oturdu.

Dora mutfağın kapısından ortaya çıktı, yüzünde yapay bir gülümsemeyle yeni gelene baktı. "Merhaba, Mario. Sen de kahve ister misin?"

"Olur," Mario otomatik bir hareketle matarasına uzandı. Long hemen atıldı.

"Benim suyumdan kullan, Dora," dedi, "Borcun olsun."

"Peki," dedi Rioz da.

Long, "Neyin var, Mario?" diye sordu.

Rioz sandalyenin üzerinde çökmüş gibi oturuyordu. "Haydi konuş," dedi Long'a. "Söylemiştim, de. Bir yıl önce, Hilder o konuşmayı yaptığında söylemiştin gerçekten. Kafama kak, haydi."

Long omuzlarını kaldırdı.

Rioz devam etti. "Kotayı saptadılar. On beş dakika önce açıklandı."

"Eeee?"

"Çıkış başına elli bin ton."

"Ne?" diye bağırdı Swenson. Alev alev yanıyordu öfkeden. "Elli binle Mars'dan kalkamazsın bile!"

"Kota o kadar. Bunu bilhassa yaptılar. Artık avcılık yok."

Dora elinde kahvelerle göründü, herkese dağıttı.

"Neymiş, artık avcılık mı yokmuş?" diye sorup ciddi bir ifadeyle oturdu. Swenson pek çaresiz görünüyordu.

Long açıkladı. "Görünüşe göre bize elli bin ton su tahsis ediyorlarmış. Bu durumda yeni yolculuklar yapamayız, demektir."

"Eh, ne olurmuş?" Dora kahvesini yudumlayıp neşeyle gülümsedi. "Benim fikrimi sorarsanız, iyi de olmuş. Zaten sizin de

Kapının sinyali tekrar duyuldu, Mario Rioz kaşları çatık, kıpkırmızı suratıyla göründü.

Swenson hemen ona yaklaştı. "Bak, sakın kovan kapma konusunu açma. Dora benim alanımdan nasü A sınıfı bir kovan aşırdığını hâlâ hatırlıyor, keyifsizliği de pek üstünde."

"Kimin cam istiyor ki kovanlardan konuşmayı?"

Rioz içi kürklü ceketini sırtından çıkardı, bir sandalyenin arkasına geçirdi, oturdu.

Dora mutfağın kapısından ortaya çıktı, yüzünde yapay bir gülümsemeyle yeni gelene baktı. "Merhaba, Mario. Sen de kahve ister misin?"

"Olur," Mario otomatik bir hareketle matarasına uzandı.

Long hemen atıldı.

"Benim suyumdan kullan, Dora," dedi, "Borcun olsun."

’’Peki," dedi Rioz da.

Long, "Neyin var, Mario?" diye sordu.

Rioz sandalyenin üzerinde çökmüş gibi oturuyordu. "Haydi konuş," dedi Long’a. "Söylemiştim, de. Bir yıl önce, Hilder o konuşmayı yaptığında söylemiştin gerçekten. Kafama kak, haydi."

Longğ omuzlarım kaldırdı.

Rioz devam etti. "Kotayı saptadılar. On beş dakika önce açıklandı,"

"Eeee?"

"Çıkış başına elli bin ton."

"Ne?" diye bağırdı Swenson, Alev alev yanıyordu öfkeden.

"Elli binle Mars'dan kalkamazsın bile!"

"Kota o kadar. Bunu bilhassa yaptılar. Artık avcılık yok."

Dora elinde kahvelerle göründü, herkese dağıttı.

"Neymiş, artık avcılık mı yokmuş?" diye sorup ciddi bir ifadeyle oturdu. Swenson pek çaresiz görünüyordu.

Long açıkladı. "Görünüşe göre bize elli bin ton su tahsis ediyorlarmış. Bu durumda yeni yolculuklar yapamayız, demektir."

"Eh, ne olurmuş?" Dora kahvesini yudumlayıp neşeyle gülümsedi. "Benim fikrimi sorarsanız, iyi de olmuş. Zaten sizin de **24**

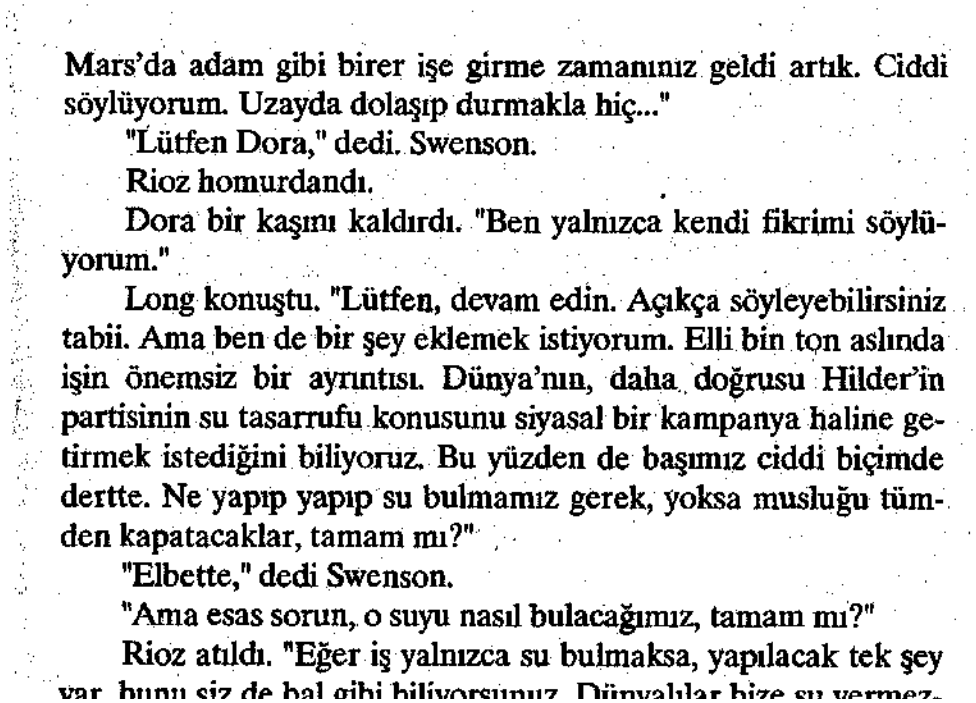

Mars'da adam gibi birer işe girme zamanınız geldi artık. Ciddi söylüyorum. Uzayda dolaşıp durmakla hiç..."

"Lütfen Dora," dedi. Swenson.

Rioz homurdandı.

Dora bir kaşını kaldırdı. "Ben yalnızca kendi fikrimi söylüyorum."

Long konuştu. "Lütfen, devam edin. Açıkça söyleyebilirsiniz tabii. Ama ben de bir şey eklemek istiyorum. Elli bin ton aslında işin önemsiz bir ayrıntısı. Dünya'nın, daha doğrusu Hilder'in partisinin su tasarrufu konusunu siyasal bir kampanya haline getirmek istediğini biliyoruz. Bu yüzden de başımız ciddi biçimde dertte. Ne yapıp yapıp su bulmamız gerek, yoksa musluğu tümden kapatacaklar, tamam mı?"

"Elbette," dedi Swenson.

"Ama esas sorun, o suyu nasıl bulacağımız, tamam mı?"

Rioz atıldı. "Eğer iş yalnızca su bulmaksa, yapılacak tek şey var, bunu siz de bal gibi biliyorsunuz. Dünyalılar bize su vermez.

se, biz de kendimiz alırız. Babaları, dedeleri o gezegenden ayrılamayacak kadar korkak ve miskindi diye, su onların sayılamaz ki! Su tüm insanlara aittir... Nerede olurlarsa olsunlar. Biz de insanız, demek su bizim de malımız. Bizim de hakkımız var o suyun üzerinde."

Long, "Nasıl almayı öneriyorsun?" diye sordu.

"Kolay! Dünyada okyanuslar dolusu su var. Her metrekaresine gözcü dikemezler ya! Gezegenin gece olan tarafından yanaşırız, tanklarımızı doldurur, kaçarız. Bize nasıl engel olabilirler?"

"Engel olmalarının da bir düzine yolu var, Mario. Sen uzayda, yüz bin mil ilerdeki kovanı nasıl buluyorsun? Koca uzayda, incecik bir kovanı nasıl görebiliyorsun? Ha? Nasıl? Radarla tabii. Dünya'da yok mu sanıyorsun? Eğer bizim su çaldığımız Dünya'nın aklına gelirse, uzaydan gelecek gemileri saptayan bir radar sistemini göz açıp kapayana kadar kuruverirler."

Dora alınmış gibi bir sesle konuştu. "Bak, sana bir tek şey söyleyeyim, Mario Rioz. Benim kocam avcılık yapabilmek için su çalma işine falan bulaşacak değil."

Mars'da adam gibi birer işe girme zamanınız geldi artık. Ciddi söylüyorum. Uzayda dolaşıp durmakla hiç..."

"Lütfen Dora," dedi. Swenson.

Rioz homurdandı.

Dorâ bir kaşım kaldırdı. "Ben yalnızca kendi fikrimi söylüyorum."

Long konuştu. "Lütfen, devam edin. Açıkça söyleyebilirsiniz tabii. Ama ben de bir şey eklemek istiyorum. Elli bin ton aslında işin önemsiz bir ayrıntısı. Dünya'nın, daha doğrusu Hilder'in

partisinin su tasarrufu konusunu siyasal bir kampanya haline getirmek istediğini biliyoruz. Bu yüzden de başımız ciddi biçimde dertte. Ne yapıp yapıp su bulmamız gerek, yoksa musluğu tümden kapatacaklar, tamam mı?"

"Elbette," dedi Swenson.

"Ama esas sorun, o suyu nasıl bulacağımız, tamam mı?"

Rioz atıldı. "Eğer iş yalnızca su bulmaksa, yapılacak tek şey var, bunu siz de bal gibi biliyorsunuz. Dünyalılar bize su vermezse, biz de kendimiz alırız,. Babalan, dedeleri o gezegenden ayrılamayacak kadar korkak ve miskindi diye, su onların sayılamaz ki! Su tüm insanlara aittir... Nerede olurlarsa olsunlar. Biz de insanız, demek su bizim de malımız. Bizim de hakkımız var o suyun üzerinde."

Long, "Nasıl almayı öneriyorsun?" diye sordu. .

"Kolay! Dünyada okyanuslar dolusu su var. Her metrekaresine gözcü dikemezler ya! Gezegenin gece olan tarafından yana

şırız, tanklarımızı doldurur, kaçarız. Bize nasıl engel olabilirler?"

"Engel olmalarının da bir düzine yolu var, Mario. Sen uzayda, yüz bin mil ilerdeki kovanı nasıl buluyorsun? Koca uzayda, incecik bir kovanı nasıl görebiliyorsun? Ha? Nasıl? Radarla tabii. Dünya'da yok mu sanıyorsun? Eğer bizim su çaldığımız Dün-ya'nın aklına gelirse, uzaydan gelecek gemileri saptayan bir radar sistemini göz açıp kapayana kadar kuruverirler."

Dora almmış gibi bir sesle konuştu. "Bak, sana bir tek şey söyleyeyim, Mario Rioz. Benim kocam avcılık yapabilmek için stı çalma işine falan bulaşacak değil."

25

Mario, "İş yalnız avcılıkta değil," diye anlatmaya çalıştı. "Yakında başka şeyleri de kesecekler. Onları hemen durdurmamız gerek."

Dora, "Ama bizim onların suyuna ihtiyacımız yok ki?" dedi. "Biz Ay da değiliz, Venüs de değiliz. Kendi kutup buzlarımızdan istediğimiz kadar suyu borularla çekip alabiliyoruz. Bu evde bir musluk var. Bu mahalledeki her evde de var."

Long, "Ev kullanımına giden su çok az," dedi. "Madenler de su kullanıyor. Sonra, hidroponik tanklar ne olacak?"

"Öyle ya," dedi Swenson. "Hidroponik tanklar ne olacak, Dora? Onlara da su gerek. Hem artık kendi taze besinlerimizi kendimiz yetiştirme zamanımız da geldi. Dünya'dan gelen o konsantre besinleri yiyip duramayız."

"Şuna da bak," diye terslendi Dora. "Sen ne bilirsin taze besini? Hiç yemedin ki!"

"Senin sandığından daha çok yedim. Hani bir keresinde havuç getirmiştim, hatırlıyor musun?"

"Eh, çok mu harikaydı o havuçlar sanki? Bana kalırsa fırından çıkma proto-besin ondan çok daha lezzetli. Üstelik daha da sağlıklı. Bugünlerde taze sebzeden söz etmek moda oldu nedense. Hidroponikler için topladıkları vergiyi arttıracaklar da ondan. Hem zaten yakında düzelir bütün bunlar."

Long, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Kendi kendine düzeleceği yok. Herhalde Hilder yeni Koordinatör olarak seçilir. Ondan sonra da işler daha beter sarpa sarar. Eğer besin sevkiyatını da kısmaya kalkarlarsa..."

"O zaman ne yapacağız?" diye bağırdı Rioz. "Bence yine de gidip almamız gerek. Suyu almalıyız oradan!"

"Bence de bunu asla yapamayız, Mario. Anlasana... senin önerdiğin yol Dünyalıların Yolu. Dünyalılar öyle davranır. Sen Mars'ı dünyaya bağlayan göbek bağından kurtulamamış gibi konuşuyorsun. Kopsana artık ondan. Bizim yolumuza uygun düşünsene!"

"Ne olacak peki? Sen söyle bakalım."

"Dinlersen anlatacağım. Biz Güneş Sistemi'ni düşündüğü-

Mario, "İş yalnız avcılıkta değil," diye anlatmaya çalıştı. "Yakında başka şeyleri de kesecekler. Onları hemen durdurmamız gerek."

Dora, "Ama bizim onlann suyuna ihtiyacımız yok ki?" dedi.

"Biz Ay da değiliz, Venüs de değiliz. Kendi kutup buzlarımızdan istediğimiz kadar suyu borularla çekip alabiliyoruz. Bu evde bir musluk var. Bu mahalledeki her evde de var."

Long, "Ev kullanımına giden su çok az," dedi. "Madenler de su kullanıyor. Sonra, hidroponik tanklar ne olacak?"

"Öyle ya," dedi Swenson. "Hidroponik tanklar ne olacak, Dora? Onlara da su gerek. Hem artık kendi taze besinlerimizi kendimiz yetiştirme zamanımız da geldi. Dünya'dan gelen o konsantre besinleri yiyip duramayız."

"Şuna da bak," diye terslendi Dora. "Sen ne bilirsin taze besini? Hiç yemedin ki!"

"Senin sandığından daha çok yedim. Hani bir keresinde havuç getirmiştim, hatırlıyor musun?"

"Eh, çok mu harikaydı o havuçlar sanki? Bana kalırsa İrandan çıkma proto-besin ondan çok daha lezzetli Üstelik daha da sağlıklı. Bugünlerde taze sebzeden söz etmek moda oldu nedense. Hidroponikler için topladıkları vergiyi arttıracaklar da ondan. Hem zaten yakında düzelir bütün bunlar."

Long, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Kendi kendine düzeleceği yok. Herhalde Hilder yeni Koordinatör olarak seçilir. Ondan sonra da işler daha beter sarpa sarar. Eğer besin sevkiyatmı da kısmaya kalkarlarsa..;"

"O zaman ne yapacağız?" diye bağırdı Rioz. "Bence yine de gidip almamız gerek Suyu almalıyız oradan!"

"Bence de bunu asla yapamayız, Mario. Anlaşana... senin önerdiğin yol Dünyalıların Yolu. Dünyalılar öyle davranır. Sen Mars'ı dünyaya bağlayan göbek bağından kurtulamamış gibi konuşuyorsun. Kopsana artık ondan. Bizim yolumuza uygun dü

şünsene!"

"Ne olacak peki? Sen söyle bakalım."

"Dinlersen anlatacağım. Biz Güneş Sistemi'ni düşühdüğü-

26

müz zaman aklımıza ne geliyor? Merkür, Venüs, Dünya, Ay, Mars, Phobos ve Deimos. O kadar... Yedi tane. Hepsi bu. Ama bu kadarı, Güneş Sistemi'nin yüzde biri bile değil. Biz Marslılar öteki yüzde 99'un tam sınırındayız. Dışarda, güneşe uzak yerlerde inanılmayacak kadar bol su var!"

Ötekiler ona bakakaldılar.

Swenson güvensiz bir sesle, "Jüpiter'le Satürn'deki buz tabakalarını mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yalnız onlar değil. Ama o da su... Bunu kabullenmek zorundasınız. Bin mil kalınlığında bir buz tabakası, epey su eder."

"Ama onların üstü amonyakla mı... öyle bir şeyle kaplıydı, değil mi?" diye sordu Swenson. "Hem zaten, biz büyük gezegenlere inemeyiz ki!"

"Biliyorum," dedi Long. "Ama ben de zaten cevap oradadır dememiştim. Orada yalnızca büyük gezegenler yok. Asteroidlerle uydulardan ne haber? Vesta'ya bakın! İki yüz mil çapında bir asteroid, içinde de buzdan başka hemen hemen hiçbir şey yok. Satürn'ün aylarından biri de çoğunlukla buz. Buna ne diyorsunuz?"

Rioz, "Sen hiç uzaya çıkmadın mı, Ted?" diye sordu.

"Çıktığımı biliyorsun. Neden soruyorsun?"

"Elbette biliyorum. Ama hâlâ bir Dünyalı gibi konuşuyorsun. Aradaki uzaklık hiç aklına geldi mi senin? Ortalama bir asteroidin Mars'a uzaklığı yüz yirmi milyon mil. Bu Venüs-Mars arasının iki katı eder. Zaten çoğu uzaycı o yolu bile duraksız alamıyor. Ya Dünya'da, ya da Ay'da duruyorlar. Bir insan uzayda ne kadar kalabilir ki sence?"

"Bilmem. Senin sınırın ne?"

"Sınırı sen de biliyorsun. Bana sormana gerek yok. Altı ay. El kitabındaki veriler öyle diyor. Altı ayı geçti mi, eğer hâlâ uzaydaysan, psikoterapi kobayı olup çıkıyorsun. Değil mi, Dick?"

Swenson başını salladı.

"Hem bu yol yalnızca asteroidlere kadar olanı," diye devam etti Rioz. "Mars'dan Jüpiter'e üç yüz otuz milyon mil yol var, Satürn'a da yedi yüz milyon mil var. Onca yola nasıl gidilir? Diye-

müz zaman aklımıza ne geliyor? Merkür, Venüs, Dünya, Ay, Mars, Phobos ve Deimos. O kadar... Yedi tane. Hepsi bu. Ama bu kadarı, Güneş Sistemi'nin yüzde biri bile değil. Biz Marslılar öteki yüzde 99'un tam sınırmdayız. Dışarda, güneşe uzak yerlerde inanılmayacak kadar bol su var!"

Ötekiler ona bakakaldılar.

Swenson güvensiz bir sesle, "Jüpiter'le Satürn'deki buz tabakalarını mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yalnız onlar değil. Ama o da su... Bunu kabullenmek zorundasınız. Bin mil kalınlığında bir buz tabakası, epey su eder."

"Ama onların üstü amonyakla mı... öyle bir şeyle kaplıydı, değil mi?" diye sordu Swenson. "Hem zaten, biz büyük gezegenlere inemeyiz ki!"

"Biliyorum," dedi Long. "Ama ben de zaten cevap oradadır dememiştim. Orada yalnızca büyük gezegenler yok. Asteroidler-le uydulardan ne haber? Vesta'ya bakın! İki yüz mil çapında bir asteroid, içinde de buzdan başka hemen hemen hiçbir şey yok.

Satürn'ün aylarından biri de çoğunlukla buz. Buna ne diyorsunuz?"

Rioz, "Sen hiç uzaya çıkmadın mı, Ted?" diye sordu.

"Çıktığımı biliyorsun. Neden soruyorsun?"

"Elbette biliyorum. Ama hâlâ bir Dünyalı gibi konuşuyorsun. Aradaki uzaklık hiç aklına geldi mi senin? Ortalama bir as-teroidin Mars'a uzaklığı yüz yirmi milyon mil. Bu Venüs-Mars arasının iki katı eder.

Zaten çoğu uzaycı o yolu bile duraksız alamıyor. Ya Dünya'da, ya da Ay'da duruyorlar. Bir insan uzayda ne kadar kalabilir ki sence?"

"Bilmem. Senin sınırın ne?"

"Sınırı sen de biliyorsun. Bana sormana gerek yok. Altı ay.

El bitabındaki veriler öyle diyor. Altı ayı geçti mi, eğer hâlâ uzaydaysan, psikoterapi kobayı olup çıkıyorsun. Değil mi, Dick?"

Swenson başını salladı.

"Hem bu yol yalnızca âsteroidlere kadar olanı," diye devam etti Rioz. "Mars'dan Jüpiter'e üç yüz otuz milyon mil yol var, Saturn'a da yedi yüz milyon mil var. Onca yola nasıl gidilir? Diye

27

lim ki standard hızı tutturduk, ya da mantıklı olalım, saatte iki yüz kilomil yol aldık diyelim. O zaman da... dur bakayım... kalkış inişi de katarsan Jüpiter'e olan yol altı-yedi ay, Saturn'a da yaklaşık bir yıl sürer. Tabii hızı saatte bir milyon mile de çıkarabilirsin ama o hızı yapacak suyu nereden bulacaksın?"

"Vay canına!" dedi ufacık bir ses. Kapının kenarından çocuğun çilli suratını ve kalkık burnunu gördüler. "Saturn!"

Dora sandalyesinden döndü. "Peter, hemen odana dön bakayım sen!"

"Öff, anne!"

"Öf anne, möf anne dinlemem!" Dora yerinden kalkar gibi yaptı, Peter hemen yok oldu.

Swenson, "Baksana, Dora," dedi. "Sen biraz çocukla otursana. Biz hepimiz burada çene çalarken aklını ödevine vermesi kolay değil çocuğun."

Dora inatla burnunu çekti, hiç yerinden kalkmadı. "Ted Long'un kafasından geçeni öğrenmeden şuradan şuraya gitmem. Bakın, şimdiden söylüyorum... Duyunca hiç hoşlanmayacakmışım gibime geliyor."

Swenson sinirli sinirli konuya döndü. "Peki, Jüpiter'le Saturn'u boşverin. Ted onları düşünmüyordur, eminim. Vesta'dan ne haber? Oraya on-on iki haftada gider, bir o kadar zamanda dönebiliriz. Çapı da iki yüz mil. Dört milyon milküp buz eder!"

"Ne yani?" dedi Rioz. "Vesta'ya inip ne yapacağız? Buz kazılarına mı başlayacağız? Buz kayalarını kırıp kırıp geriye mi taşıyacağız? Maden makineleri mi monte edeceğiz? O iş ne kadar sürer, fikriniz var mı?"

Long, "Ben Saturn'dan söz ediyorum, Vesta'dan değil," dedi.

Rioz görünmeyen dinleyicilere söylüyormuş gibi konuştu. "Ben ona yedi yüz mil diyorum, o hâlâ konuşuyor."

"Pekâlâ," dedi Long. "Mario, sen bana söyle bakalım... uzayda yalnızca altı ay kalabileceğimizi nereden biliyorsun?"

"Herkes biliyor, yahu!"

"Uzay Uçuşları El Kitabında öyle yazıyor da ondan. Orada-

lim ki standard hızı tutturduk, ya da mantıklı olalım, saatte iki yüz kilomil yol aldık diyelim Ö zaman da... dur bakayım... kalkış

inişi de katarsan Jüpiter'e olan yol altı-yedi ay, Saturn'a da yaklaşık bir yıl sürer. Tabii hızı saatte bir milyon mile de çıkarabilirsin ama o hızı yapacak suyu nereden bulacaksın?"

"Vay canına!" dedi ufacık bir ses. Kapının kenarından çocu

ğun çilli suratını ve kalkık burnunu gördüler. "Satum!"

Dora sandalyesinden döndü. "Peter, hemen odana dön bakayım sen!"

"Öff, anne!"

"Öf anne, möf anne dinlemem!" Dora yerinden kalkar gibi yaptı, Peter hemen yok oldu.

Swenson, "Baksana, Dora," dedi. "Sen biraz çocukla otursa-na. Biz hepimiz burada çene çalarken aklını ödevine vermesi kolay değil çocuğun."

Dora inatla burnunu çekti, hiç yerinden kalkmadı. "Ted Long'un kafasından geçeni öğrenmeden şuradan şuraya gitmem.

Bakın, şimdiden söylüyorum... Duyunca hiç hoşlanmayacakmı

şım gibime geliyor."

Swenson sinirli sinirli konuya döndü. "Peki, Jüpiter'le Satürn'ü boşverin. Ted onları düşünmüyordur, eminim. Vesta'dan ne haber?

Oraya on-on iki haftada gider, bir o kadar zamanda dönebiliriz. Çapı da iki yüz mil. Dört milyon milküp buz eder!”

"Ne yani?" dedi Rioz. "Vesta’ya inip ne yapacağız? Buz kazılarına mı başlayacağız? Buz kayalarını kırıp kırıp geriye mi taşıyacağız? Maden makineleri mi monte edeceğiz? O iş ne kadai sürer, fikriniz var mı?"

Long, "Ben Saturn’daiı söz ediyorum, Vesta’dan değil," dedi.

Rioz görünmeyen dinleyicilere söylüyormuş gibi konuştu.

"Ben ona yedi yüz mil diyorum, o ***hâlâ*** konuşuyor."

"Pekâlâ," dedi Long. "Mario, sen bana söyle bakalım... uzayda yalnızca altı ay kalabileceğimizi nereden biliyorsun?"

"Herkes biliyor, yahu!"

"Uzay Uçuşları El Kitabında öyle yazıyor da ondan. Orada

28

ki veriler Dünya bilim adamları tarafından derlenmiş. Dünyalı pilotların tecrübelerine dayanılarak hesaplanmış. Sen hâlâ Dünyalı gibi düşünüyorsun. Marslı kafasıyla düşünmüyorsun."

"Marslı Marslıdır ama, yine de insandır."

"Ama nasıl bu kadar kör olabilirsin. Siz kendiniz bile kaç kere altı ayı aştınız uzayda!"

"O başka," dedi Rioz.

"Çünkü siz Marslısınız, öyle mi? Profesyonel avcısınız da ondan, ha?"

"Hayır. Seferde değiliz de ondan. İstediğimiz zaman Mars'a geri dönebiliriz."

"Ama istemediniz. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Dünyalıların koca koca gemileri var. İçinde film kütüphaneleri, on beş tayfa, artı yolcular, falan filan. Buna rağmen en çok altı ay kalabiliyorlar. Marslı avcılar ise iki odalı bir gemiyle, yanlarında bir tek ortaklarıyla uçuyorlar. Yine de altı aydan fazla kalabiliyorlar."

Dora, "Herhalde gemide bir yıl kalıp Saturn'a gitmek niyetindesin," dedi.

Long, "Neden olmasın, Dora?" diye cevap verdi. "Yapabiliriz. Anlamıyor musunuz bunu? Dünyalılar yapamaz. Onların dünyası gerçek dünya. Gökleri açık, besinleri taze, istedikleri kadar havaları ve suları var. Gemiye binmek onlar için korkunç bir değişiklik. Altı aydan sonrası onlara bu yüzden fazla geliyor. Marslılar ise farklı. Biz bütün ömrümüzü bir gemi içinde geçiriyoruz.

"Mars zaten nedir... Koca bir gemi. Dört bin beş yüz mil çapında koca bir gemi. İçinde bir tek odacık, o odada da elli bin insan. Gemi gibi kapalı. Paketlenmiş havayı soluyor, paketlenmiş suyu içiyor, onu tekrar tekrar arıtıyoruz. Yediklerimiz gemide yediklerimizin aynısı. Gemiye bindiğimiz zaman karşılaştığımız koşullar, ömrümüzün tamamından değişik değil. Mecbur kalırsak buna bir yıldan çok daha uzun süre de dayanabiliriz."

"Dick de mi?" diye sordu Dora.

"Hepimiz."

ki veriler Dünya bilim adamları tarafından derlenmiş. Dünyalı pilotların tecrübelerine dayanılarak hesaplanmış. Sen hâlâ Dünyalı gibi düşünüyorsun. Marslı kafasıyla düşünmüyorsun."

"Marslı Marslıdır ama, yine de insandır."

"Ama nasıl bu kadar kör olabilirsin. Siz kendiniz bile kaç kere altı ayı aştınız uzayda!"

"O başka," dedi Rioz.

'

"Çünkü siz Marslısınız, öyle mi? Profesyonel avcısınız da ondan, ha?"

"Hayır. Seferde değiliz de ondan. İstediğimiz zaman Mars'a geri dönebiliriz."

"Ama istemediniz. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum.

Dünyalıların koca koca gemileri var. İçinde film kütüphaneleri, on beş tayfa, artı yolcular, falan filan. Buna rağmen en çok altı ay kalabiliyorlar. Marslı avcılar ise iki odalı bir gemiyle, yanlarında bir tek ortaklarıyla uçuyorlar. Yine de altı aydan fazla kalabiliyorlar."

Dora, "Herhalde gemide bir yıl kalıp Saturn'a gitmek niye-tindesin," dedi.

Long, "Neden olmasın, Dora?" diye cevap verdi. "Yapabiliriz. Anlamıyor musunuz bunu? Dünyalılar yapamaz. Onların dünyası gerçek dünya. Gökleri açık, besinleri taze, istedikleri kadar havaları

ve suları var. Gemiye binmek onlar için korkunç bir değişiklik. Altı aydan sonrası onlara bu yüzden fazla geliyor.

Marslılar ise farklı. Biz bütün ömrümüzü bir gemi içinde geçiriyoruz.

"Mars zaten nedir... Koca bir gemi. Dört bin beş yüz mil çapında koca bir gemi. İçinde bir tek odacık, o odada da elli bin insan. Gemi gibi kapalı. Paketlenmiş havayı soluyor, paketlenmiş

suyu içiyor, onu tekrar tekrar arıtıyoruz. Yediklerimiz gemide yediklerimizin aynısı. Gemiye bindiğimiz zaman karşılaştığımız koşullar, ömrümüzün tamamından değişik değil. Mecbur kalırsak buna bir yıldan çok daha uzun süre de dayanabiliriz."

"Dick de mi?" diye sordu Dora.

"Hepimiz."

29

"Eh, Dick yapamaz. Size göre hava hoş tabii, Ted Long. Bu kovan hırsızı Mario'ya göre de öyle. Bir yıllığına atlayıp gitmekten söz etmek size kolay geliyor. Evli değilsiniz. Dick evli. Bir karısı, bir çocuğu var, bunlar ona yeter. Burada Mars'da düzenli bir işe girebilir. Düşünsenize... belki Saturn'a gittiğinizde bir de bakarsınız ki orada su yok! Nasıl döneceksiniz o zaman geriye? Yanınızda suyunuz kalmış olsa bile, yiyeceğiniz bitmiş olur. Ömrümde duyduğum en gülünç şey doğrusu."

"Yoo, bakın, dinleyin," dedi Long gergin bir sesle. "Ben bu işi enine boyuna düşündüm. Komiser Sankov'la da konuştum. O da yardım edecek. Ama bize gemiler ve adamlar gerekli. Ben onları bulamam. Adamlar beni dinlemez, çünkü ben acemiyim. Siz ikiniz tanınmışsınız. Saygı görüyorsunuz. Eskilerdensiniz. Beni desteklerseniz, kendiniz gitmeseniz bile eğer bana bu fikri oturtmakta yardım ederseniz, gönüllü toplayabilirim..."

Rioz homurdanarak, "Önce çok daha fazla açıklama yapman gerek," dedi. "Saturn'a vardık diyelim... Su nerede?"

"İşte işin tatlı yanı orası," dedi Long. "O yüzden hedef Saturn olmak zorunda. Su orada uzayda uçuşup duruyor, gelip alınmayı bekliyor."

*

Hamish Sankov Mars'a geldiğinde, yerli Marslı diye bir kavram yoktu. Şimdi ise ortalıktaki iki yüz kadar bebeğin dedeleri bile Mars'da doğmuştu... yerli Marslıydı onlar sapma kadar. Üç kuşaktan beri Marslıydılar.

Sankov henüz yeni yetme bir genç olarak geldiğinde Mars'da yalnızca birbirine yeraltı tünelleriyle bağlı birkaç uzay gemisinden başka bir şey yoktu. Yıllar geçerken binaların yükseldiğini, tünellerden yukarıya, o incecik, solunmaz atmosfere bacalar çıkarıldığını görmüştü. Uzay gemilerini ve taşıdıkları yükleri tümüyle yutacak kadar büyük depolar yapıldığını, hiç yoktan madenler açıldığını, Mars nüfusunun elli kişiden elli bin kişiye çıktığını görmüştü.

"Eh, Dick yapamaz. Size göre hava hoş tabii, Ted Long. Bu kovan hırsızı Mario'ya göre de öyle. Bir yıllığına atlayıp gitmekten söz etmek size kolay geliyor. Evli değilsiniz. Dick evli. Bir karısı, bir çocuğu var, bunlar ona yeter. Burada Mars'da düzenli bir işe girebilir. Düşünsenize... belki Saturn'a gittiğinizde bir de bakarsınız ki orada su yok! Nasıl döneceksiniz o zaman geriye?

Yanınızda suyunuz kalmış olsa bile, yiyeceğiniz bitmiş olur. Ömrümde duyduğum en gülünç şey doğrusu."

"Yoo, bakın, dinleyin," dedi Long gergin bir sesle. "Ben bu işi enine boyuna düşündüm. Komiser Sankov'la da konuştum. O

da yardım edecek. Ama bize gemiler ye adamlar gerekli. Ben onları bulamam. Adamlar beni dinlemez, çünkü ben acemiyim.

Siz ikiniz tanınmışsınız. Saygı görüyorsunuz. Eskilerdensiniz. Beni desteklerseniz, kendiniz gitmeseniz bile eğer bana bu fikri oturtmakta yardım ederseniz, gönüllü toplayabilirim..."

Rioz homurdanarak, "Önce çok daha fazla açıklama yapman gerek," dedi. "Saturn'a vardık diyelim... Su nerede?"

"İşte işin tatlı yanı orası," dedi Long. "O yüzden hedef Satürn olmak zorunda. Su orada uzayda uçuşup duruyor, gelip alınmayı bekliyor."

*

Hamish Sankov Mars'a geldiğinde, yerli Marslı diye bir kavram yoktu. Şimdi ise ortalıktaki iki yüz kadar bebeğin dedeleri bile Mars'da doğmuştu... yerli Marslıydı onlar sapma kadar. Üç kuşaktan beri Marslıydılar.

Sankov henüz yeni yetme bir genç olarak geldiğinde Mars'da yalnızca birbirine yeraltı tünelleriyle bağlı birkaç uzay gemisinden başka bir şey yoktu. Yıllar geçerken binaların yükseldiğini, tünellerden yukarıya, o incecik, solunmaz atmosfere bacalar çıkarıldığını görmüştü. Uzay gemilerini ve taşıdıkları yükleri tümüyle yutacak kadar büyük depolar yapıldığını, hiç yoktan madenler açıldığım, Mars nüfusunun elli kişiden elli bin kişiye çıktığını görmüştü.

30

Bunca anı, kendisini yaşlı hissetmesine yol açıyordu. Bundan daha eski ve bulanık anıları da vardı. Karşısındaki Dünyalı konuk hatırlatıyordu bunları ona. Zihninin gerilerindeki yumuşacık duyguları su yüzüne çıkarıyordu.

Dünyalı sanki anasından yeni doğmuş gibi biriydi. Pek uzun değil, pek ince değil... hatta enikonu tombul sayılırdı. Koyu renk saçlarında dalgalar vardı. İnce bıyıklıydı. Yüzü sanki fırçalanarak temizlenmişti. Kıyafeti modaya uygun, yepyeni plastik kadar düzgündü.

Sankov'un giydikleri ise Mars imalâtı giysilerdi. Rahat, temiz... ama eski model. Yüzü yıpranmış ve kırışık dolu, saçları bembeyaz, boğazındaki çıkıntı ise pek oynaktı. Özellikle konuşurken.

Dünyalının adı Myron Digby idi. Dünya Genel Meclisi üyesi. Sankov ise Mars Komiseri'ydi.

Sankov, "Bu bize ağır bir darbe, sayın Meclis Üyesi," dedi.

"Hepimize darbe oldu, Komiser."

"Hı-hı. Pek de anlıyorum diyemem. Aslında Dünya'da doğmuş olmama rağmen, Dünyalıların düşünce tarzını anlayamıyorum. Mars'da yaşamak zordur, siz bunu anlamak zorundasınız. Bize yaşamamıza yetecek kadar yiyecek, su ve hammadde getirmek bir hayli uzay trafiği gerektirir. Bu arada kitap, yeni film getirmeye pek yer kalmıyor. Video programları bile ulaşmıyor Mars'a. Yalnızca bir tek ay, Dünya ile Mars aynı hizaya geldiği zaman ulaşıyor, onda bile kimsenin pek izlemeye vakti olmuyor.

"Benim büroma haftalık Gezegen Basın özet filmi gelir. Ona bile dikkatimi ayıramam. Vakit kalmaz. Belki siz bize taşralı, köylü diyeceksiniz. Hakkınız da var. Böyle bir durum ortaya çıktığında, birbirimize bakıp kalıyoruz, elden bir şey gelmiyor."

Digby ağır ağır, "Herhalde Mars'ta oturanların Hilder'in israf karşıtı kampanyasını duymadığını söylemeye çalışıyor olamazsınız," dedi.

"Yok, onu pek söyleyemem. Genç bir uzay çöp avcısı var. Yakın bir dostumun oğludur. Babası uzayda ölmüştü..." Sankov boynunun yan tarafını düşünceli bir tavırla kaşıdı. "Bu genç

Bunca anı, kendisini yaşlı hissetmesine yol açıyordu. Bundan daha eski ve bulanık anılan da vardı. Karşısındaki Dünyalı konuk hatırlatıyordu bunları ona. Zihninin gerilerindeki yumu

şacık duyguları su yüzüne çıkarıyordu.

Dünyalı sanki anasından yeni doğmuş gibi biriydi. Pek uzun değil, pek ince değil... hatta enikonu tombul sayılırdı. Koyu renk saçlarında dalgalar vardı. İnce bıyıklıydı. Yüzü sanki fırçalanarak temizlenmişti. Kıyafeti modaya uygun, yepyeni plastik kadar düzgündü.

Sankov'un giydikleri ise Mars imalâtı giysilerdi. Rahat, temiz... ama eski model. Yüzü yıpranmış ve kırışık dolu, saçları bembeyaz, boğazındaki çıkıntı ise pek oynaktı. Özellikle konu

şurken.

Dünyalının adı Myron Digby idi. Dünya Genel Meclisi üyesi. Sankov ise Mars Komiseri'ydi.

Sankov, "Bu bize ağır bir darbe, sayın Meclis Üyesi," dedi.

"Hepimize darbe oldu, Komiser."

"Hı-hıı. Pek de anliy'orum diyemem. Aslında Dünya'da doğmuş olmama rağmen, Dünyalıların düşünce tarzım anlayamıyorum. Mars'da yaşamak zordur, siz bunu anlamak zorundasınız.

Bize yaşamamıza yetecek kadar yiyecek, su ve hammadde getirmek bir hayli uzay trafiği gerektirir. Bu arada kitap, yeni film getirmeye pek yer kalmıyor. Video programlan bile ulaşmıyor Mars'a. Yalnızca bir tek ay, Dünya ile Mars aynı hizaya geldiği zaman ulaşıyor, onda bile kimsenin pek izlemeye vakti olmuyor.

"Benim büroma haftalık Gezegen Basın özet filmi gelir.

Ona bile dikkatimi ayıramam. Vakit kalmaz. Belki siz bize taşralı, köylü diyeceksiniz. Hakkınız da var. Böyle bir durum ortaya çıktığında, birbirimize bakıp kalıyoruz, elden bir şey gelmiyor."

Dıgby ağır ağır, "Herhalde Mars'ta oturanların Hilder'in israf karşıtı kampanyasını duymadığını söylemeye çalışıyor olamazsınız," dedi.

"Yok, onu pek söyleyemem. Genç bir uzay çöp avcısı var.

Yakın bir dostumun oğludur. Babası uzayda ölmüştü..." Sankov boynunun yan tarafını düşünceli bir tavırla kaşıdı. "Bu genç **31**

Dünya tarihini falan okumayı kendine hobi edinmiş biri. Uzaydayken video yayınlarını bulup dinliyor. Bu Hilder denilen adamı da dinlemiş. Anladığıma göre o konuşma Hilder'in müsriflere ilk değinişiymiş.

"Genç adam gelip bana anlattı. Tabii onu pek ciddiye almadım. Ondan sonra bir süre, Gezegen Basın filmlerine dikkat ettim ama Hilder'e pek değinmiyorlardı. Değindikleri zaman da, onunla alay eder gibi bir havaları vardı."

"Evet, Komiser," dedi Digby. "Başlangıçta bize de bir şaka gibi görünmüştü."

Sankov uzun bacaklarını masanın yan tarafına doğru uzatıp bileklerini birbiri üzerinde çaprazladı. "Bana hâlâ şakaymış gibi görünüyor. Neymiş savunduğu? Biz su kullanıyormuşuz. Rakamlara bakmak hiç aklına gelmedi mi? Hepsi burada var. Komiteniz geldiği zaman istettim, çıkarttırdım.

"Görünüşe göre Dünya okyanuslarında dört yüz milyon milküp su var ve her milküp suyun ağırlığı dört buçuk milyar ton ediyor. Epey su demektir. Biz bunun birazını uzay uçuşlarında kullanıyoruz. Püskürtmenin çoğu dünya yerçekimi alanının içinde yer alıyor. Bu durumda o sular tekrar Dünya okyanuslarına dönüyor demektir. Hilder bunu hesaba katmıyor. Her uçuş için bir milyon ton su kullanılıyor dediği zaman yalan söylüyor. Aslında yüz bin tondan bile az.

"Diyelim ki yılda elli bin uçuşumuz var. Varsayım olsun diye

söylüyorum. O kadar yok tabii. Bin beş yüz bile yok. Ama biz elli bin diyelim. Herhalde zaman geçtikçe çok artacaktır. Elli bin uçuşla her yıl bir milküp su uzayda kaybedilmiş olur. Yani bir milyon yılda Dünya tüm suyunun *dört yüzde birini* kaybetmiş olur!"

Digby ellerini iki yana açtı, sonra indirdi. "Komiserim, Gezegenlerarası Alaşımlar da Hilder'e karşı açtığı kampanyada bu rakamları hep kullandı. Ama insan güçlü duygusal bir akıma karşı, soğuk matematikle savaşamıyor. Bu Hilder denen adam bir kelime icad etti. "Müsrif". Yavaş yavaş bu kelimeyi dev bir komplo haline soktu. Gaddar, yalnızca kâr peşinde koşan serse-

Dünya tarihini falan okumayı kendine hobi edinmiş biri. Uzaydayken video yayınlarını bulup dinliyor. Bu Hilder denilen adamı da dinlemiş. Anladığıma göre o konuşma Hilder'in müsriflere ilk değinişiymiş.

"Genç adam gelip bana anlattı. Tabii onu pek ciddiye almadım. Ondan sonra bir süre, Gezegen Basın filmlerine dikkat ettim ama Hilder'e pek değinmiyorlardı. Değindikleri zaman da, onunla alay eder gibi bir havaları vardı."

"Evet, Komiser," dedi Digby. "Başlangıçta bize de bir şaka gibi görünmüştü."

Sankov uzun bacaklarını masanın yan tarafına doğru uzatıp bileklerini birbiri üzerinde çaprazladı. "Bana hâlâ şakaymış gibi görünüyor. Neymiş savunduğu? Biz su kullanıyormuşuz. Rakamlara bakmak hiç akima gelmedi mi? Hepsi burada var. Komiteniz geldiği zaman istettim, çıkarttırdım.

"Görünüşe göre Dünya okyanuslarında dört yüz milyon milküp su var ve her milküp suyun ağırlığı dört buçuk milyar ton ediyor. Epey su demektir. Biz bunun birazını uzay uçuşlarında kullanıyoruz. Püskürtmenin çoğu dünya yerçekimi alanının içinde yer alıyor. Bu

durumda o sular tekrar Dünya okyanuslarına dönüyor demektir. Hilder bunu hesaba katmıyor. Her uçuş için bir milyon ton su kullanılıyor dediği zaman yalan söylüyor. Aslında yüz bin tondan bile az.

"Diyelim ki yılda elli bin uçuşumuz var. Varsayım olsun diye söylüyorum. O kadar yok tabii. Bin beş yüz bile yok. Ama biz elli bin diyelim. Herhalde zaman geçtikçe çok artacaktır. Elli bin uçuşla her yıl bir milküp su uzayda kaybedilmiş olur. Yani bir milyon yılda Dünya tüm suyunun ***dört yüzde birini*** kaybetmiş

olur!"

Digby ellerini iki yana açtı, sonra indirdi. "Komiserim, Gezegenlerarası Alaşımlar da Hilder'e karşı açtığı kampanyada bu rakamları hep kullandı. Ama insan güçlü duygusal bir akıma karşı, soğuk matematikle savaşamıyor. Bu Hilder denen adam bir kelime icad etti. "Müsrif1. Yavaş yavaş bu kelimeyi dev bir komplo haline soktu. Gaddar, yalnızca kâr peşinde koşan serse

riler, kendi kısa vadeli çıkarları için Dünya'yı yağma ediyorlar havasına soktu.

"Hükümete de sızdıklarını söyledi. Meclis onlarla dolu, dedi. Basının sahibi onlar dedi. Ne yazık ki bunların hiçbiri, sıradan bir vatandaşa gülünç gelmiyor. Vatandaş bencil insanların Dünya doğal kaynaklarına neler yapabileceğini çok iyi biliyor. Sıkıntı Çağı'nda Dünya petrolüne ne olduğunu, ekime elverişli üst toprakların nasıl yok olduğunu çok iyi biliyor.

"Çiftçi bir kere kurağın acısını tattıktan sonra, Dünya'dan kaybedilecek su sisin içindeki bir zerreden bile az olsa vız gelir ona. Hilder ona suçlayabileceği bir şey vermiş oluyor. Felaket karşısında en avutucu teselli de budur zaten. O çiftçi bu duyguyu bir dizi rakama feda etmez."

Sankov, "İşte ben de buna şaşırıyorum," dedi. "Belki de Dünya'da işlerin nasıl yapıldığını, nasıl yönetildiğini bilmediğimden. Ama bana öyle geliyor ki Dünya'da yalnız kuraklık çeken çiftçiler yok. Haber özetlerinden anladığım kadarıyla bu Hilder yandaşları dünyada bir azınlık durumunda. Ne diye dünya birkaç çiftçiye ve onları güden birkaç kaçığa ayak uyduruyor?"

"Çünkü kaygılı insan diye bir kavram vardır, Komiserim. Çelik sanayii, uzay uçuşlarıyla dolu bir dönemin hafif, demirsiz alaşımları büyük ölçüde tüketeceğinin farkında. Çeşitli maden sendikaları dış dünyaların rekabetinden çekiniyor. Prefabrike imali için yeterli alüminyum bulamayan bir Dünyalı, bunun nedenini hemen alüminyumun Mars'a gitmesinde buluyor. Ben bir arkeoloji profesörü tanıyorum. İsrafa karşı kampanyayı destekliyor, çünkü kazılarını finanse edecek bir hükümet tahsisini alamıyor. Tüm devlet parasının roket araştırmalarına, uzay ilaçlarına harcandığına inanıyor ve bundan hiç hoşlanmıyor."

Sankov, "Anlaşılan Dünyalılar da bizim Mars halkından pek farklı değil," dedi. "Ama ya Genel Meclis? Onlar neden Hilder'in peşinden gidiyor?"

Digby ekşi ekşi gülümsedi. "Politikanın ne olduğunu açıklamak hiç hoş değildir. Hilder uzay uçuşlarında kaybolan suyun incelenmesi için komisyon kurulmasına dair yasa tasarısı sundu.

riler, kendi kısa vadeli çıkarları için Dünya'yı yağma ediyorlar havasına soktu.

"Hükümete de sızdıklarını söyledi. Meclis onlarla dolu, dedi. Basının sahibi onlar dedi. Ne yazık ki bunların hiçbiri, sıradan bir vatandaşa gülünç gelmiyor. Vatandaş bencil insanların Dünya doğal kaynaklarına neler yapabileceğini çok iyi biliyor.

Sıkıntı Çağı'nda Dünya petrolüne ne olduğunu, ekime elverişli üst toprakların nasıl yok olduğunu çok iyi biliyor.

"Çiftçi bir kere kurağın acısını tattıktan sonra, Dünya'dan kaybedilecek su sisin içindeki bir zerreden bile a!z olsa vız gelir ona. Hilder ona suçlayabileceği bir şey vermiş oluyor. Felaket karşısında en avutucu teselli de budur zaten. O çiftçi bu duyguyu bir dizi rakama feda etmez."

Sankov, "İşte ben de buna şaşırıyorum," dedi. "Belki de Dünya'da işlerin nasıl yapıldığını, nasıl yönetildiğini bilmediğimden. Ama bana öyle geliyor ki Dünya'da yalnız kuraklık çeken çiftçiler yok. Haber özetlerinden ahladığım kadarıyla bu Hilder yandaşlan dünyada bir azınlık durumunda. Ne diye dünya birkaç çiftçiye ve onları güden birkaç kaçığa ayak uyduruyor?"

"Çünkü kaygılı insan diye bir kavram vardır, Komiserim.

Çelik sanayii, uzay uçuşlarıyla dolu bir dönemin hafif, demirsiz alaşımları büyük ölçüde tüketeceğinin farkında. Çeşitli maden sendikaları dış dünyaların rekabetinden çekiniyor. Prefabrike imali için yeterli alüminyum bulamayan bir Dünyalı, bunun nedenini hemen alüminyumun Mars'a gitmesinde buluyor. Ben bir arkeoloji profesörü tanıyorum. İsrafa karşı kampanyayı destekliyor, çünkü kazılarını

finanse edecek bir hükümet tahsisini alamıyor. Tüm devlet parasının roket araştırmalarına, uzay ilaçlarına harcandığına inanıyor ve bundan hiç hoşlanmıyor."

Sankov, "Anlaşılan Dünyalılar da bizim Mars halkından pek farklı değil," dedi. "Ama ya Genel Meclis? Onlar neden Hilder'in peşinden gidiyor?"

Digby ekşi ekşi gülümsedi. "Politikanın ne olduğunu açıklamak hiç hoş değildir. Hilder uzay uçuşlarında kaybolan suyun incelenmesi için komisyon kurulmasına dair yasa tasarısı sundu.

33

Meclisin belki dörtte üçü bu araştırmanın gereksiz para ziyanı olduğunu düşündüğünden komisyon kurulmasına karşıydı. Bunu bürokrasi sayıyorlardı. Haklıydılar da. Ama beri yandan, hangi meclis üyesi bir araştırma önerisinin karşısına dikilebilir ki? Bir şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi gözükür sonra. Sanki bu kayıptan, ya da zarardan kendisi yararlanıyormuş gibi gözükür. Hilder bu tür suçlamalar yapmaktan hiç çekinmez. Doğru olsa da olmasa da, gelecek seçimlerde seçmenler üzerinde etkisi olur. Yasa kabul edildi.

"Ondan sonra komisyon üyelerinin seçimine geldi sıra. Hilder'e karşı olanlar üye seçilmek istemedi. Alınacak kararlar onları sürekli olarak güç durumda bırakabilirdi çünkü. Kenarda kalmak, onları Hilder'in saldırılarından korurdu. Sonunda öyle oldu ki, komisyonda Hilder'e karşı olup bunu yüksek sesle söylemekten çekinmeyen tek üye ben kaldım. Bu da bana gelecek seçimlere malolabilir."

Sankov, "Buna üzülürüm, Meclis Üyesi," dedi. "Görünüşe göre Mars'ın sandığımız kadar da çok dostu yokmuş. Bir tane daha kaybetmek istemeyiz. Ama Hilder kazanırsa ne yapmak niyetinde?"

"Bence istediği ortada," dedi Digby, "Evrensel Yönetici seçilmek istiyor."

"Başarır mı dersiniz?"

"Onu durduracak bir olay olmazsa, kazanır."

"Ya ondan sonra? İsraf karşıtı kampanyasını durdurur mu o zaman?"

"Bilemem. Koordinatör olduktan sonrası için plan yapmış mı, yapmamış mı, bilemem. Ama bir tahminde bulunmamı istiyorsanız, bence kampanyayı bırakırsa popülerliğinden kaybeder. İşler çığrından çıktı artık."

Sankov boynunun yan tarafını kaşıdı. "Pekâlâ. Bu durumda sizden bir öğüt isteyeyim. Biz Marslılar ne yapabiliriz? Siz Dünya'yı iyi tanıyorsunuz. Biz tanımıyoruz. Ne yapalım, söyleyin bize."

Digby ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, dışardaki daha

Meclisin belki dörtte üçü bu araştırmanın gereksiz para ziyanı olduğunu düşündüğünden komisyon kurulmasına karşıydı. Bunu bürokrasi sayıyorlardı. Haklıydılar da. Ama beri yandan, hangi meclis üyesi bir araştırma önerisinin karşısına dikilebilir ki? Bir şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi gözükür sonra. Sanki bu kayıptan, ya da zarardan kendisi yararlanıyormuş gibi gözükür. Hilder bu tür suçlamalar yapmaktan hiç çekinmez. Doğru olsa da olmasa da, gelecek seçimlerde seçmenler üzerinde etkisi olur. Yasa kabul edildi.

"Ondan Sonra komisyon üyelerinin seçimine geldi sıra. Hilder'e karşı olanlar üye seçilmek istemedi. Alınacak kararlar onları sürekli olarak güç durumda bırakabilirdi çünkü. Kenarda kalmak, onları Hilder'in saldırılarından korurdu. Sonunda Öyle oldu ki, komisyonda Hiider'e karşı olup bunu yüksek sesle söylemekten çekinmeyen tek üye ben kaldım. Bu da bana gelecek se

çimlere malolabilir."

Sankov, "Buna üzülürüm, Meclis Üyesi," dedi. "Görünüşe göre Mars'ın sandığımız kadar da çok dostu yokmuş. Bir tane daha kaybetmek istemeyiz. Ama Hilder kazanırsa ne yapmak niyetinde?"

"Bence istediği ortada," dedi Digby, "Evrensel Yönetici se

çilmek istiyor."

"Başarır mı dersiniz?"

"Onu durduracak bir olay olmazsa, kazanır."

"Ya ondan sonra? İsraf karşıtı kampanyasını durdurur mu o zaman?"

"Bilemem. Koordinatör olduktan sonrası için plan yapmış

mı, yapmamış mı, bilemem. Ama bir tahminde bulunmamı istiyorsanız, bence kampanyayı bırakırsa popülerliğinden kaybeder.

İşler çığrmdan çıktı artık."

Sankov boynunun yan tarafını kaşıdı. "Pekâlâ. Bu durumda sizden bir öğüt isteyeyim. Biz Marslılar ne yapabiliriz? Siz Dün-ya'yı iyi tanıyorsunuz. Biz tanımıyoruz. Ne yapalım, söyleyin bize."

Digby ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, dışardaki daha 34,

alçak binaların kubbelerine baktı. Binaların aralarında kayalık, kırmızı ova uzanıyordu. Tepede mor bir gökyüzü, ufalmış bir güneş görünmekteydi.

Sankov'a arkası dönük olarak konuştu. "Siz burada, Mars'ta yaşamaktan gerçekten hoşlanıyor musunuz?"

Sankov gülümsedi. "Çoğumuz başka bir dünya tanımıyoruz, Meclis Üyesi. Bura halkının çoğuna Dünya garip, rahatsız bir yer gibi görünür korkarım."

"Ama Marslılar buna alışamaz mı? Burada yaşadıktan sonra Dünya'ya tahammül etmek pek de zor olmaz. İnsanlarınız açık bir gökyüzü altında gerçek hava solumaya alışamaz mı? Bir zamanlar Dünya'da yaşıyordunuz. Siz kendiniz hatırlarsınız nasıl bir şey olduğunu."

"Biraz hatırlıyor gibiyim. Ama yine de açıklaması kolay ol-

mayacaktır. Dünya oracıkta. İnsanları ona uygun, o da insanlarına. Oradaki insanlar Dünya'yı nasıl buldularsa öyle kullanıyorlar. Mars ise farklı. Burası ham bir yer. İnsanlara uygun da değil. İnsanlar burayı değiştirmek, bir hale yola koymak zorundalar. Kendilerine bir dünya kurmak zorundalar. Bulduklarını olduğu gibi kullanamazlar. Gerçi Mars henüz pek bir şeye benzemiyor ama, uğraşıyoruz. Bitirdiğimiz zaman dünyamız tam istediğimiz gibi olacak. Bu çok güzel bir duygu. Bir dünya yaratmak. Dünya asıl bundan sonra artık bize heyecan veremez."

Meclis Üyesi, "Herhalde sıradan bir Marslı, yüz kuşak sonrasına dönük bir gelecek için bu zor yaşamı sürdürmeyi isteyecek kadar filozof olamaz," dedi.

"Yooo, pek öyle değil." Sankov sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine yerleştirdi, konuşmasını sürdürdü. "Söylediğim gibi Marslılar Dünyalılara epey benziyor. Yani bir bakıma, onlar da insan fabii. İnsanlar da felsefeden falan pek hoşlanmaz. Ama yine de, hoşunuza gitse de, gitmese de, büyümekte olan bir dünyanın insanı saran bir yanı var.

"Mars'a ilk geldiğimde babam bana mektup yazar dururdu. Muhasebeciydi. O öldüğünde Dünya, doğduğu zamankine oranla pek de fazla değişmemişti. Hiçbir şeyin oluşunu göremedi.

alçak binaların kubbelerine baktı. Binaların aralarında kayalık, kırmızı ova uzanıyordu. Tepede mor bir gökyüzü, ufalmış bir güneş görünmekteydi.

Sankov'a arkası dönük olarak konuştu. "Siz burada, Mars'ta yaşamaktan gerçekten hoşlanıyor musunuz?"

Sankov gülümsedi. "Çoğumuz başka bir dünya tanımıyoruz, Meclis Üyesi. Bura halkının çoğuna Dünya garip, rahatsız bir yer gibi görünür korkarım."

"Ama Marslılar buna alışamaz mı? Burada yaşadıktan sonra Dünya'ya tahammül etmek pek de zor olmaz. İnsanlarınız açık bir gökyüzü altında gerçek hava solumaya alışamaz mi? Bir zamanlar

Dünya’da yaşıyordunuz. Siz kendiniz hatırlarsınız nasıl bir şey olduğunu."

"Biraz hatırlıyor gibiyim. Ama yine de açıklaması kolay olmayacaktır. Dünya oracıkta. İnsanları ona uygun, o da insanlarına. Oradaki insanlar Dünya’yı nasıl buldularsa öyle kullanıyorlar. Mars ise farklı. Burası ham bir yer. İnsanlara uygun da değil.

İnsanlar burayı değiştirmek, bir hale yola koymak zorundalar.

Kendilerine bir dünya kurmak zorundalar. Bulduklarını olduğu gibi kullanamazlar. Gerçi Mars henüz pek bir şeye benzemiyor ama, uğraşıyoruz. Bitirdiğimiz zaman dünyamız tam istediğimiz gibi olacak. Bu çok güzel bir duygu. Bir dünya yaratmak. Dünya asıl bundan sonra artık bize heyecan veremez."

Meclis Üyesi, "Herhalde sıradan bir Marslı, yüz kuşak sonrasına dönük bir gelecek için bu zor yaşamı sürdürmeyi isteyecek kadar filozof olamaz," dedi.

"Yooo, pek öyle değil." Sankov sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine yerleştirdi, konuşmasını sürdürdü. "Söylediğim gibi Marslılar Dünyalılara epey benziyor. Yani bir bakıma, onlar da insan tabii. İnsanlar da felsefeden falan pek hoşlanmaz. Ama yine de, hoşunuza gitse de, gitmese de, büyümekte olan bir dünyanın insanı saran bir yanı var.

"Mars’a ilk geldiğimde babam bana mektup yazar dururdu.

Muhasebeciydi. O öldüğünde Dünya, doğduğu zamankine oranla pek de fazla değişmemişti. Hiçbir şeyin oluşunu göremedi.

35

Her gün, öteki günlerin eşiydi. Yaşamak, ölüme kadar vakit geçirmekten ibaretti.

"Mars'ta ise durum çok farklı. Her gün yepyeni bir şey var... Kent daha büyüyor, havalandırma sistemi biraz daha gelişiyor, kutuplardan gelen su boruları uzatılıyor, kalınlaşıyor. Şu sıra kendi haber film örgütümüzü kurmaya uğraşıyoruz. Adına Mars-Basın diyeceğiz. Eğer çevrenizdeki olaylar gelişirken yaşamışlığınız yoksa, bunun ne kadar harikulade bir duygu olduğunu asla anlayamazsınız.

"Hayır, Meclis Üyesi, Mars katı ve güç koşullarla dolu bir yerdir, Dünya ise çok daha rahattır ama bana öyle geliyor ki eğer bizim çocukları alıp Dünya' ya götürürseniz mutsuz olurlar. Mutsuzluklarının nedenini de anlayamazlar. Çoğu anlayamaz. Ama kendilerini kaybolmuş gibi hissederler. Yararsız hissederler. Çoğu hiç uyum sağlayamaz sanıyorum."

Digby pencereden dışarı bakmaktan vazgeçip döndüğünde pembe alın kaşlarının çatılmasından hafif kırışmış gibiydi. "O halde, Komiserim, size çok üzüldüğümü belirtmem gerek. Hepinize."

"Neden?"

"Çünkü bence Mars'da yaşayanların yapabileceği hiçbir şey yok. Ay'da ve Venüs'de yaşayanlar için de durum aynı. Belki hemen olmaz. Belki bir iki yıl, hatta beş yıla kadar da olmaz. Ama sonunda hepiniz Dünya'ya dönmek zorunda kalacaksınız, meğer ki..."

Sankov'un beyaz kaşları gözlerinin üzerine doğru alçaldı. "Evet?"

"Meğer ki Dünya gezegeni dışında başka bir su kaynağı bulabilesiniz."

Sankov başını iki yana salladı. "Pek mümkün görünmüyor, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Bu olmazsa, başka şansımız yok sizce, öyle mi?"

"Hem de hiç."

Digby bunu söyledikten sonra odadan çıktı, Sankov uzun

Her gün, öteki günlerin eşiydi. Yaşamak, ölüme kadar vakit ge

çirmekten ibaretti.

"Mars'ta ise durum çok farklı. Her gün yepyeni bir şey var...

Kent daha büyüyor, havalandırma sistemi biraz daha gelişiyor, kutuplardan gelen su boruları uzatılıyor, kalınlaşıyor. Şu sıra kendi haber film örgütümüzü kurmaya uğraşıyoruz. Adına Mars-Basın diyeceğiz. Eğer çevrenizdeki olaylar gelişirken yaşamışlığınız yoksa, bunun ne kadar harikulade bir duygu olduğunu asla anlayamazsınız.

"Hayır, Meclis Üyesi, Mars katı ve güç koşullarla dolu bir yerdir, Dünya ise çok daha rahattır ama bana öyle geliyor ki eğer bizim çocukları alıp Dünya' ya götürürseniz mutsuz olurlar.

Mutsuzluklarının nedenini de anlayamazlar. Çoğu anlayamaz.

Ama kendilerini kaybolmuş gibi hissederler. Yararsız hissederler. Çoğu hiç uyum sağlayamaz sanıyorum."

Digby pencereden dışarı bakmaktan vazgeçip döndüğünde pembe alm kaşlarının çatılmasından hafif kırışmış gibiydi. "O

halde, Komiserim, size çok üzüldüğümü belirtmem gerek. Hepinize."

"Neden?"

"Çünkü bence Mars'da yaşayanların yapabileceği hiçbir şey yok. Ay'da ve Venüs'de yaşayanlar için de durum aynı. Belki hemen olmaz. Belki bir iki yıl, hatta beş yıla kadar da olmaz. Ama sonunda hepiniz Dünya'ya dönmek zorunda kalacaksınız, meğer ki..."

•

.

Sankov'un beyaz kaşları gözlerinin üzerine doğru alçaldı.

"Evet?"

"Meğer ki Dünya gezegeni dışında başka bir su kaynağı bulabilesiniz."

Sankov başını iki yana salladı. "Pek mümkün görünmüyor, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Bu olmazsa, başka şansımız yok sizce, öyle mi?"

"Hem de hiç."

Digby bunu söyledikten sonra odadan çıktı, Sankov uzun **36**

süre bakakaldı, neden sonra yerel haberleşme cihazının düğmesine bastı.

Bir süre sonra ekranda Ted Long'un yüzü belirdi, Sankov'un gözlerine baktı.

Sankov, "Hakkın varmış, evlat," dedi. "Yapabilecekleri hiçbir şey yok. İyi niyetliler bile bir çare düşünemiyor. Nereden bildin böyle olacağını?"

Long, "Komiserim," diye karşılık verdi. "Sorunlar Çağı'yla ilgili tüm tarihi okuyunca, özellikle Yirminci Yüzyıl'ı inceleyince, hiçbir siyasal olay insana sürpriz gibi gelmiyor artık."

"Belki de. Her neyse oğlum, Meclis Üyesi Digby bize acıyor, bizim için epey üzülüyor ama hepsi o kadar. Mars'dan ayrılmamız gerektiğine inanıyor... Ya da başka bir yerden su bulmanız gerek diyor. Ama o... bulamayacağımız kanısında."

"Ama siz bulabileceğimizi biliyorsunuz, öyle değil mi, Komi-

serim."

"Bulabileceğimizi biliyorum, evlat. Ama bu çok büyük bir risk."

"Ben yeterince gönüllü bulacağım. Risk bizim işimiz."

"Nasıl gidiyor?"

"Fena sayılmaz. Çocuklardan bir kısmı şimdiden benden yana. Mario Rioz'u da razı ettim. Biliyorsunuz o en iyilerinden biri."

"Mesele orada. Gönüllüler elimizdeki adamların en iyileri olacak. Buna izin vermeyi hiç içim götürmüyor."

"Eğer geri dönebilirsek, her şeye değer."

"Eğer! Bu çok büyük bir sözcük, evladım."

"Yapmaya çalıştığımız şey de çok büyük bir şey."

"Eh, dünyadan su gelmeyeceği kesinleşirse Phobos su çukurunun sana istediğin kadar su tahsis etmesi için söz vermiştim zaten. İyi şanslar."

*

Saturn'un yarım milyon mil yukarısında Mario Rioz, boşlu-

süre bakakaldı, neden sonra yerel haberleşme cihazının düğmesine bastı.

Bir süre sonra ekranda Ted Long'ün yüzü belirdi, Sankov'un gözlerine baktı.

Sankov, "Hakkın varmış, evlat," dedi. "Yapabilecekleri hiçbir şey yok. İyi niyetliler bile bir çare düşünemiyor. Nereden bildin böyle olacağını?"

'

Long, "Komiserim," diye kargılık verdi. "Sorunlar Çağı'yla ilgili tüm tarihi okuyunca, özellikle Yirminci Yüzyıl'ı inceleyince, hiçbir siyasal olay insana sürpriz gibi gelmiyor artık."

;

"Belki de. Her neyse oğlum, Meclis Üyesi Digby bize acıyor, bizim için epey üzülüyor ama hepsi o kadar. Mars'dan ayrılmamız gerektiğine inanıyor... Ya da başka bir yerden su bulmanız gerek diyor. Ama o... bulamayacağımız kanısında."

"Ama siz bulabileceğimizi biliyorsunuz, öyle değil mi, Komiserim."

"Bulabileceğimizi biliyorum, evlat. Ama bu çok büyük bir risk."

"Ben yeterince gönüllü bulacağım. Risk bizim işimiz."

"Nasıl gidiyor?"

"Fena sayılmaz. Çocuklardan bir kısmı şimdiden benden yana. Mario Rioz'u da râzı ettim. Biliyorsunuz o en iyilerinden biri." .

'

"Mesele orada. Gönüllüler elimizdeki adamların en iyileri olacak. Buna izin vermeyi hiç içim götürmüyor."

"Eğer geri dönebilirsek, her şeye değer."

"Eğer! Bu çok büyük bir sözcük, evladım."

"Yapmaya çalıştığımız şey de çok büyük bir şey."

"Eh, dünyadan su gelmeyeceği kesinleşirse Phobos su çukurunun sana istediğin kadar su tahsis etmesi için söz vermiştim zaten. İyi şanslar."

Satürn'ün yarım milyon mil yukarısında Mario Rioz, boşlu

ğun üzerine yatmış, tatlı tatlı uyuyordu. Yavaş yavaş ayıldı, bir süre odasında tek başına yıldızları saydı, birinden öbürüne kafasından çizgiler çizmeye uğraştı.

Başlangıçta, yani ilk birkaç hafta boyunca, iş yine uzaydan kovan toplamaya benziyordu. Tek bir farkı vardı. Her dakika, insanlıktan binlerce mil daha uzaklaşıyorlardı. Bu durum işi daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

Asteroid Kuşağı'ndan geçerken ekliptiğin dışından geçmek için yüksek bir kavis çizmişlerdi. Bu da fazla su kullanmalarına yol açmıştı. Oysa belki de gereği yoktu yüksekten geçmelerinin. İki boyutlu projeksiyonda on binlerce dünyacık mikroplar gibi yoğun görünse de, katrilyonlarla milküp mesafe ayırıyordu onları aslında birbirinden. Çarpışma ihtimali gülünç denecek kadar küçük bir ihtimaldi.

Ama onlar yine de kuşağın üzerinden geçmişlerdi. Birileri onlara hasar verecek irilikte bir parçacığa çarpma ihtimalini hesaplamıştı. Çıkan sayı o kadar küçüktü ki, "uzayda yüzme" fikrinin sonunda birinin aklına gelmesi de çok doğaldı.

Günler uzun, gün sayısı çok, uzay boştu. Kontrol düğmelerinin başında bir tek adamın durması yetiyordu. Bu nedenlerle bu fikrin doğması da doğaldı.

Başlangıçta ilk cesaret eden, olağanüstü atak sayıldı. On beş dakika kadar kaldı uzayda. İkincisi yarım saat denedi. Sonunda, daha asteroidler tümüyle geride kalmadan, her gemi nöbeti bitmiş elemanını kabloyla arkasında çekerek gider oldu.

Çok kolaydı. Kablo aslında yolculuğun sonunda yapılacak işte kullanılmak üzere alınmıştı. İki ucu manyetik olarak tutturulmuştu. Biri tabii uzay tulumuna. Tulumu giyen, geminin gövdesi üzerine çıkıyor, ikinci ucu oraya tutturuyordu. Bir süre, çizmelerdeki elektromıknatıslarla tutunup orada bekliyordu. Sonra onları nötralize edip pek az bir kas kuvveti harcayarak uzaklaşıyordu.

Yavaşça, çok yavaşça gemiden yükseliyor, gemiyi altında aşağıya doğru kayar durumda görüyordu. İnanılmaz biçimde yüzüyordu uzayda. Ağırlıksız, katı bir karanlık içinde kayarak. Ge-

ğun üzerine yatmış, tatlı tatlı uyuyordu. Yavaş yavaş ayıldı, bir süre odasında tek başına yıldızları saydı, birinden öbürüne kafasından çizgiler çizmeye uğraştı.

Başlangıçta, yani ilk birkaç hafta boyunca, iş yine uzaydan kovan toplamaya benziyordu. Tek bir farkı vardı. Her dakika, insanlıktan binlerce mil daha uzaklaşıyorlardı. Bu durum işi daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

Asteroid Kuşağı'ndan geçerken ekliptiğin dışından geçmek için yüksek bir kavis çizmişlerdi. Bu da fazla su kullanmalarına yol açmıştı. Oysa belki de gereği yoktu yüksekten geçmelerinin.

İki boyutlu projeksiyonda on binlerce dünyacık mikroplar gibi yoğun görünse de, katrilyonlarla milküp mesafe ayırıyordu onları aslında birbirinden. Çarpışma ihtimali gülünç denecek kadar küçük bir ihtimaldi.

Ama onlar yine de kuşağın üzerinden geçmişlerdi. Birileri onlara hasar verecek irilikte bir parçacığa çarpma ihtimalini hesaplamıştı. Çıkan sayı o kadar küçüktü ki, "uzayda yüzme" fikrinin sonunda birinin aklına gelmesi de çok doğaldı.

Günler uzun, gün sayısı çok, uzay boştu. Kontrol düğmelerinin başında bir tek adamın durması yetiyordu. Bu nedenlerle bu fikrin doğması da doğaldı.

Başlangıçta ilk cesaret eden, olağanüstü atak sayıldı. On beş

dakika kadar kaldı uzayda. İkincisi yarım saat denedi. Sonunda, daha asteroidler tümüyle geride kalmadan, her gemi nöbeti bitmiş elemanını kabloyla arkasında çekerek gider oldu.

Çok kolaydı. Kablo aslında yolculuğun sonunda yapılacak işte kullanılmak üzere alınmıştı. İki ucu manyetik olarak tutturulmuştu. Biri tabii uzay tulumuna. Tulumu giyen, geminin gövdesi üzerine çıkıyor, ikinci ucu oraya tutturuyordu. Bir süre, çizmelerdeki elektromıknatıslarla tutunup orada bekliyordu. Sonra onları nötralize edip pek az bir kas kuvveti harcayarak uzaklaşıyordu.

Yavaşça, çok yavaşça gemiden yükseliyor, gemiyi altında aşağıya doğru kayar durumda görüyordu. İnanılmaz biçimde yüzüyordu uzayda. Ağırlıksız, katı bir karanlık içinde kayarak. Ge

38

mi yeterince uzaklaştığı zaman, eldivenli eli kablonun üzerinde biraz sıkışıyor, onu daha sıkı tutuyordu. Fazla sıkı tutsa, hemen gemiye doğru yaklaşmaya başlıyordu. Bu yüzden o kadar da sıkı tutmamak gerekiyordu. O sürtünme insanı durduruyordu. Çünkü onun hareketi de gemininkine eşitti. Bu nedenle gemi altında o kara zemin üzerine yapılmış bir resim gibi hareketsiz görünüyor, uzay gezginini ona bağlayan kablo büklüm büklüm duruyor, gerilmesine bir neden kalmıyordu.

Gemi göze yarım gemi gibi görünüyordu. Zayıf güneş ışığı yalnızca bir yarısını aydınlatıyordu. Bu bile, tulumun polarize gözlüğü olmaksızın bakılamayacak kadar parlaktı. Geminin öteki yarısı siyah üzerine siyah olduğundan, görülemiyordu.

Uzay çevreye uyku gibi kapanıyordu. Tulum sıcaktı. Havasını otomatik olarak yeniliyordu. Belli ceplerinde yiyecek ve içecek vardı. Onları pek az bir hareketle emmek kolaydı. Tulum artıkları da dışarı atacak biçimde yapılmıştı. Hepsinden önemlisi de, o ağırlıksızlık duygusuydu.

Ömründe kendini bu kadar iyi hissetmediğini düşünüyordu uzay gezgini. Günler fazla uzun gelmiyordu o zaman. Hatta kısa geliyordu. Bitmese diye bakıyordu.

Jüpiter yörüngesinin o anki pozisyonunun 30 derece açığından geçmişlerdi. Aylar boyunca Jüpiter uzayın en parlak cismi olarak gözüktü onlara. Tabii beyaz bir bezelyeye benzeyen güneşi saymazsanız. En parlak olduğu zaman, yolcular Jüpiter'i ufacık bir küre biçiminde görebildiklerini söylüyorlardı. Bir yanı karanlıktan basık durumda.

Derken, birkaç ay sonra ışığı soldu, ilerde başka bir nokta belirdi, zamanla Jüpiter'den daha parlak hale geldi. Bu Saturn'dü. Önce bir ışık noktacığı, sonra bir oval, parlak leke.

"Neden oval?" diye sordu içlerinden biri. Arkadaşı, "Halkalardan tabii," diye karşılık verdi. Besbelliydi bundan olduğu.

Sonuna doğru herkes her fırsatta uzay yüzüşüne çıkar olmuştu. Durmadan Saturn'u seyredip duruyorlardı.

"Hey, sersem, içeriye gel artık be! Nöbetin var!"

mi yeterince uzaklaştığı zaman, eldivenli eli kablonun üzerinde biraz sıkışıyor, onu daha sıkı tutuyordu. Fazla sıkı tutsa, hemen gemiye doğru yaklaşmaya başlıyordu. Bu yüzden o kadar da sıkı tutmamak gerekiyordu. O sürtünme insanı durduruyordu. Çünkü onun hareketi de gemininkine eşitti. Bu nedenle gemi altında o kara zemin üzerine yapılmış bir resim gibi hareketsiz görünüyor, Uzay gezginini ona bağlayan kablo büklüm büklüm duruyor, gerilmesine bir neden kalmıyordu.

Gemi göze yarım gemi gibi görünüyordu. Zayıf güneş ışığı yalnızca bir yarısını aydınlatıyordu. Bu bile, tulumun polarize gözlüğü olmaksızın bakılamayacak kadar parlaktı. Geniinin öteki yarısı siyah üzerine siyah olduğundan, görülemiyordu.

Uzay çevreye uyku gibi kapanıyordu. Tulum sıcaktı. Havasını otomatik olarak yeniliyordu. Belli ceplerinde yiyecek ve içecek vardı. Onları pek az bir hareketle emmek kolaydı. Tulum artıkları da dışarı atacak biçimde yapılmıştı. Hepsinden önemlisi de, o ağırlıksızlık duygusuydu.

Ömründe kendini bü kadar iyi hissetmediğini düşünüyordu uzay gezgini. Günler fazla uzun gelmiyordu o zaman. Hatta kısa geliyordu. Bitmese diye bakıyordu.

Jüpiter yörüngesinin o anki pozisyonunun 30 derece açığından geçmişlerdi. Aylar boyunca Jüpiter uzayın en parlak cismi olarak gözüktü onlara. Tabii beyaz bir bezelyeye benzeyen güne

şi saymazsanız. En parlak olduğu zaman, yolcular Jüpiter'i ufacık bir küre biçiminde görebildiklerini söylüyorlardı. Bir yanı karanlıktan basık durumda.

Derken, birkaç ay sonra ışığı soldu, ilerde başka bir nokta belirdi, zamanla Jüpiter’den daha parlak hale geldi. Bu Satürn’dü. Önce bir ışık noktacığı, sonra bir oval, parlak leke.

"Neden oval?" diye sordu içlerinden biri. Arkadaşı, "Halkalardan tabii," diye karşılık verdi. Besbelliydi bundan olduğu.

Sonuna doğru herkes her fırsatta uzay yüzüşüne çıkar olmuştu. Durmadan Satürn’ü seyredip duruyorlardı.

"Hey, sersem, içeriye gel artık be! Nöbetin var!"

39

"Kimin nöbeti, salak? Daha on beş dakikam var benim saatime göre."

"Sen saatini geri almışsın. Hem zaten dün sana yirmi dakika fazla vermiştim."

"Sen kimseye iki dakika bile vermezsin."

"Gel buraya, Allah kahretsin, yoksa ben yine de çıkıyorum."

"Peki, dur, geliyorum. İşe bak be! Bir dakika için amma patırtı."

Ama kavgalar ciddi olmuyordu. Uzayda ciddi olmazdı. Uzay insana çok güzel bir duygu veriyordu.

Saturn büyüdü, büyüdü, güneşe eş boyda göründü, sonra onu da geçti. Halkalar onların yaklaşma açısına dik olduğundan, gezegenin çevresinde ağır ağır dönüşleri görünüyordu. Pek küçük bir kısmı tutuktu. Daha yaklaştıkları zaman halkalar önce daha geniş göründü, sonra açı değişince dar görünmeye başladılar.

Ayların daha irice olanları gökte ateşböcekleri gibi pırıl pırıldı.

Mario Rioz uyandığına seviniyordu. Yine seyredebilecekti.

Saturn gökyüzünün yarısını dolduruyordu. Turuncu çizgilerle süslü gibiydi. Gecenin gölgesi bir köşesini kesiyordu. Parlak benek halindeki aylarından ikisi görünmekteydi. Sol arka tarafında beyaz bir elmasa benzer biçimde güneş bulunmaktaydı ama Rioz onu göremiyordu. Görmek için dönmeye çalıştığında vücudunun geri kalanı hafif sağa dönüp dengeyi korumaya çalıştı.

En hoşuna giden, halkaları seyretmekti. Solda Saturn'un arkasından çıktıkları yerde turuncu üç halka halindeydiler. Birer ışık demeti. Sağdaki uçları gece gölgelerinin arasında kayboluyordu. Ama o kısmı daha yakın, daha enli görünmekteydi. Boynuz gibi, yaklaştıkça genişliyorlardı. Sisleniyorlardı da. Sonunda, insanın bakışları altında sanki gökyüzünü tümüyle dolduruyor, kendileri kayboluyorlardı.

Filonun yeri en dıştaki halkanın sınırının hemen içindeydi. Oradan bakıldığında halkalar kırılıp bölünüyor, gerçekte ne ol-

"Kimin nöbeti, salak? Daha on beş dakikam var benim sa-atime göre."

"Sen saatini geri almışsın. Hem zaten dün sana yirmi dakika fazla vermiştim."

"Sen kimseye iki dakika bile vermezsin."

"Gel buraya, Allah kahretsin, yoksa ben yine de çıkıyorum."

"Peki, dur, geliyorum. İşe bak be! Bir dakika için amma pa-tırtı."

Ama kavgalar ciddi olmuyordu. Uzayda ciddi olmazdı. Uzay insana çok güzel bir duygu veriyordu.

Satürn büyüdü, büyüdü, güneşe eş boyda göründü, sonra onu da geçti. Halkalar onların yaklaşma açısına dik olduğundan, gezegenin çevresinde ağır ağır dönüşleri görünüyordu. Pek kü

çük bir kısmı tutuktu. Daha yaklaştıkları zaman halkalar önce daha geniş göründü, sonra açı değişince dar görünmeye başladılar.

Ayların daha irice olanları gökte ateşböcekleri gibi pırıl pı-

rıldı.

Mario Rioz uyandığına seviniyordu. Yine seyredebilecekti.

Satürn gökyüzünün yansım dolduruyordu. Turuncu çizgilerle süslü gibiydi. Gecenin gölgesi bir köşesini kesiyordu. Parlak benek halindeki aylarından ikisi görünmekteydi. Sol arka tarafında beyaz bir elmasa benzer biçimde güneş bulunmaktaydı ama Rioz onu

göremiyordu. Görmek için dönmeye çalıştığında vücudunun geri kalanı hafif sağa dönüp dengeyi korumaya çalıştı. ■

En hoşuna giden, halkaları seyretmekti; Solda Satürn'ün arkasından çıktıkları yerde turuncu üç halka halindeydiler. Birer ışık demeti. Sağdaki uçları gece gölgelerinin arasında kayboluyordu. Ama o kısmı daha yakın, daha enli görünmekteydi. Boynuz gibi, yaklaştıkça genişliyorlardı. Sisleniyorlardı da. Sonunda, insanın bakışları altında sanki gökyüzünü tümüyle dolduruyor, kendileri kayboluyorlardı.

Filonun yeri en dıştaki halkanın sınırının hemen içindeydi.

Oradan bakıldığında halkalar kırılıp bölünüyor, gerçekte ne ol-40

duklarını belli ediyorlardı. Bir yığın katı parçacıktan oluşmuşlardı çünkü. Bir ışık demeti değildiler.

Rioz'un altında... daha doğrusu ayaklarının bulunduğu tarafta, yirmi mil kadar uzakta o halka parçacıklarından biri vardı. İri, eğri büğrü bir lekeye benziyor, uzayın simetrisini bozuyordu. Dörtte üçü pırıl pırıl, bir çeyreği gece karanlığındaydı. Karanlık bıçak gibi kesiyordu onu. Öteki parçacıklar çok daha uzaktaydı. Yıldız tozu gibi parıldıyorlardı. Uzaklaştıkça birbirine daha yakın görünüyor, yoğunlaşıyor, yoğunlaşıyor, sonunda yine bir ışık halkası oluveriyorladı.

Hareketsizdi parçacıklar. Ama bunun nedeni, gemilerin Satürn çevresinde yörüngeye girmiş olmasındandı. En dış halkanın dış kenarına uyan bir yörünge.

Rioz düşündü. Bir gün önce en yakın parçacığa çıkmıştı kendisi. Yanındakilerle birlikte onu kendi istediği biçime sokmaya uğraşmıştı. Yarın yine gidecekti.

Bugün... bugün uzayda yüzüyordu o.

"Mario?" Kulağındaki dinleme cihazına gelen ses, soru sorar gibiydi.

"Benim," dedi.

"Senin gemin olduğunu anlamıştım. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen misin, Ted?"

"Benim," dedi Long.

"Parcacıkta bir sev mi oldü?"

"Olmadı. Ben orada yüzüyorum."
"Sen mi?"
"Beni de etkiliyor ara sıra. Çok güzel, değil mi?"
"Güzel," diye ona katıldı Rioz.
"Biliyor musun, ben birtakım Dünya kitapları okumuştum..."
"Dünyalı kitapları demek istiyorsun herhalde." Rioz esnedi, keyfi çok yerinde olduğundan, bu kelimeye istediği hakaret tonunu vermekte zorluk çektiğini fark etti.
"Ara sıra otlar üzerine uzanmış insanların duygularını anlatır o kitaplar," diye devam etti Long. "Hani o ince uzun, kâğıda benzer yeşil şeyler var ya dünyada... İnsanlar o çimenlere yatıp

duklannı belli ediyorlardı. Bir yığm katı parçacıktan oluşmuşlardı çünkü. Bir ışık demeti değildiler.

Rioz'un altında... daha doğrusu ayaklarının bulunduğu tarafta, yirmi mil kadar uzakta o halka parçacıklarından biri vardı.

İri, eğri büğrü bir lekeye benziyor, uzayın simetrisini bozuyordu.

Dörtte üçü pırıl pırıl, bir çeyreği gece karanlığındaydı. Karanlık bıçak gibi kesiyordu onu. Öteki parçacıklar çok daha uzaktaydı.

Yıldız tozu gibi parıldıyorlardı. Uzaklaştıkça birbirine daha yakın görünüyor, yoğunlaşıyor, yoğunlaşıyor, sonunda yine bir ışık halkası oluveriyorladı.

Hareketsizdi parçacıklar. Ama bunun nedeni, gemilerin Satürn çevresinde yörüngeye girmiş olmasındandı. En dış halkanın dış kenarına uyan bir yörünge.

Rioz düşündü. Bir gün önce en yakın parçacığa çıkmıştı kendisi. Yanındakilerle birlikte onu kendi istediği biçime sokmaya uğraşmıştı. Yarın yine gidecekti.

Bugün... bugün uzayda yüzüyordu o.

"Mario?" Kulağındaki dinleme cihazına gelen ses, soru sorar gibiydi.

"Benim," dedi.

"Senin gemin olduğunu anlamıştım. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen misin, Ted?"

"Benim," dedi Long.

"Parçacıkta bir şey mi oldu?"

"Olmadı. Ben orada yüzüyorum."

"Sen mi?"

"Beni de etkiliyor ara sıra. Çok güzel, değil mi?"

"Güzel," diye ona katıldı Rioz.

"Biliyor musun, ben birtakım Dünya kitapları okumuştum..."

"Dünyalı kitapları demek istiyorsun herhalde." Rioz esnedi, keyfi çok yerinde olduğundan, bu kelimeye istediği hakaret tonunu vermekte zorluk çektiğini fark etti.

"Ara sıra otlar üzerine uzanmış insanların duygularını anlatır o kitaplar," diye devam etti Long. "Hani o ince uzun, kâğıda benzer yeşil şeyler var ya dünyada..: İnsanlar o çimenlere yatıp **41**

başlarını çeviriyor, gökteki bulutlara bakıyorlar hani. Hiç filmlerini görmüş müydün?"

"Tabii. Bana pek hoş gelmedi. Soğuk olmalı hava herhalde."

"Değil sanıyorum. Dünya ne de olsa güneşe epey yakın. De-

diklerine göre atmosferi de ısıyı tutacak kadar kalınmış. Doğrusu üzerimde elbiseden başka hiçbir şey yokken kendimi gökyüzüne açık durumda bulmak hoşuma gitmez sanıyorum. Ama onlar herhalde hoşlanıyor."

"Deli bu dünyalılar!"

"Ağaçlardan, kocaman kahverengi gövdelerden, rüzgârlardan falan söz ediyorlar. Hava hareketlerinden yani."

"Hava akımı mı? O da onların olsun."

"Önemi yok. Önemli olan... çok güzel anlatıyorlar. Hemen hemen coşkuyla. Zaman zaman merak etmişimdir. Acaba nasıl bir şey, diye sormuşumdur kendi kendime. Ben de hiç hissedebilir miyim, yoksa bu sırf Dünyalıların hissedebildiği bir şey mi diye. Önemli bir deney kaçırıyorum gibi bir duyguya kapılırım bazan. Ancak şimdi anlıyorum nasıl bir şey olduğunu. İşte bunun gibi. Güzellik dolu bir evrende salt huzur."

Rioz, "Onlar bundan hoşlanmaz," dedi. "Dünyalılar yani. Kendi bit kadar dünyalarına öyle alışmışlar ki, uzayda yüzüp Saturn'u seyretmenin değerini bilemezler." Vücudunu hafifçe oynattı, ağırlık merkezi çevresinde başıyla ayaklarını hafif hafif öne arkaya keyifle salladı.

Long, "Evet, bence de öyle," dedi. "Onlar kendi gezegenlerinin esiri. Mars'a gelseler bile ancak çocukları özgür olabilir. Günün birinde yıldız gemileri olacak. Kocaman, dev gemiler. Binlerce insanı taşıyabilecek. İçindekiler on yıl, belki yüz yıl dengelerini koruyabilecek. İnsanoğlu tüm Galaksi'ye yayılacak. Ama yeni yıldızlararası yolculuk yöntemleri keşfedilinceye kadar insanlar gemiler dışında yaşamak zorundalar. Bu nedenle de uzayı kolonileştirecek olanlar, gezegenine bağlı Dünyalılar değil, Marslılar olacak. Başka türlüsü olamaz. Öyle olmak zorunda.. Marslıların Yolu böyle gerektiriyor."

başlarını çeviriyor, gökteki bulutlara bakıyorlar hani. Hiç filmlerini görmüş müydün?"

"Tabii. Bana pek hoş gelmedi. Soğuk olmalı hava herhalde."

"Değil sanıyorum. Dünya ne de olsa güneşe epey yakın. Dediklerine göre atmosferi de ısıyı tutacak kadar kalınmış. Doğrusu üzerimde elbiseden başka hiçbir şey yokken kendimi gökyüzüne açık durumda bulmak hoşuma gitmez sanıyorum. Ama onlar herhalde hoşlanıyor."

"Deli bu dünyalılar!"

"Ağaçlardan, kocaman kahverengi gövdelerden, rüzgârlardan falan söz ediyorlar. Hava hareketlerinden yani."

"Hava akımı mı? O da onların olsun."

"Önemi yok. Önemli olan... çok güzel anlatıyorlar. Hemen hemen coşkuyla. Zaman zaman merak etmişimdir. Acaba nasıl bir şey, diye sormuşumdur kendi kendime. Ben de hiç hissedebilir miyim, yoksa bu sırf Dünyalıların hissedebildiği bir şey mi diye. Önemli bir deney kaçırıyorum gibi bir duyguya kapılırım bazan. Ancak şimdi anlıyorum nasıl bir şey olduğunu. İşte bunun gibi. Güzellik dolu bir evrende salt huzur."

Rioz, "Onlar bundan hoşlanmaz," dedi. "Dünyalılar yani.

Kendi bit kadar dünyalarına öyle alışmışlar ki, uzayda yüzüp Satürn'ü seyretmenin değerini bilemezler." Vücudunu hafifçe oynattı, ağırlık merkezi çevresinde başıyla ayaklarım hafif hafif öne arkaya keyifle salladı.

Long, "Evet, bence de öyle," dedi. "Onlar kendi gezegenlerinin esiri. Mars'a gelseler bile ancak çocukları özgür olabilir. Günün birinde yıldız gemileri olacak. Kocaman, dev gemiler. Binlerce insanı taşıyabilecek. İçindekiler on yıl, belki yüz yıl dengelerini koruyabilecek. İnsanoğlu tüm Galaksi'ye yayılacak. Ama yeni yıldızlararası yolculuk yöntemleri keşfedilinçeye kadar insanlar gemiler dışında yaşamak zorundalar. Bu nedenle de uzayı kolonileştirecek olanlar, gezegenine bağlı Dünyalılar değil, Marslılar olacak. Başka türlüsü olamaz. Öyle olmak zorunda..

Marslıların Yolu böyle gerektiriyor."

42

Ama Rioz cevap vermedi. Yeniden uykuya dalmıştı. Yavaşça sallanıyordu Saturn'un yarım milyon mil yukarısında.

*

Halka parçacığı üzerinde çalışan ekipler iki vardiyaydı. Ağırlıksızlık, huzur, yalnızlık, uzay yüzüşleri gitmiş, yerine içinde ne huzur ne de yalnızlığa yer bulunmayan yeni bir duygu gelmişti. Ağırlıksızlık gerçi devam ediyordu ama yeni koşullar altında o da insana cennet duygusu vermekten çok, cehennem duygusu veriyordu.

Normal durumda yerinden kalkamayacak bir ısı projektörünü çalıştırmaya uğraşmak hoş değildi. Bu durumda yerinden kaldırılabiliyordu tabii. Boyu insan boyundan fazla olduğu, madenden yapıldığı halde, şu anda ağırlığı yirmi beş gram bile gelmiyordu. Ama çok yavaş kıpırdatmak gerekiyordu. Pozisyonuna getirirken insan hızlı hareket ederse, durduramaz, cisim hareketine devam eder, sizi de alır, götürürdü. O zaman da giydiğiniz tulumun yapay ağırlık alanını ayarlayıp gerisin geriye iniş yapmanız gerekirdi.

Keralski gelirken biraz sert iniş yapmıştı. Projektör de onunla birlikte tehlikeli bir açıyla inmişti parçacığın üzerine. Keralski ayak bileğini ezmiş, bu da gezinin ilk kazası olmuştu.

Rioz aralıksız küfredip duruyordu. İkide bir elini alnına götürüp terini silme içgüdüsü duyuyordu. Bir iki kere teslim de olmuştu bu içgüdüye. Ama o zaman silikonun madene çarpma sesini duymuştu. Tulumunun içi çın çın ötmüş, başka da bir yarar çıkmamıştı. Tulumun nem emicileri son hızla çalışmaktaydı. Suyu yeniden yakalıyorlardı. İçindeki demiri ve tuzu da.

Rioz, "Allah kahretsin, Dick, ben emri verene kadar beklesene!" diye haykırdı.

Swenson'un sesi kulaklarında çınladı. "E, peki ne kadar oturacağım ben burada?"

"Ben emir verene kadar," diye karşılık verdi Rioz.

Sahte-ağırlık alanını daha güçlendirdi, projektörü biraz kal-

Ama Rioz cevap vermedi. Yemden uykuya dalmıştı. Yavaş

ça sallanıyordu Satürn'ün yarım milyon mil yukarısında.

*

Halka parçacığı üzerinde çalışan ekipler iki vardiyaydı.

Ağırlıksızlık, huzur, yalnızlık, uzay yüzüşleri gitmiş, yerine içinde ne huzur ne de yalnızlığa yer bulunmayan yeni bir duygu gelmişti. Ağırlıksızlık gerçi devam ediyordu ama yeni koşullar altında o da insana cennet duygusu vermekten çok, cehennem duygusu veriyordu.

Normal durumda yerinden kalkamayacak bir ısı projektörünü çalıştırmaya uğraşmak hoş değildi. Bu durumda yerinden kaldırılabiliyordu tabii. Boyu insan boyundan fazla olduğu, madenden yapıldığı halde, şu anda ağırlığı yirmi beş gram bile gelmiyordu. Ama çok yavaş kıpırdatmak gerekiyordu. Pozisyonuna getirirken insan hızlı hareket ederse, durduramaz, cisim hareketine devam eder, sizi de, alır, götürürdü. O zaman da giydiğiniz tulumun yapay ağırlık alanını ayarlayıp gerisin geriye iniş yapmanız gerekirdi.

Keralski gelirken biraz sert iniş yapmıştı. Projektör de onunla birlikte tehlikeli bir açıyla inmişti parçacığın üzerine. Keralski ayak bileğini ezmiş, bu da gezinin ilk kazası olmuştu.

Rioz aralıksız küfredip duruyordu. İkide bir elini alnına götürüp terini silme içgüdüsü duyuyordu. Bir iki kere teslim de olmuştu bu içgüdüye. Ama o zaman silikonun madene çarpma sesini duymuştu. Tulumunun içi çın çın ötmüş, başka da bir yarar çıkmamıştı. Tulumun

nem emicileri son hızla çalışmaktaydı. Suyu yeniden yakalıyorlardı. İçindeki demiri ve tuzu da.

Rîoz, "Allah kahretsin, Dick, ben emri verene kadar bekle

şene!" diye haykırdı.

Swenson'un sesi kulaklarında çınladı. "E, peki ne kadar oturacağım ben burada?"

"Ben emir verene kadar," diye karşılık verdi Rioz.

Sahte-ağırlık alanını daha güçlendirdi, projektörü biraz kal

43

dırdı. Sonra sahte ağırlığı saldı, kendisi desteğini çekse bile projektörün birkaç dakika olduğu yerde kalacağından emin oldu. Kabloyu bir tekmeyle yolun üzerinden çekti. Kablo yakın ufukta görünmeyen bir enerji kaynağına bağlıydı. Rioz düğmeye bastı.

Halka parçacığının ana maddesi balon balon köpürdü, yok oldu. Daha önce açtığı deliğin kenarında dudak gibi duran kısım eridi, çevresinin keskin çizgisi yumuşadı.

"Şimdi dene," diye seslendi Rioz.

Swenson, Rioz'un kafasına pek yakın yerde dolaşan gemideydi.

"Tamam mı?" diye seslendi Rioz'a.

"Sana başla dedim."

Geminin ön bacalarından çıkan buhar pek zayıftı. Gemi, halka parçacığına doğru alçaldı. Bir ışık parlayıp söndü, geminin yana doğru savrulmasını engelledi. Gemi dosdoğru alçaldı.

Üçüncü bir ışık arka tarafta belirdi, onu tüy gibi yavaşlattı.

Rioz gepgergin seyrediyordu. "Daha indir. Olacak. Başaracaksın."

Geminin arkası deliğe girdi, hemen hemen doldurdu. Gövdenin karnı deliğin kenarlarına giderek daha çok yaklaştı. Geminin hareketi durunca sürtünmeden doğan bir titreşim hissedildi.

Bu sefer küfretme sırası Swenson'a gelmişti. "Sığmıyor," dedi.

Rioz projektörü öfkeyle yere fırlattı, kendisi de uzaya doğru fırlayıverdi. Projektör, çevresinde beyaz, kristal gibi tozlar uçmasına yol açtı. Sonunda Rioz sahte-ağırlıkla inişini yaptığında yine aynı tozlar uçuştu.

"Çarpık iniş yaptın, salak Dünyalı!" dedi.

"Bal gibi dengeli indim, pis çiftçi."

Arkaya dönük yan jetler eskisinden daha hızlı buhar püskürtüyorlardı. Rioz buharın yolundan çekilmek için sıçradı.

Gemi çukurun içinde duvarlara sürtündü, sonra yarım mil havaya fırladı, neden sonra ön jetler onu tekrar indirmeyi başardı.

dırdı. Sonra sahte ağırlığı saldı, kendisi desteğini çekse bile projektörün birkaç dakika olduğu yerde kalacağından emin oldu.

Kabloyu bir tekmeyle yolun üzerinden çekti. Kablo yakın ufukta görünmeyen bir enerji kaynağına bağlıydı. Rioz düğmeye bastı.

Halka parçacığının ana maddesi balon balon köpürdü, yok oldu. Daha önce açtığı deliğin kenarında dudak gibi duran kısım eridi, çevresinin keskin çizgisi yumuşadı.

"Şimdi dene," diye seslendi Rioz.

Swenson, Rioz'un kafasına pek yakın yerde dolaşan gemideydi.

"Tamam mı?" diye seslendi Rioz'a.

"Sana başla dedim."

Geminin ön bacalarından çıkan buhar pek zayıftı. Gemi, halka parçacığına doğru alçaldı. Bir ışık parlayıp söndü, geminin yana doğru savrulmasını engelledi. Gemi dosdoğru alçaldı.

Üçüncü bir ışık arka tarafta belirdi, onu tüy gibi yavaşlattı.

Rioz gepgergin seyrediyordu. "Daha indir. Olacak. Başaracaksın."

Geminin arkası deliğe girdi, hemen hemen doldurdu. Gövdenin kamı deliğin kenarlarına giderek daha çok yaklaştı. Geminin hareketi durunca sürtünmeden doğan bir titreşim hissedildi.

Bu sefer küfretme sırası Swenson'a gelmişti. "Sığmıyor," dedi.

Rioz projektörü öfkeyle yere fırlattı, kendisi de uzaya doğru fırlayıverdi. Projektör, çevresinde beyaz, kristal gibi tozlar uçmasına yol açtı. Sonunda Rioz sahte-ağırlıkla inişini yaptığında yine aynı tozlar uçuştu.

"Çarpık iniş yaptın, salak Dünyalı!" dedi.

"Bal gibi dengeli indim, pis çiftçi."

Arkaya dönük yan jetler eskisinden daha hızlı buhar püskürtüyorlardı. Rioz buharın yolundan çekilmek için sıçradı.

Gemi çukurun içinde duvarlara sürtündü, sonra yarım mil havaya fırladı, neden sonra ön jetler onu tekrar indirmeyi başardı.

44

Swenson gergin bir sesle, "Bunu bir daha yaparsak yarım düzine levhamız sökülür," dedi. "Bu sefer doğru ayarla, ha?"

"Doğru ayarlarım, sen gam çekme. Tek ki sen çarpık inme."

Rioz yukarı doğru sıçradı, durumu görebilmek için bir üç yüz metre kadar yükseldi. Çukurun içi görünüyordu. Çıkıntı yerleri belliydi. Çukurun dibine doğru, yarı yolda bir yerde toplanmıştı çıkıntılar. Orayı bulması kolaydı.

Tam istediği yer, dışa doğru erimeye başladı. Projektörün yönü tam o noktaya doğruydu.

Yarım saat sonra gemi yuvasına rahatça oturmuş bulunuyordu. Swenson, üzerinde uzay tulumuyla gemiden çıkıp Rioz'un yanına geldi.

"Sen gemiye girip o tulumu çıkarmak istersen git. Ben buzda çalışırım."

"Ziyanı yok," dedi Rioz. "Ben burada oturup Saturn'u seyretmeyi tercih ederim."

Çukurun kenarına oturdu. Oturduğu kenarla geminin arasında bir buçuk metrelik bir açıklık vardı. Çepeçevre dolaşırken bu açıklık bazı yerlerde altmış santime kadar iniyordu. Hatta bazı noktalar daha bile yakındı. Bundan iyi ayarlanamazdı çukurun büyüklüğü. Bundan sonraki iş, buzu yavaşça buharlamak, aradaki bu aralığa doğru erimesini sağlamak, sonra gemiyi kavramış durumda tekrar dondurmaktı.

Saturn gökyüzünde gözle görünür biçimde hareket ediyordu. Koca gövdesi ufka doğru inmekteydi.

Rioz, "Kaç gemi kaldı yerine yerleştirilecek?" diye sordu.

Swenson cevap verdi. "Son duyduğumda daha on bir tane vardı. Biz de girdik, on kaldı. Yerleşenlerden yedi tanesinin çevresini buzlama işi de tamamlandı. İki üç tanesinin parçaları söküldü bile."

"İşler iyi gidiyor galiba."

"Daha bir yığın iş var. Öbür uçtaki ana jetleri unutma. Sonra kablolar ve enerji hatları var. Bazan acaba yapabilecek miyiz diye düşünüyorum. Yolda gelirken beni bu kadar kaygılandırmamıştı. Ama biraz önce kontrollerin başında otururken kendi ken-

'I

Swenson gergin bir sesle, "Bunu bir daha yaparsak yarım düzine levhamız sökülür," dedi. "Bu sefeir doğru ayarla, ha?"

"Doğru ayarlarım, sen gam çekme. Tek ki sen çarpık inme."

Rioz yukarı doğru sıçradı, durumu görebilmek için bir üç yüz metre kadar yükseldi. Çukurun içi görünüyordu. Çıkıntı yerleri belliydi. Çukurun dibine doğru, yarı yolda bir yerde toplanmıştı çıkıntılar. Orayı bulması kolaydı.

Tam istediği yer, dışa doğru erimeye başladı. Projektörün yönü tam o noktaya doğruydu.

Yarım saat sonra gemi yuvasına rahatça oturmuş bulunuyordu. Swenson, üzerinde uzay tulumuyla gemiden çıkıp Rioz'dn yanma geldi.

"Sen gemiye girip o tulumu çıkarmak istersen git. Ben buzda çalışırım."

"Ziyanı yok," dedi Rioz. "Ben burada oturup Satum'u seyretmeyi tercih ederim."

Çukurun kenarına oturdu. Oturduğu kenarla geminin arasında bir buçuk metrelik bir açıklık vardı. Çepeçevre dolaşırken bu açıklık bazı yerlerde altmış santime kadar iniyordu. Hatta bazı noktalar daha bile yakındı. Bundan iyi ayarlanamazdı çukurun büyüklüğü. Bundan sonraki iş, buzu yavaşça buharlamak, aradaki bu aralığa doğru erimesini sağlamak, soma gemiyi kavramış

durumda tekrar dondurmaktı.

Saturn gökyüzünde gözle görünür biçimde hareket ediyordu. Koca gövdesi ufka doğru inmekteydi.

Rioz, "Kaç gemi kaldı yerine yerleştirilecek?" diye sordu.

Swenson cevap verdi. "Son duyduğumda daha on bir tane vardı. Biz de girdik, on kaldı. Yerleşenlerden yedi tanesinin çevresini buzlama işi de tamamlandı. İki üç tanesinin parçaları sö-

küldüMe."

"İşler iyi gidiyor galiba."

"Daha bir yığın iş var. Öbür uçtaki ana jetleri unutma. Sonra kablolar ve enerji hatları var. Bazan acaba yapabilecek miyiz diye düşünüyorum. Yolda gelirken beni bu kadar kaygılandırmamıştı. Ama biraz önce kontrollerin başında otururken kendi ken-45

dime, "başaramayacağız," deyip durdum. "Burada kalıp açlıktan gebereceğiz. Tepemizdeki Saturn'a baka baka. İçimdeki duygu öyle bir şey ki..."

Anlatmadı içindeki duygunun nasıl bir şey olduğunu. Orada öylece oturmaya devam etti.

Rioz, "Çok fazla düşünüyorsun," dedi.

Swenson, "Senin durumun farklı," diye karşılık verdi. "Ben Peter'i düşünüyorum. Sonra Dora..."

"Ne diye düşünüyorsun ki? Dora sana gidebilirsin dedi ya! Komiser onu karşısına alıp o vatanseverlik nutkunu patlattı, senin nasıl kahraman olacağını, döndüğünde nasıl hayatın boyunca sıkıntı çekmeyeceğini saydı, döktü, o da gitmene izin verdi. Sen Adams gibi gizli çıkmadın ki yola!"

"Adams başka. Onun o karısını daha doğduğunda vurup öldürmek varmış. Kadın milleti erkeğe dünyasını zindan edebiliyor. Gitmesini istemiyordu... Ama parayı ona verseler, hiç geri dönmemesini tercih ederdi sanıyorum."

"Sana ne oluyor öyleyse? Dora senin geri dönmeni istiyor, öyle değil mi?"

Swenson içini çekti. "Ona hiçbir zaman adam gibi davranamadım."

"Paranı alır almaz ona veriyordun. Ben hiçbir kadına yapmadım bunu. Ancak kendi payını verirdim. Başka tek kuruş vermezdim."

"İş parada değil. Burada uzun süre düşünmeye vaktim oluyor. Bir kadının yakınlığa, dostluğa ihtiyacı var. Bir çocuğa da baba gerek. Benim ne işim var buralarda?"

"Evine dönmeye hazırlanıyorsun işte."

"Ah-h, anlamıyorsun," dedi Swenson.

*

Ted Long halka parçacığının katı yüzeyinde yürürken yüreği de bastığı taban gibi buz tutmuştu sanki. Mars'tayken her şey ne kadar mantıklı görünmüştü gözüne. Ama orası Mars'tı. Her şeyi

dime, "başaramayacağız," deyip durdum. "Burada kalıp açlıktan gebereceğiz. Tepemizdeki Saturn'a baka baka. İçimdeki duygu öyle bir şey ki..."

Anlatmadı içindeki duygunun nasıl bir şey olduğunu. Orada öylece oturmaya devam etti.

Rioz, "Çok fazla düşünüyorsun," dedi.

Swenson, "Senin durumun farklı," diye karşılık verdi. "Ben Peter'i düşünüyorum. Sonra Dora..."

"Ne diye düşünüyorsun ki? Dora sana gidebilirsin dedi ya!

Komiser onu karşısına alıp o vatanseverlik nutkunu patlattı, senin nasıl kahraman olacağını, döndüğünde nasıl hayatın boyunca sıkıntı çekmeyeceğini saydı, döktü, o da gitmene izin verdi. Sen Adams gibi gizli çıkmadın ki yola!"

"Adams başka. Onun o karısını daha doğduğunda vurup öldürmek varmış. Kadın milleti erkeğe dünyasını zindan edebiliyor. Gitmesini istemiyordu... Ama parayı ona verseler, hiç geri dönmemesini tercih ederdi sanıyorum."

"Sana ne oluyor öyleyse? Dora senin geri dönmeni istiyor, öyle değil mi?"

Swenson içini çekti. ’ Ona hiçbir zaman adam gibi davranamadım."

"Paranı alır almaz ona veriyordun. Ben hiçbir kadına yapmadım bunu. Ancak kendi payını verirdim. Başka tek kuruş vermezdim."

"İş parada değil. Burada uzun süre düşünmeye vaktim oluyor. Bir kadının yakınlığa, dostluğa ihtiyacı var. Bir çocuğa da baba gerek. Benim ne işim var buralarda?"

"Evine dönmeye hazırlanıyorsun işte."

"Ah-h, anlamıyorsun," dedi Swenson.

*

Ted Long halka parçacığının katı yüzeyinde yürürken yüreği de bastığı taban gibi buz tutmuştu sanki. Mars’tayken her şey ne kadar mantıklı görünmüştü gözüne. Ama orası Mars’tı. Her şeyi 4f>

ince ince, adım adım hesaplamıştı. Hâlâ aklındaydı o sıra yaptığı hesaplar.

Bir tonluk gemiyi hareket ettirmek için bir ton suya gerek yoktu. Formülü kurarken ağırlık eşit ağırlık diye düşünülmemeliydi. Ağırlık çarpı hız eşit ağırlık çarpı hız diye düşünmek gerekirdi. Yani başka bir deyimle, saniyede bir mil için elli kilo su püskürtmek aynı şeydi. Gemiden elde ettiğiniz sonuç yine aynı olurdu.

Bunun anlamı da, püskürtme memelerinin daha dar, buha-

rın daha sıcak olması gerektiğiydi. Ama o zaman da birtakım sakıncalar çıkmıştı ortaya. Meme dar olunca, sürtünme ve titreşimde kaybedilen enerji artıyordu. Buhar sıcak oldukça memeyi daha aşınmaz yapmak gerekiyor, memenin ömrü kısalıyordu. Bu yolun sınırına pek çabuk varmışlardı.

Ondan sonra, belli bir ağırlıktaki su, dar meme durumunda kendinden daha ağır maddeyi kıpırdatabildiğine göre, büyük geminin avantajlı olduğu anlaşılmıştı. Su haznesi ne kadar büyükse, geminin kapsülü de o oranda büyük olmak zorundaydı. Bu nedenle daha büyük, daha ağır gemiler yapmaya koyulmuşlardı. Ama hazne büyük oldukça kasnaklar ağırlaşıyor, kaynaklar zorlaşıyor, mühendislik gerekleri başa çıkılmaz ölçülere ulaşıyordu. Bir ara, o yöndeki üst sınıra da ulaşıverdiler.

O zaman Long, düşünüş tarzındaki hataya parmak basmayı başardı. Yakıtın, yani itme gücü olan suyun geminin içinde bulunması yolundaki düşünce bir saplantıydı. Tonlarca suyu bir madeni mahfaza içine almaya gerek yoktu.

Neden olsundu? Su, mutlaka su olmak zorunda değildi ki! Buz da olabilirdi. Buza biçim vermek mümkündü. İçine eritme yoluyla delikler açılabilirdi. Kapsüller ve püskürtücü jetler oralara takılabilirdi. Kablolar o kapsüllerle jetleri, manyetik bir güçle yerinde tutabilir, koruyabilirdi.

Long üzerinde gezinmekte olduğu tabanın sarsıldığını hissetti. Parçacığın baş tarafındaydı. Bir düzine gemi, buzu yer yer patlatıyor, delikler açıyor, ufak parçalar sağa sola savrulup duruyordu.

ince ince, adım adım hesaplamıştı. Hâlâ akimdaydı o sıra yaptığı hesaplar.

Bir tonluk gemiyi hareket ettirmek için bir ton suya gerek yoktu. Formülü kurarken ağırlık eşit ağırlık diye düşünülmemeliydi. Ağırlık çarpı hız eşit ağırlık çarpı hız diye düşünmek gerekirdi. Yani başka bir deyimle, saniyede bir mil için elli kilo su püskürtmek aynı şeydi. Gemiden elde ettiğiniz sonuç yine aynı olurdu.

Bunun anlamı da, püskürtme memelerinin daha dar, buharın daha sıcak olması gerektiğiydi. Ama o zaman da birtakım sakıncalar çıkmıştı ortaya. Meme dar olunca, sürtünme ve titre

şimde kaybedilen enerji artıyordu. Buhar sıcak oldukça memeyi daha aşınmaz yapmak gerekiyor, memenin ömrü kısalıyordu. Bu yolun sınırına pek çabuk varmışlardı.

Oııdan sonra, belli bir ağırlıktaki su, dar meme durumunda kendinden daha ağır maddeyi kıpırdatabildiğine göre, büyük geminin avantajlı olduğu anlaşılmıştı. Su haznesi ne kadar büyükse, geminin kapsülü de o oranda büyük olmak zorundaydı. Bu nedenle daha büyük, daha ağır gemiler yapmaya koyulmuşlardı.

Ama hazne büyük oldukça kasnaklar ağırlaşıyor, kaynaklar zorlaşıyor, mühendislik gerekleri başa çıkılmaz ölçülere ulaşıyordu.

Bir ara, o yöndeki üst sınıra da Ulaşıverdiler.

O zaman Long, düşünüş tarzındaki hataya parmak basmayı başardı. Yakıtın, yani itme gücü olan suyun geminin içinde bulunması yolundaki düşünce bir saplantıydı. Tonlarca suyu bir madeni mahfaza içine almaya gerek yoktu.

Neden olsundu? Su, mutlaka su olmak zorunda değildi ki!

Buz da olabilirdi. Buza biçim vermek mümkündü. İçine eritme yoluyla delikler açılabilirdi. Kapsüller ve püskürtücü jetler oralara takılabilirdi. Kablolar o kapsüllerle jetleri, manyetik bir güçle yerinde tutabilir, koruyabilirdi.

Long üzerinde gezinmekte Olduğu tabanın sarsıldığını hissetti. Parçacığın baş tarafındaydı. Bir düzine gemi, buzu yer yer patlatıyor, delikler açıyor, ufak parçalar sağa sola savrulup duruyordu.

47

Buzu kazıp çıkarmak, taşımak gereği yoktu. Buz zaten parçalar halinde Satürn'ün halkaları içinde dönüp durmaktaydı. Bu halkalar buz parçası halindeki planetoidlerden oluşuyordu. Hemen hemen saf buz. Satürn'ün çevresinde dönüp duruyordu o planetoidler. Spektroskopi öyle göstermiş, geldiklerinde yaptıkları inceleme de böyle olduğunu onaylamıştı. Şu anda kendisi de öyle bir parçacığın üzerinde durmaktaydı. Boyu iki mil, kalınlığı bir mildi bu buzun. Yani yaklaşık yarım milyar ton su içeriyordu. Tek parça halinde. Ve kendisi de o suların üzerine basmaktaydı.

Şimdiyse artık hayatın gerçekleriyle yüz yüze gelmeye de zorlanıyordu. Adamlarına bu buz parçasını bir gemi haline getirmek için kafasında kaç gün ayırdığını hiç söylememişti ama içinden iki günde bu işin biteceğine inanmıştı. Oysa başlayalı bir hafta olmuş, Long artık sonucun ne zaman alınacağı yolunda tahmin yürütmekten vazgeçmişti. Hatta işin yapılıp yapılamayacağı konusundaki güveni bile eskisi kadar güçlü değildi. İki millik buza döşedikleri tüm kurşunlara rağmen, jetler yeterince dakik çalışacak, onları Satürn'ün çekim gücünden kurtarabilecek miydi acaba?

İçme suları az kalmıştı. Hoş onu buzdan damıtabilirlerdi ama yiyecek stoku da pek parlak değildi.

Durdu, başını kaldırıp gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Büyüyor muydu o cisim? Mesafeyi ölçmek gerekirdi. Aslında eldeki dertlere bir de bu derdi eklemeyi canı istemiyordu. Zihni tekrar daha önemli sorunlara doğru kaydı.

Moralleri yüksekti adamların neyse ki, Satürn'de bulunmak hoşlarına gitmişti hepsinin. Uzayın bu kadar derinliklerine ilk onlar sokuluyordu. Asteroidleri ilk onlar geçmiş, Jüpiter'i bir benek olarak çıplak gözle ilk onlar görmüş, Satürn'ü böyle seyreden ilk insanlar onlar olmuştu.

Pratik kafalı, koşulların katılaştırdığı elli uzay avcısının bu tür duyguları hissetmeye vakit ayıracaklarını pek sanmamıştı ama hissediyordu adamlar aynı şeyi. Ve gurur duyuyorlardı.

Yürürken parçacığın ufkunda iki adamla yarıya kadar gömülmüş bir uzay gemisi belirdi.

Buzu kazıp çıkarmak, taşımak gereği yoktu. Buz zaten par

çalar halinde Satürn'ün halkaları içinde dönüp durmaktaydı. Bu halkalar buz parçası halindeki planetoidlerden oluşuyordu. Hemen hemen saf buz. Satürn'ün çevresinde dönüp duruyordu o planetoidler. Spektroskopi öyle göstermiş, geldiklerinde yaptıkları inceleme de böyle olduğunu onaylamıştı. Şu anda kendisi de öyle bir parçacığın üzerinde durmaktaydı. Boyu iki mil, kalınlığı bir mildi bu buzun. Yani yaklaşık yarım milyar ton su içeriyordu.

Tek parça halinde. Ve kendisi de o suların üzerine basmaktaydı.

Şimdiyse artık hayatın gerçekleriyle yüz yüze gelmeye de zorlanıyordu. Adamlarına bu buz parçasını bir gemi haline getirmek için kafasında kaç gün ayırdığını hiç söylememişti ama içinden iki günde bu işin biteceğine inanmıştı. Oysa başlayalı bir hafta olmuş, Long artık sonucun ne zaman alınacağı yolunda tahmin yürütmekten vazgeçmişti. Hatta işin yapılıp yapılamayacağı konusundaki güveni bile eskisi kadar güçlü değildi. İki millik buza döşedikleri tüm kurşunlara rağmen, jetler yeterince dakik çalışacak, onları Satürn'ün çekim gücünden kurtarabilecek miydi acaba?

İçme suları az kalmıştı. Hoş onu buzdan damıtabilirlerdi ama yiyecek stoku da pek parlak değildi.

Durdu, başım kaldırıp gözlerini kısarak gökyüzüne baktı.

Büyüyor muydu o cisim? Mesafeyi ölçmek gerekirdi. Aslında eldeki dertlere bir de bu derdi eklemeyi canı istemiyordu. Zihni tekrar daha önemli sorunlara doğru kaydı.

Moralleri yüksekti adamların neyse ki, Satürn'de bulunmak hoşlarına gitmişti hepsinin. Uzayın bu kadar derinliklerine ilk onlar sokuluyordu. Asteroidleri ilk onlar geçmiş, Jüpiter'i bir benek olarak çıplak gözle ilk onlar görmüş, Satürn'ü böyle seyreden ilk insanlar onlar olmuştu.

Pratik kafalı, koşulların katılaştırdığı elli uzay avcısının bu tür duyguları hissetmeye vakit ayıracaklarım pek sanmamıştı ama hissediyordu adamlar aynı şeyi. Ve gurur duyuyorlardı.

Yürürken parçacığın ufkunda iki adamla yarıya kadar gömülmüş bir uzay gemisi belirdi.

48

"Merhaba, oradakiler!" diye seslendi Long telsizinden.

Rioz cevap verdi. "Sen misin, Ted?"

"Benim. Yanındaki Dick mi?"

"Tabii. Gel de otur biraz. Biz gemiyi çukura yerleştirdik, çevresini buzlamak üzereydik, işi biraz erteleyecek bahane arıyorduk."

"Ben aramıyorum," dedi Swenson hemen. "Ne zaman çıkıyoruz yola, Ted?"

"İşimiz biter bitmez. Bu pek de cevap sayılmaz, öyle değil mi?"

Swenson sıkkın, "Herhalde başka cevap da verilemezdi," dedi.

Long başını kaldırdı, gökteki şekilsiz lekeye tekrar baktı.

Rioz onun bakışlarını izledi. "Ne oldu?" diye sordu.

Long bir an cevap vermedi. Gökyüzünün geri kalan kısımlarını kapkaraydı. Halkalar o karanlığın üzerinde turuncu bir renk alıyordu. Satürn'ün dörtte üçü ufkun altında kalmıştı. Halkalar da onunla birlikte gitmekteydi. Yarım mil kadar ilerde bir gemi buz ufkundan göğe doğru yükseldi, Satürn'ün ışığıyla o da turuncu bir renk aldı, sonra tekrar iniş yaptı.

Zemin yavaşça titredi.

Rioz, "Gölge seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Adını Gölge takmışlardı. Kendilerine en yakın halka parçacığı oydu. Dış halkalardan birinde oldukları halde aradaki mesafe az sayılırdı. Burada parçacıklar seyrek olduğu halde uzaları yirmi mil kadar bir şeydi. Kocaman bir buz dağıydı karşılarındaki Gölge. Biçimi net şekilde görülebiliyordu.

"Nasıl görünüyor sizin gözünüze?" diye sordu Long.

Rioz omuz silkti. "Fena değil herhalde. Bir terslik göremiyorum."

"Biraz büyümüş gibi gelmiyor mu?"

"Neden büyüsün?"

Long ısrar etti. "Öyle görünmüyor mu ama?"

Rioz'la Swenson düşünceli bakışlarla Gölge'yi incelediler.

"Biraz daha büyük gibi," dedi Swenson.

"Merhaba, oradakiler!" diye seslendi Long telsizimlnı Rioz cevap verdi. "Sen misin, Ted?"

"Benim. Yanındaki Dick mi?"

"Tabii. Gel de otur biraz. Biz gemiyi çukura ya İriyi İrdik, çevresini buzlamak üzereydik, işi biraz erteleyecek lnılıiiiie arıyorduk."

"Ben aramıyorum," dedi Swenson hemen. "Ne zaımıii yıkıyoruz yola, Ted?"

"İşimiz biter bitmez. Bu pek de cevap sayılmaz, <ivlr değil mi?"

Swenson sıkkın, "Herhalde başka cevap da vcı i la ıır /ill," dedi.

Long başını kaldırdı, gökteki şekilsiz lekeye tekraı İnikli.

Rioz onun bakışlarım izledi. "Ne oldu?" diye soulıı Long bir an cevap vermedi. Gökyüzünün geri kalan kırımları kapkaraydı. Halkalar o karanlığın üzerinde tunıiu ıı bir renk alıyordu. Satürn'ün dörtte üçü ufkun altında kalmıştı. Halkalar da onunla birlikte gitmekteydi. Yarım mil kadar ila.İr bir gemi buz ufkundan göğe doğru yükseldi, Satürn'ün ışığıyla o da turuncu bir renk aldı, sonra tekrar iniş yaptı.

Zemin yavaşça titredi.

Rioz, "Gölge seni rahatsız mı ediyor?" diye soulıı.

Adını Gölge takmışlardı. Kendilerine en yakın halktı parçacığı oydu. Dış halkalardan birinde oldukları halde aradaki mesafe az sayılırdı. Burada parçacıklar seyrek olduğu lıiıldr nrnlan yirmi mil kadar bir şeydi. Kocaman bir buz dağıydı kaı^hırındaki Gölge. Biçimi net şekilde görülebiliyordu.

"Nasıl görünüyor sizin gözünüze?" diye sordu I ,t u ıj: Rioz omuz silkti. "Fena değil herhalde. Bir terslik g ö r e m i y o rum."

"Biraz büyümüş gibi gelmiyor mu?"

"Neden büyüsün?"

Long ısrar etti. "Öyle görünmüyor mu ama?"

Rioz'la Swenson düşünceli bakışlarla Gölge'yi im clrdiler.

"Biraz daha büyük gibi," dedi Swenson.

Rioz, "Sen soktun o düşünceyi kafamıza," diye itiraz etti. "Büyüyor olsa, yaklaşıyor demek olurdu."

"Bunun nesi imkânsız?"

"Bu parçalar belli bir yörüngeye oturmuşlar."

Long, "Biz geldiğimizde öyleydi," dedi. "Bak, hissedebildin mi şunu?"

Yer tekrar titremişti.

Long devam etti. "Bir haftadır burasını patlatıp duruyoruz. Önce yirmi beş gemi bu buza iniş yaptı, planetoidin hareket hızı o anda değişti. Fazla değişmedi tabii. Ama ondan sonra buzu yer yer eritmeye başladık, yer yer patlattık. Hem bu işlerin hepsi buzun bir ucunda oluyor. Bir haftada yörüngesini birazcık değiştirmiş olmamız mümkün. İki parçacık, yani bizimkiyle Gölge şimdi birbirine yaklaşıyor olabilirler."

Rioz Gölge'ye hâlâ düşünceli gözlerle bakarak, "Bizi ıskalayabilecek kadar uzakta doğrusu," dedi. "Hem zaten daha büyüyüp büyümediğinden bile emin değiliz. Ne kadar hızlı hareket ediyor olabilir ki? Bize oranla yani..."

"Hızlı hareket etmesi gerekmez. Hareketi ve boyu bizimki kadar olduğuna göre çarptığı anda, yumuşak dokunmuş bile olsa, bizi yörüngeden rahatlıkla fırlatabilir. Belki Satürn'e doğru fırlatır ki biz de oraya gitmeyi hiç istemiyoruz. Aslında buzun gücü azdır. İki planetoid de patlayıp unufak olabilir."

Swenson ayağa kalktı. "Allah kahretsin!" dedi. "Eğer bin mil uzaktaki kovanın nasıl hareket ettiğini ölçebiliyorsam, yirmi mil

ilerdeki koca bir dağın hareketini de ölçebilirim demektir." Gemisine doğru ilerledi.

Long onu durdurmadı.

Rioz, "Amma sinirli herif," dedi.

Komşu planetoid gökyüzünün en tepe noktasına yükseldi, sonra ufka doğru alçalmaya başladı. Yirmi dakika sonra, Satürn'ün batmış olduğu yerin karşısındaki ufukta turuncu ışıklar oynaştı, gezegen tekrar doğdu, yükseldi.

Rioz telsizine seslendi. "Hey, Dick, öldün mü orada?"

"Ölçüm yapıyorum," diye boğuk bir ses geldi.

Rioz, "Sen soktun o düşünceyi kafamıza," diye itiraz etti.

"Büyüyor olsa, yaklaşıyor demek olurdu."

"Bunun nesi imkânsız?"

"Bu parçalar belli bir yörüngeye oturmuşlar."

Long, "Biz geldiğimizde öyleydi," dedi. "Bak, hissedebildin mi şunu?"

Yer tekrar titremişti.

Long devam etti. "Bir haftadır burasını patlatıp duruyoruz.

Önce yirmi beş gemi bu buza iniş yaptı, planetoidin hareket hızı o anda değişti. Fazla değişmedi tabii. Ama ondan sonra buzu yer yer eritmeye başladık, yer yer patlattık. Hem bu işlerin hepsi buzun bir ucunda oluyor. Bir haftada yörüngesini birazcık değiştirmiş olmamız mümkün. İki parçacık, yani bizimkiyle Gölge şimdi birbirine yaklaşıyor olabilirler."

Rioz Gölge'ye hâlâ düşünceli gözlerle bakarak, "Bizi ıskalayabilecek kadar uzakta doğrusu," dedi. "Hem zaten daha büyüyüp

büyümediğinden bile emin değiliz. Ne kadar hızlı hareket ediyor olabilir ki? Bize oranla yani..."

"Hızlı hareket etmesi gerekmez. Hareketi ve boyu bizimki kadar olduğuna göre çarptığı anda, yumuşak dokunmuş bile olsa, bizi yörüngeden rahatlıkla fırlatabilir. Belki Satürn'e doğru fırlatır ki biz de oraya gitmeyi hiç istemiyoruz. Aslında buzun gücü azdır. İki planetoid de patlayıp unufak olabilir."

Swenson ayağa kalktı. "Allah kahretsin!" dedi. "Eğer bin mil uzaktaki kovanın nasıl hareket ettiğini ölçebiliyorsam, yirmi mil ilerdeki koca bir dağın hareketini de ölçebilirim demektir." Gemisine doğru ilerledi.

Long onu durdurmadı.

Rioz, "Amma sinirli herif," dedi.

Komşu planetoid gökyüzünün en tepe noktasına yükseldi, sonra ufka doğru alçalmaya başladı. Yirmi dakika sonra, Satürn'ün batmış olduğu yerin karşısındaki ufukta turuncu ışıklar oynaştı, gezegen tekrar doğdu, yükseldi.

Rioz telsizine seslendi. "Hey, Dick, öldün mü orada?"

"Ölçüm yapıyorum," diye boğuk bir ses geldi.

50

"Kıpırdıyor mu?" diye sordu Long.

"Evet."

"Bize doğru mu?"

Bir sessizlik oldu. Swenson'un sesi hasta gibi çıktı. "Tam burnumuza doğru, Ted. Yörüngeler üç gün sonra kesişiyor."

"Deli misin?" diye haykırdı Rioz.

Swenson, "Dört kere ölçtüm," dedi.

Long içinden, şimdi ne haltedeceğiz, diye düşündü.

*

Adamların bir kısmı kabloları yerleştirmekte zorluk çekiyordu. Kabloların santimi santimine doğru yayılması gerekliydi. Geometrileri kusursuz olmalıydı. Manyetik alanın gücünü azami düzeyde korumak için bu şarttı. Uzayda, hatta hava içinde önemi olmayabilirdi ama bu durum farklıydı. Normal zamanda kablolar kendi kendilerine de ayarlanır, yerlerini bulurlardı.

Bu sefer ise buz kitlesinin yüzeyinde oluklar açıp kabloları içine yatırmak gerekiyordu. Eğer doğrultuda birkaç dakikalık açı farkı olursa tüm kitle etkilenir, büyük enerji kaybı olurdu... Oysa enerji çok önemliydi. Her yanlışı düzeltmek, ölçüp yeni kanal kazmak, kabloyu oraya yerleştirmek şarttı.

Adamlar kendilerini kaptırmış, bu rutin işle uğraşıp duruyorlardı.

O sırada emir kulaklarında çınladı.

"Herkes jetlere!"

Uzay avcılarının disipline kolay uyan insanlar olduğunu kimse iddia edemezdi. Homurdandılar, mırıldandılar, hâlâ yerinde kalmış olan jetleri yerlerinden söküp buz kitlenin ucuna doğru taşıdılar, yeni yerine yerleştirdiler, kabloları buzun yüzeyine yatırdılar.

Ancak yirmi dört saat sonra içlerinden bir tanesi kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı, ağzından, "vay canına!" diye bir ünlem kurtuldu, onun arkasından da baskıya gelemeyecek küfürler birbirini izledi.

"Kıpırdıyor mu?" diye sordu Long.

"Evet."

"Bize doğru mu?"

Bir sessizlik oldu. Swenson'un sesi hasta gibi çıktı. "Tam burnumuza doğru, Ted. Yörüngeler üç gün sonra kesişiyor."

"Deli misin?" diye haykırdı Rioz.

Swenson, "Dört kere ölçtüm," dedi.

Long içinden, şimdi ne haltedeceğiz, diye düşündü.

■

'*

Adamların bir kısmı kabloları yerleştirmekte zorluk çekiyordu. Kabloların santimi santimine doğru yayılması gerekliydi. Geometrileri kusursuz olmalıydı. Manyetik alanın gücünü azami düzeyde korumak için bu şarttı. Uzayda, hatta hava içinde önemi olmayabilirdi ama bu durum farklıydı. Normal zamanda kablolar kendi kendilerine de ayarlanır, yerlerini bulurlardı.

Bu sefer ise buz kitlesinin yüzeyinde oluklar açıp kabloları içine yatırmak gerekiyordu. Eğer doğrultuda birkaç dakikalık açı farkı olursa tüm kitle etkilenir, büyük enerji kaybı olurdu... Oysa enerji çok önemliydi. Her yanlışı düzeltmek, ölçüp yeni kanal kazmak, kabloyu oraya yerleştirmek şarttı.

Adamlar kendilerini kaptırmış, bu rutin işle uğraşıp duruyorlardı.

O sırada emir kulaklarında çınladı.

"Herkes jetlere!"

Uzay avcılarının disipline kolay uyan insanlar olduğunu kimse iddia edemezdi. Homurdandılar, mırıldandılar, hâlâ yerinde kalmış olan jetleri yerlerinden söküp buz kitlenin ucuna doğru taşıdılar, yeni yerine yerleştirdiler, kabloları buzun yüzeyine yatırdılar.

Ancak yirmi dört saat sonra içlerinden hir tanesi kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı, ağzından, "vay camna!" diye bir ünlem kurtuldu, onun arkasından da baskıya gelemeyecek küfürler birbirini izledi.

51

Yanındaki arkadaşı da baktı, "Daha neler!" diye kükredi.

Biri fark edince, kısa zamanda hepsi fark etti. Evrenin en şaşırtıcı olayıyla karşılaşmışlardı sanki o anda.

"Gölgeye bakın!"

Gölge tepelerindeki gökyüzünde iltihaplı bir yara gibi koskocamandı. Eski boyunun iki katına çıkmıştı. Adamlar bunu neden daha önce fark edemediklerine şaşıyorlardı.

İşler bir anda durdu, hepsi Ted Long'a koştu.

Long onlara, "Gidemeyiz buradan," dedi. "Mars'a dönecek kadar yakıtımız yok, bir başka buz parçacığını ele geçirecek malzememiz de yok. Burada kalmak zorundayız. Gölgenin bize doğru yaklaşması, kendi yaptığımız patlatma işlemlerinin bizi yörüngeden atmış olmasından. Kendimizi daha da saptırmak için patlatma işlemine devam etmek zorundayız. Kurmakta olduğumuz gemiyi bozmadan buzun ön kısmını patlatamayacağımıza göre de, bir başka yolu denemek zorundayız."

Tekrar jetlere koştular, çılgın bir hevesle çalışmaya koyuldular. Her yarım saatte bir, Gölge ufuktan bir kere daha yükseliyor, her seferinde daha ürkütücü, daha tehlikeli görünüyordu.

Long uğraştıkları işin başarılı olacağından emin değildi. Jetler uzaktan komutaya uysa bile, buz kitlesinin ortasına açılan depodaki sular deliklerden yeterli biçimde püskürse bile, bu kitlenin çevresinde manyetik kablolar olmaksızın baskıya karşı koyabileceği, tek parça halinde kalabileceği hiç de garanti değildi.

"Hazırız!" diye bir ses geldi Long'un kulağına.

Long da, "Hazırım!" deyip düğmeye bastı.

Çevresinde titreşimler giderek artmaya başladı. Karşısındaki ekran bile titredi.

Arka tarafı gösteren ekranda hızla hareket eden minik buz parçalarının uçuşmaya başladığı gözüktü.

"Patlıyor!" diye bir çığlık duyuldu.

Patlama devam etti. Long elini düğmeden çekmeye cesaret edemiyordu. Altı saat boyunca patlamalar birbirini izledi. Buharlar tıslayarak, köpürerek uzaya doğru dağıldı, planetoidin gövdesi buhara dönüşüp savruldu, uzaklaştı.

Yanındaki arkadaşı da baktı, "Daha neler!" diye kükredi.

Biri fark edince, kısa zamanda hepsi fark etti. Evrenin en şaşırtıcı olayıyla karşılaşmışlardı sanki o anda.

"Gölgeye bakın!"

Gölge tepelerindeki gökyüzünde iltihaplı bir yara gibi koskocamandı. Eski boyunun iki katma çıkmıştı. Adamlar bunu neden daha önce fark edemediklerine şaşıyorlardı.

İşler bir anda durdu, hepsi Ted Long'a koştu.

Long onlara, "Gidemeyiz buradan," dedi. "Mars'a dönecek kadar yakıtımız yok, bir başka buz parçacığını ele geçirecek malzememiz de yok. Burada kalmak zorundayız. Gölgenin bize doğru yaklaşması, kendi yaptığımız patlatma işlemlerinin bizi yörüngeden atmış olmasından. Kendimizi daha da saptırmak için patlatma işlemine devam etmek zorundayız. Kurmakta olduğumuz gemiyi bozmadan buzun ön kısmım patlatamayacağımıza göre de, bir başka yolu denemek zorundayız."

Tekrar jetlere koştular, çılgın bir hevesle çalışmaya koyuldular. Her yarım saatte bir, Gölge ufuktan bir kere daha yükseliyor, her seferinde daha ürkütücü, daha tehlikeli görünüyordu.

Long uğraştıkları işin başarılı olacağından emin değildi. Jetler uzaktan komutaya uysa bile, buz kitlesinin ortasına açılan depodaki sular deliklerden yeterli biçimde püskürse bile, bu kitlenin çevresinde manyetik kablolar olmaksızın baskıya karşı koyabileceği, tek parça halinde kalabileceği hiç de garanti değildi.

"Hazırız!" diye bir ses geldi Long'un kulağına.

Long da, "Hazırım!" deyip düğmeye bastı.

Çevresinde titreşimler giderek artmaya başladı. Karşısındaki ekran bile titredi.

Arka tarafı gösteren ekranda hızla hareket eden minik buz parçalarının uçuşmaya başladığı gözüktü.

"Patlıyor!" diye bir çığlık duyuldu.

Patlama devam etti. Long elini düğmeden çekmeye cesaret edemiyordu. Altı saat boyunca patlamalar birbirini izledi. Buharlar tıslayarak, köpürerek uzaya doğru dağıldı, planetoidin gövdesi buhara dönüşüp savruldu, uzaklaştı.

52

Gölge daha da yaklaşırken adamlar yalnızca ona bakmakla yetindiler. Tepelerindeki buz dağının görünümü Satürn'ün görünümünden bile ilginç bir hale gelmişti. Yüzeyindeki her çukur, her vadi, her yükselti belli oluyordu. Ama planetoidin yörünge düzleminden geçerken aralarında yarım mil kadar bir mesafe vardı.

Buhar jetleri ancak o zaman sustu.

Long koltuğunda öne doğru eğildi, ellerini gözlerinin önüne kapattı. İki gündür tek lokma yememişti. Artık yiyebilirdi ama. İşlerine engel olacak kadar yakında bir başka parçacık yoktu. Bir tanesi şimdi yaklaşmaya başlasa bile, zaman yetmezdi gelip çarpmasına artık.

Planetoidin yüzeyindeki Swenson konuştu. "O lanet olası kayanın üzerimize gelişini seyrederken durmadan kendi kendime, 'Bu olamaz! Buna izin veremeyiz!' dedim durdum."

"Allah kahretsin!" dedi Rioz. "Hepimiz korktuk. Jim Davis'i gördün mü? Acemilere dönmüştü. Ben bile epey telaşlandım."

"Mesele orada değil. Yani... Yalnız ölmekte değil. Ben aslında... Biliyorum, komik gelecek ama elimde değil... Ben Dora'yı düşünüyordum. Eğer buralarda ölürsem elinden asla kurtulamayacağımı, bunu bana ödeteceğini söylemişti. Böyle bir zamanda amma garip geliyor insana, değil mi?"

"Bana bak," dedi Rioz. "Sen kendin evlenmek istedin ve evlendin. Şimdi dertlerini benim sırtıma yükleyip durma."

*

Filo yekpare bir gemi halinde birleşmiş olarak Satürn'den Mars'a doğru görkemli yolculuğuna koyulmuştu. Giderken dokuz günde aldıkları yolu şimdi bir günde alabiliyorlardı.

Ted Long herkesi âcil durum düzeni altında yönetiyordu. Yirmi beş gemi, Satürn halkasından çıkarılmış bir buz kitlesine takılı, kendi başlarına hareket edemeyecek durumda ilerlerken güçlerinin koordinasyonu, birleşik patlamaların ayarlanması ko-

Gölge daha da yaklaşırken adamlar yalnızca ona bakmakla yetindiler. Tepelerindeki buz dağının görünümü Satürn'ün görünümünden bile ilginç bir hale gelmişti. Yüzeyindeki her çukur, her vadi, her yükselti belli oluyordu. Ama planetoidin yörünge düzleminden geçerken aralarında yarım mil kadar bir mesafe vardı.

Buhar jetleri ancak o zaman sustu.

Long koltuğunda öne doğru eğildi, ellerini gözlerinin önüne kapattı. İki gündür tek lokma yememişti. Artık yiyebilirdi ama.

İşlerine engel olacak kadar yakında bir başka parçacık yoktu. Bir tanesi şimdi yaklaşmaya başlasa bile, zaman yetmezdi gfelip çarpmasına artık.

Planetoidin yüzeyindeki Swenson konuştu. "O lanet olası kayanın üzerimize gelişini seyrederken durmadan kendi kendime, 'Bu olamaz! Buna izin veremeyiz!' dedim durdum."

"Allah kahretsin!" dedi Rioz. "Hepimiz korktuk. Jim Davis'i gördün mü? Acemilere dönmüştü. Ben bile epey telaşlandım."

"Mesele orada değil-. Yani... Yalnız ölmekte değil. Ben aslında... Biliyorum, komik gelecek ama elimde değil... Ben Do-ra'yı düşünüyordum. Eğer buralarda ölürsem elinden asla kurtulamayacağımı, bunu bana ödeteceğini söylemişti. Böyle bir zamanda amma garip geliyor insana, değil mi?"

"Bana bak," dedi Rioz. "Sen kendin evlenmek istedin ve evlendin. Şimdi dertlerini benim sırtıma yükleyip durma."

*

Filo yekpare bir gemi halinde birleşmiş olarak Satürn’den Mars’a doğru görkemli yolculuğuna koyulmuştu. Giderken dokuz günde aldıkları yolu şimdi bir günde alabiliyorlardı.

Ted Long herkesi âcil durum düzeni altında yönetiyordu.

Yirmi beş gemi, Satürn halkasından çıkarılmış bir buz kitlesine takılı, kendi başlarına hareket edemeyecek durumda ilerlerken güçlerinin koordinasyonu, birleşik patlamaların ayarlanması ko

53

lay iş değildi. Yolculuğun ilk günündeki birtakım düzensizlikler neredeyse akıllarını başlarından alıyordu.

Arkadan sürekli itmenin tesiri altında hız arttıkça bu sorundan kurtulmuşlardı hiç değilse. İkinci günün sonlarına doğru saatte yüz bin mil sınırını da aştılar, bir milyon mile ve daha yüksek hızlara doğru tırmanmaya başladılar.

Long'un gemisi donmuş filonun burun noktasını oluşturuyordu. Uzayı beş yönden görebilecek durumda bir tek o vardı. Bu durumda bu da rahatsızlık verici oluyordu. Long olanca dikkatiyle çevresini gözlemek zorundaydı. Yıldızların geriye doğru kayışını seyredip duruyordu.

Yıldızların geriye falan kaydığı yoktu tabii. O kara zemine çakılı gibiydi onlar. İnsanoğlunun varabileceği her hıza, mutlak hareketsizlikleri içinde tiksintiyle, küçümseyerek bakıp duruyorlardı.

Adamlar ilk birkaç günden sonra sızlanmaya başladı. Uzay yüzüşü yapamadıkları yetmiyormuş gibi, bir de gerilerine normal geminin ağırlığından çok fazla bir ağırlık takılmış bulunuyordu. Aşırı hızdaki yolculuğun ters etkisi vardı üstlerinde. Long'un kendisi de çok yorgundu. Vücudu hidrolik yastıklara basınçla yapışmış gibiydi.

Sonunda her gün jetleri bir saat susturma yoluna gittiler. Long bundan hiç memnun olmadı.

Mars'ın uzaklarda gözden kayboluşunu izlediklerinden bu yana bir yılı aşkın bir süre geçmişti. Long bu geminin penceresinden o manzaraya baktığında, gemi tek başına bir bireydi. O günden bu yana neler olmuştu acaba? Mars'daki hayat sürüp gitmekte miydi hâlâ?

Long içinde giderek kabaran bir panik duygusuyla her gün Mars'a radyo sinyalleri yolluyordu. Bunu peşindeki yirmi beş geminin toplam güçlerini kullanarak yapıyordu. Hiç cevap alamamıştı. Beklemiyordu da zaten. Mars'la Satürn şu sıra güneşin iki ayrı yanındaydı. Yörüngede yükselip güneşi aradaki yoldan çıkarmadıkça zaten iletişim kurmasına olanak yoktu.

Asteroid kuşağının dış sınırlarında bir yerde en yüksek hıza

lay iş değildi. Yolculuğun ilk günündeki birtakım düzensizlikler neredeyse akıllarını başlarından alıyordu.

Arkadan sürekli itmenin tesiri altında hız arttıkça bu sorundan kurtulmuşlardı hiç değilse. İkinci günün sonlarına doğru saatte yüz bin mil sınırını da aştılar, bir milyon mile ve daha yüksek hızlara doğru tırmanmaya başladılar.

Long'un gemisi donmuş filonun burun noktasını oluşturuyordu. Uzayı beş yönden görebilecek dufumda bir tek o vardı.

Bu durumda bu da rahatsızlık verici oluyordu. Long olanca dikkatiyle çevresini gözlemek zorundaydı. Yıldızların geriye doğru kayışım seyredip duruyordu.

Yıldızların geriye falan kaydığı yoktu tabii. O kara zemine çakılı gibiydi onlar. İnsanoğlunun varabileceği her hıza, mutlak hareketsizlikleri içinde tiksintiyle, küçümseyerek bakıp duruyorlardı.

Adamlar ilk birkaç günden sonra sızlanmaya başladı. Uzay yüzüşü yapamadıkları yetmiyormuş gibi, bir de gerilerine normal geminin ağırlığından çok fazla bir ağırlık takılmış bulunuyordu.

Aşırı hızdaki yolculuğun ters etkisi vardı üstlerinde. Long'un kendisi de çok yorgundu. Vücudu hidrolik yastıklara basınçla yapışmış gibiydi.

Sonunda her gün jetleri bir saat susturma yoluna gittiler.

Long bundan hiç memnun olmadı.

Mars'ın uzaklarda gözden kayboluşunu izlediklerinden bu yana bir yılı aşkın bir süre geçmişti. Long bu geminin penceresinden o

manzaraya baktığında, gemi tek başına bir bireydi. O

günden bu yana neler olmuştu acaba? Mars'daki hayat sürüp gitmekte miydi hâlâ?

Long içinde giderek kabaran bir panik duygusuyla her gün Mars'a radyo sinyalleri yolluyordu. Bunu peşindeki yirmi beş geminin toplam güçlerini kullanarak yapıyordu. Hiç cevap alamamıştı. Beklemiyordu da zaten. Mars'la Satürn şu sıra güneşin iki ayrı yanındaydı. Yörüngede yükselip güneşi aradaki yoldan çıkarmadıkça zaten iletişim kurmasına olanak yoktu.

Asteroid kuşağının dış sınırlarında bir yerde en yüksek hıza **54**

ulaştılar. Önce bir yanda, sonra öbür yanda bulunan jetlerin kısa buhar püskürtmeleriyle koca gemi yönünü değiştirdi. Arkadaki birleşik jet bir kere daha kükremeye koyuldu, inişe geçtiler.

Güneşin hizasında yüz milyon mil sınırını da aştılar, alçaldılar, Mars'ın yörüngesine doğru yöneldiler.

Mars'a varmalarına bir hafta kala, ilk defa olarak cevap sinyallerini almaya başladılar. Sinyaller parça parça, kopuk kopuk geliyor, anlaşılmıyordu. Ama Mars'dan geldikleri kesindi. Şu sıra Dünya ile Venüs değişik açılarda bulunduklarından, sinyallerin Mars'dan geldiğine hiç kuşku yoktu.

Long rahatladı. Mars'da hâlâ insan var demekti bu en azından.

İki gün kala sinyaller kuvvetli ve net biçimde gelmeye başladı. Karşı taraftan Sankov konuşuyordu.

"Merhaba, oğlum. Burada saat gecenin üçü. Bakıyorum insanların ihtiyarlara saygısı kalmamış. Beni yatağımdan kaldırıp getirdiler bu telsizin başına."

"Özür dilerim, efendim."

"Dileme. Adamlar kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sormaya korkuyorum, evladım. Yaralanan var mı? Ölen var mı?"

"Ölen olmadı efendim. Tek kişi bile."

"Ya... ya su? Hiç kaldı mı?"

Long aldırmıyormuş gibi bir edayla, "Yeterince," dedi.

O halde elinden geldiği kadar çabuk dön buraya. Hiçbir riske girme tabii."

"Durum kötü mü yani?"

"Kendini hissettirecek kadar. Ne zaman iniyorsunuz?"

"İki güne kadar. Dayanabilecek misiniz?"

"Bekliyoruz."

Kırk saat sonra Mars kocaman turuncu bir top gibi görünüyordu. Filo iniş sarmalına girmişti.

"Yavaş," dedi Long kendi kendine. "Yavaş ol." Bu durumda Mars'ın o incecik atmosferi bile zarar verebilirdi kendilerine, hızlı giderlerse.

ulaştılar. Önce bir yanda, sonra öbür yanda bulunan jetlerin kısa buhar püskürtmeleriyle koca gemi yönünü değiştirdi. Arkadaki birleşik jet bir kere daha kükremeye koyuldu, inişe geçtiler.

Güneşin hizasında yüz milyon mil sınırını da aştılar, alçaldılar, Mars'ın yörüngesine doğru yöneldiler.

Mars'a varmalarına bir hafta kala, ilk defa olarak cevap sinyallerini almaya başladılar. Sinyaller parça parça, kopuk kopuk geliyor, anlaşılmıyordu. Ama Mars'dan geldikleri kesindi. Şu sıra Dünya ile Venüs değişik açılarda bulunduklarından, sinyallerin Mars'dan geldiğine hiç kuşku yoktu.

Long rahatladı. Mars'da hâlâ insan var demekti bü en azından.

İki gün kala sinyaller kuvvetli ve net biçimde gelmeye başladı. Karşı taraftan Sankov konuşuyordu.

"Merhaba, oğlum. Burada saat gecenin üçü. Bakıyorum insanların ihtiyarlara saygısı kalmamış. Beni yatağımdan kaldırıp getirdiler bu telsizin başına."

"Özür dilerim, efendim."

"Dileme. Adamlar kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sormaya korkuyorum, evladım. Yaralanan var mı? Ölen var mı?"

"Ölen olmadı efendim. Tek kişi bile."

"Ya... ya su? Hiç kaldı mı?"

Long aldırmıyormuş gibi bir edayla, "Yeterince," dedi.

"O halde elinden geldiği kadar çabuk dön buraya. Hiçbir riske girme tabii."

,

"Durum kötü mü yani?"

"Kendini hissettirecek kadar. Ne zaman iniyorsunuz?"

"İki güne kadar. Dayanabilecek misiniz?"

"Bekliyoruz."

Kırk saat sonra Mars kocaman turuncu bir top gibi görünüyordu. Filo iniş sarmalına girmişti.

"Yavaş," dedi Long kendi kendine. "Yavaş ol." Bu durumda Mars'ın o incecik atmosferi bile zarar verebilirdi kendilerine, hızlı giderlerse.

55

Ekliptiğin çok yukarısından geldikleri için sarmal yörüngeleri kuzeyden güneye doğruydu. Altlarındaki buzlu kutup pırıl pırıldı. Yaz yarı küresindeki ise daha küçüktü. Bir büyüğü, bir küçüğü onlara doğru, dönüyordu. Dönüş hızı giderek azalıyor gibiydi. Gezegen yaklaştıkça manzaranın ayrıntıları da belli olmaya başladı.

"İnişe hazırlanın!" diye seslendi Long.

*

Sankov heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Çocukların nasıl kılı kılına yetiştikleri düşünülürse, heyecanını saklamasının ne kadar zor olduğunu anlamak da kolaydı tabii. Ama yine de durumu oldukça iyi idare etti.

Birkaç gün öncesine kadar onların sağ olduğuna dair kesin bir işaret yoktu elinde. Mars'la Saturn'un arasında bir yerde donmuş cesetler haline gelmiş olmaları daha büyük ihtimaldi. Hatta bir bakıma kesin gibi geliyordu insana. Bir zaman canlı olan yeni uzay cisimleri, yeni planetoidler olup çıkmışlardı herhalde.

Haber geldiğinde Komite onu birkaç haftadan beri hırpalıyor, tedirgin ediyordu. Kâğıda sırf gösteriş için bile olsa, onun imza atmasını istiyorlardı. Kâğıt bir anlaşmaya benzetilerek hazırlanmıştı. Sanki taraflar isteyerek, birlikte karar vererek bu sonuca varmışlar gibi. Ama Sankov biliyordu. Onlara bir kere bu yetkiyi verdi mi, kendi başlarına hareket etmeye başlayacaklar, bir daha görünüşe falan önem vermeyeceklerdi. Hilder'in seçimleri kazanacağına da artık kesin gözüyle bakılmaya başlamıştı. Bu durumda Komite üyeleri Mars'a karşı kamuoyunda acıma duyguları doğmasını bile göze alacaklardı kesinlikle.

Bu nedenle Sankov görüşmeleri uzatıyor, belki de teslim olmaları gerekeceğini ileri sürüyor, onu yem olarak kullanıyordu.

Tam o sırada Long'dan haber almış, görüşmeleri de acele sona erdirmişti.

Ekliptiğin çok yukarısından geldikleri için sarmal yörüngeleri kuzeyden güneye doğruydu. Altlarındaki buzlu kutup pırıl pırıldı. Yaz yarı küresindeki ise daha küçüktü. Bir büyüğü, bir küçüğü onlara doğru, dönüyordu. Dönüş hızı giderek azalıyor gibiydi. Gezegen yaklaştıkça manzaranın ayrıntıları da belli olmaya başladı.

'

"İnişe hazırlanın!" diye seslendi Long.

*

Sankov heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Çocukların nasıl kılı kılınâ yetiştikleri düşünülürse, heyecanım saklamasının ne kadar zor olduğunu anlamak da kolaydı tabii. Ama yine de durumu oldukça iyi idare etti.

Birkaç gün öncesine kadar onların sağ olduğuna dair kesin bir işaret yoktu elinde. Mars'la Satürn'ün arasında bir yerde donmuş cesetler haline gelmiş olmaları daha büyük ihtimaldi.

Hatta bir bakıma kesin gibi geliyordu insana. Bir zaman canlı olan yeni uzay cisimleri, yeni planetoidler olup çıkmışlardı herhalde.

Haber geldiğinde Komite onu birkaç haftadan beri hırpalıyor, tedirgin ediyordu. Kâğıda sırf gösteriş için bile olsa, onun imza atmasını istiyorlardı. Kâğıt bir anlaşmaya benzetilerek hazırlanmıştı, Sanki taraflar isteyerek, birlikte karar vererek bu sonuca varmışlar gibi. Ama Sankov biliyordu. Onlara bir kere bu yetkiyi verdi mi, kendi başlarına hareket etmeye başlayacaklar, bir daha görünüşe falan önem vermeyeceklerdi. Hilder'in seçimleri kazanacağına da artık kesin gözüyle bakılmaya başlamıştı.

Bu durumda Komite üyeleri Mars’a karşı kamuoyunda acıma duyguları doğmasını bile göze alacaklardı kesinlikle.

Bu nedenle Sankov görüşmeleri uzatıyor, belki de teslim olmaları gerekeceğini ileri sürüyor, onu yem olarak kullanıyordu.

Tam o sırada Long’dan haber almış, görüşmeleri de acele sona erdirmişti.

56

Hazırlanan belgeler önündeydi. Son konuşmasını, orada bulunan basın temsilcileri duysun diye yapmıştı aslında.

"Dünyadan toplam yıllık su ithali yirmi milyon tondur," demişti. "Kendi boru hatlarımızı geliştirdikçe bu miktar daha da azalıyor. Ben ambargoyu kabul eden bu belgeleri imzalarsam sanayiimiz felç olacak, gelişme umutlarımız son bulacak. Bana öyle geliyor ki, Dünya'mn istediği şey bu olamaz... Yanılıyor muyum?"

Karşısındakilerin gözleri onun gözlerine çakıldı. Katı bir pırıltı vardı bu gözlerde. Meclis üyesi Digby çoktan gitmiş, yerine başkaları gelmişti. Artık hepsi oy birliği halinde karşıydılar Sankov'a.

Komite Başkanı sabırsız bir sesle, "Bunların hepsini daha önce de söylediniz," dedi.

"Biliyorum. Ama bu sefer kendimi imza atmaya hazırladığım için kafamın içindekileri bir sıraya sokmaya çalışıyorum. Dünya buradaki yaşamımızı sona erdirmeye mi kararlı?"

"Elbette ki hayır. Dünya yalnızca tekrar yerine konulamayacak su rezervlerini korumaya çalışıyor, başka bir art niyeti yok."

"Dünya'da sizin bir buçuk kentilyon ton suyunuz var."

Komite Başkanı, "Su veremeyiz," diye kestirip attı.

Ve Sankov da imzasını attı.

Zaten beklediği son söz buydu. Dünyanın bir buçuk kentilyon suyu vardı ve bir katresini bile vermeye razı değildi.

Şimdi o imzanın atılmasından bu yana bir buçuk gün geçmişti. Komite üyeleriyle basın temsilcileri uzay limanı binasında bekliyorlardı. Kalın, kavisli pencerelerden Mars'ın uzay alanını olduğu gibi seyredebiliyorlardı.

Komite Başkanı sıkıntılı bir sesle sordu. "Burada daha ne kadar bekleyeceğiz? Hem sizce bir sakıncası yoksa, neyi beklediğimizi de söyler misiniz?"

Sankov, "Bizim çocuklardan birkaçı uzaya çıktı, Asteroidler'in ötesine bir sefer yaptı," diye açıklamada bulundu.

Komite Başkanı gözündeki gözlüğü çıkardı, camlarım kar

gibi beyaz bir mendille silip temizledi. "Ve dönüyorlar, öyle mi?"

Hazırlanan belgeler önündeydi. Son konuşmasını, orada bulunan basın temsilcileri duysun diye yapmıştı aslında.

"Dünyadan toplam yıllık su ithali yirmi milyon tondur," demişti. "Kendi boru hatlarımızı geliştirdikçe bu miktar daha da azalıyor. Ben ambargoyu kabul eden bu belgeleri imzalarsam sanayiimiz felç olacak, gelişme umutlarımız son bulacak. Bana öyle geliyor ki, Dünya'mn istediği şey bu olamaz... Yanılıyor muyum?"

Karşısındakilerin gözleri onun gözlerine çakıldı. Katı bir pırıltı vardı bu gözlerde. Meclis üyesi Digby çoktan gitmiş, yerine başkaları gelmişti. Artık hepsi oy birliği halinde karşıydılar Sankov'a.

Komite Başkanı sabırsız bir sesle, "Bunların hepsini daha önce de söylediniz," dedi.

"Biliyorum. Ama bu sefer kendimi imza atmaya hazırladı

ğım için kafamın içindekileri bir sıraya sokmaya çalışıyorum.

Dünya buradaki yaşamımızı sona erdirmeye mi kararlı?"

"Elbette ki hayır. Djjnya yalnızca tekrar yerine konulamayacak su rezervlerim korumaya çalışıyor, başka bir art niyeti yok."

"Dünya'da sizin bir buçuk kentilyon ton suyunuz var."

Komite Başkanı, "Su veremeyiz," diye kestirip attı.

Ve Sankov da imzasını attı.

Zaten beklediği son söz buydu. Dünyanın bir buçuk kentilyon suyu vardı ve bir katresini bile vermeye razı değildi.

Şimdi o imzanın atılmasından bu yana bir buçuk gün geçmişti. Komite üyeleriyle basın temsilcileri uzay limanı binasında bekliyorlardı. Kalın, kavisli pencerelerden Mars'ın uzay alanım olduğu gibi seyredebiliyorlardı.

Komite Başkanı sıkıntılı bir sesle sordu. "Burada daha ne kadar bekleyeceğiz? Hem sizce bir sakıncası yoksa, neyi bekledi

ğimizi de söyler misiniz?"

,

Sankov, "Bizim çocuklardan birkaçı uzaya çıktı, Asteroidler'in ötesine bir sefer yaptı," diye açıklamada bulundu.

Komite Başkam gözündeki gözlüğü çıkardı, camlarım kar gibi beyaz bir mendille silip temizledi. "Ve dönüyorlar, öyle mi?"

57

"Dönüyorlar."

Başkan omuz silkti, kaşlarını kaldırıp basın temsilcilerine doğru baktı.

Bitişikteki salonda bir grup kadın ve çocuk bir başka pencereye yığılmış, beklemekteydiler. Sankov bir adım geri çekilip onlara göz attı. Onların arasında olmayı tercih ederdi kendisi de. O heyecanı, o gerilimi paylaşmak ne kadar zevkliydi! O da tıpkı onlar gibi bir yılı aşkın süredir bekliyordu. O da onlar gibi defalarca düşünmüştü acaba öldüler mi diye.

"Şunu görüyor musunuz?" diye sordu Sankov. Parmağıyla yukarda bir noktayı gösteriyordu.

"Hey!" diye bağırdı muhabirlerden biri. "Bu bir gemi!"

Bitişik odadan karmakarışık çığlıklar yükselmeye başladı.

Gemi olamazdı bu gördükleri. Geçmekte olan bir bulutun gölgelediği parlak bir beneğe benziyordu daha çok. Derken bulut daha irileşti, bir biçim haline gelmeye başladı. Gökte paralel iki çizgi gibiydi. Alt kısımlar uçlarda dışarı doğru uzanıyor, sonra kıvrılıp tekrar yukarıya doğru yükseliyordu. Daha yaklaşınca üst kısımdaki parlak nokta silindir gibi gözükmeye başladı.

Kitlenin biçimi kaba ve düzgünlükten uzaktı ama, güneşin düştüğü yerler ışığı kuvvetle yansıtıyordu.

Silindir, görkemli bir yavaşlık içinde aşağıya doğru alçalmaya başladı. Uzay gemileri gibi havada asılı kaldı. Jetler çalıştı, kitle kendini koltuğa bırakan yorgun bir ihtiyar gibi aşağıya doğru kaydı.

O kayarken uzay limanı binasının içini bir sessizlik kapladı. Kadınlarla çocuklar bir odada, politikacılarla gazeteciler öbür odada, donmuş gibi durdular, gözlerini dikip bakmayı sürdürdüler. İnanmaz bakışlar vardı gözlerinde.

Silindirin iniş takımları en arkadaki iki jetin dışına bir hayli uzanıyordu. Yere dokundu, çakıllar arasına gömüldü. Jetler susunca geminin sarsıntısı da kesildi.

Ama binanın içindeki sessizlik devam etti. Uzun süre devam etti hem de.

Kocaman, dev geminin yanlarından insanlar çıkıp iki millik

"Dönüyorlar."

Başkan omuz silkti, kaşlarını kaldırıp basın temsilcilerine doğru baktı.

Bitişikteki salonda bir grup kadın ve çocuk bir başka pencereye yığılmış, beklemekteydiler. Sankov bir adım geri çekilip onlara göz attı. Onların arasında olmayı tercih ederdi kendisi de. O

heyecanı, o gerilimi paylaşmak ne kadar zevkliydi! O da tıpkı onlar gibi bir yılı aşkın süredir bekliyordu. O da onlar gibi defalarca düşünmüştü acaba öldüler mi diye.

"Şunu görüyor musunuz?" diye sordu Sankov. Parmağıyla yukarda bir noktayı gösteriyordu.

"Hey!" diye bağırdı muhabirlerden biri. "Bu bir gemi!"

Bitişik odadan karmakarışık çığlıklar yükselmeye başladı.

Gemi olamazdı bu gördükleri. Geçmekte olan bir bulutun gölgelediği parlak bir beneğe benziyordu daha çok. Derken bulut daha irileşti, bir biçim haline gelmeye başladı. Gökte paralel iki çizgi gibiydi. Alt kısımlar uçlarda dışarı doğru uzanıyor, sonra kıvrılıp tekrar yukarıya doğru yükseliyordu. Daha yaklaşınca üst kısımdaki parlak nokta silindir ***gibi gözükmeye*** başladı.

Kitlenin biçimi kaba ve düzgünlükten uzaktı ama, güneşin düştüğü yerler ışığı kuvvetle yansıtıyordu.

Silindir, görkemli bir yavaşlık içinde aşağıya doğru alçalmaya başladı. Uzay gemileri gibi havada asılı kaldı. Jetler çalıştı, kitle kendim koltuğa bırakan yorgun bir ihtiyar gibi aşağıya doğru kaydı.

O kayarken uzay limanı binasının içini bir sessizlik kapladı.

Kadınlarla çocuklar bir odada, politikacılarla gazeteciler öbür odada, donmuş gibi durdular, gözlerini dikip bakmayı sürdürdüler. İnanmaz bakışlar vardı gözlerinde.

Silindirin iniş takımları en arkadaki iki jetin dışına bir hayli uzanıyordu. Yere dokundu, çakıllar arasına gömüldü. Jetler susunca geminin sarsıntısı da kesildi.

Ama binanın içindeki sessizlik devam etti. Uzun süre devam etti hem de.

Kocaman, dev geminin yanlarından insanlar çıkıp iki millik **58**

yolu yürüyerek alana indiler. Pabuçlarının altında çiviler, ellerinde buz baltaları vardı. Kör edecek gibi parıldayan yüzeyin üzerinde birer böceğe benziyorlardı.

Gazetecilerden biri, "Bu nedir?" diye sordu.

Sanköv en sakin sesiyle, "Satürn'ün yanından geçerken alıp geldikleri bir madde," diye karşılık verdi. "Satürn halkalarındaki parçacıklardan birine bizim çocuklar uzay gemilerinin kapsüllerini monte ettiler, onu alıp buraya getirdiler. Anlaşıldığına göre Satürn halkalarındaki parçacıklar buz kütlelerinden oluşuyormuş."

Ölüm sessizliği içinde konuşmasını sürdürdü. "Size uzay gemisi gibi görünen o koca cüsse aslında bir kalıp buz. Eğer bu haliyle Dünya üzerinde duruyor olsa herhalde eriyip göl olurdu, ya da kendi ağırlığıyla parçalanırdı. Mars daha soğuk ve çekim gücü daha az olduğundan böyle bir tehlike yok.

"Tabii bu işi bir kere örgütledik mi, Satürn'ün ve Jüpiter'in ayları üzerinde su istasyonlarımız olabilir. Asteroidler üzerinde de. Satürn halka parçacıklarını istediğimiz gibi getirip istediğimiz istasyonu yollayabiliriz. Bizim uzay çöpçüleri bu tür işlerde oldukça tecrübeli insanlardır.

"İstediğimiz kadar suya sahip olabileceğiz demektir. Bu gördüğünüz buz parçası bir mil kübün biraz altında. Yani dünyanın bize iki yüz yılda verdiği kadar. Çocuklar Satürn'den buraya yap-

tıkları yolculuk için bir hayli su da kullanmışlar. Yolculuk beş hafta sürmüş anlattıklarına göre. Yüz milyon ton su gitmiş! Ama onca su bile bu koca buz kitlesinde bir kovuk açamamış. Bunların hepsini yazabiliyor musunuz, çocuklar?"

Muhabirlere dönmüştü. Yazıp yazamadıkları konusunda kuşku duymakta da haklıydı.

"O halde şunu da ekleyin," diye devam etti. "Dünya kendi suyunun azalacağı konusunda kaygılanıyor. Yalnızca bir buçuk kentilyon ton suyu var. Bundan bize bir tonunu bile veremeyeceğini söylüyor. Yazın, herkes duysun ki biz Mars'da yaşayanlar Dünya için kaygı duyuyoruz. Dünyalıların başına kötü bir şey gelmesini istemiyoruz. Biz Dünya'ya su satarız, bunu yazın! Mil-

yolu yürüyerek alana indiler. Pabuçlarının altında çiviler, ellerinde buz baltaları vardı. Kör edecek gibi parıldayan yüzeyin üzerinde birer böceğe benziyorlardı.

Gazetecilerden biri, "Bu nedir?" diye sordu.

Sanköv en sakin sesiyle, "Satürn'ün yanından geçerken alıp geldikleri bir madde," diye karşılık verdi. "Satürn halkalarındaki parçacıklardan birine bizim çocuklar uzay gemilerinin kapsüllerini monte ettiler, onu alıp buraya getirdiler. Anlaşıldığına göre Satürn halkalarındaki parçacıklar buz kütlelerinden oluşuyormuş."

Ölüm sessizliği içinde konuşmasını sürdürdü. "Size uzay gemisi gibi görünen o koca cüsse aslında bir kalıp buz. Eğer bu haliyle Dünya üzerinde duruyor olsa herhalde eriyip göl olurdu, ya da kendi ağırlığıyla parçalanırdı. Mars daha soğuk ve çekim gücü daha az olduğundan böyle bir tehlike yok.

"Tabii bu işi bir kere örgütledik mi, Satürn'ün ve Jüpiter'in aylan üzerinde su istasyonlarımız olabilir. Asteröidler üzerinde de. Satürn halka parçacıklarını istediğimiz gibi getirip istediğimiz istasyonu

yollayabiliriz. Bizim uzay çöpçüleri bu tür işlerde oldukça tecrübeli insanlardır.

. "İstediğimiz kadar suya sahip olabileceğiz demektir. Bu gördüğünüz buz parçası bir mil kübün biraz altında. Yani dünyanın bize iki yüz yılda verdiği kadar. Çocuklar Satürn'den buraya yaptıkları yolculuk için bir hayli su da kullanmışlar. Yolculuk beş

hafta sürmüş anlattıklarına göre. Yüz milyon ton su gitmiş! Ama onca su bile bu koca buz kitlesinde bir kovuk açamamış. Bunlann hepsini yazabiliyor musunuz, çocuklar?"

Muhabirlere dönmüştü. Yazıp yazamadıkları konusunda kuşku duymakta da haklıydı.

"O halde şunu da ekleyin," diye devam etti. "Dünya kendi suyunun azalacağı konusunda kaygılanıyor. Yalnızca bir buçuk kentilyon ton suyu var. Bundan bize bir tonunu bile veremeyece

ğini söylüyor. Yazın, herkes duysun ki biz Mars'da yaşayanlar Dünya için kaygı duyuyoruz. Dünyalıların başına kötü bir şey gelmesini istemiyoruz. Biz Dünya'ya su satarız, bunu yazın! Mil

yon tonluk partiler halinde, ehven fiyata satarız. On yıl içinde Dünya'ya milküplük partiler de sevkedebileceğimiz ortada. Söyleyin Dünya'ya, artık kaygılanmasın. İstediği, ihtiyaç duyabileceği tüm suyu Mars ona satabilecek durumdadır."

Komite Başkanı artık işitmez olmuştu. Geleceğin kendi üzerine saldırmaya başladığına dair bir duygu gelmişti içine. Gazetecilerin hızla not alırken sırıtmakta olduklarını görüyordu.

Sırıtıyordu adamlar!

Bu sırıtmanın zamanla gülmeye, sonra kahkahalara dönüşeceğini, hem Mars'da, hem Dünya'da her yanı alaylı kahkahaların çınlatacağını, israf karşıtlarının rezil olacağını görür gibi oluyordu. John Hilder'in siyasal umutlarının, uzay denilen o boşluğa her kalkan uzay gemisiyle uçup gidişini de görür gibi oluyordu. Tabii kendi siyasal umutlarının da!

Bitişik odada Dora Swenson neşeyle haykırdı, aradan geçen zamanda boyu beş santim daha uzamış olan Peter zıpladı, "Baba! Baba!" diye bağırmaya koyuldu.

Richard Swenson buz kütlesinin ucunda belirmişti. Silikon maskenin gerisinde yüzü berrak bir biçimde belli oluyordu. Binaya doğru ilerledi.

Ted Long, "Hiç bu kadar insan gördün mü?" diye sordu yanındakine. "Belki de bu evlilik dedikleri işin içinde bir şey var gerçekten."

Rioz homurdandı. "Sen uzayda fazla uzun kaldın, ondan öyle geliyor!" dedi.

yon tonluk partiler halinde, ehven fiyata satarız. On yıl içinde Dünya'ya milküplük partiler de sevkedebileceğimiz ortada. Söyleyin Dünya'ya, artık kaygılanmasın. İstediği, ihtiyaç duyabilece

ği tüm suyu Mars ona satabilecek durumdadır."

Komite Başkanı artık işitmez olmuştu. Geleceğin kendi üzerine saldırmaya başladığına dair bir duygu gelmişti içine. Gazetecilerin hızla not alırken sırıtmakta olduklarını görüyordu.

Sırıtıyordu adamlar!

Bu sırıtmanın zamanla gülmeye, sonra kahkahalara dönüşeceğini, hem Mars'da, hem Dünya'da her yanı alaylı kahkahaların çınlatacağını, israf karşıtlarının rezil olacağını görür gibi oluyordu. John Hilder'in siyasal umutlarının, uzay denilen o boşluğa her kalkan uzay gemisiyle uçup gidişini de görür gibi oluyordu.

Tabii kendi siyasal umutlarının da!

Bitişik odada Dora Swenson neşeyle haykırdı, aradan geçen zamanda boyu beş santim daha uzamış olan Peter zıpladı, "Baba! Baba!" diye bağırmaya koyuldu.

Richard Swenson buz kütlesinin ucunda belirmişti. Silikon maskenin gerisinde yüzü berrak bir biçimde belli oluyordu. Binaya doğru ilerledi.

Ted Long, "Hiç bu kadar insan gördün mü?" diye sordu ya-mndakine. "Belki de bu evlilik dedikleri işin içinde bir şey var gerçekten."

Riöz homurdandı. "Sen uzayda fazla uzun kaldın, ondan öyle geliyor!" dedi.

60

GENÇLİK

Pencerenin dışına bir avuç çakıl taşı çarptı, çocuk uykusunda kıpırdandı. Bir avuç daha geldiğinde iyice uyandı.

Yatağında kazık gibi doğrulup oturdu. Çevresini saran garip ortamı yorumlamaya çalışması birkaç saniye sürdü. Kendi evinde değildi elbette. Yazlık bir yerdi burası. Bir kere hava normalden serindi, üstelik pencerenin dışında yeşillikler vardı.

"Slim!"*

Gelen ses boğuk bir fısıltıydı. Çocuk hemen pencereyi açmak üzere fırladı.

Slim onun kendi adı değildi. Ama dün tanıştığı yeni arkadaşı ona bir kere bakar bakmaz, "Sen Slim'sin," demişti. "Ben de Red'im."**

Red de onun asıl adı değildi. Ama bu takma adın ona çok iyi uyduğu hiç tartışma götürmezdi. Henüz yeni yetmelik çağına ulaşmamış çocuklara özgü biçimde, göz açıp kapayıncaya kadar arkadaş oluvermişlerdi.

Slim, "Merhaba, Red!" diye bağırdı neşeyle. Gözlerini kırpıştırıyor, uykusunu açmaya çabalıyordu.

Red'in sesi fısıltı düzeyinin üzerine çıkmadı. "Kes sesini! Birini mi uyandırmak istiyorsun?"

Slim güneşin henüz doğudaki tepelerin üzerinden yeni yeni başını göstermekte olduğunu o anda fark etti. Gölgeler upuzundu, yumuşacıktı, çimenler de ıslaktı.

(*) Slim: İnce, zayıf.
(**) Red: Kırmızı.

GENÇLİK

Jr encerenin dışına bir avuç çakıl taşı çarptı, çocuk uykusunda kıpırdandı. Bir avuç daha geldiğinde iyice uyandı.

Yatağında kazık gibi doğrulup oturdu. Çevresini saran garip ortamı yorumlamaya çalışması birkaç saniye sürdü. Kendi evinde değildi elbette. Yazlık bir yerdi burası. Bir kere hava normalden serindi, üstelik pencerenin dışında yeşillikler vardı.

"Slim!"*

Gelen seş boğuk bir fısıltıydı. Çocuk hemen pencereyi açmak üzere fırladı.

Slim onun kendi adı değildi. Ama dün tanıştığı yeni arkada

şı ona bir kere bakar bakmaz, "Sen Slim'sin," demişti. "Ben de Red'im."

Red de onun asıl adı değildi. Ama bu takma adın ona çok iyi uyduğu hiç tartışma götürmezdi. Henüz yeni yetmelik çağma ulaşmamış çocuklara özgü biçimde, göz açıp kapayıncaya kadar arkadaş oluvermişlerdi.

Slim, "Merhaba, Red!" diye bağırdı neşeyle. Gözlerini kırpıştırıyor, uykusunu açmaya çabalıyordu.

Red'in sesi fısıltı düzeyinin üzerine çıkmadı. "Kes sesini! Birini mruyandırmak istiyorsun?"

Slim güneşin henüz doğudaki tepelerin üzerinden yeni yeni başını göstermekte olduğunu o anda fark etti. Gölgeler upuzundu,

yumuşacıktı, çimenler de ıslaktı.

(*) Slim: İnce, zayıf.

(**). Red: Kırmızı.

Slim bu sefer daha alçak sesle, "Ne oldu?" diye sordu.
Red elini sallayıp ona dışarıya gelmesini işaret etti.

Slim çabucak giyindi. Sabah banyosu yerine suratına biraz ılık su çalmakla yetindi, kurulanmadan fırladı, çıplak teni üzerindeki damlaları kurutma işini havaya bıraktı.

Red ona, "Ses çıkarma," dedi. "Annem, babam, ya da senin baban uyanırsa, hatta, hizmetkârlardan uyanan olursa hemen bizi içeri çağırır, soğukta gezinirseniz ölürsünüz diye tuttururlar."

Bunu söylerken sesini değiştirip büyüklerin konuşmasını taklit ediyordu. Bunu o kadar güzel yapıyordu ki, Slim neşeyle güldü, ömründe bu Red kadar komik çocuk görmediğini düşündü.

Hevesle sordu. "Her gün böyle erken mi kalkarsın, Red? Bu kadar erken mi? Dünya sırf bizimmiş gibi sanki, öyle değil mi, Red? Ortalıkta bizden başka kimse yok." Arkadaşının özel dünyasına girmesine izin verildiği için gurur duyuyordu.

Red ona yan yan baktı, kaygısız bir sesle, "Ben saatlerdir uyanığım," dedi. "Duymadın mı dün gece?"

"Neyi duymadım mı?"

"Gök gürültüsünü."

"Gök gürültülü fırtına mı var?" Slim çok şaşırmıştı. Öyle fırtınalarda hep uyanırdı. Uyuyup kaldığını hiç hatırlamıyordu.

"Yoo, pek sayılmaz," diye açıkladı Red. "Ama gök gürültüsü vardı. Ben duydum. Pencereye gidip baktım, yağmur falan yağmıyordu. Gökyüzü pırıl pırıl yıldız doluydu. Yeni aydınlanmaktaydı. Griydi rengi daha. Anlıyorsun ne demek istediğimi, değil mi?"

Slim ömründe öyle bir şey görmemişti ama yine de gözünde canlandırabiliyormuş gibi başını salladı.

"Ben de bari dışarı çıkayım diye düşündüm," dedi Red.

Beton yolun çimenlik tarafında yürüyorlardı. Bu yol evin

karşısında serilip uzanan manzarayı tam ortasından ikiye bölüyor, ilerdeki tepelerin arasında görünmez oluncaya kadar da de-

Slim bu sefer daha alçak sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Red elini sallayıp ona dışarıya gelmesini işaret etti.

Slim çabucak giyindi. Sabah banyosu yerine suratına biraz ılık su çalmakla yetindi, kurulanmadan fırladı, çıplak teni üzerindeki damlaları kurutma işini havaya bıraktı.

Red ona, "Ses çıkarma," dedi. "Annem, babam, ya da senin baban uyanırsa, hatta, hizmetkârlardan uyanan olursa hemen bizi içeri çağırır, soğukta gezinirseniz ölürsünüz diye tuttururlar."

Bunu söylerken sesini değiştirip büyüklerin konuşmasmı taklit ediyordu. Bunu o kadar güzel yapıyordu ki, Slim neşeyle güldü, ömründe bu Red kadar komik çocuk görmediğini düşündü.

Hevesle sordu. "Her gün böyle erken mi kalkarsın, Red? Bu kadar erken mi? Dünya sırf bizimmiş gibi sanki, öyle değil mi, Red? Ortalıkta bizden başka kimse yok." Arkadaşının özel dünyasına girmesine izin verildiği için gurur duyuyordu.

Red ona yan yan baktı, kaygısız bir sesle, "Ben saatlerdir uyanığım," dedi. "Duymadın mı dün gece?"

"Neyi duymadım mı?"

"Gök gürültüsünü."

"Gök gürültülü fırtına mı var?" Slim çok şaşırmıştı. Öyle fırtınalarda hep uyanırdı. Uyuyup kaldığını hiç hatırlamıyordu.

"Yoo, pek sayılmaz," diye açıkladı Red. "Ama gök gürültüsü vardı. Ben duydum. Pencereye gidip baktım, yağmur falan yağmıyordu. Gökyüzü pırıl pırıl yıldız doluydu. Yeni aydınlam-ıaktaydı. Griydi rengi daha. Anlıyorsun ne demek istediğimi, değil mi?"

Slim ömründe öyle bir şey görmemişti ama yine de gözünde canlandırabiliyormuş gibi başını salladı.

"Ben de bari dışarı çıkayım diye düşündüm," dedi Red.

Beton yolun çimenlik tarafında yürüyorlardı. Bu yol evin karşısında serilip uzanan manzarayı tam ortasından ikiye bölüyor, ilerdeki tepelerin arasında görünmez oluncaya kadar da de

vam ediyordu. O kadar eski bir yoldu ki, Red'in babası ne zaman yapıldığını tam olarak bilemiyordu bile. Üzerinde tek bir çatlak, tek bir pürüz de yoktu.

"Sır saklamasını bilir misin?" diye sordu Red.

"Tabii, Red. Ne tür sır?"

"Sır işte. Sana belki söylerim, belki de söylemem. Henüz tam karar vermiş değilim." Red yol kenarındaki çalıdan bir dal kopardı, üzerindeki yaprakları soyup attı, sapı kırbaç gibi elinde evirip çevirdi. Bir an için, şahlanan, âsi bir atın üzerindeki usta binici olmuştu çocuk. Sonra bundan usandı, kırbacı elinden attı, atı da ilerde tekrar kullanmak üzere hayalinin bir köşesine sakladı.

"Sirk gelecek buraya," dedi.

Slim, "O sır mı ki?" diye karşılık verdi. "Ben biliyordum. Babam daha biz buraya gelmeden söylemişti bana."

"Sır o değil zaten. Sır müthiş! Hiç sirk gördün mü sen?"

"Tabii. Kaç kere!"

"Sevdin mi?"

"Daha çok sevdiğim şey yok!"

Red yine onu yan gözle süzüyordu. "Sirke katılmak hiç geçti mi aklından? Temelli?"

Slim bunu bir düşündü. "Galiba geçmedi." dedi. "Galiba ben büyüyünce babam gibi gökbilimci olacağım. Sanıyorum babam da öyle olmamı istiyor."

"Hıh! Gökbilimci!" dedi Red.

Slim önünde yeni açılan özel dünyanın kapılarının tekrar yüzüne kapanıverdiğini hissetti. Gökbilimi birden ölü yıldızlarla uğraşan basit bir bilim dalı oluverdi.

Yalvaran bir sesle, "Sirk daha hoş olur ama herhalde," diye ekledi.

"Laf olsun diye söylüyorsun."

"Yoo, laf olsun diye değil. Ciddi söylüyorum."

Red'in çenesi açıldı. "Şu anda karşına sirke katılmak için bir fırsat çıksa ne yapardın?"

vam ediyordu. O kadar eski bir yoldu ki, Red'in babası ne zaman yapıldığım tam olarak bilemiyordu bile. Üzerinde tek bir çatlak, tek bir pürüz de yoktu.

"Sır saklamasını bilir misin?" diye sordu Red.

"Tabii, Red. Ne tür sır?"

"Sır işte. Sana belki söylerim, belki de söylemem. Henüz tam karar vermiş değilim." Red yol kenarındaki çalıdan bir dal kopardı, üzerindeki yaprakları soyup attı, sapı kırbaç gibi elinde evirip çevirdi. Bir an için, şahlanan, âsi bir atın üzerindeki usta binici olmuştu çocuk. Sonra bundan usandı, kırbacı elinden attı, atı da ilerde tekrar kullanmak üzere hayalinin bir köşesine sakladı.

"Sirk gelecek buraya," dedi.

Slim, "O sır mı ki?" diye karşılık verdi. "Ben biliyordum. Babam daha biz buraya gelmeden söylemişti bana."

"Sır o değil zaten. Sır müthiş! Hiç sirk gördün mü sen?"

'Tabii. Kaç kere!"

"Sevdin mi?"

"Daha çok sevdiğim şey yok!"

Red yine onu yan gözle süzüyordu. "Sirke katılmak hiç geçti mi aklından? Temelli?"

Slim bunu bir düşündü. "Galiba geçmedi." dedi. "Galiba ben büyüyünce babam gibi gökbilimci olacağım. Sanıyorum babam da

öyle olmamı istiyor."

"Hıh! Gökbilimci!" dedi Red.

Slim önünde yeni açılan özel dünyanın kapılarının tekrar yüzüne kapanıverdiğini hissetti. Gökbilimi birden ölü yıldızlarla uğraşan basit bir bilim dalı oluverdi.

yalvaran bir sesle, "Sirk daha hoş olur ama herhalde," diye ekledi.

"Laf olsun diye söylüyorsun."

"Ydo, laf olsun diye değil. Giddi söylüyorum."

Red'in çenesi açıldı. "Şu anda karşına sirke katılmak için bir fırsat çıksa ne yapardın?"

"Ben... şey..."

"Gördün mü!" Red'in ağzından küçümseme dolu bir gülüş fırladı.

Slim gücenmişti. "Hemen katılırdım."

"Hadi hadi."

"Katılayım da gör."

Red tekrar ona döndü. Davranışı bir garip, değişik, ısrarlıydı. "Ciddi misin sen? Benimle birlikte katılmayı istiyor musun?"

"Nasıl yani?" Slim bir adım geriledi.

"Elimde bizi sirke sokabilecek bir şey var. Belki günün birinde kendi sirkimiz de olur. Dünyanın en büyük sirkçileri oluruz. Tabii benimle gelirsen. Olmazsa... Eh, herhalde kendi kendime de yapsam olur. Ben yalnızca... Bizim Slim'e de bir şans tanıyalım, diye düşünmüştüm."

O anda her şey pek değişik, pek romantikti. Slim, "Tabii, Red, ben varım," dedi. "Ne o elindeki, Red ha? Söyle bana ne olduğunu."

"Kendin tahmin et. Sirklerde en önemli şey nedir?"

Slim çaresizlik içinde düşündü. Doğru cevabı vermeyi öyle çok istiyordu ki! Sonunda, "Akrobatlar mı?" diye patladı.

"Devenin başı! Ben akrobat görmek için şuradan şuraya kıpırdamam."

"O zaman bilmiyorum."

"Hayvanlar tabii, ne olacak başka! Bir sirk gösterisinin en iyi yanı nedir? En büyük kalabalıkları çeken şey nedir? Ringlerde bile en iyi numaralar hep hayvan numaraları olur."

"Öyle mi sence?"

"Herkes öyle düşünür. Kime istersen sor. Her neyse, ben bu sabah hayvan buldum. İki tane."

"Yakaladın mı onları?"

"Tabii. Sır o! Beni ele verecek misin?"

"Elbette ki hayır."

"Tamam. Onları ambara sakladım. Görmek ister misin?"

Ambara yaklaşmışlardı bile. Açık duran koca kapı siyaha boyalıydı. Kapkaraydı. Deminden beri hep bu yönde yürümekteydiler. Slim olduğu yerde duruverdi.

"Gördün mü!" Red'in ağzından küçümseme dolu bir gülüş'

fırladı.

Slim gücenmişti. "Hemen katılırdım."

"Hadi hadi."

!

"Katılayım da gör."

Red tekrar ona döndü. Davranışı bir garip, değişik, ısrarlıydı. "Ciddi misin sen? Benimle birlikte katılmayı istiyor musun?"

"Nasıl yani?" Slim bir adım geriledi.

"Elimde bizi sirke sokabilecek bir şey var. Belki günün birinde kendi sirkimiz de olur. Dünyanın en büyük sirkçileri oluruz.

Tabii benimle gelirsen. Olmazsa... Eh, herhalde kendi kendime de yapsam olur. Ben yalnızca... Bizim Slim'e de bir şans tanıyalım, diye düşünmüştüm."

O anda her şey pek değişik, pek romantikti. Slim, "Tabii, Red, ben varım," dedi. "Ne o elindeki, Red ha? Söyle bana ne olduğunu."

"Kendin tahmin et. Sirklerde en önemli şey nedir?"

Slim çaresizlik içinde düşündü. Doğru cevabı vermeyi öyle çok istiyordu ki! Sonunda, "Akrobatlar mı?" diye patladı.

"Devenin başı! Ben akrobat görmek için şuradan şuraya kıpırdamam."

"O zaman bilmiyorum."

"Hayvanlar tabii, ne olacak başka! Bir sirk gösterisinin en iyi yanı nedir? En büyük kalabalıkları çeken şey nedir? Ringlerde bile en iyi numaralar hep hayvan numaraları olur."

"Öyle mi sence?"

"Herkes öyle düşünür. Kime istersen sor. Her neyse, ben bu sabah hayvan buldum. İki tane."

"Yakaladın mı onları?"

'Tabii. Sır o! Beni ele verecek misin?"

"Elbette ki hayır."

"Tamam. Onları ambara sakladım. Görmek ister misin?"

Ambara yaklaşmışlardı bile. Açık duran koca kapı siyaha boyalıydı. Kapkaraydı. Deminden beri hep bu yönde yürümekteydiler. Slim olduğu yerde duruverdi.

Sesinin doğal çıkmasına çalıştı. "Büyük mü hayvanlar?"

"Büyük olsalar ellemeye kalkar mıydım? Sana bir zarar veremezler, korkma. Boyları şu kadar bir şey. Kafese kapattım onları."

Ambara girdiler. Slim tavandaki çengele asılmış sallanan koca kafesi gördü. Üzerine sert bir tente bezi örtülmüştü.

"Burada bir zamanlar kuşumuz mu vardı neydi..." diye konuştu Red. "Her neyse, bu kafesten kaçamazlar. Gel, asma kata çıkalım."

Tahta basamakları tırmandılar, Red kafesi kendilerine doğru çekti.

Slim parmağını uzatıp göstererek, "Tentede bir delik var," dedi.

Red kaşlarını çattı. "O nasıl olmuş?" Tenteyi kaldırıp kafesin içine baktı, rahatlamış gibi konuştu. "Yoo, buradalar."

"Tente yanmış gibi sanki," dedi Slim.

"Sen bakmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Slim başını yavaşça salladı. Evet anlamında salladı ama aslında isteyip istemediğinden pek de emin değildi. Belki hayvanlar...

Ama Red tenteyi savurduğu gibi açtı, hayvanlar gözüktü. İki taneydiler Red'in dediği gibi. Küçüktüler. Biraz iğrenç bir halleri vardı. Tente açılır açılmaz ikisi birden hızla hareket ettiler, kafesin içinde çocukların bulunduğu tarafa doğru yaklaştılar. Red parmağını onlara doğru uyarırcasına uzattı.

Slim kaygıyla, "Dikkatli ol," diye bağırdı.

"Bir şey yapamazlar. Bunlar gibi hayvan gördün mü sen hiç?"

"Hayır."

"Sirkçiler görse nasıl deli olurlardı, düşünebiliyor musun? Nasıl isterlerdi bunları elde etmeyi!"

"Belki de sirk için fazla küçük bunlar!"

Red'in canı sıkılır gibi oldu. Kafesin ucunu bıraktı, kafes sarkaç gibi ileri geri sallandı. "Sen kaytarmaya çalışıyorsun," de-

Sesinin doğal çıkmasına çalıştı. "Büyük mü hayvanlar?"

"Büyük olsalar ellemeye kalkar mıydım? Sana bir zarar veremezler, korkma. Boyları şu kadar bir şey. Kafese kapattım onları."

Ambara girdiler Slim tavandaki çengelce asılmış sallanan koca kafesi gördü. Üzerine sert bir tente bezi örtülmüştü.

"Burada bir zamanlar kuşumuz mu vardı neydi..." diye konuştu Red. "Her neyse, bu kafesten kaçamazlar. Gel, asma kata çıkalım."

Tahta basamakları tırmandılar, Red kafesi kendilerine doğru çekti.

Slim parmağını uzatıp göstererek, "Tentede bir delik var,"

dedi.

Red kaşlarını çattı. "O nasıl olmuş?" Tenteyi kaldırıp kafesin içine baktı, rahatlamış gibi konuştu. "Yoo, buradalar."

"Tente yanmış gibi sanki," dedi Slim.

"Sen bakmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Slim başını yavaşça salladı. Evet anlamında salladı ama as-

; lında isteyip istemediğinden pek de emin değildi. Belki hayvanlar...

Ama Red tenteyi savurduğu gibi açtı, hayvanlar gözüktü. İki taneydiler Red'in dediği gibi. Küçüktüler. Biraz iğrenç bir halleri vardı. Tente açılır açılmaz ikisi birden hızla hareket ettiler, kafesin içinde çocukların bulunduğu tarafa doğru yaklaştılar. Red parmağını onlara doğru uyarırcasma uzattı.

Slim kaygıyla^'Dikkatli pl," diye bağırdı.

"Bir şey yapamazlar. Bunlar gibi hayvan gördün mü sen hiç?"

"Hayır."

"Sirkçiler görse nasıl deli olurlardı, düşünebiliyor musun?

î Nasıl isterlerdi bunları elde etmeyi!"

"Belki de sirk için fazla küçük bunlar!"

Red’in canı sıkılır gibi oldu. Kafesin ucunu bıraktı, kafes sarkaç gibi ileri geri sallandı. "Sen kaytarmaya çalışıyorsun," dedi.

"Yoo, öyle değil. Yalnızca..."

"Küçük falan değiller, korkma. Şu anda benim bir tek derdim var."

"O ne?"

"Bunları sirk gelene kadar saklamam gerek, tamam mı? Bu arada neyle besleyeceğimi düşünmem gerek."

Kafes sallanırken tuzağa kısılmış küçük hayvancıklar parmaklıklara sarılmışlardı. Çocuklara hızlı, küçük işaretler yapıyorlardı... Sanki zekâları varmış gibi.

*

Gökbilimci süslü yemek salonuna girdi. Konukluğunun tadını çıkarıyordu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu. "Oğlum odasında yoktu."

Sanayici gülümsedi. "Saatlerden beri dışardalar. Ama biraz önce onlara zorla kahvaltı verilmiş, bu yüzden kaygılanacak bir şey yok. Gençlik, doktor, gençlik!"

"Gençlik, ha!" Bu söz gökbilimciyi kaygılandırmış gibiydi.

Kahvaltılarını sessizlik içinde ettiler. Bir ara Sanayici, "Sizce gerçekten gelecekler mi?" diye sordu. "Gün öyle normal bir gün gibi gözüküyor ki!"

Gökbilimci, "Gelecekler," dedi.

Hepsi o kadarla kaldı.

Daha sonra Sanayici, "Özür dilerim ama bu kadar ketum davranmanızı anlayamıyorum," dedi. "Onlarla gerçekten konuştunuz mu?"

"Sizinle konuştuğum gibi. Yani bir anlamda. Düşüncelerini sezgilerimize iletebiliyorlar."

"Bunu mektubunuzdan da anlamıştım. Acaba nasıl yapabiliyorlar dersiniz?"

"Onu bilmem. Kendilerine sordum ama, biraz muğlak cevaplar verdiler. Ya da belki ben anlayamadım. Sanırım düşüncenin bir odakta toplanıp yönlendirilmesiyle ilgili. Hatta ondan da ileri. Düşünceyi verenle algılayan arasında bilinçli bir dikkatin

"Yoo, öyle değil. Yalnızca..."

"Küçük falan değiller, korkma. Şu anda benim bir tek derdim var."

"One?"

"Bunları sirk gelene kadar saklamam gerek, tamam mı? Bu arada neyle besleyeceğimi düşünmem gerek."

Kafes sallanırken tuzağa kısılmış küçük hayvancıklar parmaklıklara sarılmışlardı. Çocuklara hızlı, küçük işaretler yapıyorlardı... Sanki zekâları varmış gibi.

*

Gökbilimci süslü yemek salonuna girdi. Konukluğunun tadını çıkarıyordu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu. "Oğlum odasında yoktu."

Sanayici gülümsedi. "Saatlerden beri dışardalar. Ama biraz önce onlara zorla kahvaltı verilmiş, bu yüzden kaygılanacak bir şey yok. Gençlik, doktor, gençlik!"

"Gençlik, ha!" Bu söz gökbilimciyi kaygılandırmış gibiydi.

Kahvaltılarını sessizlik içinde ettiler. Bir ara Sanayici, "Sizce gerçekten gelecekler mi?" diye sordu. "Gün öyle normal bir gün gibi gözüküyor ki!"

Gökbilimci, "Gelecekler," dedi.

Hepsi o kadarla kaldı.

Daha sonra Sanayici, "Özür dilerim ama bu kadar ketum davranmanızı anlayamıyorum," dedi. "Onlarla gerçekten konuştunuz mu?"

"Sizinle konuştuğum gibi. Yani bir anlamda. Düşüncelerini sezgilerimize iletebiliyorlar."

"Bunu mektubunuzdan da anlamıştım. Acaba nasıl yapabiliyorlar dersiniz?"

"Onu bilmem. Kendilerine sordum ama, biraz muğlak cevaplar verdiler. Ya da belki ben anlayamadım. Sanırım düşüncenin bir odakta toplanıp yönlendirilmesiyle ilgili. Hatta ondan da ileri. Düşünceyi verenle algılayan arasında bilinçli bir dikkatin 66

bir merkezde toplanması söz konusu. Bana düşünce yöneltmeye çalıştıklarını anlamam epey uzun sürmüştü. Belki düşünce iletme yöntemi de bize öğretecekleri bilimler arasındadır."

"Belki," dedi Sanayici. "Ama bunun toplumsal hayatı nasıl değiştireceğini düşünsenize. Bir düşünce iletim yöntemi!"

"Neden olmasın? Değişiklik bize iyi gelir."

"Bence iyi gelmez."

"Değişikliği istemeyenler yalnızca yaşlılardır," dedi Gökbilimci. "İnsanlar nasıl ihtiyarlıyorsa, ırklar da aynı şekilde ihtiyarlayabilir."

Sanayici pencerenin dışını işaret etti. "Şu yolu görüyor musunuz? Savaşlardan önce yapılmış. Tam ne zaman, bilemiyorum. Ama sanki dün yapılmış gibi sapasağlam. Şimdi onun gibi bir yol asla yapamayız. O yıl yapıldığında insan ırkı gençmiş henüz herhalde."

"O zaman mı? Evet! En azından, yeni şeylerden korkmuyorlarmış."

"Öyle. Ama keşke korksalarmış. Nerede şimdi savaş öncesinin toplumu? Mahvoldu, Doktor. Yok oldu. Ne yararı oldu gençliğin ya da yeni şeylerin? Şimdi durumumuz daha iyi. Barış içinde yaşamımızı sürdürüyoruz. Irk hiçbir yere doğru gitmiyor,

çünkü gidilecek bir yer yok. Bunu onlar kanıtladı bize. Şu yolu yapanlar. Konuklarınızla konuşacağım, çünkü söz verdim. Ama sanıyorum onlardan yalnızca buradan gitmelerini rica edeceğim."

"Irk hiçbir yere gitmiyor demek doğru değil," dedi Gökbilimci sakin sakin. "Mahva doğru gidiyor. Çalıştığım üniversitede öğrenci sayısı her geçen yıl biraz daha azalmakta. Her yıl daha az sayıda kitap yazılıyor, daha az iş çıkarılıyor. İhtiyarın birini güneşte uyuklarken düşünün. Huzur içinde. Hiçbir değişiklik olmaz çevresinde. Ama yine de her geçen gün onu ölüme biraz daha yaklaştırır."

"Vay vaay," dedi Sanayici.

"Yoo, bu fikri böyle hemen bir kenara atmaym. Bakın, din-

bir merkezde toplanması söz konusu. Bana düşünce yöneltmeye çalıştıklarını anlamam epey uzun sürmüştü. Belki düşünce iletme yöntemi de bize öğretecekleri bilimler arasındadır."

"Belki," dedi Sanayici. "Ama bunun toplumsal hayatı nasıl değiştireceğini düşünsenize. Bir düşünce iletim yöntemi!"

"Neden olmasın? Değişiklik bize iyi gelir."

"Bence iyi gelmez."

"Değişikliği istemeyenler yalnızca yaşlılardır," dedi Gökbilimci. "İnsanlar nasıl ihtiyarlıyorsa, ırklar da aynı şekilde ihtiyarlayabilir."

,

Sanayici pencerenin dışını işaret etti. "Şu yolu görüyor musunuz? Savaşlardan önce yapılmış. Tam ne zaman, bilemiyorum.

Ama sanki dün yapılmış gibi sapasağlam. Şimdi onun gibi bir yol asla yapamayız. O yıl yapıldığında insan ırkı gençmiş henüz

herhalde."

"O zurnan mı? Evet! En azından, yeni şeylerden korkmuyor-larmış."

"Öyle. Ama keşke köîksalarmış. Nerede şimdi savaş öncesinin toplumu? Mahvoldu, Doktor. Yok oldu. Ne yararı oldu gençliğin ya da yeni şeylerin? Şimdi durumumuz daha iyi. Barış

içinde yaşamımızı sürdürüyoruz. Irk hiçbir yere doğru gitmiyor, Çünkü gidilecek bir yer yok. Bunu onlar kanıtladı bize. Şu yolu yapanlar. Konuklarınızla konuşacağım, çünkü söz verdim. Ama sanıyorum onlardan yalnızca buradan gitmelerini rica edece

ğim."

"Irk hiçbir yere gitmiyor demek doğru değil," dedi Gökbilimci sakin sakin. "Mahva doğru gidiyor. Çalıştığım üniversitede öğrenci sayısı her geçen yıl biraz daha azalmakta. Her yıl daha az sayıda kitap yazılıyor, daha az iş çıkarılıyor. İhtiyarın birini güneşte uyuklarken düşünün. Huzur içinde. Hiçbir değişiklik olmaz çevresinde. Ama yine de her geçen gün onu ölüme biraz daha yaklaştırır."

"Vay vaay," dedi Sanayici.

"Yoo, bu fikri böyle hemen bir kenara atmaym. Bakın, din

leyin beni. Size mektubumu yazmadan önce gezegensel ekonomideki durumunuzu inceledim."

"Ve beni kâr eder durumda buldunuz, öyle mi?" diye onun sözünü kesti Sanayici. Gülümsüyordu.

"Evet, öyle. Anlıyorum, siz şaka yapıyorsunuz. Ama beri yandan... Belki de iş zaten biraz şaka gibi. Siz babanızdan daha az kârlı bir insansınız. Babanız da kendi babasından daha az kârlıydı. Belki oğlunuz hiç kârlı olmayacaktır. Gezegenimiz için var olan sanayii yaşar durumda tutmak bile büyük dert haline gelmeye başladı. Oysa şu andaki sanayi, savaş öncesine oranla, ormanın yanında kürdan gibi kalır. Yakında köy ekonomisine geri döneceğiz. Oradan sonra neye yöneleceğiz acaba? Mağaralarda mı yaşamaya başlayacağız?"

"Yeni ve taze teknoloji getirilmesi bu durumu değiştirecek mi?"

"Yalnız yeni bilgiler değil. Değişikliğin tüm etkisi. Ufukların yeni baştan genişlemesi. Bakın, sizi seçişimin tek nedeni zengin ve etkin olmanız, hükümet çevrelerinde sözünüzün geçerli olması değildi. Olağanüstü bir üne sahip olmanız da değildi. Ben geleneğin dışına çıkma ataklığını gösterebilecek biri olma ününüzden söz ediyorum. Bizim insanlarımız değişikliğe hâlâ karşı çıkıyor. Siz ise onlara nasıl söz geçirilebileceğini biliyorsunuz. Onlara nasıl... nasıl..."

"Irkı nasıl yeniden gençleştirebileceğimizi mi?"

"Evet."

"Atom bombalarıyla birlikte mi gelecek gençlik yine?"

Gökbilimci, "Atom bombası uygarlığın sonu olmak zorunda değil," dedi. "Bu bana gelecek konukların da atom bombaları olmuş. Ya da onların dünyasındaki karşılığı neyse, o olmuş. Ama yaşamlarını koruyabilmişler. Anlamıyor musunuz? Bizi yere vuran bomba değil, onun yarattığı psikolojik etki. Gidişi tersine çevirmek için belki bu son şansımız olabilir."

"Söylesenize," dedi Sanayici. "Uzaydan gelen bu dostlar bunun karşılığında bizden ne istiyorlar?"

Gökbilimci kararsızlık geçirdi. Sonunda, "sizinle açık konu-

leyin beni. Size mektubumu yazmadan önce gezegensel ekonomideki durumunuzu inceledim."

"Ve beni kâr eder durumda buldunuz, öyle mi?" diye onun sözünü kesti Sanayici. Gülümsüyordu.

"Evet, öyle., Anlıyorum, siz şaka yapıyorsunuz. Ama beri yandan... Belki de iş zaten biraz şaka gibi. Siz babanızdan daha az kârlı bir insansınız. Babanız da kendi babasından daha az kârlıydı, Belki oğlunuz hiç kârlı olmayacaktır. Gezegenimiz için var olan sanayii yaşar durumda tutmak bile büyük dert haline gelmeye başladı. Oysa şu andaki sanayi, savaş Öncesine oranla, ormanın yanında kürdan gibi kalır. Yakında köy ekonomisine geri döneceğiz. Oradan sonra neye yöneleceğiz acaba? Mağaralarda rıı yaşamaya başlayacağız?"

"Yeni ve taze teknoloji getirilmesi bu durumu değiştirecek mi?"

"Yalnız yeni bilgiler değil. Değişikliğin tüm etkisi. Ufukların yeni baştan genişlemesi. Bakın, sizi seçişimin tek nedeni zengin ve etkin olmanız, hükümet çevrelerinde sözünüzün geçerli olması değildi. Olağanüstü bir üne sahip olmanız da değildi. Ben geleneğin dışına çıkma ataklığını gösterebilecek biri olma ününüzden söz ediyorum. Bizim insanlarımız değişikliğe hâlâ karşı çıkıyor. Siz ise onlara nasıl söz geçirilebileceğini biliyorsunuz. Onlara nasıl... nasıl..."

"Irkı nasıl yeniden gençleştirebileceğimizi mi?"

' "Evet." ,

"Atom bombalarıyla birlikte mi gelecek gençlik yine?"

Gökbilimci, "Atom bombası uygarlığın sonu olmak zorunda değil," dedi. "Bu bana gelecek konukların da atom bombaları olmuş. Ya da

onların dünyasındaki karşılığı neyse, o olmuş. Ama yaşamlarını koruyabilmişler. Anlamıyor musunuz? Bizi yere vuran bomba değil, onun yarattığı psikolojik etki. Gidişi tersine çevirmek için belki bu son şansımız olabilir."

"Söylesenize," dedi Sanayici. "Uzaydan gelen bu dostlar bunun karşılığında bizden ne istiyorlar?"

Gökbilimci kararsızlık geçirdi. Sonunda, "sizinle açık konu

şacağım," dedi. "Onlar daha yoğun ve katı bir dünyadan geliyorlar. Bizim dünyamızda hafif atomlar daha bol."

"Magnezyum mu istiyorlar? Alüminyum mu?"

"Değil efendim. Karbon ve hidrojen istiyorlar. Yani kömür ve petrol."

"Sahi mi?"

Gökbilimci çabucak konuştu. "Uzay yolculuğunu bilen, yani atom gücünü keşfetmiş bulunan bu yaratıkların neden kömür ve petrol istediklerini merak ediyorsunuz, değil mi? Korkarım bu sorunuza cevap verecek durumda değilim."

Sanayici gülümsedi. "Ama ben açıklayabilirim. Anlattığınız hikâyenin doğruluğuna en geçerli kanıt da bu zaten. İlk bakışta atom gücü, kömür ve petrol kullanımına gerek bırakmıyormuş gibi görünebilir ama patlama gücünden elde edilen enerji bir yana, onlar organik kimyanın temeli olarak kalmışlardır ve her zaman da kalacaklardır. Plastikler, boyar maddeler, ilaçlar, eritici sıvılar. Bunlar olmazsa sanayi de olamaz. Atom çağında bile. Ama bize ırkımız gençliğinin eziyetlerini satmaya kalkacaklar ve bunu petrolle kömür gibi ucuz bir fiyat karşılığında satacaklarsa, bedava bile olsa pahalıya gelir demek gerekecek."

Gökbilimci içini çekti, "İşte çocuklar geliyor!" dedi.

Açık pencereden gözüküyorlardı. Çimenlik alanın orta yerinde durmuş, heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydılar. Sanayicinin çocuğu parmağım uzatıp işaret etti, Gökbilimicinin çocuğu başını salladı, sonra fırlayıp eve doğru koşmaya başladı.

Sanayici, "İşte sözünü ettiğiniz gençlik," dedi. "Irkımız bir zamanlar ne kadar genç sahipse, yine o kadar genç sahip."

zamanlar ne kadar gelice sallpse, yine o kadar gelice salıp.

"Evet ama onları da çok çabuk yaşlandırıyoruz. Hemen kendi biçimimizde yoğuruyoruz."

Slim odaya daldı, kapı arkasından çarparak kapandı.

Gökbilimci ayıplayan bir sesle, "ne oluyoruz?" diye sordu oğluna.

Slim şaşkınlıkla başını kaldırdı, sonra olduğu yere çakılmış gibi durdu. "Özür dilerim, burada birisinin bulunduğunu bilmi-

şacağım," dedi. "Onlar daha yoğun ve katı bir dünyadan geliyorlar. Bizim dünyamızda hafif atomlar daha bol."

"Magnezyum mu istiyorlar? Alüminyum mu?"

"Değil efendim. Karbon ve hidrojen istiyorlar. Yani kömür ve petrol."

"Sahi mi?"

Gökbilimci çabucak konuştu. "Uzay yolculuğunu bilen, yani atom gücünü keşfetmiş bulunan bu yaratıkların neden kömür ve petrol istediklerim merak ediyorsunuz, değil riii? Korkarım bu sorunuza cevap verecek durumda değilim."

Sanayici gülümsedi. "Ama ben açıklayabilirim. Anlattığınız hikâyenin doğruluğuna en geçerli kanıt da bu zaten. İlk bakışta atom gücü, kömür ve petrol kullanımına gerek bırakmıyormuş

gibi görünebilir ama patlama gücünden elde edilen enerji bir yana, onlar organik kimyanın temeli olarak kalmışlardır ve her zaman da kalacaklardır. Plastikler, boyar maddeler, ilaçlar, eritici sıvılar. Bunlar olmazsasanayi de olamaz. Atom çağında bile.

Ama bize ırkımız gençliğinin eziyetlerini satmaya kalkacaklar ve bunu petrolle kömür gibi ucuz bir fiyat karşılığında satacaklarsa, bedava bile olsa pahalıya gelir demek gerekecek."

Gökbilimci içini çekti, "İşte çocuklar geliyor!" dedi.

Açık pencereden gözüküyorlardı. Çimenlik alanın orta yerinde durmuş, heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydılar. Sanayicinin çocuğu parmağım uzatıp işaret etti, Gökbilimicinin çocuğu başını salladı, sonra fırlayıp eve doğru koşmaya başladı.

Sanayici, "İşte sözünü ettiğiniz gençlik," dedi. "Irkımız bir zamanlar ne kadar gence sahipse, yine o kadar gence sahip."

"Şvet ama onları da çok çabuk yaşlandırıyoruz. Hemen kendi biçimimizde yoğuruyoruz."

Slim odaya daldı, kapı arkasından çarparak kapandı.

Gökbilimci ayıplayan bir sesle, "ne oluyoruz?" diye sordu oğluna.

Slim şaşkınlıkla başım kaldırdı, sonra olduğu yere çakılmış

gibi durdu. "Özür dilerim, burada birisinin bulunduğunu bilmi

yordum. Odaya öyle daldığım için kusuruma bakmayın." Konuşması insana acı verecek kadar özenliydi.

Sanayici, "ziyanı yok, delikanlı," dedi hemen.

Ama Gökbilimci bu kadarıyla yetinmedi. "Boş odaya giriyor olabilirsin ama, bu da kapıyı çarptırman için yeterli sebep sayılmaz."

"Ne zararı var, efendim?" diye direndi Sanayici. "Çocuk hiçbir ziyana sebep olmadı ki! Siz onu yalnızca genç olduğu için azarlıyorsunuz. Hem de görüşlerinize rağmen."

"Gel buraya çocuğum," diyerek Slim'e döndü sonra.

Slim yavaşça ilerledi.

"Nasıl buldun köyümüzü bakalım?"

"Çok beğendim efendim, teşekkür ederim."

"Oğlum sana çevreyi mi gezdiriyor?"

"Evet efendim, Red... yani..."

"Yoo, yoo, ona Red diyebilirsin. Ben bile öyle çağırırım onu

bazan. Anlat bakalım, neler kaynatıyorsunuz ikiniz?"

Slim bakışlarını kaçırdı. "Biz... Yalnızca ortalığı keşfe çıkıyoruz efendim."

Sanayici, Gökbilimciye döndü. "Gördünüz mü? Gençlik merakları, serüven tutkuları. Irk henüz kaybetmemiş bunları."

Slim, "efendim..." diye kekeledi.

"Evet, yavrum?"

Çocuğun başladığı söze devam etmesi için aradan bir süre geçmesi gerekti. Sonunda, "Red beni yiyecek bir şey alayım diye yolladı ama ne demek istediğini pek anlayamadım," diyebildi. "Kendisine belli etmek istemedim."

"Eh aşçıya soruver o zaman. Çocukların hoşuna gidecek yiyecekler bulunur onda."

"Yoo, efendim, ben hayvanlar için demek istemiştim."

"Hayvanlar için mi?"

"Evet, efendim. Hayvanlar ne yer?"

Gökbilimci, "Korkarım oğlum tam kent çocuğu olarak büyüdü," diye açıkladı.

yordum. Odaya öyle daldığım için kusuruma bakmayın." Konuşması insana açı verecek kadar özenliydi.

Sanayici, "ziyanı yok, delikanlı," dedi hemen.

Ama Gökbilimci bu kadarıyla yetinmedi. "Boş odaya giriyor olabilirsin ama, bu da kapıyı çarptırman için yeterli sebep sayılmaz."

"Ne zararı var, efendim?" diye direndi Sanayici. "Çocuk hiçbir ziyana sebep olmadı ki! Siz onu yalnızca genç olduğu için azarlıyorsunuz. Hem de görüşlerinize rağmen."

"Gel buraya çocuğum," diyerek Slim'e döndü sonra.

Slim yavaşça ilerledi.

"Nasıl buldun köyümüzü bakalım?"

"Çok beğendim efendim, teşekkür ederim."

"Oğlum sana çevreyi mi gezdiriyor?"

"Evet efendim, Red... yani..

"Yoo, yoo, ona Red diyebilirsin. Ben bile öyle çağırırım onu bazan. Anlat bakalım, neler kaynatıyorsunuz ikiniz?"

Slim bakışlarını kaçırdı. "Biz... Yalnızca ortalığı keşfe çıkıyoruz efendim."

Sanayici, Gökbilimciye döndü. "Gördünüz mü? Gençlik merakları, serüven tutkuları. Irk henüz kaybetmemiş bunları."

Slim, "efendim..." diye kekeledi.

"Evet, yavrum?"

Çocuğun başladığı söze devam etmesi için aradan bir süre geçmesi gerekti. Sonunda, "Red beni yiyecek bir şey alayım diye yolladı ama ne demek istediğini pek anlayamadım," diyebildi.

"Kendisine belli etmek istemedim."

"Eh aşçıya soruver o zaman. Çocukların hoşuna gidecek yiyecekler bulunur onda."

"Yoo, efendim, ben hayvanlar için demek istemiştim."

"Hayvanlar için mi?"

"Evet, efendim. Hayvanlar ne yer?"

Gökbilimci, "Korkarım oğlum tam kent çocuğu olarak büyüdü," diye açıkladı.

Sanayici, "Eh bunda da bir mahzur yok," diye devam etti. "Ne tür hayvan bunlar, yavrum?"

"Küçük, efendim."

"O zaman ot ya da yaprak vermeyi deneyin. Onu istemezlerse, fındık fıstık, böğürtlen falan verin, herhalde yerler."

"Teşekkür ederim, efendim." Slim tekrar fırlayıp koşarak uzaklaştı. Bu sefer kapıyı arkasından sessizce kapatmıştı.

Gökbilimci, "Acaba tuzak kurup canlı hayvan falan mı yakaladılar?" diye sordu. Kaygılanmış gibiydi.

"Bunlar olağan şeylerdir," dedi Sanayici. "Benim arazimde avlanmak yoktur. Bölgede de yalnızca evcil hayvanlar vardır. Fareler, küçük hayvanlar falan. Red durmadan eve hayvan getirir, beslemeye kalkışır. Ama hiçbiri uzun süre onun ilgisini çekmeyi başaramaz."

Duvardaki saate baktı. "Dostlarımız bu zamana kadar buraya varmış olmalıydı değil mi?" dedi.

*

Sallantılar sonunda kesilmişti. Ortalık da karanlıktı. Kâşif bu yabancı hava içinde solurken hiç de rahat değildi. Çorba gibi yoğundu çevresini saran hava. Yüzeysel soluklar almak zorunda kalıyordu. Ama yine de...

Kendine bir yoldaş bulma umuduyla uzandı. Tüccar'a dokunduğunda onun vücudunu sıcak buldu. Kesik kesik soluyor, vücudu ikide bir sarsılıyordu ama uyku halinde olduğu belliydi. Kâşif bir an durakladı, sonra onu uyandırmamaya karar verdi. Hiçbir işe yaramazdı uyandırmak nasılsa.

Kurtarma ekibi falan gelecek değildi elbette. Bu da rekabet dışı büyük kârlara yönelmiş olmanın bir ceremesiydi. Yeni bir gezegeni ticarete açan tüccar, on yıl boyunca o gezegenle ticaret yapmanın tekelini elinde tutabiliyordu. Bu işi ya kendi yapıyor, ya da, çoğunlukla, yüksek fiyatlarla başkalarına ticaret hakkı kiralayarak idare ediyordu. Böyle olunca gezegenler gizli gizli

araştırılıyordu. Genellikle de normal ticaret yollarının dışına du-

Sanayici, "Eh bunda da bir mahzur yok," diye devam etti.

"Ne tür hayvan bunlar, yavrum?"

"Küçük, efendim."

"O zaman ot ya da yaprak vermeyi deneyin. Onu istemezlerse, fındık fıstık, böğürtlen falan verin, herhalde yerler."

"Teşekkür ederim, efendim." Slim tekrar fırlayıp koşarak uzaklaştı. Bu sefer kapıyı arkasından sessizce kapatmıştı.

Gökbilimci, "Acaba tuzak kurup canlı hayvan falan mı yakaladılar?" diye sordu. Kaygılanmış gibiydi.

"Bunlar olağan şeylerdir," dedi Sanayici. "Benim arazimde avlanmak yoktur. Bölgede de yalnızca evcil hayvanlar vardır. Fareler, küçük hayvanlar falan. Red durmadan eve hayvan getirir, beslemeye kalkışır. Ama hiçbiri uzun süre onun ilgisini çekmeyi başaramaz."

Duvardaki saate baktı. "Dostlarınız bu zamana kadar buraya varmış olmalıydı değil mi?" dedi.

’ t*

*

Sallantılar sonunda kesilmişti. Ortalık da karanlıktı. Kâşif bu yabancı hava içinde solurken hiç de rahat değildi. Çorba gibi yoğundu çevresini saran hava. Yüzeysel soluklar almak zorunda kalıyordu. Ama yine de...

Kendine bir yoldaş bulma umuduyla uzandı. Tüccar'a dokunduğunda onun vücudunu sıcak buldu. Kesik kesik soluyor, vücudu ikide bir sarsılıyordu ama uyku halinde olduğu belliydi.

Kâşif bir an durakladı, sonra onu uyandırmamaya karar verdi.

Hiçbir işe yaramazdı uyandırmak nasılsa.

Kurtarma ekibi falan gelecek değildi elbette. Bu da rekabet dışı büyük kârlara yönelmiş olmanın bir ceremesiydi. Yeni bir gezegeni ticarete açan tüccar, on yıl boyunca o gezegenle ticaret yapmanın tekelini elinde tutabiliyordu. Bu işi ya kendi yapıyor, ya da, çoğunlukla, yüksek fiyatlarla başkalarına ticaret hakkı kiralayarak idare ediyordu. Böyle olunca gezegenler gizli gizli araştırılıyordu. Genellikle de normal ticaret yollarının dışına dü

şenler taranıyordu. Yani bir başka geminin şu sıra onların sinyalini duyacak kadar yakından geçmesi olmayacak bir rastlantı demekti. Sinyal verecek durumda, kendi gemilerinin içinde olsalar bile. Oysa onlar bu... KAFESTEYDİ!

Kâşif kalın parmaklıklara sarıldı. Bu parmaklıkları patlatıp uçurmak zor değildi. Ama patlattıktan sonra kafesten aşağıya, yere atlamak ölüm demekti. Fazla yüksekte asılıydı kafes.

Yazık olmuştu doğrusu. Buraya daha önce keşif gemisiyle iki kere iniş yapmışlardı. Yerlilerle ilişki kurmuşlardı. İğrenç denecek kadar iriydi buranın yaratıkları. Ama yumuşak huyluydular. Saldırgan kimseler değillerdi. Bir zamanlar iyi bir teknolojiye sahip oldukları belliydi. Ne var ki böyle bir teknolojinin sonuçlarına tahammül etmesini bilememişlerdi. Enfes bir pazar olacaktı bu gezegen.

Ve çok güzel bir dünyaydı aynı zamanda. Tüccar ne kadar şaşırmıştı! Gerçi gezegenin boyutlarıyla ilgili rakamları önceden biliyordu ama iki ışık saniyesi uzaklıktan baktığında kendi kendine, "inanılmaz!" diye mırıldanmış durmuştu.

"Bundan büyük dünyalar da vardır," demişti Kâşif. Ne de olsa, hemencecik hayranlık göstermek bir Kâşif'e yakışmazdı.

"Meskûn mu ama?"

"Şey, hayır."

"Yahu senin gezegeni şu okyanusa atsan, boğulur giderdi."

Kâşif gülümsemişti o zaman. Arkadaşı, onun çoğu gezegenden küçük olan gezegenine takılıyor, onunla alay ediyordu. "Pek o kadar da değil," dedi.

"Tüccar düşüncelerini sürdürdü. "Demek burada yaşayanlar kendi dünyalarına oranla iriler, ha?" Bu düşünce giderek daha az hoşuna gidiyor gibiydi.

"Bizim boyumuzun on katı kadar varlar."

"Dost olduklarından emin misin?"

"Buna cevap vermek kolay değil. Yabancı zihinler arasındaki dostluk biraz farklı oluyor. Bence tehlikeli değiller. Daha ön-

ce atom savaşlarından çıkıp dengesini koruyamamış başka toplu-

şenler taranıyordu. Yani bir başka geminin şu sıra onların sinyalini duyacak kadar yakından geçmesi olmayacak bir rastlantı demekti. Sinyal verecek durumda, kendi gemilerinin içinde olsalar bile. Oysa onlar bu... KAFESTEYDİ!

Kâşif kalın parmaklıklara sarıldı. Bu parmaklıkları patlatıp uçurmak zor değildi. Ama patlattıktan sonra kafesten aşağıya, yere atlamak ölüm demekti. Fazla yüksekte asılıydı kafes.

Yazık olmuştu doğrusu. Buraya daha önce keşif gemisiyle iki kere iniş yapmışlardı. Yerlilerle ilişki kurmuşlardı. İğrenç denecek kadar iriydi buranın yaratıkları. Ama yumuşak huyluydular. Saldırgan kimseler değillerdi. Bir zamanlar iyi bir teknolojiye sahip oldukları belliydi. Ne var ki böyle bir teknolojinin sonuçlarına tahammül etmesini bilememişlerdi. Enfes bir pazar olacaktı bu gezegen.

Ve çok güzel bir dünyaydı aynı zamanda. Tüccar ne kadar şaşırmıştı! Gerçi gezegenin boyutlarıyla ilgili rakamları önceden biliyordu ama iki ışık saniyesi uzaklıktan baktığında kendi kendine, "inanılmaz!" diye mırıldanmış durmuştu.

"Bundan büyük dünyalar da vardır," demişti Kâşif. Ne de olsa, hemencecik hayranlık göstermek bir Kâşife yakışmazdı.

"Meskûn mu ama?"

"Şey, hayır."

"Yahu senin gezegeni şıı okyanusa atsan, boğulur giderdi."

Kâşif gülümsemişti o zaman. Arkadaşı, onun çoğu gezegenden küçük olan gezegenine takılıyor, onunla alay ediyordu. "Pek o kadar da değil," dedi.

"Tüccar düşüncelerini sürdürdü. "Demek burada yaşayanlar kendi dünyalarına oranla iriler, ha?" Bu düşünce giderek daha az hoşuna gidiyor gibiydi.

"Bizim boyumuzun on katı kadar varlar."

"Dost olduklarından emin misin?"

"Buna cevap vermek kolay değil. Yabancı zihinler arasındaki dostluk biraz farklı oluyor. Bence tehlikeli değiller. Daha önce atom savaşlarından çıkıp dengesini koruyamamış başka toplu-72

luklarla da karşılaşmıştık... Sonuçlarını biliyorsun. İçe kapanma, geri çekilme, ağır bir tutum, karakterde yumuşama."

"Böyle canavar boyunda olsalar bile mi?"

"İlke bozulmuyor."

Kâşif motorların sarsılmaya başladığını ilk o zaman hissetmişti.

Kaşlarım çattı, "Biraz fazla hızlı iniyoruz," dedi.

Birkaç saat önce iniş tehlikelerini konuşmuşlardı. Hedef gezegen pek kocamandı. Özellikle oksijen-su tipi gezegen olduğu düşünülürse. Gerçi üzerinde hayat bulunmayan hidrojen-amonyak tipi gezegenler kadar büyük değildi. Yoğunluğunun az oluşu da yüzey çekimini oldukça normal hale getiriyordu ama mesafeye göre çekim gücü ağır ağır azalıyordu. Yani kısacası, çekim bu düzeyde daha fazlaydı. Geminin kalkülatörü de pek sıradan bir model olduğundan, o potansiyele karşı yumuşak iniş yapması zordu. Bu durumda inişi pilot elle yönetecek demekti.

Aslında bu gemiye daha güçlü bir model taktırmak daha iyi olurdu. Ama bunun için de ta uzaklardaki bir başka uygarlığa sefer yapmak gerekecekti. Zaman kaybı olacaktı. Belki sırları da açığa çıkacaktı. Tüccar derhal inişe geçmek istiyordu.

O anda Tüccar da kendini savunma gereğini duydu. Kâşif'e öfkeli bir sesle, "Pilot işinin ehli nasılsa," dedi. "Seni buraya daha önce de iki kere indirdi."

Kâşif, "Evet," diye düşündü. "Ama öncü gemiyle. Bu manevrası imkânsız koca kümbetle değil". Yüksek sesle cevap vermedi.

Gözlerini sevir ekranından ayırmıyordu. Fazla hızlı inmek-

teydiler. Kuşkuya gerek yoktu. Hem de çok fazla.

Tüccar ona, "Neden böyle sessizsin?" diye sordu.

"Konuşmamı istiyorsan, sana can yeleğini takmanı öneririm. Ayrıca bana yardım et, fırlatıcıyı ayarlayayım."

Pilot mertçe mücadele etti. Acemi değildi. Bu yeni dünyanın olağanüstü yüksek ve yoğun atmosferi ve çekim potansiyeli geminin çevresini yalarken, son dakikaya kadar sanki pilot durumu kurtarabilecekmiş gibi gözükmüştü.

Rotayı bile şaşırmamış, korumayı başarmıştı. Hedefleri olan

İlıklarla da karşılaşmıştık... Sonuçlarını biliyorsun. İçe kapanma, geri çekilme, ağır bir tutum, karakterde yumuşama."

"Böyle canavar boyunda olsalar bile mi?"

"İlke bozulmuyor."

Kâşif motorların sarsılmaya başladığını ilk o zaman hissetmişti.

Kaşlarım çattı, "Biraz fazla hızlı iniyoruz," dedi.

Birkaç saat önce iniş tehlikelerini konuşmuşlardı. Hedef gezegen pek kocamandı. Özellikle oksijen-su tipi gezegen olduğu düşünülürse.

Gerçi

üzerinde

hayat

bulunmayan

hidro-

jen-amonyak tipi gezegenler kadar büyük değildi. Yoğunluğunun az oluşu da yüzey çekimini oldukça normal hale getiriyordu ama mesafeye göre çekim gücü ağır ağır azalıyordu. Yani kısacası, çekim bu düzeyde daha fazlaydı. Geminin kalkülatörü de pek sıradan bir model olduğundan, o potansiyele karşı yumuşak iniş

yapması zordu. Bu durumda inişi pilot elle yönetecek demekti.

Aslında bu gemiye daha güçlü bir model taktırmak daha iyi olurdu. Ama bunun içiri ’de ta uzaklardaki bir başka uygarlığa sefer yapmak gerekecekti. Zaman kaybı olacaktı. Belki sırları da açığa çıkacaktı. Tüccar derhal inişe geçmek istiyordu.

O anda Tüccar da kendini savunma gereğini duydu. Kâşife öfkeli bir sesle, "Pilot işinin ehli nasılsa," dedi. "Seni buraya daha önce de iki kere indirdi."

Kâşif, "Evet," diye düşündü. "Ama öncü gemiyle. Bu manevrası imkânsız koca kümbetle değil". Yüksek sesle cevap vermedi.

Gözlerini seyir ekranından ayırmıyordu. Fazla hızlı inmekteydiler. Kuşkuya gerek yoktu. Hem de çok fazla.

Tüccar ona, "Neden böyle sessizsin?" diye sordu.

"Konuşmamı istiyorsan, sana can yeleğini takmanı öneririm.

Ayrıca bana yardım et, fırlatıcıyı ayarlayayım."

Pilot mertçe mücadele etti. Acemi değildi. Bu yeni dünyanın olağanüstü yüksek ve yoğun atmosferi ve çekim potansiyeli geminin çevresini yalarken, son dakikaya kadar sanki pilot durumu kurtarabilecekmiş gibi gözükmüştü.

Rotayı bile şaşırmamış, korumayı başarmıştı. Hedefleri olan **73**

kuzey kıtaya doğru inmekteydiler. Başka şartlar altında olsalar,

pilotun bu yaptığı bir kahramanlık destanı olarak anlatılır dururdu. Ama zafere gözle görecek kadar yaklaştıkları bir anda vücudun yorgunluğu ve sinirlerin baskısı, kontrol koluna biraz fazla basınç uygulamasına yol açtı. İniş hızını neredeyse kontrol altına almak üzere olan gemi bir kere daha hızla inişe geçti.

Bu son hatayı düzeltmeye zaman yoktu. Bir mil kalmıştı gezegene çarpmalarına. Pilot görevi başından ayrılmadı. Tek amacı, çarpma anında hızı biraz olsun kesebilmek, gemiyi harap olmaktan kurtarmak, yine uçabilecek biçimde korumaktı. Ama kendi hayatını kurtaramadı. O yoğun atmosfer içinde sarsılıp duran gemide ancak birkaç fırlatıcı harekete geçirilebilirdi. Onlar da birer birer çalıştırılabilirdi.

Sonradan Kâşif kendine gelip ayağa kalktığında, bir kendisi bir de Tüccar dışında hiç kimsenin sağ kalmadığı duygusu vardı içinde. Bu bile fazla iyimser bir düşünce olabilirdi. Fırlayan koltuk iniş sırasında yanmış, kül olmuş, bu nedenle yere çarpışı sırasında kendi de fena halde sersemlemişti. Tüccarın şansı daha da kötü gitmiş olabilirdi.

Çevreleri ip gibi, kalın otlarla kaplıydı. Uzakta kendi gezegenini hatırlatan ağaçlar görünüyordu. Yalnız buradakilerin en alt dalları bile, normal ağaç boyundan yüksekteydi.

Yoğun atmosfer içinde boğuk, kalın sesiyle seslendi. Tüccar ona cevap verdi. Kâşif, Tüccar'a doğru ilerledi. Yürürken sert otları elleriyle çekerek kendine yol açıyordu.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

Tüccar yüzünü buruşturdu. "Burkulma var galiba. Yürürken acıyor."

Kâşif onu dikkatle yokladı. "Kırık yok gibi. Acıya rağmen yürümek zorundasın."

"Önce biraz dinlensek olmaz mı?"

"Gemiyi bulmamız çok önemli. Uçabilecek durumdaysa, ya da onarabilirsek, hayatta kalabiliriz. Yoksa... İşimiz bitiktir."

"Birkaç dakika izin ver. Soluğumu alayım."

Kâşif de ihtiyaç duyuyordu aslında birkaç dakika dinlenme-

kuzey kıtaya doğru inmekteydiler. Başka şartlar altında olsalar, pilotun bu yaptığı bir kahramanlık destanı olarak anlatılır dururdu. Ama zafere gözle görecek kadar yaklaştıkları bir anda vücudun yorgunluğu ve sinirlerin baskısı, kontrol koluna biraz fazla basınç uygulamasına yol açtı. İniş hızını neredeyse kontrol altına almak üzere olan gemi bir kere daha hızla inişe geçti.

Bu son hatayı düzeltmeye zaman yoktu. Bir mil kalmıştı gezegene çarpmalarına. Pilot görevi başından ayrılmadı. Tek amacı, çarpma anında hızı biraz olsun kesebilmek, gemiyi harap olmaktan kurtarmak, yine uçabilecek biçimde korumaktı. Ama kendi hayâtını kurtaramadı. O yoğun atmosfer içinde sarsılıp duran gemide ancak birkaç fırlatıcı harekete geçirilebilirdi. Onlar da birer birer çalıştırılabilirdi.

Sonradan Kâşif kendine gelip ayağa kalktığında, bir kendisi bir de Tüccar dışında hiç kimsenin sağ kalmadığı duygusu vardı içinde. Bu bile fazla iyimser bir düşünce olabilirdi. Fırlayan koltuk iniş sırasında yanmış, kül olmuş, bu nedenle yere çarpışı sırasında kendi de fena halde sersemlemişti. Tüccarın şansı daha da kötü gitmiş olabilirdi.

Çevreleri ip gibi, kalın otlarla kaplıydı. Uzakta kendi gezegenini hatırlatan ağaçlar görünüyordu. Yalnız buradakilerin en alt dallan bile, normal ağaç boyundan yüksekteydi.

Yoğun atmosfer içinde boğuk, kalın sesiyle seslendi. Tüccar ona cevap verdi. Kâşif, Tüccar’a doğru ilerledi. Yürürken sert otlan elleriyle çekerek kendine yol açıyordu.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

Tüccar yüzünü buruşturdu. "Burkulma var galiba. Yürürken acıyor."

Kâşif onu dikkatle yokladı. "Kırık yok gibi. Acıya rağmen yürümek zorundasın."

"Önce biraz dinlensek olmaz mı?"

"Gemiyi bulmamız çok önemli. Uçabilecek durumdaysa, ya da onarabilirsek, hayatta kalabiliriz. Yoksa... İşimiz bitiktir."

"Birkaç dakika izin ver. Soluğumu alayım."

Kâşif de ihtiyaç duyuyordu aslında birkaç dakika dinlenme

ye. Tüccar'ın gözleri çoktan kapanmıştı bile. Kendi gözlerinin de kapanmasına izin verdi.

Ağır adım sesleri duydu, gözlerini hemen açtı. "Yabancı gezegende asla uyunmaz," diye uyardı kendini. Ama iş işten geçmişti.

Tüccar da uyanıktı. Korkuyla bağırıp duruyordu.

Kâşif seslendi. "Buranın yerlilerinden biri. Sana bir şey yapmaz," dedi.

Daha o konuşurken dev bir el uzandı, bir anda ikisi birlikte kendilerini o avucun içinde havaya kaldırılıp, o çirkin varlığa daha çok yaklaşır buldular.

Tüccar deliler gibi mücadele etti ama tabii hiçbir yararı olmadı. "Onunla konuşamaz mısın?" diye bağırdı.

Kâşif yalnızca başını iki yana sallayabildi. "Düşünce projektörüyle ona ulaşamıyorum. Beni dinlemiyor."

"O zaman uçur onu. Patlat onu."

"Yapamayız." Neredeyse, 'budala' diyecekti arkadaşına. Kendini tutmayı zorlukla başardı Kâşif. Canavar koca adımlarla ilerlerken hızlı bir yolculuk yapmakta olduklarını gördüler.

"Neden öldürmüyorsun?" diye bağırdı Tüccar. "Silahına uzanabilecek durumdasın. Ucu görünüyor işte. Düşmekten korkma.

"Sorun o değil. Bu canavarı öldürürsek bu gezegenle asla ticaret yapamazsın. Hatta burada sağ bile kalamazsın."

"Neden? Neden?"

"Çünkü bu genç biri. Yabancı bir tüccar buranın gençlerinden birini öldürürse neler olur, sen de biliyorsundur. Üstelik eğer gerçekten inişi hedef noktasına yapmışsak, nüfuzlu bir yerlinin arazisindeyiz demektir. Belki adamın kendi çocuğudur bu."

İşte şu anda içinde bulundukları kafese böyle hapsolmuşlardı. Üzerlerine örtülen tenteyi dikkatle yakmış, aşağıya bakmış, yere kadar olan yüksekliğin öldürücü olduğunu hemen anlamışlardı.

Şimdi kafes bir kere daha sarsılıyordu. Tutulup yukarıya doğru çekildi. Tüccar kafesin tabanında kenara doğru yuvarlan-

dı, uykusundan uyandı. Tente çekilip açıldı, içeriye ışık doldu.

ye. Tüccar'ın gözleri çoktan kapanmıştı bile. Kendi gözlerinin de kapanmasına izin verdi.

Ağır adım sesleri duydu, gözlerini hemen açtı. "Yabancı gezegende asla uyunmaz," diye uyardı kendini. Ama iş işten geçmişti.

Tüccar da uyanıktı. Korkuyla bağırıp duruyordu.

Kâşif seslendi. "Buranın yerlilerinden biri. Sana bir şey yapmaz," dedi.

Daha o konuşurken dev bir el uzandı, bir anda ikisi birlikte kendilerini o avucun içinde havaya kaldırılıp, o çirkin varlığa daha çok yaklaşır buldular.

Tüccar deliler gibi mücadele etti ama tabii hiçbir yararı olmadı. "Onunla konuşamaz mısın?" diye bağırdı.

Kâşif yalnızca başını iki yana sallayabildi. "Düşünce projektörüyle ona ulaşamıyorum. Beni dinlemiyor."

"O zaman uçur onu. Patlat onu."

"Yapamayız." Neredeyse, 'budala' diyecekti arkadaşına.

Kendini tutmayı zorlukla başardı Kâşif. Canavar koca adımlarla ilerlerken hızlı bir yolculuk yapmakta olduklarını gördüler.

"Neden öldürmüyorsun?" diye bağırdı Tüccar. "Silahına uzanabilecek durumdasın. Ucu görünüyor işte. Düşmekten korkma.

"Sorun o değil. Bu canavarı öldürürsek bu gezegenle asla ticaret yapamazsın. Hatta burada sağ bile kalamazsın."

"Neden? Neden?"

"Çünkü bu genç biri. Yabancı bir tüccar buranın gençlerinden birini öldürürse neler olur, sen de biliyorsundür. Üstelik eğer gerçekten inişi hedef noktasına yapmışsak, nüfuzlu bir yerlinin arazisindeyiz demektir. Belki adamın kendi çocuğudur bu."

İşte şu anda içinde bulundukları kafese böyle hapsolmuşlardı. Üzerlerine örtülen tenteyi dikkatle yakmış, aşağıya bakmış, yere kadar olan yüksekliğin öldürücü olduğunu hemen anlamışlardı.

Şimdi kafes bir kere daha sarsılıyordu. Tutulup yukarıya doğru çekildi. Tüccar kafesin tabanında kenara doğru yuvarlandı, uykusundan uyandı. Tente çekilip açıldı, içeriye ışık doldu.

75

Yine geçen seferki gibi iki genç vardı karşılarında. Görünüşleri yetişkinlerinden pek de farklı değil, diye düşündü Kâşif. Ama tabii bunlar çok daha ufaktı.

Kafesin parmaklıkları arasından bir avuç yeşil bitki içeriye doğru sokuldu. Kokusu pek fena değildi ama, köklerinde toprak topakları vardı.

Tüccar oradan uzaklaşmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Ne yapıyor bunlar?" diye sordu.

Kâşif, "Herhalde bizi beslemeye çalışıyorlar," dedi. "Bu verdikleri de buranın otları olsa gerek."

Tente tekrar örtüldü, kafes sallanmaya başladı, yalnız kaldılar.

*

Slim ayak seslerini duyunca telaşlandı, ama gelenin Red olduğunu gördüğü zaman neşesi tekrar yerine geldi.

"Çevrede kimse yok," dedi. "Baka baka gözüm çıktı."

Red, "Şşş," dedi ona. "Bak, sen bunları al, kafese sok. Ben hemen eve koşmalıyım."

Slim elini isteksizce uzatırken, "Ne bunlar?" diye sordu.

"Kıyma. Hay Allah, kıyma görmedin mi sen ömründe? Demin seni eve yolladığımda bunu getiresin istemiştim. Sen o saçma sapan otlarla geldin?"

Slim gücenmişti. "Ot yemeyeceklerini nereden bilebilirdim? Hem zaten kıyma böyle olmaz ki! Selofan pakette satılır, rengi de bu renk olmaz."

"Evet, kentte öyleydi. Biz buralarda kendi etimizi kendimiz kıyarız. Pişene kadar hep bu renk kalır."

"Yani bu pişmemiş mi?" Slim hemen etten uzaklaştı.

Red tiksinmiş gibiydi. "Hayvanlar pişmiş yemek yerler mi hiç? Haydi, götür şunu. Bir zararı olmaz. Vaktimiz kalmadı zaten."

"Neden? Ne var ki evde?"

"Bilmiyorum. Babamla senin baban dolaşmaya çıktılar. Beni arıyorlar gibime geliyor. Belki aşçı onlara eti aldığımı söylemiş-

tir. Ne olursa olsun, peşimden buraya gelmemeleri şart."

Yine geçen seferki gibi iki genç vardı karşılarında. Görünüşleri yetişkinlerinden pek de farklı değil, diye düşündü Kâşif. Ama tabii bunlar çok daha ufaktı.

Kafesin parmaklıkları arasından bir avuç yeşil bitki içeriye doğru sokuldu. Kokusu pek fena değildi ama, köklerinde toprak topakları vardı.

>

Tüccar oradan uzaklaşmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Ne yapıyor bunlar?" diye sordu.

Kâşif, "Herhalde bizi beslemeye çalışıyorlar," dedi. "Bu verdikleri de buranın otları olsa gerek."

Tente tekrar örtüldü, kafes sallanmaya başladı, yalnız kaldılar.

*

Slim ayak seslerini duyunca telaşlandı, ama gelenin Red olduğunu gördüğü zaman neşesi tekrar yerine geldi.

"Çevrede kimse yok," dedi. "Baka baka gözüm çıktı."

Red, "Şşş," dedi ona. "Bak, sen bunları al, kafese sok. Ben hemen eve koşmalıyım."

Slim elini isteksizce uzatırken, "Ne bunlar?" diye sordu.

"Kıyma. Hay Allah, kıyma görmedin mi sen ömründe? Demin seni eve yolladığımda bunu getiresin istemiştim. Sen o Saçma sapan otlarla geldin?"

Slim gücenmişti. "Ot yemeyeceklerini nereden bilebilirdim?

Hem zaten kıyma böyle olmaz ki! Selofan pakette satılır, rengi de bu renk olmaz."

"Evet, kentte öyleydi. Biz buralarda kendi etimizi kendimiz kıyarız. Pişene kadar hep bu renk kalır."

"Yani bu pişmemiş mi?" Slim hemen etten uzaklaştı.

Red tiksinmiş gibiydi. "Hayvanlar pişmiş yemek yerler mi hiç? Haydi, götür şunu. Bir zararı olmaz. Vaktimiz kalmadı zaten."

"Neden? Ne var ki evde?"

"Bilmiyorum. Babamla senin baban dolaşmaya çıktılar. Beni arıyorlar gibime geliyor. Belki aşçı onlara eti aldığımı söylemiştir. Ne olursa olsun, peşimden buraya gelmemeleri şart."

"Bunu almadan önce aşçıya sormadın mı?"

"Kime? O serseme mi? Bana su vermesi bile babam zorladığı içindir herhalde. Haydi, götür yiyeceği."

Slim kıyma tabağını aldı. Eli değdiğinde tiksintiyle cildi ürperdi. Ambara doğru yollandığında Red hızla geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı.

İki adama yaklaşırken Red yavaşladı, içine iki derin soluk çekip normal haline dönmeye çalıştı. Sonra dikkatli adımlarla, aldırmıyormuş gibi yanlarından geçti. Büyükler ambarın olduğu yöne doğru gidiyorlardı ama dosdoğru ambar kapısına yönelmiş değillerdi.

"Merhaba baba, merhaba efendim," diye selamladı onları.

Sanayici, "Bir dakika, Red," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Red ifadesiz tutmaya çalıştığı suratını babasına çevirdi. "Evet, baba?"

"Annen bu sabah erken çıktığını söyledi."

"Pek de erken değildi baba. Kahvaltıdan biraz önceydi."

"Uykundan uyanmışsın da onun için çıkmışsın, öyle mi?"

Red cevap vermeden önce biraz düşündü. Annesine söylemese miydi yoksa böyle olduğunu?

Karar verdi. "Evet baba," dedi.

"Neydi seni uyandıran?"

Red buna cevap vermekte bir sakınca görmedi. "Bilmiyorum, baba. Gök gürültüsüne benziyordu. Sonra da çarpışma sesi gibi bir şey oldu."

"Sesin ne taraftan geldiğini bana söyleyebilir misin?"

"Tepeden geliyor gibiydi." Yalan değildi bu. Hem de yararlıydı. Tepe ambarın ters tarafındaydı.

Sanayici konuğuna baktı. "Tepeye doğru yürüsek fena olmaz galiba," dedi.

Gökbilimci, "Ben hazırım," diye karşılık verdi.

Red onların uzaklaşışını seyretti, sonra arkasını döndü, Slim'in ilerden kendisini gözetlemekte olduğunu gördü.

"Bunu ***almadan önce*** aşçıya ***sormadın mı?"***

"Kime? O serseme mİ? Bana su vermesi bile babam zorladı

ğı içindir herhalde. Haydi, götür yiyeceği."

Slim kıyma tabağını aldı. Eli değdiğinde tiksintiyle cildi ürperdi. Ambara doğru yollandığında Red hızla geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı.

İki adama yaklaşırken Red yavaşladı, İçine iki derin soluk çekip normal haline dönmeye çalıştı. Sonra dikkatli adımlarla, aldırmıyormuş gibi yanlarından geçti. Büyükler ambarın olduğu yöne doğru gidiyorlardı ama dosdoğru ambar kapısına yönelmiş

değillerdi.

"Merhaba baba, merhaba efendim," diye selamladı onları.

Sanayici, "Bir dakika, Red," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Red ifadesiz tutmaya çalıştığı suratını babasına çevirdi.

"Evet, baba?"

"Annen bu sabah erken çıktığını söyledi."

"Pek de erken değildi baba. Kahvaltıdan biraz önceydi."

"Uykundan uyanmışsın da onun için çıkmışsın* öyle mi?"

Red cevap vermeden önce biraz düşündü. Annesine söylemese miydi yoksa böyle olduğunu?

Karar verdi. "Evet baba," dedi.

"Neydi seni uyandıran?"

Red buna cevap vermekte bir sakınca görmedi. "Bilmiyorum, baba. Gök gürültüsüne benziyordu. Sonra da çarpışma sesi gibi bir şey oldu."

"Sesin ne taraftan geldiğini bana söyleyebilir misin?"

"Tepeden geliyor gibiydi." Yalan değildi bu. Hem de yararlıydı. Tepe ambarın ters tarafındaydı.

Sanayici konuğuna baktı. "Tepeye doğru yürüsek fena olmaz galiba," dedi.

Gökbilimci, "Ben hazırım," diye karşılık verdi.

Red onların uzaklaşışını seyretti, sonra arkasını döndü, Slim'in ilerden kendisini gözetlemekte olduğunu gördü.

Elini sallayıp gelmesi için işaret etti.

77

Slim durduğu yerden çıktı, çitin çevresini dolaşıp ona doğru ilerledi. "Et için bir şey söylediler mi?"

"Hayır. Sanırım bilmiyorlar. Tepeye doğru gittiler."

"Neden?"

"Ne bileyim? Bana habire o duyduğum gürültüyü sordular. Baksana, hayvanlar yedi mi eti?"

Slim tedbirli cevap verdi. "Biraz baktılar, biraz da koklar gibi yaptılar galiba."

"Pekâlâ," dedi Red. "Herhalde yerler. Bir şeyler yemek zorundalar eninde sonunda. Haydi, tepeye doğru gidelim de babamla baban ne yapıyorlar bakalım."

"Ya hayvanlar?"

"Bir şey olmaz onlara. Bütün vaktimizi onları seyretmeye ayıracak değiliz ya! Su verdin miydi?"

"Tabii. Onu içtiler."

"Gördün mü? Haydi, gel. Öğle yemeğinden sonra bakarım hayvanlara. Ha, aklıma geldi... Meyve verelim onlara. Meyveyi herkes yer."

Birlikte tepeye doğru tırmanmaya başladılar. Red yine her zamanki gibi önde gidiyordu.

*

Gökbilimci, "Sizce o ses geminin inişi miydi?" diye sordu.

"Sizce olabilir mi?"

"Eğer öyleyse, belki hepsi ölmüştür."

"Belki de ölmemişlerdir." Sanayici kaşlarını çattı.

"Eğer indilerse ve hâlâ hayattalarsa, neredeler o zaman?"

"İşte bunu bir süre düşünmek gerek." Kaşları hâlâ çatıktı.

Gökbilimci, "Sizi anlayamıyorum," dedi.

"Belki o kadar dost değillerdir."

"Yo, hayır. Onlarla konuştum. Onlar..."

"Siz konuştunuz. Buna bir keşif diyelim. İkinci adım ne olacaktır? İşgal mi?"

"Ama yalnızca bir tek gemileri var."

Slim durduğu yerden çıktı, çitin çevresini dolaşıp ona doğru ilerledi. "Et için bir şey söylediler mi?"

"Hayır. Sanırım bilmiyorlar. Tepeye doğru gittiler."

"Neden?”

"Ne bileyim? Bana habire o duyduğum gürültüyü sordular.

Baksana, hayvanlar yedi mi eti?"

Slim tedbirli cevap verdi. -Biraz baktılar, birâz da koklar gibi yaptılar galiba."

"Pekâlâ," dedi Red. "Herhalde yerler. Bir şeyler yemek zorundalar eninde sonunda. Haydi, tepeye doğru gidelim de babamla baban ne yapıyorlar bakalım."

"Ya hayvanlar?"

"Bir şey olmaz onlara. Bütün vaktimizi onları seyretmeye ayıracak değiliz ya! Su verdin miydi?"

"Tabii. Onu içtiler."

"Gördün mü? Haydi, gel. Öğle yemeğinden sonra bakarım hayvanlara. Ha, aklıma geldi... Meyve verelim onlara. Meyveyi herkes yer."

Birlikte tepeye doğru tırmanmaya başladılar. Red yine her zamanki gibi önde gidiyordu.

Gökbilimci, "Sizce o ses geminin inişi miydi?" diye sordu.

"Sizce olabilir mi?"

"Eğer öyleyse, belki hepsi ölmüştür."

"Belki de ölmemişlerdir." Sanayici kaşlannı çattı.

"Eğer indilerse ve hâlâ hayattalarsa, neredeler o zaman?"

"İşte bunu bir süre düşünmek gerek." Kaşları hâlâ çatıktı.

Gökbilimci, "Sizi anlayamıyorum," dedi.

"Belki o kadar dost değillerdir."

"Yo, hayır. Onlarla konuştum. Onlar..."

"Siz konuştunuz. Buna bir keşif diyelim. İkinci adım ne olacaktır? İşgal mi?"

"Ama yalnızca bir tek gemileri var."

78'

"Kendisi öyle söylüyor. Belki filoyla gelmişlerdir."

"Size boylarının ne kadar olduğunu anlattım. Çok ufak..."

"Silâhları bizimkilerden iyiyse boylarının önemi olamaz."

"Ben onu demek istememiştim."

"Ben baştan beri öyle bir olasılığı düşünüyordum." Sanayici devam etti. "Mektubunuz gelince onlarla görüşmeyi bu yüzden kabul ettim. İmkânsız bir ticarete evet demek için değil ama esas amaçlarının ne olduğunu anlamak için. Buluşmaya gelmek istemeyeceklerini düşünmemiştim ama."

İçini çekti, ekledi. "Herhalde sizin suçunuz değil. Bu açıdan haklısınız hiç değilse. Barış dönemimiz fazla uzun sürdü. Sağlıklı bir duygu olan kuşku duygumuzu kaybetmeye başladık."

Gökbilimcinin yumuşak sesi birden pek tizleşti. "Ben de konuşacağım," dedi. "Bu gelenlerin düşman olduğunu düşünmek için hiçbir neden bulunmadığını size kesinlikle söyleyebilirim

için hiçbir neden bulunmadığını size kesinlikle söyleyebilirim. Boyları ufak, evet, ama bunun tek önemli yanı, yaşadıkları dünyanın da ona göre ufak olduğunu göstermesi. Bizim dünyamızda da onlara göre normal bir çekim var ama bizim yerçekimsel potansiyelimiz çok daha fazla olduğundan, atmosferimiz onları uzun süre rahat ettiremeyecek kadar yoğun. Bu nedenle bu dünyayı ticaret dışında, yıldızlar arası yolculuklar için üs olarak kullanmak ekonomik bir şey olmaz onlar açısından. Ayrıca toprağın temel farkları yüzünden hayatın kimyası da birbirinden çok farklı. Bizim besinlerimizi yiyemezler. Biz de onlarınkini yiyemeyiz."

"Ama elbette ki bunların hiçbiri üstesinden gelinmeyecek şeyler değil. Kendi yiyeceklerini getirebilirler, burada üzeri kapalı, kendi basınçlarına uyan yerler kurabilirler, ona göre çizim hazırlayıp buraya uyan gemiler yapabilirler."

"Yapabilirler. Henüz gençlik çağını yaşayan bir ırkın yapabileceklerini ne de kolay tarif ediyorsunuz. Ama bunların hiçbirini yapmak zorunda değiller. Galaksi'de onların ihtiyaçlarına uygun milyonlarca dünyalar var. Hiç uymayan bu dünyaya ihtiyaçları yok."

"Nereden biliyorsunuz? Bunlar yine hep onların anlattıkları."

"Kendisi öyle söylüyor. Belki filoyla gelmişlerdir."

"Size boylarının ne kadar olduğunu anlattım, Çok ufak..."

"Silâhları bizimkilerden iyiyse boylarının önemi olamaz."

"Ben onu demek istememiştim."

"Ben baştan beri öyle bir olasılığı düşünüyordum." Sanayici devam etti. "Mektubunuz gelince onlarla görüşmeyi bu yüzden kabul ettim. İmkânsız bir ticarete evet demek için değil ama esas amaçlarının ne olduğunu anlamak için. Buluşmaya gelmek istemeyeceklerini düşünmemiştim ama."

İçini çekti, ekledi. "Herhalde sizin suçunuz değil. Bu açıdan haklısınız hiç değilse. Barış dönemimiz fazla uzun sürdü. Sağlıklı bir duygu olan kuşku duygumuzu kaybetmeye başladık."

Gökbilimcinin yumuşak sesi birden pek tizleşti. "Ben de konuşacağım," dedi. "Bu gelenlerin düşman olduğunu düşünmek için hiçbir neden bulunmadığını size kesinlikle söyleyebilirim.

Boyları ufak, evet, ama bunun tek önemli yanı, yaşadıkları dünyanın da ona göre ufak olduğunu göstermesi. Bizim dünyamızda da onlara göre normal ^ir çekim var ama bizim yerçekimsel potansiyelimiz çok daha fazla olduğundan, atmosferimiz onları uzun süre rahat ettiremeyecek kadar yoğun. Bu nedenle bu dünyayı ticaret dışında, yıldızlar arası yolculuklar için üs olarak kullanmak ekonomik bir şey olmaz onlar açısından. Ayrıca toprağın temel farkları yüzünden hayatın kimyası da birbirinden çok farklı. Bizim besinlerimizi yiyemezler. Biz de onlarınkini yiyemeyiz."

"Ama elbette ki bunların hiçbiri üstesinden gelinmeyecek şeyler değil. Kendi yiyeceklerini getirebilirler, burada üzeri kapalı, kendi basınçlarına uyan yerler kurabilirler, ona göre çizim hazırlayıp buraya uyan gemiler yapabilirler."

"Yapabilirler. Henüz gençlik çağını yaşayan bir ırkın yapabileceklerini ne de kolay tarif ediyorsunuz. Ama bunların hiçbirini yapmak zorunda değiller. Galaksi’de onların ihtiyaçlarına uygun milyonlarca dünyalar var. Hiç uymayan bu dünyaya ihtiyaçları yok."

"Nereden biliyorsunuz? Bunlar yine hep onların anlattıkları."

"Bunları kendim de inceleyebilecek durumdaydım. Ben gökbilimciyim ne de olsa."

"O doğru. Anlatacaklarınızı yürüyüşümüz sırasında dinleyeyim isterseniz."

"O halde en önce şunu hatırlayın. Uzun süre gökbilimcilerimiz iki tür gezegenin varlığına inanmıştır. Birincisi kendi güneşlerinden çok fazla uzakta oluşan, bu nedenle soğuk olan ve hidrojeni kapabilen gezegenlerdir. Bunlar geniştir, hidrojeni, amonyakı ve metanı boldur. Örneklerine uzaklardaki dev gezegenlerde rastlayabiliriz. İkinci tür ise kendi sistemlerinin çekirdeği olan güneşe çok yakında oluşanlardır. Isı dereceleri çok yüksek olduğundan fazla hidrojen tutamazlar. Bunlar daha ufaktır. Hidrojenleri nisbeten daha az, ama oksijenleri boldur. O tipi daha iyi tanırız, çünkü biz de öyle bir gezegende yaşıyoruz. Biz ancak kendi güneş sistemimizi ayrıntılı biçimde tanıyabiliriz. Bu nedenle de yalnızca bu iki tür gezegenin var olduğuna inanmamız doğaldır."

"O halde demek bir başka tür daha var."

"Evet. Bir de süper-yoğun tür var. Onlar daha da ufak, hidrojeni güneşe yakın gezegenlerdekinden daha az. Hidrojen-amonyak gezegenlerinin bu süper-yoğun su-oksijen gezegenlerine oranı tüm Galaksi'de üçe bir. Bu araştırmayı onlar yapmış, çünkü unutmayın ki biz gezegenlerarası yolculuklar yapmadığımızdan buna olanağımız yok. Bu durumda onların birkaç milyon süper-yoğun gezegeni keşfedip sömürgeleştirme olanakları var."

Sanayici mavi göklere, yeşil ağaçlara doğru baktı, "Ya bizimki gibi dünyalar?" diye sordu.

Gökbilimci alçak sesle konuştu. "Bizimki gibi bir gezegeni ilk defa bizim güneş sistemimizde bulmuşlar. Anlaşılan bizim güneş sistemimizin oluşma biçimi kendine özgü olmuş ve genel kuralları izlememiş."

Sanayici bunu bir düşündü. "Yani sözün kısası bu yaratıklar bir asteroidde oturuyorlar."

"Hayır, değil. Asteroidler de başka şey. Bildiğim kadarıyla

"Bunları kendim de inceleyebilecek durumdaydım. Ben gökbilimciyim ne de olsa."

"O doğru. Anlatacaklarınızı yürüyüşümüz sırasında dinleyeyim isterseniz."

"O halde en önce şunu hatırlayın. Uzun süre gökbilimcilerimiz iki tür gezegenin varlığına inanmıştır. Birincisi kendi güneşlerinden çok fazla uzakta oluşan, bu nedenle soğuk olan ve hidrojeni kapabilen gezegenlerdir. Bunlar geniştir, hidrojeni, amonyakı ve metanı boldur. Örneklerine uzaklardaki dev gezegenlerde rastlayabiliriz. İkinci tür ise kendi sistemlerinin çekirdeği olan güneşe çok yakında oluşanlardır. Isı dereceleri çok yüksek oldu

ğundan fazla hidrojen tutamazlar. Bunlar daha ufaktır. Hidrojenleri nisbeten daha az, ama oksijenleri boldur. O tipi daha iyi tanırız, çünkü biz de öyle bir gezegende yaşıyoruz. Biz ancak kendi güneş sistemimizi ayrıntılı biçimde tanıyabiliriz. Bu nedenle de yalnızca bu iki tür gezegenin var olduğuna inanmamız do

ğaldır."

"O halde demek bir başka tür daha var."

"Evet. Bir de süper-yoğun tür var. Onlar daha da ufak, hidrojeni güneşe yakın gezegenlerdekinden daha az. Hidrojen-amonyak gezegenlerinin bu süper-yoğun su-oksijen gezegenlerine oranı tüm Galaksi'de üçe bir. Bu araştırmayı onlar yapmış, çünkü unutmayın ki biz gezegenlerarası yolculuklar yapmadığımızdan buna olanağımız yok. Bu durumda onların birkaç milyon süper-yoğun gezegeni keşfedip sömürgeleştirme olanakları var."

Sanayici mavi göklere, yeşil ağaçlara doğru baktı, "Ya bizimki gibi dünyalar?" diye sordu.

Gökbilimci alçak sesle konuştu. "Bizimki gibi bir gezegeni ilk defa bizim güneş sistemimizde bulmuşlar. Anlaşılan bizim güneş sistemimizin oluşma biçimi kendine özgü olmuş ve genel kuralları izlememiş."

Sanayici bunu bir düşündü. "Yani sözün kısası bu yaratıklar bir asteroidde oturuyorlar."

"Hayır, değil. Asteroidler de başka şey. Bildiğim kadarıyla **80**

onlar sekiz güneş sisteminin ancak birinde oluşuyor. Ama onlar bizim konumuzun çok dışında."

"Peki ama sizin gökbilimci olmanız, hâlâ onlardan duyduklarınızı anlatmanıza engel değil ki!"

"Ama bana yalnızca bu bilgileri vermekle kalmadılar. Ayrıca güneş sistemlerinin oluşması konusunda bir de kuram sundular. Kabul etmem gerekir ki sundukları o kuram bizim gökbilim dalımızın bugüne kadar bulabildiği açıklamaların hepsinden daha akla yakın. Belki Savaş Öncesi günlerinde bizde de daha iyi kuramlar olmuş olabilir ama tabii onları bilemiyoruz. Onların kuramı katı matematiksel bir gelişime sahip. Kurama göre, tam tanımladıkları tür bir galaksiye de olanak var. Böylece anlaşılıyor ki ellerinde istedikleri kadar dünya var. Yer kapma sevdalısı değiller. Hele de bizim gezegenimizi."

"Mantık öyle gösteriyor. Ama canlılar zekâya sahip olup mantığa sahip olmaksızın da doğabilirler. Bizim atalarımız da zeki insanlarmış. Ama mantıklı olmadıkları ortada. O koskoca uygarlıklarını, tarihçilerin bile doğru dürüst saptayamadıkları ufacık nedenler uğruna yaptıkları atom savaşlarında yok etmek mantığa uyar mı?" Sanayici kaşlarını tekrar çattı. "Doğu Adaları'na atılan ilk atom bombasından sonra... Oraların o zaman kullanılan adını unutmuşum ne yazık ki... İşin sonunun nereye varacağı belliymiş. Ama yine de olayların o yöne doğru akmasına izin verilmiş."

Ama Gökbilimci ondan bir iki adım daha ilerdeydi. Sesi ol-

dukça boğuk çıktı. "Yoo, boşuna dolaşmıyoruz. Buraya bakın," dedi.

*

Red'le Slim çocuklara özgü becerileriyle babalarını gizlice izlemeyi başarmışlardı. Zaten babalar kendi sohbetlerine dalmış olduklarından durumu fark edebilecek halde de değildiler. Ama gezinin sonunda babaların bulduğu şey çalıların arasında kaldığından, çocuklar bulundukları uzaklıktan onu iyice göremiyorlardı.

onlar sekiz güneş sisteminin ancak birinde oluşuyor. Ama onlar bizim konumuzun çok dışında."

"Peki ama sizin gökbilimci olmanız, hâlâ onlardan duyduklarınızı anlatmanıza engel değil ki!"

"Ama bana yalnızca bu bilgileri vermekle kalmadılar. Ayrıca güneş sistemlerinin oluşması konusunda bir de kuram sundular.

Kabul etmem gerekir ki sundukları o kuram bizim gökbilim dalımızın bugüne kadar bulabildiği açıklamaların hepsinden daha akla yakın. Belki Savaş Öncesi günlerinde bizde de daha iyi kuramlar olmuş olabilir ama tabii onları bilemiyoruz. Onların kuramı katı matematiksel bir gelişime sahip. Kurama görd, tam tanımladıkları tür bir galaksiye de olanak var. Böylece anlaşılıyor ki ellerinde istedikleri kadar dünya var. Yer kapma sevdalısı de

ğiller. Hele de bizim gezegenimizi."

"Mantık öyle gösteriyor. Ama canlılar zekâya sahip olup mantığa sahip olmaksızın da doğabilirler. Bizim atalarımız da zeki insanlarmış. Ama mantıklı olmadıkları ortada. O koskoca uygarlıklarını, tarihçilerin bile doğru dürüst saptayamadıkları ufacık

nedenler uğruna yaptıkları atom savaşlarında yok etmek mantığa uyar mı?" Sanayici kaşlarım tekrar çattı. "Doğu Adala-n ’na atılan ilk atom bombasından sonra... Oraların o zaman kullanılan adını unutmuşum ne yazık ki... İşin sonunun nereye varacağı belliymiş. Ama yine de olayların o yöne doğru akmasına izin verilmiş."

' .

Ama Gökbilimci ondan bir iki adım daha ilerdeydi. Sesi oldukça boğuk çıktı. "Yoo, boşuna dolaşmıyoruz. Buraya bakın,"

dedi.

*

Râd’le Slim çocuklara özgü becerileriyle babalarım gizlice izlemeyi başarmışlardı. Zaten babalar kendi sohbetlerine dalmış

olduklarından durumu fark edebilecek halde de değildiler. Ama gezinin sonunda babaların bulduğu şey çalıların arasında kaldı

ğından, çocuklar bulundukları uzaklıktan onu iyice göremiyorlardı.

Red, "Vay canına, şuna bak!" dedi. "Pırıl pırıl, gümüş müdür nedir?"

Asıl heyecanlanan Slim'di. Arkadaşının koluna sarıldı. "Ben biliyorum onun ne olduğunu. O bir uzay gemisi. Babam buraya bunun için gelmiş olmalı. Dünyanın en büyük gökbilimcilerinden biridir. Senin baban da arazisine bir uzay gemisi inince onu çağırtmış olabilir."

"Neler diyorsun sen? Babam bu garip şeyin burada olduğunu hiç bilmiyordu bir kere. Buraya gelişi, ben ona gök gürültüsüne benzer sesler duydum dedim diye. Hem zaten uzay gemisi diye bir şey yoktur."

"Bal gibi var. Baksana. O yuvarlak delikleri görüyor musun? Onlar lomboz. Şurada da roket tüpleri görünüyor."

"Sen nereden biliyorsun bunca şeyi?"

Slim kızarmıştı. "Okudum," dedi. "Babamda onlarla ilgili kitaplar var. Eski kitaplar. Savaş Günleri öncesinden."

"Hah. Yalan söylediğin belli oldu işte. Savaş öncesinden kitap!"

"Babamda bulunmak zorunda. Üniversitede ders veriyor. İşi bu."

Sesi yükselmişti. Red onu dürttü. "Bizi duysunlar mı istiyorsun!" diye fısıldadı.

"Ama uzay gemisi o yine de."

"Bana bak, Slim... Yani bu bir başka dünyadan mı geliyor?"

"Öyle olmalı. Baksana babam çevresini nasıl dolaşıp duruyor. Başka şey olsa o kadar ilgi göstermezdi."

"Başka dünyalar! Neredeymiş başka dünyalar?"

"Her yerde. Gezegenleri görmüyor musun? Onların da bazıları bizim dünyamız gibi dünyalar. Başka yıldızların da herhalde gezegenleri olmalı. Milyonlarca gezegen olmalı çevrede."

Red kendini ezilmiş, küçülmüş hissediyordu. "Sen delisin!" diye mırıldandı.

"Pekâlâ öyleyse, gel göstereyim sana."

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

Red, "Vay canına, şuna bak!" dedi. "Pırıl pırıl, gümüş müdür: nedir?"

”

Asıl heyecanlanan Slim’di. Arkadaşının koluna sarıldı. "Ben biliyorum onun ne olduğunu. O bir uzay gemisi. Babam buraya bunun için gelmiş olmalı. Dünyanın en büyük gökbilimcilerinden biridir. Senin baban da arazisine bir uzay gemisi inince onu ça

ğırtmış olabilir."

"Neler diyorsun sen? Babam bu garip şeyin burada olduğunu hiç bilmiyordu bir kere. Buraya gelişi, ben ona gök gürültüsüne benzer sesler duydum dedim diye. Hem zaten uzay gemisi diye bir şey yoktur."

"Bal gibi var. Baksana. O yuvarlak delikleri görüyor musun?

Onlar lomboz. Şurada da roket tüpleri görünüyor."

"Sen nereden biliyorsun bunca şeyi?"

Slim kızarmıştı. "Okudum," dedi. "Babamda onlarla ilgili kitaplar var. Eski kitaplar. Savaş Günleri öncesinden."

"Hah. Yalan söylediğin belli oldu işte. Savaş öncesinden kitap!"

"Babamda bulunmak zorunda. Üniversitede ders veriyor. İşi bu."

Sesi yükselmişti. Red onu dürttü. "Bizi duysunlar mı istiyorsun!" diye fısıldadı.

"Ama uzay gemisi o yine de."

"Bana bak, Slim... Yani bu bir başka dünyadan mı geliyor?"

"Öyle olmalı. Baksana babam çevresini nasıl dolaşıp duruyor. Başka şey olsa o kadar ilgi göstermezdi."

"Başka dünyalar! Neredeymiş başka dünyalar?"

"Her yerde. Gezegenleri görmüyor musun? Onların da bazıları bizim dünyamız gibi dünyalar. Başka yıldızların da herhalde gezegenleri olmalı. Milyonlarca gezegen olmalı çevrede."

Red kendini ezilmiş, küçülmüş hissediyordu. "Sen delisin!"

diye mırıldandı.

"Pekâlâ öyleyse, gel göstereyim sana."

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Şuraya. Babama soracağım. Herhalde o söyleyince inamırsın. Herhalde bir Gökbilim Profesörü kendi dalını..."

Ayağa kalkmıştı.

Red, "Hey, bizi görürler sonra," dedi. "Burada bulunmamamız gerek. Soru mu sorsunlar bize? Hayvanlarımızı mı bulsunlar?"

"Vız gelir. Bana deli dedin."

"Kalleş! Söylemem demiştin."

"Söyleyecek değilim. Ama kendileri anlarlarsa suç senin. Bana deli dediğin için."

"Sözümü geri alıyorum öyleyse," diye homurdandı Red.

"Eh, pekâlâ öyleyse. İyi edersin."

Slim bir bakıma üzülmüştü. Uzay gemisini daha yakından görmek istiyordu. Ama ortada en azından kişisel bir hakaret olmadan da verdiği sözden dönemezdi.

Red, "Uzay gemisi olamayacak kadar küçük," dedi.

"Evet ama, herhalde öncü keşif gemisidir de ondan."

"Adam bunun içine sığmaz bile."

Bunu Slim de kabullenmek zorundaydı. İleri sürdüğü görüşün tek zayıf noktası da buydu zaten. Cevap vermedi.

Red ayağa kalktı. Canı sıkılmış, konudan bıkmış gibi bir hali vardı. "Eh, ben gitsem fena olmaz. Yapılacak işler var. Bütün günü eski bir uzay gemisine bakarak geçirecek değilim herhalde. Sirkçi olacaksak o hayvanlara doğru dürüst bakmamız gerek. Sirkçiliğin baş gereği budur. Hayvanlarına iyi bakmak zorundadırlar. Ben de öyle yapacağım."

Slim, "Neden, Red?" diye sordu. "Yanlarında bol et var. Biz bunu seyredelim."

"Seyretmesi zevkli değil. Hem babamla baban da gidiyorlar. Herhalde yemek zamanı oldu."

Red biraz sustu, sonra sesi daha kavgacı çıktı. "Bak Slim, kuşkulu davranırsak soru sormaya başlarlar. Sen hiç dedektif romanı okumadın mı? İnsan büyük iş yapmaya kalktı mı, her zamanki gibi normal davranmalı. O zaman kimse bir sevden kus-

kulanmaz. İşin birinci kuralı bu..."

"Şuraya. Babama soracağım. Herhalde o söyleyince inamr-sın. Herhalde bir Gökbilim Profesörü kendi dalını..."

Ayağa kalkmıştı.

Red, "Hey, bizi görürler sonra," dedi. "Burada bulunmamamız gerek. Soru mu sorsunlar bize? Hayvanlarımızı mı bulsunlar?"

"Vız gelir. Bana deli dedin."

"Kalleş! Söylemem demiştin:"

"Söyleyecek değilim. Ama kendileri anlarlarsa suç senin.

Bana deli dediğin için."

"Sözümü geri alıyorum öyleyse," diye homurdandı Red.

"Eh, pekâlâ öyleyse. İyi edersin."

Slim bir bakıma üzülmüştü. Uzay gemisini daha yakından görmek istiyordu. Ama ortada en azından kişisel bir hakaret olmadan da verdiği sözden dönemezdi.

Red, "Uzay gemisi olamayacak kadar küçük," dedi.

"Evet ama, herhalde öncü keşif gemisidir de ondan."

"Adam bunun içine^sığmaz bile."

Bunu Slim de kabullenmek zorundaydı. İleri sürdüğü görü

şün tek zayıf noktası da buydu zaten. Cevap vermedi.

Red ayağa kalktı. Canı sıkılmış, konudan bıkmış gibi bir hali vardı. "Eh, ben gitsem fena olmaz. Yapılacak işler var. Bütün günü eski bir uzay gemisine bakarak geçirecek değilim herhalde.

Sirkçi olacaksak o hayvanlara doğru dürüst bakmamız gerek.

Sirkçiliğin baş gereği budur. Hayvanlarına iyi bakmak zorundadırlar. Ben de öyle yapacağım."

Slim, "Neden, Red?" diye sordu. "Yanlarında bol et var. Biz bunu seyredelim."

"Seyretmesi zevkli değil. Hem babamla baban da gidiyorlar.

Herhalde yemek zamanı oldu."

Red biraz sustu, sonra sesi daha kavgacı çıktı. "Bak Slim, kuşkulu davranırsak soru sormaya başlarlar. Sen hiç dedektif romanı okumadın mı? İnsan büyük iş yapmaya kalktı mı, her zamanki gibi normal davranmalı. O zaman kimse bir şeyden kuşkulanmaz. İşin birinci kuralı bu..."

"Öff, pekâlâ."

Slim isteksiz isteksiz kalktı. O anda sirk fikri ona pek sıkıcı görünüyordu. Hele de gökbiliminin heyecanı yanında. Red'in bu aptal planına kendini nasıl olup da kaptırdığına şaşıyordu.

Yokuştan aşağı inmeye koyuldular. Slim yine her zamanki gibi arkadan geliyordu.

*

Sanayici "Beni hayran eden, işçiliği," dedi. "Ömrümde böyle bir yapım görmedim."

Gökbilimci acı bir sesle, "Ama şimdi ne işe yarıyor?" diye sordu. Bitti artık. Bir daha iniş yapacak da değiller. Bu gemi bizim gezegenimizde hayat olduğunu bir rastlantı eseri olarak anlamış. Öteki gemiler bu güneş sisteminde süper-yoğun gezegen

bulunmadığından emin olacak kadar yaklaşır, daha fazla yaklaşmazlar. "

"Eh, gemi iniş yaparken düştüyse, elden bir şey gelmez."

"Sağ kalmışlarsa bile onlarla ticaret yapma ihtimali ortadan kalktı artık. Bizden çok farklılar. Çok rahatsız edici bir durum. Hem zaten... bitti artık."

Eve girdiler. Sanayici karısını selamladı. "Yemek hazır mı, sevgilim?"

"Korkarım hayır. Aslında..." Kadın kararsız bakışlarla Gökbilimciye baktı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Sanayici. "Bana söylesene. Konuğumuz küçük bir aile tartışmasından alınmaz, eminim."

Gökbilimci, "Lütfen bana aldırmayın," diye mırıldandı, salonun öbür tarafına doğru ilerledi.

Kadın alçak sesle, hızlı hızlı konuştu. "Hayatım, aşçı çileden çıkmış durumda. Saatlerdir onu avutmaya çalışıyorum ve Red bunu neden yaptı hâlâ anlayamıyorum."

"Ne yaptı?" Sanayici kızmıyor, tersine pek eğleniyordu. Karısını kandırıp çocuğa Red demesini sağlamak için bile baba oğul aylarca uğraşmışlardı.

"Öff, pekâlâ."

■

-

Slim isteksiz isteksiz kalktı. O anda sirk fikri ona pek sıkıcı görünüyordu. Hele de gökbiliminin heyecanı yanında. Red'in bu aptal planına kendini nasıl olup da kaptırdığına şaşıyordu.

Yokuştan aşağı inmeye koyuldular. Slim yine her zamanki gibi arkadan geliyordu.

*

Sanayici "Beni hayran eden, işçiliği," dedi. "Ömrümde böyle bir yapım görmedim."

Gökbilimci acı bir sesle, "Ama şimdi ne işe yarıyor?" diye sordu. Bitti artık. Bir daha iniş yapacak da değiller. Bu gemi bizim gezegenimizde hayat olduğunu bir rastlantı eseri olarak anlamış. Öteki gemiler bu güneş sisteminde süper-yoğun gezegen bulunmadığından emin olacak kadar yaklaşır, daha fazla yaklaşmazlar. "

"Eh, gemi iniş yaparken düştüyse, elden bir şey gelmez."

"Sağ kalmışlarsa bile onlarla ticaret yapma ihtimali ortadan kalktı artık. Bizden çok farklılar. Çok rahatsız edici bir durum.

Hem zaten... bitti artık."

Eve girdiler. Sanayici karısını selamladı. "Yemek hazır mı, sevgilim?"

"Korkarım hayır. Aslında..." Kadın kararsız bakışlarla Gökbilimciye baktı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Sanayici. "Bana söylesene.

Konuğumuz küçük bir aile tartışmasından alınmaz, eminim."

Gökbilimci, "Lütfen bana aldırmayın," diye mırıldandı, salonun öbür tarafına doğru ilerledi.

Kadın alçak sesle, hızlı hızlı konuştu. "Hayatım, aşçı çileden çıkmış durumda. Saatlerdir onu avutmaya çalışıyorum ve Red bunu neden yaptı hâlâ anlayamıyorum."

"Ne yaptı?" Sanayici kızmıyor, tersine pek eğleniyordu. Karısını kandırıp çocuğa Red demesini sağlamak için bile baba oğul aylarca uğraşmışlardı.

"Kıymanın çoğunu almış," dedi kadın.

"Yemiş mi?"

"Umarım yememiştir. Kıyma çiğdi."

"O zaman ne yapacak onu?"

"Hiç fikrim yok. Onu kahvaltıdan beri görmedim. Bu arada aşçı öfkeden kuduruyor. Red'i mutfak kapısından fırlarken görmüş, kıyma kâsesi de hemen hemen boşmuş. O kıymayı öğle yemeğinde kullanacakmış kadın. Nasıl aşçıdır, bilirsin. Yemek listesini değiştirmek zorunda kaldı. Bir hafta yanına yanaşılmaz artık. Red'le bir konuşman gerek, hayatım. Mutfakta bir daha böyle şeyler yapmamaya söz vermeli. Ayrıca aşçıdan özür dilese daha iyi olur."

"Hadi canım! Aşçı bizim hizmetkârımız. Yemek listesinin değişmesinden biz yakınmadıkça o neden yakınsın?"

"Çünkü iki kere yorulan o oluyor. İşten çıkacağını söyleyip duruyor. İyi aşçı bulmak kolay değil. Bundan önceki aşçımızı hatırlıyor musun?"

Burada haklıydı doğrusu.

Sanayici, çevresine boş bakışlarla baktı. "Herhalde hakkın var," dedi. "Red burada değil galiba. Geldiği zaman onunla konuşurum."

"Hemen başla... Çünkü geliyor."

Red eve girdi, neşeli bir sesle, "Yemek vakti galiba," dedi. Bakışları annesinden babasına, sonra tekrar annesine kaydı, onların sabit bakışlarını görünce, "Herhalde önce yıkanıp temizlenmem gerek ama," dedi, kapıya yöneldi.

Sanayici, "Bir dakika oğlum," diye seslendi.

"Efendim?"

"Arkadaşın nerede?"

Red aldırmaz bir sesle, "Buralarda bir yerdedir," dedi. "Birlikte dolaşıyorduk, sonra baktım, yok olmuş." Bu doğruydu. "Ben ona yemek zamanı geldi demiştim. Eve dönmemiz gerek, demiştim. O da, evet, demişti. Sonra ben yürüdüm, tepeye vardığımda baktım..."

Gökbilimci elindeki dergiden başını kaldırdı. "Benim çocu-

"Kıymanın çoğunu almış," dedi kadın.

"Yemiş mi?"

"Umarım yememiştir. Kıyma çiğdi."

"O zaman ne yapacak onu?"

"Hiç fikrim yok. Onu kahvaltıdan beri görmedim. Bu arada aşçı öfkeden kuduruyor. Red'i mutfak kapısından fırlarken görmüş, kıyma kâsesi de hemen hemen boşmuş. O kıymayı Öğle yemeğinde kullanacakmış kadın. Nasıl aşçıdır, bilirsin. Yemek listesini değiştirmek Zorunda kaldı. Bir hafta yanma yanaşılmaz artık. Red'le bir konuşman gerek, hayatım. Mutfakta bir daha böyle şeyler yapmamaya söz vermeli. Ayrıca aşçıdan özür dilese daha iyi olur."

"Hadi canım! Aşçı bizim hizmetkârımız. Yemek listesinin değişmesinden biz yakınmadıkça o neden yakınsın?"

"Çünkü iki kere yorulan o oluyor. İşten çıkacağını söyleyip duruyor. İyi aşçı bulmak kolay değil. Bundan önceki aşçımızı hatırlıyor musun?"

Burada haklıydı doğrusu.

Sanayici, çevresine boş bakışlarla baktı. "Herhalde hakkın var," dedi. "Red burada değil galiba. Geldiği zaman onunla konuşurum."

"Hemen başla.,. Çünkü geliyor."

Red eve girdi, neşeli bir sesle, "Yemek vakti galiba," dedi.

Bakışları annesinden babasına, sonra tekrar annesine kaydı, onların sabit bakışlarını görünce, "Herhalde önce yıkanıp temizlenmem gerek ama," dedi, kapıya yöneldi.

Sanayici, "Bir dakika oğlum," diye seslendi.

"Efendim?"

"Arkadaşın nerede?"

Red aldırmaz bir sesle, "Buralarda bir yerdedir," dedi. "Birlikte dolaşıyorduk, sonra baktım, yok olmuş." Bu doğruydu. "Ben ona yemek zamanı geldi demiştim. Eve dönmemiz gerek, demiştim. O da, evet, demişti. Sonra ben yürüdüm, tepeye vardığımda baktım..."

Gökbilimci elindeki dergiden başım kaldırdı. "Benim çocu-85

ğu merak etmek gerekmez," dedi. "Kendine pek güvenir. Yeme-
ğe onu beklemeyelim."

"Yemek zaten henüz hazır değil, Doktor." Sanayici tekrar oğluna döndü. "Hem o konu açılmışken, evlat... Yemeğin hazır olmamasının nedeni, besin maddelerinin başma bir şey gelmiş olması. Bu konuda söyleyeceğin var mı?"

"Efendim?"

"Daha açık konuşmak hoşuma gitmiyor. Kıymayı neden aldın?"

"Kıymayı mı?"

"Kıymayı." Sabırla bekledi.

Red, "Şey, bir bakıma..." diye geveledi.

"Aç mıydın?" diye sordu babası. "Canın çiğ kıyma mı istedi?"

"Hayır efendim. Ama ihtiyacım vardı."

"Neden vardı?"

Red pek sefil durumdaydı. Sustu.

Gökbilimci tekrar konuştu. "Benim de söze karışmamdan rahatsız olmazsanız, kahvaltıdan hemen sonra benim oğlum gelip hayvanlar ne yer diye sormuştu."

"Ah, hakkınız var. Nasıl da unutmuşum! Buraya bak, Red, kıymayı bir hayvana yedirmek için mi aldın?"

Red içine öfkeli bir soluk çekti. "Yani Slim buraya gelip size benim bir hayvanım olduğunu mu söyledi? Gelip öyle mi dedi? Red'in hayvanı var mı dedi?"

"Hayır, demedi. Yalnızca hayvanlar ne yer diye sordu, o kadar. Sana sır saklayacağına dair söz verdiyse, sözünden dönmüş değil. Yakalanmana sebep, eti izinsiz alıp budalalık etmen. Yaptığın şeye hırsızlık denir. Şimdi söyle bakalım, hayvanın mı var? Sana açık bir soru soruyorum."

"Evet, efendim." Sesi zor duyulacak bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Pekâlâ, hemen kurtul o hayvandan. Anlıyor musun?"

Red'in annesi söze karıştı. "Yani et yiyen bir hayvan mı buldun, Red? Seni ısırabilir, kanım zehirleyebilir."

"Ufak yaratıklar, dokunduğunda kıpırdamıyorlar bile"

"Lar mı dedin? Kaç tane bu hayvanlar?"

ğu merak etmek gerekmez," dedi. "Kendine pek güvenir. Yeme

ğe onu beklemeyelim."

^

"Yemek zaten henüz hazır değil, Doktor." Sanayici tekrar oğluna döndü. "Hem o konu açılmışken, evlat... Yemeğin hazır olmamasının nedeni, besin maddelerinin başma bir şey gelmiş

olması. Bu konuda söyleyeceğin yar mı9"

"Efendim?"

"Daha açık konuşmak hoşuma gitmiyor. Kıymayı neden âldın?"

"Kıymayı mı?"

"Kıymayı." Sabırla bekledi.

Red, "Şey, bir balama..." diye geveledi.

^ A ç miydin? diye sordu babası. "Canın çiğ kıyma mı istedi?"

"Hayır efendim. Ama ihtiyacım vardı."

"Neden vardı?"

Red pek sefil durumdaydı. Sustu.

Gökbilimci tekrar konuştu. "Benim de söze karışmamdan rahatsız olmazsanız, kahvaltıdan hemen sonra benim oğlum gelip hayvanlar ne yer diye sormuştu."

'Ah, hakkınız var. Nasıl da unutmuşum! Buraya bak, Red, kıymayı bir hayvana yedirmek için mi aldın?"

Red içine öfkeli bir soluk çekti. "Yani Slim buraya gelip size benim bir hayvanım olduğunu mu söyledi? Gelip öyle mi dedi?

Red'in hayvanı var mı dedi?"

"Hayır, demedi. Yalnızca hayvanlar ne yer diye sordu, o kadar. Sana sır saklayacağına dair söz verdiyse, sözünden dönmüş

değil. Yakalanmana sebep, eti izinsiz alıp budalalık etmen. Yaptığın şeye hırsızlık denir. Şimdi söyle bakalım, hayvanın mı var?

Sana açık bir soru soruyorum."

"Evet, efendim." Sesi zor duyulacak bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Pekâlâ, hemen kurtul o hayvandan. Anlıyor musun?"

Red'in annesi söze karıştı. "Yani et yiyen bir hayvan mı buldun, Red? Seni ısırabilir, kanım zehirleyebilir."

"Ufak yaratıklar, dokunduğunda kıpırdamıyorlar bile"

"Lar mı dedin? Kaç tane bu hayvanlar?"

"İki."

"Neredeler?"

Sanayici karısının koluna dokundu. "Artık çocuğu zorlama," dedi alçak sesle. "Eğer hayvanlardan kurtulacağım, dediyse yapacaktır, bu ceza da ona yeter."

Bunları söyledikten sonra konuyu unutuverdi.

*

Slim yemek odasına daldığında yemek neredeyse bitmişti. Çocuk bir an utanmış gibi durakladı, sonra isteri sayılacak kadar telaşlı bir sesle, "Red'le konuşmam gerek," dedi. "Ona bir şey söylemem gerek."

Red korkuyla baktı ama Gökbilimci, "Pek nazik davranmıyorsun, oğlum," diye söze karıştı. "Öğle yemeğini beklettin masada."

"Özür dilerim, Baba."

Sanayicinin eşi, "Çocuğu azarlamayın," dedi. "Red'le konuşmak istiyorsa konuşabilir. Yemek de beklemekle bozulmadı."

"Ben Red'le yalnız konuşmalıyım," diye direndi Slim.

Gökbilimci sırf yabancıların yanında olduğu için nezaketini koruyarak, "Yeter artık," dedi. "Otur sofraya."

Slim oturdu. Ama lokmaları ağzına, ancak birisi kendisine bakıyorsa götürüyor, o zaman bile başarılı olamıyordu.

Red onunla göz göze geldi. Dudaklarını kıpırdatarak, ses çıkarmaksızın, "Hayvanlar kaçtı mı?" diye sormaya çalıştı.

Slim başını iki yana salladı, sonra fısıldadı. "Hayır ama..."

Gökbilimci ona sert sert baktı, Slim susmak zorunda kaldı.

Yemek bitince Red odadan dışarı süzüldü, çıkarken Slim'e başıyla kendisini izlemesi için belli belirsiz bir işaret yaptı.

Sessizce tepeye kadar yürüdüler.

Orada Red öfkeyle arkadaşına döndü. "Bana bak, ne diye babama hayvan beslediğimizi söyledin?"

"Söylemedim. Hayvanlara ne yedirilir diye sordum. Biz yedi-

receğiz demedim. Hem... Başka bir şey var Red."

"İki."

"Neredeler?"

Sanayici karısının koluna dokundu. "Artık çocuğu zorlam a"

dedi alçak sesle. "Eğer hayvanlardan kurtulacağım, dediyse yapacaktır, bu ceza da ona yeter."

Bunları söyledikten sonra konuyu unutuverdi.

•

Slim yemek odasına daldığında yemek neredeyse bitmişti.

Çocuk bir an utanmış gibi durakladı, sonra isteri sayılacak kadar telaşlı bir sesle, "Red'le konuşmam gerek," dedi. "Ona bir şey söylemem gerek."

Red korkuyla baktı ama Gökbilimci, "Pek nazik davranmıyorsun, oğlum," diye söze karıştı. "Öğle yemeğini beklettin masada."

"Özür dilerim, Baba."

Sanayicinin eşi, "Çocuğu azarlamayın," dedi. "Red'le konuşmak istiyorsa konuşabilir. Yemek de beklemekle bozulmadı."

"Ben R ed'le yalnız konuşmalıyım," diye direndi Slim.

Gökbilimci sırf yabancdarın yanında olduğu için nezaketini koruyarak, "Yeter artık," dedi. "Otur sofraya."

Slim oturdu. Ama lokmaları ağzına, ancak birisi kendisine bakıyorsa götürüyor, o zaman bile başanlı olamıyordu.

Red onunla göz göze geldi. Dudaklarını kıpırdatarak, ses çı-

karmaksıztn, "Hayvanlar kaçtı mı?" diye sormaya çalıştı.

Slim başını iki yana salladı, sonra fısıldadı. "Hayır ama..."

Gökbilimci ona sert sert baktı, Slim susmak zorunda kaldı.

Yemek bitince Red odadan dışarı süzüldü, çıkarken Slim'e başıyla kendisini izlemesi için belli belirsiz bir işaret yaptı.

Sessizce tepeye kadar yürüdüler.

O rada Red öfkeyle arkadaşına döndü. "Bana bak, ne diye babama hayvan beslediğimizi söyledin?"

"Söylemedim. Hayvanlara ne yedirilir diye sordum. Biz yedireceğiz demedim. Hem... Başka bir şey var Red."

Ama Red kendi dertlerine gömülmüştü. "Sonra, nerelerdeydin sen? Eve geliyorsun sanmıştım. Gelmeyişin benim suçummuş gibi davrandılar."

"İşte sana onu anlatmaya çalışıyorum. Bir saniye susup beni dinlersen anlarsın. İnsana konuşma fırsatı tanımıyorsun."

"Eh, anlat öyleyse bakalım."

"Anlatacağım. Uzay gemisinin oraya gittim. Babalarımız artık orada değildi, ben de geminin nasıl olduğunu görmek istiyordum."

"O uzay gemisi değil," dedi Red suratını asarak. Kaybedeceği bir şeyi yoktu nasılsa.

"Bal gibi uzay gemisi. İçine baktım. Pencereden içerisi görülmüyor. Baktım. Hepsi ölmüşlerdi." Hasta gibiydi Slim. "Öldü-

dü hepsi," diye tekrarladı.

"Kim ölüydü?"

"Hayvanlar! Bizim hayvanlarımız gibi hayvanlar! Ama onlar hayvan değil. Başka gezegenlerden gelme insan varlıklar."

Red bir an taş kesildi. Bu sefer Slim'e inanmamazlık edemezdi. Slim'in halinden bu haberi isteyerek vermediği belliydi zaten. Red sonunda, "Vay canına!" dedi.

"Ne yapacağız şimdi? Anlarlarsa canımıza okurlar!" Titriyordu.

Red, "Onları serbest bırakalım," dedi.

"Bizi şikâyet ederler."

"Dilimizi bilmezler. Başka gezegenden geliyorlarsa, bizim dili anlamazlar."

"Anlıyorlar. Bir keresinde babam benim odada olduğumu fark etmeden annemle konuşuyordu, o zaman duydum. Zihin okuyan ziyaretçilerden söz ediyordu. *Telepateri* miymiş neymiş. Uyduruyor sanmıştım."

"Öf, vay canına!" Red başını kaldırdı. "Bak, babam onlardan kurtulun dediydi. Onları bir yere gömüverelim, ya da kayalardan aşağı falan atalım."

"Öyle yap dedi mi?"

Ama Red kendi dertlerine gömülmüştü. "Sonra, nerelerdendin sen? Eve geliyorsun sanmıştım. Gelmeyişin benim suçum*

muş gibi davrandılar."

"İşte sana onu anlatmaya çalışıyorum. Bir saniye susup beni dinlersen anlarsın. İnsana konuşma fırsatı tanımıyorsun."

"Eh, anlat öyleyse bakalım."

"Anlatacağım. Uzay gemisinin oraya gittim. Babalarımız artık orada değildi, ben de geminin nasıl olduğunu görmek istiyordum."

"O uzay gemisi değil," dedi Red suratını asarak. Kaybedece

ği bir şeyi yoktu nasılsa.

"Bal gibi uzay gemisi. İçine baktım. Pencereden içerisi görülmüyor. Baktım. Hepsi ölmüşlerdi." Hasta gibiydi Slim. "Ölüydü hepsi," diye tekrarladı.

"Kim ölüydü?"

"Hayvanlar* Bizim hayvanlarımız gibi hayvanlar! Ama onlar hayvan değil. Başka gezegenlerden gelme insan varlıklar."

Red bir an taş kesildi. Bu sefer Slim'e inanmamazlık edemezdi. Slim'in halinden bu haberi isteyerek vermediği belliydi zaten. Red sonunda, "Vay canına!" dedi.

"Ne yapacağız şimdi? Anlarlarsa canımıza okurlar!" Titriyordu.

Red, "Onlan serbest bırakalım," dedi.

"Bizi şikâyet ederler."

"Dilimizi bilmezler. Başka gezegenden geliyorlarsa, bizim dili anlamazlar."

"Anlıyorlar. Bir keresinde babam benim odada olduğumu fark etmeden annemle konuşuyordu, o zaman duydum. Zihin okuyan ziyaretçilerden söz ediyordu. ***Telepateri*** miymiş neymiş.

Uyduruyor sanmıştım."

"Öf, vay canına!" Red başını kaldırdı. "Bak, babam onlardan kurtulun dediydi. Onları bir yere gömüverdim, ya da kayalardan aşağı falan atalım."

"Öyle yap dedi mi?"

"Bana hayvanım olduğunu söyletti, sonra da onlardan kurtul dedi. Dediğini yapmam gerek. Babam çünkü."

Slim'in telaşı biraz geçer gibi oldu. Bu çözüm oldukça akla yatkındı. "O halde hemen yapalım. Onlar farkına varmadan. Yoksa başımız derde girecek!"

Ambara doğru bir koşu kopardılar. Kafalarında olmayacak hayaller birbirini kovalıyordu.

*

Onlara insan olduklarını bilerek bakmak bambaşkaydı. Hayvan olarak ilginçtiler ama insan olarak tam anlamıyla iğrençtiler. Daha önce etkisiz gibi görünen gözleri şimdi çocuklara kötü niyetle bakıyor gibiydi.

Slim, "Ses çıkarıyorlar," diye fısıldadı.

"Herhalde konuşuyor olmalılar." Daha önce de duydukları bu seslerin o zamanlar hiç önemi olmaması garipti. Red onlara yaklaşmadı. Slim de yaklaşmadı.

Tente çıktı. Onlar ise yine de yalnızca bakmakla yetiniyorlardı. Slim kıymaya da hiç dokunulmamış olduğunu fark etti.

"Bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Red'e.

"Ya sen?"

"Onları bulan sensin."

"Artık sıra sende."

"Hiç de değil. Bulan sensin. Her şey senin suçun. Ben yalnızca izledim."

"Katıldın oyuna, Slim. Bunu sen de bal gibi biliyorsun."

"Vız gelir. Onları sen buldun. Buraya gelip bize bir şey soran olursa bunu böylece söylerim."

Red, "Sana göre hava hoş" dedi. Ama bir yandan, içine ilham dolmaya başlamıştı. Kafesin kapısına doğru uzandı.

"Dur!" dedi Slim.

Red durmaktan memnundu. "Ne oldu yine?" diye sordu.

"Bir tanesinin üzerinde demire benzer bir şey var."

"Nerede?"

"Bana hayvanım olduğunu söyletti, sonra da onlardan kurtul dedi. Dediğini yapmam gerek. Babam çünkü."

Slim'in telaşı biraz geçer gibi oldu. Bu çözüm oldukça akla yatkındı. "O halde hemen yapahm. Onlar farkına varmadan.

Yoksa başımız derde girecek!"

Ambara doğru bir koşu kopardılar. Kafalarında olmayacak hayaller birbirini kovalıyordu.

*

,

/

Onlara insan olduklarını bilerek bakmak bambaşkaydı.

Hayvan olarak ilginçtiler ama insan olarak tam anlamıyla iğrençtiler. Daha önce etkisiz gibi görünen gözleri şimdi çocuklara kötü niyetle bakıyor gibiydi.

Slim, "Ses çıkarıyorlar," diye fısıldadj.

"Herhalde konuşuyor olmalılar." Daha önce de duydukları bu seslerin o zamanlar hiç önemi olmaması garipti. Red onlara yaklaşmadı. Slim de yaklaşmadı^

Tente çıktı. Onlar ise yine de yalnızca bakmakla yetiniyorlardı. Slim kıymaya da hiç dokunulmamış olduğunu fark etti.

"Bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Red'e.

"Ya sen?"

"Onları bulan sensin."

"Artık sıra sende."

"Hiç de değil. Bulan sensin. Her şey senin suçun. Ben yalnızca izledim."

"Katıldın oyuna, Slim. Bunu sen de bal gibi biliyorsun."

"Vız gelir. Onları sen buldun. Buraya gelip bize bir şey soran olyrsa bunu böylece söylerim."

Red, "Sana göre hava hoş" dedi. Ama bir yandan, içine ilham dolmaya başlamıştı. Kafesin kapısına doğru uzandı.

"Dur!" dedi Slim.

Red durmaktan memnundu. "Ne oldu yine?" diye sordu.

"Bir tanesinin üzerinde demire benzer bir şey var."

"Nerede?"

"İşte, şurada. Daha önce de gördüm ama vücudunun parçası sandım. Ama bu insansa, belki o şey parçalatıcı tabanca olabilir."

"Neymiş o?"

"Savaş öncesi kitaplarında okumuştum. Uzay gemileriyle dolaşan insanların çoğunda parçalatıcı tabancalar olurmuş. Sana nişan alınca, zerrelerine ayrılıyorsun."

"Şimdiye kadar bize nişan almadılar," dedi Red. Ama içi hiç rahat değildi.

"Olsun. Ben buralarda oyalanıp parçalanacak değilim. Babamı çağırmaya gidiyorum."

"Korkak! Kalleş korkak!"

"Vız gelir. Ne istersen de. Ama şu anda onlara bulaşırsan seni zerrelerine ayırırlar. Dene de gör. Hepsi senin suçun olacak."

Ambarın alt katına inen dar merdivene doğru ilerledi ama tepesine varınca durdu, geriledi.

Red'in annesi merdivenlerden yukarıya tırmanmaktaydı. Biraz hızlı soluyordu. Yüzünde Slim'in konukluğuna saygılı bir gülümseme vardı.

"Red! Hey, Red! Burada mısın? Saklanmaya kalkma. Onları burada sakladığınızı biliyorum. Aşçı eti nereye götürdüğünü görmüş."

Red, "Merhaba anne," diye kekeledi.

"Göster bakalım o hayvanları bana. Onlardan derhal kurtulmanı sağlayacağım."

Her şey bitmişti artık! Cezalandırılacağım bilmesine rağmen Red sırtından bir yük kalkmış gibi hissetti. Artık karar onun elinden çıkmıştı hiç değilse.

"Şurada, anne. Onlara hiçbir şey yapmadım, anne. Bilmiyordum. Hayvana benziyorlardı. Beslememe izin verirsin sandım. Eti de almazdım ama otları yemediler, fıstık, böğürtlen falan da bulamadık. Aşçı da bana hiçbir şey vermiyor. Verse, izin isterdim ondan. Hem yemekte kullanılacağını bilmiyordum. Üstelik..."

Korkuyla, durmaksızın konuşuyordu. Annesinin bu sözleri

"İşte, şurada. Daha önce de gördüm ama vücudunun parçası sandım. Ama bu insansa, belki o şey parçalatıcı tabanca olabilir."

"Neymiş o?"

"Savaş öncesi kitaplarında okumuştum. Uzay gemileriyle dolaşan insanların çoğunda parçalatıcı tabancalar olurmuş. Sana nişan alınca, zerrelerine ayrılıyorsun."

"Şimdiye kadar bize nişan almadılar," dedi Red. Ama içi hiç rahat değildi.

"Olsun. Ben buralarda oyalanıp parçalanacak değilim. Babamı çağırmaya gidiyorum."

"Korkak! Kalleş korkak!"

"Vız gelir. Ne istersen de. Ama şu anda onlara bulaşırsan seni zerrelerine ayırırlar. Dene de gör. Hepsi senin suçun olacak."

Ambarın alt katma inen dar merdivene doğru ilerledi ama tepesine varınca durdu, geriledi.

Red'in annesi merdivenlerden yukarıya tırmanmaktaydı. Biraz hızlı soluyordu. Yüzünde Slim'in konukluğuna saygılı bir gülümseme vardı.

"Red! Hey, Red! Burada mısın? Saklanmaya kalkma. Onları burada sakladığınızı biliyorum. Aşçı eti nereye götürdüğünü görmüş."

Red, "Merhaba anne," diye kekeledi.

"Göster bakalım o hayvanlan bana. Onlardan derhal kurtulmanı sağlayacağım."

Her şey bitmişti artık! Cezalandırılacağım bilmesine rağmen Red sırtından bir yük kalkmış gibi hissetti. Artık karar onun elinden çıkmıştı hiç değilse.

"Şurada, anne. Onlara hiçbir şey yapmadım, anne. Bilmiyordum. Hayvana benziyorlardı. Beslememe izin verirsin sandım.

Eti de almazdım ama otları yemediler, fıstık, böğürtlen falan da bulamadık. Aşçı da bana hiçbir şey vermiyor. Verse, izin isterdim ondan. Hem yemekte kullanılacağını bilmiyordum. Üstelik..."

Korkuyla, durmaksızın konuşuyordu. Annesinin bu sözleri **90**

duymadığını hiç fark etmiyordu. Kadının gözleri yuvasından uğramış, kafese konmuş gibi dikilmişti. Birden avazı çıktığı kadar bağırmaya, peş peşe çığlıklar atmaya başladı.

*

Gökbilimci, "Sessiz bir cenaze töreni yapabiliriz ancak," diyordu. "Artık işi açıklamakta bir anlam yok." Tam o anda çığlıkları duydular.

Kadın onların yanına vardığında hâlâ kendini tam anlamıyla toplamış değildi. Kocası onun ağzından anlamlı bir laf koparana kadar aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

Sonunda kadın kesik kesik konuştu. "Ambardalar diyorum size. Ne olduklarını bilmiyorum. Yo... yoooo!"

Sanayicinin o tarafa doğru yürümesini engellemeye çalışıyordu. "Sakın gitme. Tüfekli birini yolla. Söylüyorum sana, ömrümde böyle şey görmedim. Ufacık, iğrenç hayvanlar... üstlerinde... tarif edemiyorum. Red'in onlara dokunduğunu, yem verdiğini düşünmek korkunç bir şey. Eline almış, et vermiş onlara."

Red, "Ben yalnızca..." diye konuşacak oldu.

Slim de, "Biz hiç..." diye söze karıştı.

Sanayici çabucak sözlerini kesti. "Çocuklar, bugün yeterince

zarar vermiş zaten. Derhal eve dönün! Tek kelime istemiyorum. Tek kelime bile! Anlatacaklarınız beni ilgilendirmiyor. Bu iş bittikten sonra dinlerim anlatacaklarınızı. Seni de gerektiği gibi cezalandıracağım, Red."

Karısına döndü. "O hayvanları ne olurlarsa olsunlar öldüreceğiz," dedi. Çocuklar iyice uzaklaştıktan sonra, "Haydi, haydi, çocuklara bir şey olmadı," diye ekledi. "Pek de kötü bir şey yapmış sayılmazlar. Kendilerine bir hayvan bulmuşlar işte."

Gökbilimci zorlukla konuştu. "Özür dilerim, bayan... Bu hayvanları tarif edebilir misiniz?"

Kadın başını iki yana salladı. Söz söyleyebilecek durumda değildi.

Sanayici özür diler gibi söze karıştı. "Kusura bakmayın ama ben biraz onunla ilgilensem iyi olacak. İzin verir misiniz?"

duymadığını hiç fark etmiyordu. Kadının gözleri yuvasından uğramış, kafese konmuş gibi dikilmişti. Birden avazı çıktığı kadar bağırmaya, peş peşe çığlıklar atmaya başladı.

*

Gökbilimci, "Sessiz bir cenaze töreni yapabiliriz ancak," diyordu. "Artık işi açıklamakta bir anlam yok." Tam o anda çığlıkları duydular.

Kadın onların yanına vardığında hâlâ kendini tam anlamıyla toplamış değildi. Kocası onun ağzından anlamlı bir laf lşoparana kadar aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

Sonunda kadın kesik kesik konuştu. "Ambardalar diyorum size. Ne olduklarını bilmiyorum. Yo... yoooo!"

Sanayicinin o tarafa doğru yürümesini engellemeye çalışıyordu. "Sakın gitme. Tüfekli birini yolla. Söylüyorum sana, ömrümde böyle şey görmedim. Ufacık, iğrenç hayvanlar... üstlerinde... tarif edemiyorum. Red'in onlara dokunduğunu, yem verdi

ğini düşünmek korkunç bir şey. Eline almış, et vermiş onlara."

Red, "Ben yalnızca..." diye konuşacak oldu.

Slim de, "Biz hiç..." diye söze karıştı.

Sanayici çabucak sözlerini kesti. "Çocuklar, bugün yeterince zarar verdiniz zaten. Derhal eve dönün! Tek kelime istemiyorum. Tek kelime bile! Anlatacaklarınız beni ilgilendirmiyor. Bu iş bittikten sonra dinlerim anlatacaklarınızı. Seni de gerektiği gibi cezalandıracağım, Red."

Karısına döndü. "O hayvanları ne olurlarsa olsunlar öldüreceğiz," dedi. Çocuklar iyice uzaklaştıktan sonra, "Haydi, haydi, çocuklara bir şey olmadı," diye ekledi. "Pek de kötü bir şey yapmış sanılmazlar. Kendilerine bir hayvan bulmuşlar işte."

Gökbilimci zorlukla konuştu. "Özür dilerim, bayan... Bu hayvanları tarif edebilir misiniz?”

Kadın başım iki yana salladı. Söz söyleyebilecek durumda değildi.

Sanayici özür diler gibi söze karıştı. "Kusura bakmayın ama ben biraz onunla ilgilensem iyi olacak. İzin verir misiniz?"

"Bir dakika. Lütfen. Bir dakika. Ömründe böyle hayvanlar görmediğini söyledi. Herhalde bu tür bir arazide büsbütün yabancı hayvana rastlamak pek olası değildir."

"Özür dilerim. Bunu şimdi tartışmayalım."

"Ama bu değişik hayvanlar buraya gece iniş yapmış olabilirler."

Sanayici karısının kolunu bıraktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bence ilk iş olarak ambara gitmeliyiz, " dedi Gökbilimci.

Sanayici bir an baktı, olduğu yerde döndü, apansız, kendinden hiç beklenmeyecek bir biçimde koşmaya başladı. Gökbilimci onu izledi. Kadının çığlıkları tekrar ayyuka yükseldi.

*

Sanayici durmuş, bakıyordu. Bir an bakışları Gökbilimciye döndü, sonra tekrar kafese çevrildi.

"Bunlar mı?"

"Bunlar," dedi Gökbilimci. "Eminim ki biz de onlara aynı derecede acaip ve iğrenç görünüyoruzdur."

"Ne diyorlar?"

"Rahatsız ve yorgun olduklarını söylüyorlar. Hatta biraz hasta hissediyorlar kendilerini. Ama ciddi biçimde yaralı değiller. Çocukların kendilerine iyi davrandığını söylüyorlar."

"İyi davranmak mı! Onları almış, kafese kapatmışlar. Yesinler diye ot ve çiğ et vermişler. Onlarla nasıl konuşacağımı anlatın bana!"

"Biraz zaman alabilir. Düşüncelerinizi onlara yöneltin. Dinlemeye çalışın. Gelecektir. Ama belki hemen değil."

Sanayici denedi. Gösterdiği çabadan yüzü kırışıyordu. Tekrar tekrar düşündü. Gençler sizin kim olduğunuzu bilmiyorlardı, demeye çalıştı.

Birden bir düşünce girdi kafasına. Biz onu anlamıştık. Kendilerine göre iyi niyetle hareket ettiklerini bildiğimiz için de onlara saldırmadık.

Saldırmak mı? diye düşündü Sanayici. Düşünürken bu sözleri yüksek sesle de söyledi.

"Bir dakika. Lütfen. Bir dakika. Ömründe böyle hayvanlar s görmediğini söyledi. Herhalde bu tür bir arazide büsbütün yabancı hayvana rastlamak pek olası değildir."

"Özür dilerim. Bunu şimdi tartışmayalım."

"Ama bu değişik hayvanlar buraya gece iniş yapmış olabilirler."

i

Sanayici karısının kolunu bıraktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bence ilk iş olarak ambara gitmeliyiz," dedi Gökbilimci.

Sanayici bir an baktı, olduğu yerde döndü, apansız, kendinden hiç beklenmeyecek bir biçimde koşmaya başladı. Gökbilimci onu izledi. Kadının çığlıkları tekrar ayyuka yükseldi.

*

Sanayici durmuş, bakıyordu. Bir an bakışları Gökbilimciye döndü, sonra tekrar kafese çevrildi.

"Bunlar mı?"

"Bunlar," dedi Gökbilimci. "Eminim ki biz de onlara aynı derecede acaip ve iğrenç görünüyoruzdur."

"Ne diyorlar?"

"Rahatsız ve yorgun olduklarım söylüyorlar. Hatta biraz hâsta hissediyorlar kendilerini. Ama ciddi biçimde yaralı değiller. Çocukların kendilerine iyi davrandığım söylüyorlar."

"İyi davranmak mı! Onları almış, kafese kapatmışlar. Yesinler diye ot ve çiğ et vermişler. Onlarla nasıl konuşacağımı anlatın bana!"

"Biraz zaman alabilir. Düşüncelerinizi onlara yöneltin. Dinlemeye çalışın. Gelecektir. Ama belki hemen değil."

Sanayici denedi. Gösterdiği çabadan yüzü kırışıyordu. Tekrar tekrar düşündü. Gençler sizin kim olduğunuzu bilmiyorlardı, demeye çalıştı.

Birden bir düşünce girdi kafasına. Biz onu anlamıştık. Kendilerine göre iyi niyetle hareket ettiklerini bildiğimiz için de onlara saldırmadık.

Saldırmak mı? diye düşündü Sanayici. Düşünürken bu sözleri yüksek sesle de söyledi.

Evet, diye geldi düşüncenin cevabı. Biz silahlıyız.

İğrenç küçük canlılardan biri elindeki madenî bir şeyi yukarıya doğru kaldırdı, birden kafesin tepesinde ve ambarın damında birer delik açıldı. Deliklerin çevresi yanmış gibi kara oldu.

Umarız durumu telafi etmek fazla zor olmaz, diye düşündü yabancı yaratıklar.

Sanayici düşüncelerini sıraya sokup onlara yöneltmeyi zor buldu birden. Gökbilimciye döndü. "Ellerinde bu silah varken kendilerine böyle muamele edilmesine razı oldular, ha? Anlayamıyorum."

Sakin bir düşünce ona ulaştı. Zekâ sahibi bir türün genç yavrularına zarar vermeyiz.

*

Ortalık kararıyordu. Sanayici akşam yemeği zamanının geçtiğini anlamadı bile.

"Gerçekten bu gemi uçar mı sizce?" diye sordu.

Gökbilimci, "Onlar uçar diyorsa, uçar demektir," dedi. "Umarım çok geçmeden tekrar dönerler."

Sanayici hevesle, "Döndükleri zaman yaptığımız anlaşmaya uyacağım," dedi. "Bununla da kalmayıp, herkesin anlaşmayı kabul etmesi için elimden geleni yapacağım. Tümüyle yanılmışım, Doktor. Bunca tahrike rağmen çocuklara zarar vermekten kaçınan yaratıklar, hayran olunacak yaratıklardır. Biliyor musunuz, söylemek hoşuma gitmiyor ama..."

"Çocuklar. Sizin ve benim oğullarımız. Onlarla gurur duyuyorum diyebilirim. Bu yaratıkları yakalamak, onları beslemek ya da beslemeye çalışmak, saklı tutmak! Amma cesaret! Red'in söylediğine göre niyeti bu hayvanların sayesinde sirke katılmakmış. Düşünebiliyor musunuz?"

"Gençlik!" dedi Gökbilimci.

*

Tüccar, "Yakında havalanıyor muyuz?" diye sordu.

Evet, diye geldi düşüncenin cevabı. Biz silahlıyız.

İğrenç küçük canlılardan biri elindeki madenî bir şeyi yukarıya doğru kaldırdı, birden kafesin tepesinde ve ambarın damında birer delik açıldı. Deliklerin çevresi yanmış gibi kara oldu.

Umarız durumu telafi etmek fazla zor olmaz, diye düşündü yabancı yaratıklar.

Sanayici düşüncelerini sıraya sokup onlara yöneltmeyi zor buldu birden. Gökbilimciye döndü. "Ellerinde bu silah varken kendilerine böyle muamele edilmesine razı oldular, ha? Anlayamıyorum."

,

Sakin bir düşünce ona ulaştı. Zekâ sahibi bir türün genç yavrularına zarar vermeyiz.

♦

Ortalık kararıyordu. Sanayici akşam yemeği zamanının geçtiğini anlamadı bile.

"Gerçekten bu gemi uçar mı sizce?" diye sordu.

Gökbilimci, "Onlar uçar diyorsa, uçar demektir," dedi.

"Umarım çok geçmeden tekrar dönerler."

Sanayici hevesle, "Döndükleri zaman yaptığımız anlaşmaya uyacağım," dedi. "Bununla da kalmayıp, herkesin anlaşmayı kabul etmesi için elimden geleni yapacağım. Tümüyle yanılmışım, Doktor. Bunca tahrike rağmen çocuklara zarar vermekten kaçınan yaratıklar,

hayran olunacak yaratıklardır. Biliyor musunuz, söylemek hoşuma gitmiyor ama..."

"Çocuklar. Sizin ve benin} oğullarımız. Onlarla gurur duyuyorum diyebilirim. Bu yaratıkları yakalamak, onları beslemek ya da beslemeye çalışmak, saklı tutmak! Amma cesaret! Red'in söylediğine göre niyeti bu hayvanların sayesinde sirke katılmakmış. Düşünebiliyor musunuz?"

"Gençlik!" dedi Gökbilimci.

*

Tüccar, "Yakında havalanıyor muyuz?" diye sordu.

Kâşif, "Yarım saate kadar," diye karşılık verdi.

Dönüş yolculuğunda epey yalnızlık çekeceklerdi. Uzay gemisinin on yedi kişilik tayfa kadrosundan sağ kalan olmamıştı. Küllerini bu yabancı gezegende bırakmak zorunda kalıyorlardı. Şimdi bu sakat gemiyi kendileri kullanarak dönmek kolay olmayacaktı.

Tüccar, "gençlere zarar vermeyişimiz iyi bir iş yatırımı oldu," dedi. "Bize çok iyi şartlar sunacaklar. Hem de çok iyi."

Kâşif içinden, hep ticaret, diye düşündü.

Tüccar, "Hepsi bizi geçirmek için sıralandılar," dedi. "Hem de hepsi. Fazla yakın olmasınlar sakın gemiye? Bu kadar başarılıyken, roket püskürünce birkaçını yakıvermek iyi olmaz."

"Roketler güvenli."

"Ne iğrenç yaratıklar, değil mi?"

"Ama içleri iyi. Düşünceleri son derece dostça."

"İnsan baktıkça inanamıyor. Hele o olgunluktan uzak olanı. Bizi ilk defa yakalayan..."

"Ona Red diyorlar."

"Bir canavar için oldukça garip bir takma ad. İnsan gülmek istiyor. Biz gidiyoruz diye de bayağı üzülüyor. Ama nedenini tam anlayamıyorum. Pek sökemediğim bir tür teşkilatla olan işi aksıyor bu yüzden galiba."

"Bir sirk," dedi Kâşif kısaca.

"Ne? Amma küstahlık!"

"Neden öyle diyorsun? Sen onu kendi dünyanda dolaşırken bulsan ne yapardın? Dünya'da bir çayırda uyuyor bulsaydın onu? Kırmızı duyargalarıyla, altı bacağıyla, tüm o uzantılarıyla falan?"

*

Red geminin uzaklaşmasına baktı. Kırmızı duyargaları, kaybettiği fırsatın üzüntüsüyle titriyor, uçlarındaki gözlerinde nokta nokta sarımsı kristaller birikiyordu. Dünya'daki gözyaşlarının karşılığıydı bu kristaller.

Kâşif, "Yarım saate kadar," diye karşılık verdi.

Dönüş yolculuğunda epey yalnızlık çekeceklerdi. Uzay gemisinin on yedi kişilik tayfa kadrosundan sağ kalan olmamıştı.

Küllerini bu yabancı gezegende bırakmak zorunda kalıyorlardı.

Şimdi bu sakat gemiyi kendileri kullanarak dönmek kolay olmayacaktı.

Tüccar, "gençlere zarar vermeyişimiz iyi bir iş yatırımı oldu,"

dedi. "Bize çok iyi şartlar sunacaklar. Hem de çok iyi."

Kâşif içinden, hep ticaret, diye düşündü.

Tüccar, "Hepsi bizi geçirmek için sıralandılar," dedi. "Hem de hepsi. Fazla yakın olmasınlar sakın gemiye? Bu kadar başarılıyken, roket püskürünce birkaçını yakıvermek iyi olmaz."

"Roketler güvenli."

"Ne iğrenç yaratıklar, değil mi?"

"Ama içleri iyi. Düşünceleri son derece dostça."

"İnsan baktıkça inanamıyor. Hele o olgunluktan uzak olanı.

Bizi ilk defa yakalayan..."

"Ona Red diyorlar."

"Bir canavar için oldukça garip bir takma ad. İnsan gülmek istiyor. Biz gidiyoruz diye de bayağı üzülüyor. Ama nedenini tam

anlayamıyorum. Pek sökemediğim bir tür teşkilatla olan işi aksıyor bu yüzden galiba."

"Bir sirk," dedi Kâşif kısaca.

"Ne? Amma küstahlık!"

"Neden öyle diyorsun? Sen onu kendi dünyanda dolaşırken bulsan ne yapardın? Dünya'da bir çayırda uyuyor bulsaydm onu? Kırmızı duyargalarıyla, altı bacağıyla, tüm o uzantılarıyla falan?"

*

Red geminin uzaklaşmasına baktı. Kırmızı duyargaları, kaybettiği fırsatın üzüntüsüyle titriyor, uçlarındaki gözlerinde nokta nokta sarımsı kristaller birikiyordu. Dünya'daki gözyaşlarının karşılığıydı bu kristaller.

DERİNLERDE

Eninde sonunda her gezegen ölür. Ya güneşi patladığı için hızlı bir ölümle ölür, ya da güneşi sönmeye başladığından yavaş yavaş ölür, okyanusları buz kütlelerine dönüşür. Ama bu ikinci durumda, hiç değilse o gezegende yaşayan zekâ sahibi canlıların bir kurtulma şansı bulunabilir.

Kurtulmanın yönü bazan dışarıya, uzaya doğru olur. Ya soğumakta olan güneşe daha yakın bir gezegene, ya da başka bir güneşin gezegenine gidilir. Eğer ölen gezegen, kendi güneşi çevresinde dönen tek uygun boyutta cisimse, en yakın yıldız da o sıra beş yüz ışık yılı uzaktaysa, bu yol gezegenin halkına kapalı demektir.

Kurtulmanın yönü bazan da içeriye, gezegenin kabuğunun içine doğru olur. Bu yol her zaman açıktır. Yerin altında yeni bir dünya kurulur, enerji ihtiyacı için gezegen çekirdeğinin ısısı kullanılır. Bu iş için belki binlerce yıl gerekebilir ama, sönmekte olan bir güneş de pek yavaş soğur zaten.

Ama sonunda gezegenin kendi ısısı da azalmaya mahkûmdur. Tüneller giderek daha derin kazılır, gezegen katmer katmer öldükçe canlılar daha derine girmeye zorlanır.

İşte yaklaşan olay buydu.

Gezegenin yüzünde neonlar dolaşıyor, alçak ovalarda biriken oksijen havuzlarını zar zor kıpırdatıyordu. Uzun gün boyunca arada sırada kabuk bağlamış bir güneş oraya mat, kızıl bir ışık yolluyor, oksijen havuzları biraz hareketleniyor, balonlar çıkarıyordu.

DERİNLERDE

E n in d e sonunda her gezegen ölür. Ya güneşi patladfğı için hızlı bir ölümle ölür, ya da güneşi sönmeye başladığından yavaş yavaş ölür, okyanusları buz kütlelerine dönüşür. Ama bu ikinci durumda, hiç değilse o gezegende yaşayan zekâ sahibi canlıların bir kurtulma şansı bulunabilir.

Kurtulmanın yönü bazan dışarıya, uzaya doğru olur. Ya so

ğumakta olan güneşe daha yakın bir gezegene, ya da başka bir güneşin gezegenine gidilir. Eğer ölen gezegen, kendi güneşi çevresinde dönen tek uygun boyutta cisimse, en yakın yıldız da o sıra beş yüz ışık yılı uzaktaysa, bu yol gezegenin halkına kapalı demektir.

Kurtulmanın yönü bazan da içeriye, gezegenin kabuğunun içine doğru olur. Bu yol her zaman açıktır. Yerin altında yeni bir dünya kurulur, enerji ihtiyacı için gezegen çekirdeğinin ısısı kullanılır. Bu iş için belki binlerce yıl gerekebilir ama, sönmekte olan bir güneş de pek yavaş soğur zaten.

Ama sonunda gezegenin kendi ısısı da azalmaya mahkûmdur. Tüneller giderek daha derin kazılır, gezegen katmer katmer öldükçe canlılar daha derine girmeye zorlanır.

İşte yaklaşan olay buydu.

Gezegenin yüzünde neonlar dolaşıyor, alçak ovalarda biriken oksijen havuzlarını zar zor kıpırdatıyordu. Uzun gün boyunca arada sırada kabuk bağlamış bir güneş oraya mat, kızıl bir ışık yolluyor, oksijen havuzlan biraz hareketleniyor, balonlar çıkarıyordu.

95

Uzun gece sırasında mavimsi beyaz oksijen buzları havuzların üzerini örtüyor, kayaları kaplıyor, bir neon kırağısı oluşturuyordu.

Yerin sekiz yüz mil altında, sıcaklığın ve hayatın son zerreleri henüz canlıydı.

* *

Wenda'nın Roi ile olan ilişkisi akla gelebilecek ilişkilerin en yakınıydı. Aslında Wenda'nın kendi bilmek isteyeceğinden daha da yakındı.

Ömrü boyunca ovaryuma ancak bir tek kere girmesine izin verilmişti. Hem girerken bunun bir tek defaya mahsus olduğu da kendisine açıkça bildirilmişti.

"Gerçi standartlara pek uygun değilsin, Wenda," demişti Irk Uzmanı ona. "Ama doğurgan bir kadınsın. Seni bir kere deneyeceğiz. Belki iyi olur."

Kendisi de istiyordu iyi olmasını. Çılgınca istiyordu. Zekâsının ortalamanın altında olduğunu hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. El işçisi olabilecekti ancak. Irka bir katkıda bulunamamak onu utandırıyordu. Hiç değilse bir tek kere, yeni bir insan yaratma şansının kendine tanınmasını istiyordu. Tutku haline gelmişti bu onda.

Kendi yumurtasını kayan kemer üzerinde belli bir yere yerleştirdi, sonra seyretmek üzere döndü. Tohumlama sırasında yumurtalara eşit miktarda tohum girmesi için sallama uygulanıyordu. O sallantı sırasında şansı tuttu, kendi yumurtası hafif eğrildi.

Bu sayede Wenda olgunlaşma dönemi sırasında da süreci izleyebildi, o yumurtadan çıkan yavruyu gördü, fiziksel niteliklerini, işaretlerini ezberledi, büyüyüşünü seyretti.

Sağlıklı bir yavruydu. Irk uzmanı beğeniyordu onu.

Bir keresinde Wenda laf olsun diye soruyormuş gibi, "Şuradakine bakın," demişti. "Şu köşede oturana. Hasta mı o?"

"Hangisi?" Irk uzmanı şaşırmıştı. Bu dönemde hastalıklı

Uzun gece sırasında mavimsi beyaz oksijen buzları havuzla^

nn üzerini örtüyor, kayaları kaplıyor, bir neon kırağısı oluşturuyordu.

Yerin sekiz yüz mil altında, sıcaklığın ve hayatın son zerreleri henüz canlıydı.

- *

Wenda'nın Roi ile olan ilişkisi akla gelebilecek ilişkilerin en yakınıydı. Aslında Wenda'nm kendi bilmek isteyeceğinden daha da yakındı.

Ömrü boyunca ovaryuma ancak bir tek kere girmesine izin verilmişti. Hem girerken bunun bir tek defaya mahsus olduğu da kendisine açıkça bildirilmişti.

"Gerçi standartlara pek uygun değilsin, Wenda," demişti Irk Uzmanı ona. "Ama doğurgan bir kadınsın. Seni bir kere deneyeceğiz. Belki iyi olur."

Kendisi de istiyordu iyi olmasını. Çılgınca istiyordu. Zekâsının ortalamanın altında olduğunu hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. El işçisi olabilecekti ancak. Irka bir katkıda bulunamamak onu utandırıyordu. Hiç değilse bir tek kere, yeni bir insan yaratma şansının kendine tanınmasını istiyordu. Tutku haline gelmişti bu onda.

Kendi yumurtasını kayan kemer üzerinde belli bir yere yerleştirdi, sonra seyretmek üzere döndü. Tohumlama sırasında yumurtalara eşit miktarda tohum girmesi için sallama uygulanıyordu. O sallantı sırasında şansı tuttu, kendi yumurtası hafif eğrildi.

Bu sayede Wenda olgunlaşma dönemi sırasında da süreci izleyebildi, o yumurtadan çıkan yavruyu gördü, fiziksel niteliklerini, işaretlerim ezberledi, büyüyüşünü seyretti.

Sağlıklı bir yavruydu. Irk uzmanı beğeniyordu onu.

Bir keresinde Wenda laf olsun diye soruyormuş gibi, "Şura-dakine bakın," demişti. "Şu köşede oturana. Hasta mı o ?"

"Hangisi?" Irk uzmanı şaşırmıştı. Bu dönemde hastalıklı **96**

yavrular, onun mesleki başarısına gölge düşürürdü. "Roi'yi mi soruyorsun? Saçma. Keşke ötekiler de onun gibi olabilseydi."

Önce sevinmişti Wenda. Ama daha sonra içine bir korku girmişti. Zamanla bu korku dehşete dönüştü. Elinde olmadan, hep izliyordu delikanlıyı. Eğitimine ilgi gösteriyor, oyun oynarken seyrediyordu. O yanındayken mutlu oluyor, uzaktayken mutsuzluk duyuyordu. Ömründe böyle şey işitmemişti. Çok utanıyordu.

Ruh doktoruna gidebilirdi. Ama kafasını çalıştırdı. Bu hastalığın bir beyin hücresini biraz oynatmakla tedavi edilecek yüzeysel bir şey olmadığını bilecek kadar aklı vardı. Bu gerçek bir psikotik durumdu. Emindi bundan. Onu bir yere kapatırlardı farkına varırlarsa. Belki de ırkın yaşaması için gerekli enerjiyi boş yere ziyan ettiği için yok ederlerdi. Yumurtasından çıkan yavrunun hangisi olduğunu öğrenirlerse, belki onu da yok ederlerdi.

Yıllar boyu kendi içindeki bu anormallikle mücadele etti ve sonunda bir dereceye kadar başarılı oldu. O sıralarda, Roi'nin uzun bir yolculuk için görevli olarak seçildiğini duydu, içi acıyla doldu.

Onu mağaranın boş koridorlarında izlemeye koyuldu. Kentin merkezinden birkaç mil uzaktaydılar. Tek kentin. Zaten bir tek kent vardı.

Bulundukları bu mağaranın kapatılışını Wenda hatırlıyordu. Büyükler koridorun boyunu ölçmüşler, orada kaç kişilik bir nüfusun barındığını hesaplamışlar, ısıtılması için gerekli enerji miktarını formülle bulduktan sonra, orayı karartmaya karar vermiş-

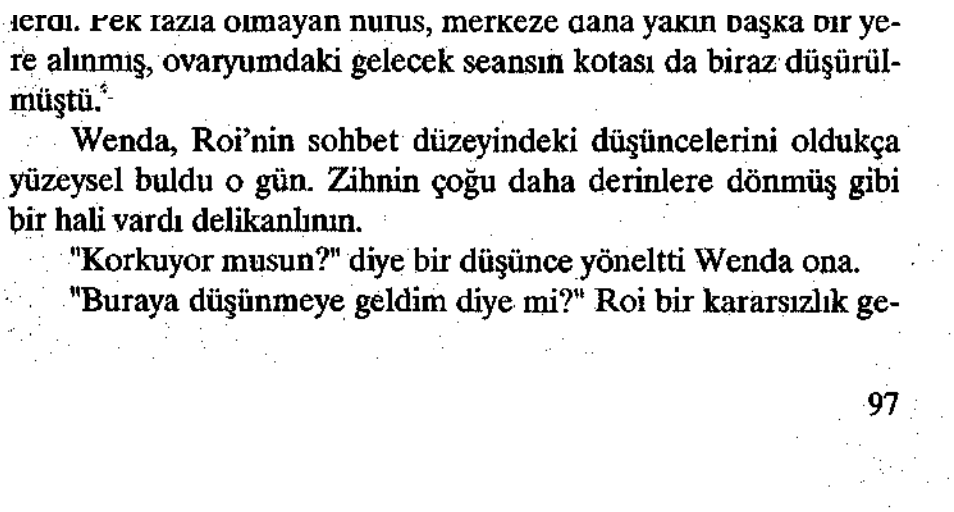
ierdi. Pek razıa olmayan nufus, merkeze daha yakın başka bir yere alınmış, ovaryumdaki gelecek seansın kotası da biraz düşürülmüştü.

Wenda, Roi'nin sohbet düzeyindeki düşüncelerini oldukça yüzeysel buldu o gün. Zihnin çoğu daha derinlere dönmüş gibi bir hali vardı delikanlının.

"Korkuyor musun?" diye bir düşünce yöneltti Wenda ona.

"Buraya düşünmeye geldim diye mi?" Roi bir kararsızlık ge-

yavrular, onun mesleki başarısına gölge düşürürdü. "Roi'yi mi soruyorsun? Saçma. Keşke ötekiler de onun gibi olabilseydi.1'

Önce sevinmişti Wenda. Ama daha sonra içine bir korku girmişti. Zamanla bu korku dehşete dönüştü. Elinde olmadan, hep izliyordu delikanlıyı. Eğitimine ilgi gösteriyor, oyun oynarken seyrediyordu. O yanındayken mutlu oluyor, uzaktayken mutsuzluk duyuyordu. Ömründe böyle şey işitmemişti. Çok utanıyordu.

Ruh doktoruna gidebilirdi. Ama kafasını çalıştırdı. Bu hastalığın bir beyin hücresini biraz oynatmakla tedavi edilecek yüzeysel bir şey olmadığını bilecek kadar aklı vardı. Bu gerçek bir psikotik durumdu. Emindi bundan. Onu bir yere kapatırlardı farkına varırlarsa. Belki de ırkın yaşaması için gerekli enerjiyi boş yere ziyan ettiği için yok ederlerdi. Yumurtasından çıkan yavrunun hangisi olduğunu öğrenirlerse, belki onu da yok ederlerdi.

.

Yıllar boyu kendi içindeki bu anormallikle mücadele etti ve sonunda bir dereceye kadar başarılı oldu. O sıralarda, Roi'nin uzun bir yolculuk için görevli olarak seçildiğini duydu, içi acıyla doldu.

Onu mağaranın boş koridorlarında izlemeye koyuldu. Kentin merkezinden birkaç mil uzaktaydılar. Tek kentin. Zaten bir tek kent

vardı.

Bulundukları bu mağaranın kapatılışını Wenda hatırlıyordu.

Büyükler koridorun boyunu ölçmüşler, orada kaç kişilik bir nüfusun barındığını hesaplamışlar, ısıtılması için gerekli enerji miktarım formülle bulduktan sonra, orayı karartmaya karar vermişlerdi. Pek fazla olmayan nüfus, merkeze daha yakın başka bir yere alınmış, ovaryumdaki gelecek seansın kotası da biraz düşürülmüştü.'

Wenda, R oi'nin sohbet düzeyindeki düşüncelerini oldukça yüzeysel buldu o gün. Zihnin çoğu daha derinlere dönmüş gibi bir hali vardı delikanlının.

"Korkuyor musun?" diye bir düşünce yöneltti Wenda ona.

"Buraya düşünmeye geldim diye mi?" Roi bir kararsızlık ge

çirdi, sonra, "evet, korkuyorum," diye karşılık verdi. "Irkın son şansı bu. Başaramazsam..."

"Kendin için korkuyor musun?"

Roi ona şaşkınlıkla baktı. Wenda'nın düşünce dizisi utançla titredi.

"Keşke senin yerine ben gidiyor olsaydım," dedi.

Roi, "Daha mı iyi başarırdın sence?" diye sordu.

"Yoo, hayır. Ama ben başaramadığım zaman... Yani dönemezsem, ırkın kaybı daha küçük olurdu."

"Irkın kaybı aynı olur," dedi Roi. "Sen de olsan, ben de olsam. Kaybedilecek şey, ırkın yaşama olanağı."

Irkın yaşama olanağı o sıra Wenda'mn zihninin çok arka planlarındaydı. İçini çekti. "Bu yolculuk fazla uzun."

"Ne kadar uzun?" diye gülümsedi Roi. "Biliyor musun?"

Wenda duraladı. Ona budala görünmek istemiyordu.

Kibirli bir tavırla, "Dedikodulara göre ta birinci düzeye kadarmış," dedi.

Wenda küçükken, ısıtılmış koridorlar kentin daha uzaklarına kadar açıkken, çocukluk merakıyla o da dolaşmıştı oraları. Bir gün kentten epey uzakta, soğuğu hissetmişti. Yokuş yukarı çıkan bir koridorun başındaydı. Yol kocaman bir tıkaçla tıkanmış gibiydi. Kapatılmıştı.

Sonradan öğrendiğine göre, o yokuşun üst başında Yetmiş-Dokuzuncu Düzey vardı. Onun üzerinde de Yetmiş-Sekizinci düzey. Böyle böyle gidiyordu.

"Birinci Düzey'i de aşacağım, Wenda."

"Ama Birinci Düzey'den sonra hiçbir şey yok ki!"

"Haklısın. Boşluk. Gezegenin katı yapısı orada sona eriyor."

"Ama boşluk içinde hiçbir şey olamaz, değil mi? Hava mı demek istiyorsun?"

"Hayır, boşluk demek istiyorum. Bomboş, vakum. Vakum nedir bilirsin, değil mi?"

"Evet. Ama vakumları pompayla boşaltmak, hava girmesin diye kontrol etmek gerek."

çirdi, sonra, "evet, korkuyorum," diye karşılık verdi. "Irkm son'

şansı bu. Başaramazsam..."

"Kendin için korkuyor musun?"

Roi ona şaşkınlıkla baktı. Wenda'nın düşünce dizisi utançla titredi.

"Keşke senin yerine ben gidiyor olsaydım," dedi.

Roi, "Daha mı iyi başarırdın sence?" diye sordu.

"Yoo, hayır. Ama ben başaramadığım zaman... Yani dönemezsem, ırkın kaybı daha küçük olurdu."

"Irkın kaybı aynı olur," dedi Roi. "Sen de olsan, ben de olsam. Kaybedilecek şey, ırkın yaşama olanağı."

Irkın yaşama olanağı o sıra Wenda'mn zihninin çok arka planlarındaydı. İçini çekti. "Bu yolculuk fazla uzun."

"Ne kadar uzun?" diye gülümsedi Roi. "Biliyor musun?"

Wenda duraladı. Ona budala görünmek istemiyordu.

Kibirli bir tavırla, "Dedikodulara göre ta birinci düzeye kadarmış," dedi.

Wenda küçükken, ısıtılmış koridorlar kentin daha uzaklarına kadar açıkken, çocukluk merakıyla o da dolaşmıştı oraları.

Bir gün kentten epey uzakta, soğuğu hissetmişti. Yokuş yukarı çıkan bir koridorun başındaydı. Yol kocaman bir tıkaçla tıkanmış gibiydi.

Kapatılmıştı.

Sonradan öğrendiğine göre, o yokuşun üst başında Yetmiş-Dokuzuncu Düzey vardı.

Onun üzerinde de Yet-

miş-Sekizinci düzey. Böyle böyle gidiyordu.

"Birinci Düzey'i de aşacağım, Wenda."

' Ama Birinci Düzey'den sonra hiçbir şey yok ki!"

"Haklısın. Boşluk. Gezegenin katı yapısı orada sona eriyor."

"Ama boşluk içinde hiçbir şey olamaz, değil mi? Hava mı demek istiyorsun?"

"Hayır, boşluk demek istiyorum. Bomboş, vakum. Vakum nedir bilirsin, değil mi?"

"Evet. Ama vakumları pompayla boşaltmak, hava girmesin diye kontrol etmek gerek."

"Bakım açısından öyle. Ama yine de, Birinci Düzey'in dışında her yana uzanan sınırsız bir vakum var."

Wenda bir süre düşündü. "Oraya hiç kimse gitmiş mi?" diye sordu.

"Elbette ki hayır. Ama kayıtlarımız var."

"Belki kayıtlar yanlıştır."

"Olamaz. Ne kadar yol alacağımı biliyor musun?"

Wenda'nın düşünce zincirinde olumsuzluk vurgulandı.

Roi, "Işık hızı ne kadardır, bilirsin herhalde," dedi.

"Tabii," diye cevap verdi Wenda. Evrende değişmezdi o. Bebekler bile bilirdi. "Saniyede, ışığın mağaranın başından sonuna gidip dönüşünün bin dokuz yüz elli dört katı."

"Tamam," dedi Roi. "Ama ışık eğer benim gideceğim yolu almaya kalkışsa on yıl sürerdi."

"Alay ediyorsun benimle," dedi Wenda. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Seni ne diye korkutayım?" Roi ayağa kalktı. "Artık burada yeterince oyalandım," dedi.

Altı kolundan biri bir an Wenda'nın koluna dostça dokundu. Wenda'nın içinden onu yakalamak, gitmesini engellemek gibi mantıksız bir istek yükseldi.

Korkuya kapıldı. Roi onun zihnini sohbet düzeyinin altlarına doğru yoklayabilir, anlayınca ondan uzaklaşabilir, bir daha asla konuşmayabilirdi. Ama sonra birden rahatladı. Roi normaldi. Kendisi gibi hasta değildi. Bir dostun zihnine, sohbet düzeyinden fazla sokulmayı akimdan bile geçirmezdi. Ne kadar tahrik edilirse edilsin!

Uzaklaşırken Wenda onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Kolları düzgün ve güçlü, manipülasyon dokuları bol ve duyarlı, optik benekleri herkesinkinden daha ışıklıydı.

*

Laura koltuğuna yerleşti. Ne kadar yumuşak, ne kadar rahat yapıyorlardı bu uçak koltuklarını. Uçakların içi ne kadar hoş, ne

"Bakım açısından öyle. Ama yine de, Birinci Düzey'in dışında her yana uzanan sınırsız bir vakum var."

Wenda bir süre düşündü. "Oraya hiç kimse gitmiş mi?" diye sordu.

"Elbette ki hayır. Ama kayıtlarımız var."

"Belki kayıtlar yanlıştır."

"Olamaz. Ne kadar yol alacağımı biliyor musun?"

Wenda'nm düşünce zincirinde olumsuzluk vurgulandı.

Roi, "Işık hızı ne kadardır, bilirsin herhalde," dedi.

"Tabii," diye cevap verdi Wenda. Evrende değişmezdi o. Bebekler bile bilirdi. "Saniyede, ışığın mağaranın başından sonuna gidip dönüşünün bin dokuz yüz elli dört katı."

"Tamam," dedi Roi. "Ama ışık eğer benim gideceğim yolu almaya kalkışsa on yıl sürerdi."

"Alay ediyorsun benimle," dedi Wenda. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Seni ne diye korkutayım?" Roi ayağa kalktı. "Artık burada yeterince oyalandım," decft.

Altı kolundan biri bir an Wenda'mn koluna dostça dokundu. Wenda'nm içinden onu yakalamak, gitmesini engellemek gibi mantıksız bir istek yükseldi.

Korkuya kapıldı. Roi onun zihnini sohbet düzeyinin altlarına doğru yoklayabilir, anlayınca ondan uzaklaşabilir, bir daha asla konuşmayabilirdi. Ama sonra birden rahatladı. Roi normaldi. Kendisi gibi hasta değildi. Bir dostun zihnine, sohbet düzeyinden fazla sokulmayı akimdan bile geçirmezdi. Ne kadar tahrik edilirse edilsin!

Uzaklaşırken Wenda onun ne kadar yakışıklı olduğunu dü

şündü. Kolları düzgün ve güçlü, manipülasyon dokuları bol ve duyarlı, optik benekleri herkesinkinden daha ışıklıydı.

*

Laura koltuğuna yerleşti. Ne kadar yumuşak, ne kadar rahat yapıyorlardı bu uçak koltuklarım. Uçakların içi ne kadar hoş, ne **99**

kadar güven verici yerlerdi! Dış kabuğun o kaskatı, gümüş rengi, insanlık dışı görünümünden nasıl da farklıydı!

Beşik Laura'nın koltuğunun hemen yanındaydı. Uzanıp battaniyenin kenarından o minik, kırış kırış kafa derisine baktı. Walter uyuyordu. Yüzü ifadesiz, yuvarlacık, gözkapakları yarım aylar gibi hareketsizdi.

Alnına iki tutam kumral saç sarkmıştı. Laura onu dikkatle yana çekti, şapkasının altına doğru soktu.

Neredeyse Walter'in mama saati gelecekti. İnşallah henüz böyle yabancı çevrelerden etkilenecek, yadırgayacak kadar büyümüş değildir, diye düşündü. Hostes çok anlayışlı davranıyordu. Mama biberonlarını bile buzdolabına kaldırmıştı. Uçak içinde buzdolabı! Bu da kimin aklına gelirdi?

Orta koridorun karşı tarafındaki koltuklarda oturanlar ona anlamlı anlamlı bakıyorlardı. Bir bahane bulabilseler, onunla konuşmaya hazır olduklarını belli ediyordu bu bakışlar. O bahaneyi de Laura bebeği beşikten kucağına aldığı zaman buldular.

Yabancılar arasında sohbet başlatan fırsatların en başında bebekler gelir zaten.

Karşı koltuktaki kadın tam beklenen sözleri söyledi. "Ne tatlı bir bebek! Kaç aylık?"

Laura o sırada Walter'in kundağını açmış, altını değiştiri-

yordu. Dudağına kısıtdığı çengelli iğnelerin arasından, "Haftaya dört aylık olacak," diyebildi.

Walter'in gözleri açıktı. Yabancı kadına gülücükler yolluyor, ıslak ağzını kocaman açıyordu. Altının değiştirilmesinden her zaman pek hoşlanırdı.

"George, şunun gülüşüne bak," dedi kadın.

Kocası da gülümsedi, şişman parmaklarını oynattı.

"Guuu, guuuu," dedi.

Walter hıçkırık tutuyormuş gibi güldü.

Kadın, "Adı nedir, canım?" diye sordu.

"Adı Walter Michael... Babasının adı da öyle."

Artık resmiyet barajı ortadan kalkmıştı. Laura karşıdaki bu insanların George ve Eleanor Ellis olduklarını, tatile çıkmış bu-

kadar güven verici yerlerdi! Dış kabuğun o kaskatı, gümüş rengi, insanlık dışı görünüm ünden nasıl da farklıydı!

Beşik Laura'nın koltuğunun hem en yanındaydı. U zanıp battaniyenin kenarından o minik, kırış kınş kafa derisine baktı.

W alter uyuyordu. Yüzü ifadesiz, yuvarlacık, gözkapaklan yarım aylar gibi hareketsizdi.

Alnına iki tutam kumral saç sarkmıştı. Laura onu dikkatle yana çekti, şapkasının altına doğru soktu.

Neredeyse W alter'in mama saati gelecekti. İnşallah henüz böyle yabancı çevrelerden etkilenecek, yadırgayacak kadar büyümüş değildir, diye düşündü. H ostes çok anlayışlı davranıyordu.

Mama biberonlarını bile buzdolabına kaldırmıştı. Uçak içinde buzdolabı! Bu da kimin aklına gelirdi?

O rta koridorun karşı tarafındaki koltuklarda oturanlar ona anlamlı anlamlı bakıyorlardı. Bir bahane bulabilseler, onunla konuşmaya hazır oldukiannı belli ediyordu bu bakışlar. O bahaneyi de Laura bebeği beşikten kucağına aldığı zaman buldular.

Yabancılar arasında sohbet başlatan fırsatların en başında bebekler gelir zaten.

Karşı koltuktaki kadın tam beklenen sözleri söyledi. "Ne tatlı bir bebek! Kaç aylık?"

Laura o sırada W alter'in kundağını açmış, altım değiştiriyordu. Dudağına kıstırdığı çengelli iğnelerin arasından, "Haftaya dört aylık olacak," diyebildi.

W alter'in gözleri açıktı. Y abana kadına gülücükler yolluyor, ıslak ağzmı kocaman açıyordu. Altının değiştirilmesinden her zaman pek hoşlanırdı.

"George, şunun gülüşüne bak," dedi kadın.

Kocası da gülümsedi, şişman parmaklarını oynattı.

"Guuu, guuuu," dedi.

W alter hıçkırık tutuyormuş gibi güldü.

Kadın, "Adı nedir, canım?" diye sordu.

''Adı W alter Michael... Babasının adı da öyle."

Artık resmiyet barajı ortadan kalkmıştı. Laura karşıdaki bu insanların George ve Eleanor Ellis oldukiannı, tatile çıkmış bu-100

lunduklarım, üç çocukları olduğunu, ikisinin kız, birinin erkek olduğunu, hepsinin de artık büyümüş olduklarını öğrendi. Kızların ikisi de evliydi. Birinin iki de çocuğu vardı.

Laura ince vüzünde mutlu bir ifadeyle dinliyordu. Walter

(büyüğü) ona sık sık, "Sana başlangıçta ilgi göstermemin nedeni; beni dinlemesini bilmendi," derdi.

Küçük Walter sabırsızlanıyordu. Laura onun kollarını açtı, gerilimin birazım hareketle boşaltabilmesini sağladı.

"Şişeyi ısıtabilir miydiniz acaba?" diye sordu hostese.

Israrlı, ama dostça havalı sorulara karşılık Laura, Walter'in şu sıra günde kaç kere mama aldığını, mamaya neler konduğunu, kundağının pişik yapıp yapmadığını bir bir anlattı.

"Umarım minik midesi bugün rahatsız olmaz," dedi kaygıyla. "Uçağın hareketinden yani."

Bayan Ellis, "Yok canım," dedi hemen. "Böyle şeylerden rahatsız olamayacak kadar küçük henüz. Hem bu büyük uçaklar harika doğrusu. Pencereden bakmasam havada olduğumuza inanamazdım. Sana da öyle gelmiyor mu George?"

Ama Bay Ellis pek açık sözlü, pek dobra bir adamdı. "Bu kadar küçük bir bebeği uçak yolculuğuna çıkarmanıza şaştım," dedi.

Bayan Ellis ona dönüp kaşlarını çattı.

Laura, Walter'i kendi omzuna yasladı, sırtını yavaşça okşadı. Bebek tam ağlayacakken vazgeçti, minik parmakları annesinin yumuşak, sarı saçlarını buldu, onları avuçlayıp eğlenmeye başladı.

Laura, "Onu babasına götürüyorum," diye açıklamada bulundu. "Walter oğlunu henüz hiç görmedi."

Bay Ellis daha afallamış göründü. Tam konuşacağı sırada Bayan Ellis atıldı. "Kocanız asker herhalde."

"Evet öyle."

Bay Ellis ağzını açıp sessizce bir 'Haaa' çekti, konuşmaktan vazgeçti.

Laura devam etti. "Davao dışında görevli. Nichols alanında beni karşılayacak."

lunduklarım, üç çocukları olduğunu, ikisinin kız, birinin erkek olduğunu, hepsinin de artık büyümüş olduklarını öğrendi. Kızların

ikisi de evliydi. Birinin iki de çocuğu vardı.

Laura ince yüzünde mutlu bir ifadeyle dinliyordu. Walter (büyüğü) ona, sık sık, "Sana başlangıçta ilgi göstermemin nedeni; beni dinlemesini bilmendi," derdi.

Küçük Walter sabırsızlanıyordu. Laura onun kollarını açtı, gerilimin birazım hareketle boşaltabilmesini sağladı.

"Şişeyi ısıtabilir miydiniz acaba?" diye sordu hostese.

Israrlı, ama dostça havalı sorulara karşılık Laura, Walter'in şu sıra günde kaç kere mama aldığını, mamaya neler konduğunu, kundağının pişik yapıp yapmadığını bir bir anlattı.

"Umarım minik midesi bugün rahatsız olmaz," dedi kaygıyla. "Uçağın hareketinden yani."

Bayan Ellis, "Yok canım," dedi hemen. "Böyle şeylerden rahatsız olamayacak kadar küçük henüz. Hem bu büyük uçaklar harika doğrusu. Pencereden bakmasam havada olduğumuza inanamazdım. Sana da öyld'gelmiyor mu George?"

Ama Bay Ellis pek açık sözlü, pek dobra bir adamdı. "Bu kadar küçük bir bebeği uçak yolculuğuna çıkarmanıza şaştım,"

dedi.

Bayan Ellis ona dönüp kaşlarını çattı.

Laura, Walter'i kendi omzuna yasladı, sırtını yavaşça okşadı. Bebek tam ağlayacakken vazgeçti, minik parmakları annesinin yumuşak, sarı saçlarını buldu, onları avuçlayıp eğlenmeye başladı.

Laura, "Onu babasına götürüyorum," diye açıklamada bulundu. "Walter oğlunu henüz hiç görmedi."

Bay Ellis daha afallamış göründü. Tam konuşacağı sırada Bayan Ellis atıldı. "Kocanız asker herhalde."

"Evet öyle."

Bay Ellis ağzını açıp sessizce bir 'Haaa’ çekti, konuşmaktan vazgeçti.

Laura devam etti. "Davao dışında görevli. Nichols alanında beni karşılayacak."

Daha hostes biberonu getirmeden, kocasının başçavuş olduğunu, dört yıldır askerde bulunduğunu, ama evliliklerinin henüz iki yıllık olduğunu, kocasının yakında terhis olacağını, sonra San Fransisco'ya dönmeden önce ikisinin uzun bir balayına çıkacaklarını da anlatıverdi.

O sırada biberon geldi. Laura, Walter'i kucağına alıp kolunun kıvrımına yatırdı, şişeyi ağzına doğru uzattı. Biberon dudakların arasından geçti, diş etleri onu yakaladı. Hafif balonlar şişenin dibine doğru yükselmeye başladı. Walter'in elleri ılık biberonu bulmaya çalışırken mavi gözleri annesine sabit bakışlarla baktı.

Laura minik Walter'i hafifçe kucaklayıp sıktı, anneliğin tüm ufak tefek zorluklarına rağmen yine de ne güzel bir duygu olduğunu düşündü.

*

Kuram, diye düşündü Gan. Hep kuram, hep kuram. Bir milyon yıl önce, ya da ondan daha önce yaşayan yüzey insanları evreni görebiliyordu. Onun temasını doğrudan hissedebiliyordu. Şimdiyse, kafalarının üzerinde sekiz yüz mil kalınlığında kayalarla, Irk ancak kullandıkları aygıtların titreyen iğnelerinden bilgi alıp fikir yürütebiliyordu.

Beyin hücrelerinin normal elektrik potansiyeline ek olarak bir de başka tür enerji yaydığı konusu da bir kuramdan ibaretti. Elektromanyetik olmayan, bu nedenle de ışığın o mıymıntı hızına mahkûm olmayan bir enerji. Yalnızca beynin en yüksek işlevleriyle ilişkili olan, bu nedenle ancak zekâ sahibi, mantıklı yaratıklarda bulunabilen tür bir enerji.

Böyle bir enerji alanının varlığını fark edip bilgiyi mağaraya getiren de yine titreyen bir iğne ucu olmuştu. Sonra diğer iğne uçları, o enerji alanının tam yönünü ve on ışık yılı ilerde olduğunu bildirmişti. Demek ki yüzeyde yaşayanlar en yakın yıldızı beş yüz ışık yılı ötede saptadıklarından bu yana, en azından bir yıldız yaklaşmış olmalıydı kendilerine. Yoksa kuram mı yanlıştı?

Daha hostes biberonu getirmeden, kocasının başçavuş öldü

ğünü, dört yıldır askerde bulunduğunu, ama evliliklerinin henüz iki yıllık olduğunu, kocasının yakında terhis olacağını, sonra San Fransisco'ya dönmeden önce ikisinin uzun bir balayma çıkacaklarını da anlatıverdi.

O sırada biberon geldi.' Laura, Walter'i kucağına alıp kolunun kıvrımına yatırdı, şişeyi ağzına doğru uzattı. Biberon dudakların arasından geçti, diş etleri onu yakaladı. Hafif balonlar şişenin dibine doğru yükselmeye başladı. Walter'in elleri ılık biberonu bulmaya çalışırken mavi gözleri annesine sabit bakışlarla baktı-

Laura minik Walter'i hafifçe kucaklayıp sıktı, anneliğin tüm ufak tefek zorluklarına rağmen yine de ne güzel bir duygu oldu

ğunu düşündü.

*.

Kuram, diye düşündü Gan. Hep kuram, hep kuram. Bir milyon yıl önce, ya da ondan daha önce yaşayan yüzey insanları evreni görebiliyordu. Onun temasını doğrudan hissedebiliyordu.

Şimdiyse, kafalarının üzerinde sekiz yüz mil kalınlığında kayalarla, Irk ancak kullandıkları aygıtların titreyen iğnelerinden bilgi alıp fikir yürütebiliyordu.

Beyin hücrelerinin normal elektrik potansiyeline ek olarak bir de başka tür enerji yaydığı konusu da bir kuramdan ibaretti.

Elektromanyetik olmayan, bu nedenle de ışığın o mıymıntı hızına mahkûm olmayan bir enerji. Yalnızca beynin en yüksek işlevleriyle

ilişkili olan, bu nedenle ancak zekâ sahibi, mantıklı yaratıklarda bulunabilen tür bir enerji.

Böyle bir enerji alanının varlığını fark edip bilgiyi mağaraya getiren de yine titreyen bir iğne ucu olmuştu. Sonra diğer iğne uçları, o enerji alanının tam yönünü ve on ışık yılı ilerde olduğunu bildirmişti. Demek ki yüzeyde yaşayanlar en yakın yıldızı beş

yüz ışık yılı ötede saptadıklarından bu yana, en azından bir yıldız yaklaşmış olmalıydı kendilerine. Yoksa kuram mı yanlıştı?

"Korkuyor musun?" Gan düşüncenin sohbet düzeyine habersiz sokuluverdi, Roi'nin zihni ani bir darbeyle sarsıldı.

"Büyük bir sorumluluk," dedi Roi.

Gan düşündü. "Sorumluluktan söz eden başkaları aslında." Nesillerden beri her gelen Başteknisyen alıcı istasyonda çalışmış durmuştu ama son adım nedense kendi zamanına rastlamıştı. Başkaları ne bilirdi sorumluluğun ne olduğunu?

Roi'ye, "Evet öyle," dedi. "Irkın yok olmasından pek rahatça söz ediyoruz. Ama hep başka bir zamanda olacağını, bizim ömür süremize sığmayacağını düşünüyoruz. Oysa öyle olacak... Anlıyor musun? Öyle olacak. Bugün yapacağımız iş tüm enerji rezervimizin üçte ikisini tüketmemize yol açacak. Yeniden denemek için yeterli enerjimiz kalmamış olacak. Bu neslin ömrünü bitirmesine yetecek kadar enerjimiz kalmamış olacak. Ama eğer sen emirleri yerine getirirsen onun önemi kalmaz. Her şeyi düşündük. Nesiller harcadık her şeyi düşünmek için."

"Bana söyleneni yapacağım," dedi Roi.

"Senin düşünce alanın uzaydan gelenlerinkiyle birleşecek. Her düşünce alanı bireyin karakterine uyar. Birbirine benzemesi çok küçük bir ihtimaldir. Beri yandan, uzaydaki düşünce alanları bizim tahminlerimize göre milyarları buluyor. Senin alanın da herhalde bunlar arasında bir tanesine uyum sağlayabilecektir. O zaman da, bizim Rezonizer açık olduğu sürece, rezonans sağlanacak demektir. İşin ilkelerini biliyor musun?"

"Evet efendim."

"O halde rezonans sırasında senin zihnin 'X' gezegeninde, düşünce alanı seninkine benzeyen bireyin beyninde olacağını da biliyorsun demektir. Bu kısım pek enerji tüketen bir süreç sayılmaz. Senin zihninle rezonans kurarken aynı zamanda Alıcı İstasyon'un kütlesini de yerleştireceğiz. Bu yolla maddenin nakli, en son bulgulardan biridir. Bunu uygulamak için Irk'ın yüzyılda kullanacağı enerjiyi harcamak zorunda kalacağız."

Gan, Alıcı İstasyon diye adlandırılan siyah bir kübü eline aldı, ona karanlık bakışlarla baktı. Daha üç nesil önce, böyle bir aygıtın ancak yirmi metreküplük bir kutuya sığdırılabileceğine,

"Korkuyor musun?" Gan düşüncenin sohbet düzeyine habersiz sokuluverdi, R oi'nin zihni ani bir darbeyle sarsıldı.

"Büyük bir sorumluluk," dedi Roi.

Gan düşündü. "Sorumluluktan söz eden başkaları aslında."

Nesillerden beri her gelen Başteknisyen alıcı istasyonda çalışmış

durmuştu ama son adım nedense kendi zamanına rastlamıştı.

Başkaları ne bilirdi sorumluluğun ne olduğunu?

•

Roi'ye, "Evet öyle," dedi. "Irkın yok olmasından pek rahatça söz ediyoruz. Ama hep başka bir zamanda olacağını, bizim ömür süremize sığmayacağını düşünüyoruz. Oysa öyle olacak... Anlıyor musun? Öyle olacak. Bugün yapacağımız iş tüm enerji rezervimizin üçte ikisini tüketmemize yol açacak. Yeniden denemek için yeterli enerjimiz kalmamış olacak. Bu neslin ömrünü bitirmesine yetecek kadar enerjimiz kalmamış olacak. Ama eğer sen emirleri yerine getirirsen onun önemi kalmaz. Her şeyi düşündük. Nesiller harcadık her şeyi düşünmek için."

"Bana söyleneni yapacağım," dedi Roi.

"Senin düşünce alanın uzaydan gelenlerinkiyle birleşecek.

Her düşünce alanı bireyin karakterine uyar. Birbirine benzemesi çok küçük bir ihtimaldir. Beri yandan, uzaydaki düşünce alanları bizim tahminlerimize göre milyarları buluyor. Senin alanın da herhalde bunlar arasında bir tanesine uyum sağlayabilecektir. O

zaman da, bizim Rezonizer açık olduğu sürece, rezonans sağlanacak demektir. İşin ilkelerini biliyor musun?"

"Evet efendim."

"O halde rezonans sırasında senin zihnin 'X ' gezegeninde, düşünce alanı seninkine benzeyen bireyin beyninde olacağını da biliyorsun demektir. Bu kısım pek enerji tüketen bir süreç sayılmaz. Senin zihninle rezonans kurarken aynı zamanda Alıcı İstasyon'uft kütlesini de yerleştireceğiz. Bu yolla maddenin nakli, en son bulgulardan biridir. Bunu uygulamak için Irk'm yüzyılda kullanacağı enerjiyi harcamak zorunda kalacağız."

Gan, Alıcı İstasyon diye adlandırılan siyah bir kübü eline aldı, ona karanlık bakışlarla baktı. Daha üç nesil önce, böyle bir aygıtın ancak yirmi metreküplük bir kutuya sığdırılabileceğine, **103**

daha küçük yapılamayacağına inanılıyordu. Oysa şimdi yapmışlardı. Boyu Gan'ın yumruğu kadardı.

Gan konuştu. "Zekâ sahibi bir beynin hücrelerindeki düşünce ancak belli başlı, bilinen biçimde olur. Tüm yaşayan yaratıklar, hangi gezegende gelişmiş olurlarsa olsunlar, protein temeline dayalı bir oksijen-su kimyasına sahip olmak zorundadırlar. Eğer dünyaları onların yaşamasına elverişliyse, bizim yaşamamıza da elverişli demektir."

Kuram, diye düşündü Gan zihninin daha derin düzeyinde. Hep kuram.

Sonra devam etti. "Ama tabii böyle bile olsa, kendini içinde bulacağın vücut, zihniyle, duygularıyla birlikte sana yabancı olamaz demek değildir. Bu yüzden Alıcı İstasyon'u harekete geçirmek için üç yöntem birden hazırladık. Eğer gireceğin vücudun gücü kuvveti yerindeyse, kübün herhangi bir yüzüne iki yüz elli kiloluk bir basınç uygulaman yeterli olacaktır. Eğer güçsüzsen, o zaman kübün şu noktasındaki delikten parmağım uzatıp içindeki düğmeye hafifçe bassan da olur. Hiç kolun, bacağın yoksa, ya da içine girdiğin vücut felçliyse, çaresizse, İstasyon'u yalnız zihinsel enerjiyle de harekete geçirebilirsin. İstasyon bir kere harekete

geçtikten sonra elimizde bir değil, iki referans noktası olacaktır. O zaman Irk artık 'X' gezegenine normal teleportasyon yoluyla nakledilebilir."

Roi, "O zaman elektromanyetik enerji kullanacağız demektir," dedi.

"Ne olmuş?"

"Naklolmamız on yıl sürecek."

"Zamanı hiç fark etmeyeceğiz."

"Bunu anlıyorum, efendim. Ama yine de İstasyon'un on yıl boyunca 'X' gezegeninde kalması gerekecektir. Ya bu arada ona bir şey olursa?"

"Onu da düşündük. Her şeyi düşündük. İstasyon bir kere aktive olduktan sonra bir yarı-kitle alanı yaratacak. Yerçekimine göre harekete geçecek. Normal maddelerin içinden kayarak geçebilecek. Karşısına çıkan sürekli ortam yeterli yoğunluğa ulaşıp

daha küçük yapılamayacağına inanılıyordu. Oysa şimdi yapmışlardı. Boyu Gân'm yumruğu kadardı.

Gan konuştu. "Zekâ sahibi bir beynin hücrelerindeki düşünce ancak belli başlı, bilinen biçimde olur. Tüm yaşayan yaratıklar, hangi gezegende gelişmiş olurlarsa olsunlar, protein temeline dayalı bir oksijen-su kimyasına sahip olmak zorundadırlar.

Eğer dünyaları onların yaşamasına elverişliyse, bizim yaşamamıza da elverişli demektir."

Kuram, diye düşündü Gan zihninin daha derin düzeyinde.

Hep kuram.

Sonra devam etti. "Ama tabii böyle bile olsa, kendini içinde bulacağın vücut, zihniyle, duygularıyla birlikte sana yabancı olamaz demek değildir. Bu yüzden Alıcı İstasyon'u harekete geçirmek için üç yöntem birden hazırladık. Eğer gireceğin vücudun gücü kuvveti

yerindeyse, kübün herhangi bir yüzüne iki yüz elli kiloluk bir basınç uygulaman yeterli olacaktır. Eğer güçsüzsen, o zaman kübün şu noktasındaki delikten parmağım uzatıp içindeki düğmeye hafifçe bassan da olur. Hiç kolun, bacağın yoksa, ya da içine girdiğin vücut felçliyse, çaresizse, İstasyon'u yalnız zihinsel enerjiyle de harekete geçirebilirsin. İstasyon bir kere harekete geçtikten sonra elimizde bir değil, iki referans noktası olacaktır.

O zaman Irk artık 'X ' gezegenine normal teleportasyon yoluyla nakledilebilir."

Roi, "O zaman elektromanyetik enerji kullanacağız demektir," dedi.

"Ne olmuş?"

"Naklolmamız on yıl sürecek."

"Zamanı hiç fark etmeyeceğiz."

"Bunu anlıyorum, efendim. Ama yine de İstasyon'un on yıl boyunca 'X ' gezegeninde kalması gerekecektir. Ya bu arada ona bir şey olursa?"

"Onu da düşündük. Her şeyi düşündük. İstasyon bir kere aktive olduktan sonra bir yan-kitle alanı yaratacak. Yerçekimine göre harekete geçecek. Normal maddelerin içinden kayarak ge

çebilecek. Karşısına çıkan sürekli ortam yeterli yoğunluğa ulaşıp **104**

da sürtünmeyle onu durduruncaya kadar yoluna devam edecek. Bu da ancak karşısına yedi, sekiz metre kalınlığında bir kaya çıktığı zaman olur. Ondan daha az yoğun maddeler kübü etkileyemez. Küp on yıl boyunca yerin sekiz metre altında kalıp bekleyecektir. O zaman geldiğinde, bir karşı alan onu tekrar yüzeye çıkaracaktır. O zaman da ırk birer birer oraya inecektir."

O zaman istasyonun harekete geçişini neden otomatik yapmıyoruz? Zaten her şeyi o kadar otomatik ki..."

"Sen işi enine boyuna düşünmüyorsun, Roi. Biz düşündük. 'X' Gezegeni'nin her noktası uygun olmayabilir. Gezegende yaşayanlar güçlü ve uygarlıkları da ileriyse, İstasyon'a ıssız bir yer bulmak zorunda kalabilirsin. Bir kent meydanının göbeğinde ortaya çıkmamız doğru olmaz. Ayrıca o noktaya yakın çevrenin başka bakımlardan da tehlikesiz olduğundan emin olman gerekir."

"Hangi başka bakımlardan, efendim?"

"Bilmiyorum. Yüzey kayıtlarının eski olanlarındaki pek çok şeyi artık anlayamıyoruz. Kayıtlarda açıklama yapılmıyor, çünkü o deyimleri herkesin zaten bildiği varsayılıyor. Ama biz yüzey yaşamından yaklaşık yüz bin nesilden beri uzak kaldığımızdan, şaşkınlıklara uğruyoruz. Teknisyenlerimiz yıldızların fiziksel yapısı konusunda bile anlaşmazlıklara düşüyorlar. Oysa o konu kayıtlarda sık sık adı geçen, tartışılan bir konu. Bunun yanında, fırtına ne demek, deprem, volkan, kasırga, dolu, heyelan, sel, yıldırım ve bu gibi sözcükler ne demek? Bunların hepsi apansız gelen tehlikelerin adı olarak geçiyor ama ne olduklarını bilmiyoruz. Onlara karşı nasıl korunabileceğimizi de bilmiyoruz. Sen gireceğin zihni kullanarak gerekenleri öğrenebilirsin, biz de ona göre tedbirlerimizi alırız."

"Ne kadar vaktim olacak, efendim?"

"Rezonizer on iki saatten fazla kesintisiz çalışamaz. Senin işini iki saatte bitirmeni tercih ederim. İstasyon aktive edildiği anda buraya otomatik olarak döneceksin. Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Roi.

Gan öne düştü, buzlu camdan bir dolabın yanına geldiler.

da sürtünmeyle onu durduruncaya kadar yoluna devam edecek.

Bu da ancak karşısına yedi, sekiz metre kalınlığında bir kaya çıktığı zaman olur. Ondan daha az yoğun maddeler kübü etkileyemez. Küp on yıl boyunca yerin sekiz metre altında kalıp bekleyecektir. O zaman geldiğinde, bir karşı alan onu tekrar yüzeye çıkaracaktır. O zaman da ırk birer birer oraya inecektir."

"O zaman İstasyonun harekete geçişini neden otomatik yapmıyoruz? Zaten her şeyi o kadar otomatik ki..."

"Sen işi enine boyuna düşünmüyorsun, Roi. Biz düşündük.

'X ’ Gezegeni’nin her noktası uygun olmayabilir. Gezegende ya

şayanlar ğüçlü ve uygarlıkları da ileriyse, İstasyon’a ıssız bir yer bulmak zorunda kalabilirsin. Bir kent meydanının göbeğinde ortaya çıkmamız doğru olmaz. Ayrıca o noktaya yakın çevrenin başka bakımlardan da tehlikesiz olduğundan emin olman gerekir."

"Hangi başka bakımlardan, efendim?"

"Bilmiyorum. Yüzey kayıtlarının eski olanlarındaki pek çok şeyi artık anlayamıyorum Kayıtlarda açıklama yapılmıyor, çünkü o deyimleri herkesin zaten bildiği varsayılıyor. Ama biz yüzey ya

şamından yaklaşık yüz bin nesilden beri uzak kaldığımızdan, şaşkınlıklara uğruyoruz. Teknisyenlerimiz yıldızların fiziksel yapısı konusunda bile anlaşmazlıklara düşüyorlar. Oysa o konu kayıtlarda sık sık adı geçen, tartışılan bir konu. Bunun yanında, fırtına ne demek, deprem, volkan, kasırga, dolu, heyelan, sel, yıldırım ve bu gibi sözcükler ne demek? Bunların hepsi apansız gelen tehlikelerin adı olarak geçiyor ama ne olduklarını bilmiyoruz.

Onlara karşı nasıl korunabileceğimizi de bilmiyoruz. Sen girece

ğin zihni kullanarak gerekenleri öğrenebilirsin, biz de ona göre tedbirlerimizi alırız."

"I^e kadar vaktim olacak, efendim?"

"Rezonizer on iki saatten fazla kesintisiz çalışamaz. Senin işini iki saatte bitirmeni tercih ederim. İstasyon aktive edildiği anda buraya otomatik olarak döneceksin. Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Roi.

Gan öne düştü, buzlu camdan bir dolabın yanma geldiler.

Roi girip oturdu, kollarını ve bacaklarını yerlerine yerleştirdi, bıçakları iyi teması sağlamak için cıvaya gömüldü.

"Ya kendimi ölmek üzere olan bir vücudun içinde bulursam?" diye sordu Roi.

Gan kontrol düğmelerini ayarlarken açıkladı. "Ölüme çok yakın bir insanın düşünce alanı çarpılmış olur. Seninki gibi normal bir düşünce alanıyla rezonans sağlayamaz."

"Ya o vücut kaza sonucu ölmek üzereyse?" diye tekrar sordu.

Gan, "Onu da düşündük," dedi. "Ama İstasyon'u zihinsel enerjiyle bile aktive etmeye vakit bulamaman hesaplara göre yirmi trilyonda bir olasılık oluyor. Tabii eğer yüzey tehlikeleri bizim sandığımızdan çok daha ölümcül değilse... Bir dakikan var."

Nedense Roi'un yola çıkmadan önceki son düşüncesi Wenda oldu.

*

Laura irkilerek uyandı. Ne olmuştu? Sanki iğne batmış gibi hissetmişti birden.

Öğleden sonra güneşi yüzüne düşüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Perdeyi indirirken bir yandan Walter'e bakmak üzere eğildi.

Onun gözlerini açık görünce birden şaşırdı. Uyanacağı saat değildi henüz. Laura kendi kolundaki saate baktı. Yoo, gerçekten bebeğin uyanacağı saat değildi. Mama zamanına da daha bir saat vardı. Bebeği sıkı ve katı programa sokmuyor, acıkıp ağladığı zaman besleme yolunu uyguluyordu. Ama Walter genellikle hep belli zamanlarda acıkırdı.

Laura burnunu kırıştırıp ona, "acıktın mı, canım?" dedi.

Walter hiç karşılık vermeyince Laura bozulur gibi oldu. Bebeğin gülümsemesini istiyordu. Hatta gülmesini, kollarını onun boynuna sarıp, "anneciğim," demesini istiyordu. İstiyordu ama, bebek henüz bunları yapacak kadar büyümemişti. Gülümseyebilirdi oysa.

Roi girip oturdu, kollarım ve bacaklarını yerlerine yerleştirdi, bı-s yıkları iyi teması sağlamak için cıvaya gömüldü.

"Ya kendimi ölmek üzere olan bir vücudun içinde bulursam?" diye sordu Roi.

Gan kontrol düğmelerini ayarlarken açıkladı. "Ölüme çok yakın bir insanın düşünce alanı çarpılmış olur. Seninki gibi normal bir düşünce alanıyla rezonans sağlayamaz."

"Ya o vücut kaza sonucu ölmek üzereyse?" diye tekrar sordu.

Gan, "Onu da düşündük," dedi. "Ama İstasyon'u zihinsel enerjiyle bileaktive etmeye vakit bulamaman hesaplara göre yirmi trilyonda bir olasılık oluyor. Tabii eğer yüzey tehlikeleri bizim sandığımızdan çok daha ölümcül değilse... Bir dakikan var."

Nedense Roi'un yola çıkmadan önceki son düşüncesi Wen-daoldu.

*

Laura irkilerek uyandı. Ne olmuştu? Sanki iğne batmış gibi hissetmişti birden.

Öğleden sonra güneşi yüzüne düşüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Perdeyi indirirken bir yandan Walter'e bakmak üzere eğildi.

Onun gözlerini açık görünce birden şaşırdı. Uyanacağı saat değildi henüz. Laura kendi kolundaki saate baktı. Yoo, gerçekten bebeğin uyanacağı saat değildi. Mama zamanına da daha bir saat vardı. Bebeği sıkı ve katı programa sokmuyor, acıkıp ağladı

ğı zaman besleme yolunu uyguluyordu. Ama Walter genellikle hep belli zamanlarda acıkırdı.

Laura burnunu kırıştırıp ona, "acıktın mı, canım?" dedi.

Walter hiç karşılık vermeyince Laura bozulur gibi oldu. Bebeğin gülümsemesini istiyordu. Hatta gülmesini, kollarını onun boynuna sarıp, "anneciğim," demesini istiyordu. İstiyordu ama, bebek henüz bunları yapacak kadar büyümemişti. Gülümseyebi-lirdi oysa.

Laura parmağım onun çenesine dayayıp gıdıkladı. "Guu, guu, guu," dedi. Böyle yaptığında hep gülümserdi Walter.

Ama bu sefer yalnızca gözlerini kırpıştırıp ona bakmakla yetindi.

"İnşallah hasta değildir," dedi Laura. Kaygılı gözlerle Bayan Ellis'e baktı.

Kadın elindeki dergiyi indirdi. "Bir şey mi oldu, yavrum?"

"Bilmiyorum. Walter öylece yatıp duruyor."

"Zavallı yavrucak. Yorulmuştur belki."

"Öyle olsa uyumaz mıydı?"

"Şu anda değişik bir çevre içinde. Belki ne oluyoruz diye merak ediyordur."

Kadın ayağa kalktı, Walter'in yüzüne yakından bakabilmek için Laura'nın üzerinden eğildi. "Olup biteni mi merak ettin, küçük yaramaz? Tabii ettin. Benim kendi beşiğim nerede, duvar kâğıdımdaki komik resimler nerede diyorsun içinden, değil mi?"

Ona oyun sesleri çıkardı.

Walter gözlerini annesinden ayırdı, Bayan Ellis'e ciddi bakışlarla baktı.

Bayan Ellis birden doğruldu. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı. Bir an elini başına götürdü. "Tanrım! Ne garip bir sancı," dedi.

Laura, "Aç mı sizce?" diye sordu.

Bayan Ellis'in yüzündeki sıkıntı ifadesi silindi. "Acıksa hemen belli ederdi," dedi. "Bir şeyi yok ama. Ben de üç çocuk büyüttüm, yavrum. Bu işi iyi bilirim."

"Hostese söyleyeyim de ikinci şişeyi ısıtsın."

"Eh, istiyorsan söyle bari..."

Hostes şişeyi getirdi. Laura, Walter'i beşiğinden aldı. Bir yandan, "Şişen geldi işte," diye mırıldandı. "Altını da değiştireyim, sonra da..."

Bebeğin başını kendi kıvrık dirseğinin oyuğuna yerleştirdi, yanağını çabucak öpmek üzere onun üzerine eğildi, sonra biberonu ağzına uzatırken onu daha sıkı kucakladı...

Walter avazı çıktığı kadar bağırdı!

Ağzı açıktı. Avuçları, parmaklarının tümü açık durumda,

Laura parmağım onun çenesine dayayıp gıdıkladı. "Guu, guu, guu," dedi. Böyle yaptığında hep gülümserdi Walter.

Ama bu sefer yalnızca gözlerini kırpıştırıp ona bakmakla yetindi.

"İnşallah hasta değildir," dedi Laura. Kaygılı gözlerle Bayan Ellis'e baktı.

Kadın elindeki dergiyi indirdi. "Bir şey mi oldu, yavrum?"

"Bilmiyorum. Walter öylece yatıp duruyor."

"Zavallı yavrucak. Yorulmuştur belki."

"Öyle olsa uyumaz mıydı?"

,

"Şu anda değişik bir çevre içinde. Belki ne oluyoruz diye merak ediyordur."

Kadın ayağa kalktı, Walter'in yüzüne yakından bakabilmek için Laura'nın üzerinden eğildi. "Olup biteni mi merak ettin, kü

çük yaramaz? Tabii ettin. Benim kendi beşiğim nerede, duvar kâğıdımdaki komik resimler nerede diyorsun içinden, değil mi?"

Ona oyun sesleri çıkardı.

Walter gözlerini annesinden ayırdı, Bayan Ellis'e ciddi bakışlarla baktı.

Bayan Ellis birden doğruldu. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

Bir an elini başına götürdü. "Tanrım! Ne garip bir sancı," dedi.

Laura, "Aç mı sizce?" diye sordu.

Bayan Ellis'in yüzündeki sıkıntı ifadesi silindi. "Açıksa hemen belli ederdi," dedi. "Bir şeyi yok ama. Ben de üç çocuk büyüttüm, yavrum. Bu işi iyi bilirim."

"Hostese söyleyeyim de ikinci şişeyi ısıtsın."

"Eh, istiyorsan söyle bari..."

Hostes şişeyi getirdi. Laura, Walter'i beşiğinden aldı. Bir yandan, "Şişen geldi işte," diye mırıldandı. "Altını da değiştireyim, sonra da..."

Bebeğin başını kendi kıvrık dirseğinin oyuğuna yerleştirdi, yanağını çabucak öpmek üzere onun üzerine eğildi, sonra biberonu ağzına uzatırken onu daha sıkı kucakladı...

Walter avazı çıktığı kadar bağırdı!

Ağzı açıktı. Avuçları, parmaklarının tümü açık durumda,

karşısındakini itiyordu. Tüm vücudu kaskatıydı. Durmadan bağırıyordu. Uçağın içi o çığlıklarla inledi.

Laura da bağırdı. Şişe elinden düştü, kırıldı, beyaz sütler yayıldı.

Bayan Ellis yerinden fırladı. Yarım düzine insan daha fırladı. Bay Ellis uyuklarken uyanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Ellis afallayarak.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Laura tir tir titriyordu. Walter'i sarsıyor, kendi omzuna yaslıyor, sırtını okşuyordu. "Bebeğim, bebeğim, ağlama. Ne oldu sana bebeğim?"

Hostes orta yoldan koşarak yaklaştı. Ayağının burnu, Laura'nın koltuğunun altında duran siyah küpe bir santim uzaklıkta durdu.

Walter bu arada kendini yerden yere atıyor, avazı çıktığı ka-

dar haykırmaya devam ediyordu.

*

Roi'nin zihni bir şokun etkisiyle sarsıldı. Bir an önce Gan'ın yanındaki cam hücrede, sandalyeye kayışlarla bağlı durumda otururken, aradan geçen zamanı hiç fark etmeksizin kendini garip, barbarca düşüncelerle dolu bir ortamda bulmuştu.

Zihnini tümüyle kapattı. Başlangıçta rezonansın etkisini artırmak için açık tutuyordu ama bu yabancı ortamın ilk teması...

Acı vermemişti, hayır. Başını mı döndürmüştü? Midesini mi bulandırmıştı? Yoo, o da doğru değildi. Bunu tanımlayacak bir kelime yoktu.

Zihni kapalı durumdayken kendini toparlamaya çalıştı, durumunu düşündü. Alıcı İstasyon'un temasını hissetti. Onunla zihinsel teması sağlamıştı. Neyse, o da gelmişti kendisiyle birlikte buraya. Bu iyiydi.

Zihnine girdiği vücudu bir an için bir kenara bıraktı. Ona aldırmadı. Onu daha sonraki operasyonda kullanacaktı. Şu an için kuşku uyandırmaması daha iyi olurdu.

Araştırdı. Rastgele bir zihni kolaçan etti, oradaki duyu ve

karşısındakini itiyordu. Tüm vücudu kaskatıydı. Durmadan bağırıyordu. Uçağın içi o çığlıklarla inledi.

Laura da bağırdı. Şişe elinden düştü, kırıldı, beyaz sütler yayıldı.

Bayan Ellis yerinden fırladı. Yarım düzine insan daha fırladı. Bay Ellis uyuklarken uyanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Ellis afallayarak.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Laura tir tir titriyordu. Walter'i sarsıyor, kendi omzuna yaslıyor, sırtını okşuyordu. "Bebeğim, bebeğim, ağlama. Ne oldu sana bebeğim?"

Hostes orta yoldan koşarak yaklaştı. Ayağının burnu, Laura'nm koltuğunun altında duran siyah küpe bir santim uzaklıkta durdu.

Walter bu arada kendini yerden yere atıyor, avazı çıktığı kadar haykırmaya devam ediyordu.

*

R oi'nin zihni bir şokun etkisiyle sarsıldı. Bir an önce Gan'ın yanındaki cam hücrede, sandalyeye kayışlarla bağlı durumda otururken, aradan geçen zamanı hiç fark etmeksizin kendini garip, barbarca düşüncelerle dolu bir ortamda bulmuştu.

Zihnini tümüyle kapattı. Başlangıçta rezonansın etkisini artırmak için açık tutuyordu ama bu yabancı ortamın ilk teması...

Acı vermemişti, hayır. Başım mı döndürmüştü? Midesini mi bulandırmıştı? Yoö, o da doğru değildi. Bunu tanımlayacak bir kelime yoktu.

Zihni kapalı durumdayken kendini toparlamaya çalıştı, durumunu düşündü. Alıcı İstasyon'un temasım hissetti. Onunla zihinsel teması sağlamıştı. Neyse, o da gelmişti kendisiyle birlikte buraya. Bu iyiydi.

Zihnine girdiği vücudu bir an için bir kenara bıraktı. Ona aldırmadı. Onu daha sonraki operasyonda kullanacaktı. Şu an için kuşku uyandırmaması daha iyi olurdu.

Araştırdı. Rastgele bir zihni kolaçan etti, oradaki duyu ve

izlenimlerin neler olduğuna baktı. Yaratık, elektromanyetik spektrumun bölümlerine ve havanın titreşimlerine karşı duyarlıydı. Tabii vücut temasına karşı da duyarlıydı. Lokalize olmuş kimyasal duyuları vardı...

Ama hepsi bu kadardı hemen hemen. Şaşkınlık içinde tekrar taradı Roi. Bu zihinde ne direkt kütle duyusu, ne elekt-

yar taradı Roi. Bu zihinde ne direkt kütle duyusu, ne elektro-potansiyel duyusu vardı. Evrenin ileri yorum olanaklarından hiçbirine sahip değildi bu zihin. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, zihinsel temas da yoktu. Kimseyle zihinsel temas yapmayı bilmiyordu bu yaratık.

Zihni tümüyle tek başına ve yalıtılmış durumdaydı.

O zaman birbirleriyle nasıl iletişim kuruyordu bunlar? Bir daha aradı. Çok karmaşık bir hava titreştirme sistemleri vardı.

Zekâları var mıydı? Yoksa kendisi sakat kafaya mı girmişti? Yoo, hepsi öyleydiler.

Çevredeki zihinleri birer birer hızla dolaştı, aralarında bir Teknisyen aradı. Ya da bu yetersiz beyinler arasında, bu yarım zekâlılar arasında Teknisyen'in karşılığı olarak ne varsa, onu aradı. Kendini taşıt sürücü diye değerlendiren bir zihin buldu. Oradan bir takım bilgiler Roi'ya doğru aktı. Şu anda bir hava taşıtının içindeydiler.

Demek bunlar zihin temasını bilmedikleri halde, kendilerine basit bir mekanik uygarlık kurmayı başarmışlardı. Yoksa bunlar gezegenin başka bir yerindeki gerçek zekâya sahip bireylerin elinde oyuncak olan varlıklar mıydı? Hayır... zihinleri hayır diyordu.

Teknisyenin zihnini yokladı. Yakın çevre nasıldı? Eskilerin çözemedikleri o kavramlardan korkmaya gerek var mıydı? Bu durum yoruma açıktı. Çevrede tehlikeler yok değildi. Havanın hareketleri. Isının değişmesi. Hava içinde düşen sular... Ya sıvı ya da katı halde. Elektrik boşalmalar. Bunların her biri için hava titreşim şifreleri vardı ama onlar bir anlam taşımıyordu. Bu tür olayların kendilerine verilen adlarla ilişkilerini kurduktan sonra onları kendi gezegeninde yüzey yaşamı sürmüş olanların taktığı isimlerle bağdaştırmak, tahmine dayanacaktı.

izlenimlerin neler olduğuna baktı. Yaratık, elektromanyetik spektrumun bölümlerine ve havanın titreşimlerine karşı duyarlıydı. Tabii vücut temasına karşı da duyarlıydı. Lokalize olmuş

kimyasal duyuları vardı...

Ama hepsi bu kadardı hemen hemen. Şaşkınlık içinde tekrar taradı Roi. Bu zihinde ne direkt kütle duyusu, ne elektro-potansiyel duyusu vardı. Evrenin ileri yorum olanaklarından hiçbirine sahip değildi bu zihin. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, zihinsel temas da yoktu. Kimseyle zihinsel temas yapmayı bilmiyordu bu yaratık.

Zihni tümüyle tek başına ve yalıtılmış durumdaydı.'

O zaman birbirleriyle nasıl iletişim kuruyordu bunlar? Bir daha aradı. Çok karmaşık bir hava titreştirme sistemleri vardı.

Zekâları var mıydı? Yoksa kendisi sakat kafaya mı girmişti?

Yoo, hepsi öyleydiler.

Çevredeki zihinleri birer birer hızla dolaştı, aralannda bir Teknisyen aradı. Ya da bu yetersiz beyinler arasında, bu yarım zekâlılar arasında Tek&isyen'in karşılığı olarak ne varsa, onu aradı. Kendini taşıt sürücü diye değerlendiren bir zihin buldu.

Oradan bir takım bilgiler R oi'ya doğru aktı. Şu anda bir hava ta

şıtının içindeydiler.

Demek bunlar zihin temasını bilmedikleri halde, kendilerine basit bir mekanik uygarlık kurmayı başarmışlardı. Yoksa bunlar gezegenin başka bir yerindeki gerçek zekâya sahip bireylerin elinde oyuncak olan varlıklar mıydı? Hayır... zihinleri hayır diyordu.

Teknisyenin zihnini yokladı. Yakın çevre nasıldı? Eskilerin çözemedikleri o kavramlardan korkmaya gerek var mıydı? Bu durum yoruma açıktı. Çevrede tehlikeler yok değildi. Havanın hareketleri. Isının değişmesi. Hava içinde düşen sular... Ya sıvı ya da katı halde. Elektrik boşalmalar. Bunlann her biri için hava titreşim şifreleri vardı ama onlar bir anlam taşımıyordu. Bu tür olayların kendilerine verilen adlarla ilişkilerini kurduktan sonra onları kendi gezegeninde yüzey

yaşamı sürmüş olanların taktığı isimlerle bağdaştırmak, tahmine dayanacaktı.

Neyse ziyanı yoktu. Şu anda tehlike var mıydı peki? Burada tehlike var mıydı? Korkmak, tedirgin olmak için bir sebep var mıydı?

Hayır! Teknisyenin zihni hayır diyordu.

Bu kadarı yeterdi. Tekrar girmiş olduğu vücudun zihnine döndü, bir an dinlendi, sonra o zihni dikkatle yokladı.

Boşluk!

Girdiği vücudun zihni bomboştu. Belli belirsiz bir sıcaklık duygusu vardı. Basit uyarıcılara karşı yönü karışık bir tepki gösterebiliyordu. O kadar.

Ölüyor muydu bu vücut? Zekâsız mıydı? Hasta mıydı? Boş beyinli miydi?

Hemen en yakınındaki zihne geçti, girdiği vücutla ilgili bir bilgi aradı ve buldu.

Girdiği vücut bu tür canlıların normal bir yavrusuydu.

Yavru! Bebek! Normal bir bebek! Hem de gelişmelerden bu derece uzak!

Bebeğin zihninin derinlerine girdi, ne var ne yoksa araştırmaya çalıştı. Beynin motor yörelerini aradı, onları bile zorlukla buldu. Tedbirli bir uyarıda bulunduğu zaman bebeğin uzantıları, kol ve bacakları saçma sapan hareketler yaptı. Roi daha yumuşak bir uyarıyı denedi, başaramadı.

İçinden öfkesinin yükseldiğini hissetti. Her şeyi düşündük demişlerdi bir de! Acaba zihinsel teması bilmeyen zekâları da düşünmüşler miydi? Henüz yumurtanın içindeymişcesine ham yavruların bulunacağını düşünmüşler miydi?

Bu durumda, girdiği vücudun yardımıyla Alıcı İstasyon'u aktive etmesine elbette ki olanak yoktu. Kaslar da, zihin de fazla zayıftı. Gan'ın saydığı üç yöntemin hiçbirini uygulayabilecek durumda değildi.

Kendini zorlayarak düşündü. Belli ki bebeğin beyin hücrelerini kullanarak bir maddeye etkili enerji yöneltmesine olanak yoktu. Ama ya dolaylı olarak, bir yetişkinin beyninden geçirip yöneltirse? Direkt fiziksel etki çok küçük olacaktı. Yalnızca uygun birkaç adenosin trifosfat ve asetilkolin molekülünün berta-

Neyse ziyanı yoktu. Şu anda tehlike var mıydı peki? Burada«'

tehlike var mıydı? Korkmak, tedirgin olmak için bir sebep var •

mıydı?

Hayır! Teknisyenin zihni hayır diyordu.

Bu kadaıî yeterdi. Tekrar girmiş olduğu vücudun zihnine döndü, bir an dinlendi, sonra o zihni dikkatle yokladı.

Boşluk!

Girdiği vücudun zihni bomboştu. Belli belirsiz bir sıcaklık duygusu vardı. Basit uyarıcılara karşı yönü karışık bir tepki gösterebiliyordu. O kadar.

Ölüyor muydu bu vücut? Zekâsız mıydı? Hasta mıydı? Boş

beyinli miydi?

Hemen en yakınındaki zihne geçti, girdiği vücutla ilgili bir bilgi aradı ve buldu.

Girdiği vücut bü tür canlıların normal bir yavrusuydu.

Yavru! Bebek! Normal bir bebek! Hem de gelişmelerden bu derece uzak!

Bebeğin zihninin derinlerine girdi, ne var ne yoksa araştırmaya çalıştı. Beynin motor yörelerini aradı, onları bile zorlukla buldu. Tedbirli bir uyarıda bulunduğu zaman bebeğin uzantıları, kol ve bacakları saçma sapan hareketler yaptı. Roi daha yumu

şak bir uyarıyı denedi, başaramadı.

İçinden öfkesinin yükseldiğini hissetti. Her şeyi düşündük demişlerdi bir de! Acaba zihinsel teması bilmeyen zekâları da düşünmüşler miydi? Henüz yumurtanın içindeymişçesine ham yavruların bulunacağını düşünmüşler miydi?

Bu durumda, girdiği vücudun yardımıyla Alıcı İstasyon'u aktive etmesine elbette ki olanak yoktu. Kaslar da, zihin de fazla zayıftı. Gan'ın saydığı üç yöntemin hiçbirini uygulayabilecek durumda değildi.

Kendini zorlayarak düşündü. Belli ki bebeğin beyin hücrelerini kullanarak bir maddeye etkili enerji yöneltmesine olanak yoktu. Ama ya dolaylı olarak, bir yetişkinin beyninden geçirip yöneltirse? Direkt fiziksel etki çok küçük olacaktı. Yalnızca uygun birkaç adenosin trifosfat ve asetilkolin molekülünün berta

raf edilmesi yeterdi. Ondan sonra yaratık kendi başına hareket edecekti.

Bunu yapmaktan çekindi. Başaramamaktan korkuyordu. Korktuğu için kendi kendine kızdı. En yakındaki zihne bir kere daha girdi. Bu bir kadındı. Ötekilerde gördüğü geçici kapanıklık durumu onda da vardı. Bu Roi'u şaşırtmadı. Bunlar kadar ilkel zihinler elbette zaman zaman dinlenmek zorundaydılar.

Önündeki zihni taradı, uyarıya cevap verecek kısımları yokladı. Bir tane seçti, o noktaya bastırdı. Bilinçli yöreler, anında canlanıverdi. Duyu etkileri içeriye doldu, düşünce düzeyi hızla yükseldi.

Güzel!

Ama yine de yeterli değildi. Yalnızca bir dürtü verebilmişti beyne. Çimdiklemiş gibi. O yaratığa istediği hareketi yaptırmaya bu yetmezdi.

Kendi içine doluşan duygularla kıpırdandı. Bu duygular az önce hareketlendirdiği beyinden geliyordu ve tabii ki Roi'un kendisine değil, girdiği vücuda, yani bebeğe yönelikti. Yine de bu duyguların ilkelliği Roi'un canını sıktı, kendi zihnini tekrar kapattı, istemediği sıcaklığın duygularım sarmasından kendini korumaya çalıştı.

İkinci bir zihin bebeğin zihninin çevresindeydi. Roi şu anda madde halinde olsa, ya da bebeğin vücudunu istediği gibi kullanabilse, vururdu o karşısındakine.

Neydi bu böyle? İzin vermeyecekler miydi işini görmesine, ne yapacağını düşünmesine?

İkinci zihne hızla yöneldi, rahatsızlık veren noktalara bastı, o zihin uzaklaştı.

Roi memnun oldu. Bu seferki o kadar basit, tanımsız bir uyarı değildi. Ama iyi sonuç doğurmuştu. Zihinsel atmosferini de temizlemeyi başarmıştı.

Taşıtı kullanan teknisyenin zihnine döndü. Üzerinden geçmekte oldukları alanla ilgili ayrıntıları o bildirdi herhalde.

Su! zihninden bu konudaki verileri bulmaya çalıştı.

Su! Yine su!

raf edilmesi yeterdi. Ondan sonra yaratık kendi başına hareket edecekti.

Bunu yapmaktan çekindi. Başaramamaktan korkuyordu.

Korktuğu için kendi kendine kızdı. En yakındaki zihne bir kere daha girdi. Bu bir kadındı. Ötekilerde gördüğü geçici kapanıklık durumu onda da vardı. Bu Roi'u şaşırtmadı. Bunlar kadar ilkel zihinler elbette zaman zaman dinlenmek zorundaydılar.

Önündeki zihni taradı, uyarıya cevap verecek kısımları yokladı. Bir tane seçti, o noktaya bastırdı. Bilinçli yöreler, anında canlanıverdi. Duyu etkileri içeriye doldu, düşünce düzeyi hızla yükseldi.

Güzel!

Ama yine de yeterli değildi. Yalnızca bir dürtü verebilmişti beyne. Çimdiklemiş gibi. O yaratığa istediği hareketi yaptırmaya bu yetmezdi.

Kendi içine doluşan duygularla kıpırdandı. Bu duygular az önce hareketlendirdiği beyinden geliyordu ve tabii ki Roi'u.n

-kendisine değil, girdiğkvücuda, yani bebeğe yönelikti. Yine de bu duyguların ilkelliği Roi'un canını sıktı, kendi zihnini tekrar kapattı, istemediği sıcaklığın duygularım sarmasından kendini korumaya çalıştı.

İkinci bir zihin bebeğin zihninin çevresirideydi. Roi şu anda madde halinde olsa, ya da bebeğin vücudunu istediği gibi kulla-nabilse, vururdu 0 karşısındakine.

Neydi bu böyle? İzin vermeyecekler miydi işini görmesine, ne yapacağını düşünmesine?

İkinci zihne hızla yöneldi, rahatsızlık veren noktalara bastı, o zihin uzaklaştı.

Roi memnun oldu. Bu seferki o kadar basit, tanımsız bir uyarı" değildi. Ama iyi sonuç doğurmuştu. Zihinsel atmosferini de temizlemeyi başarmıştı.

Taşıtı kullanan teknisyenin zihnine döndü. Üzerinden geçmekte oldukları alanla ilgili ayrıntıları o bildirdi herhalde.

Su! zihninden bu konudaki verileri bulmaya çalıştı.

Su! Yine su!

Okyanus kelimesi buradaki anlama uyuyordu. Eski, geleneksel bir kelimeydi. "Okyanus" Bunca suyun var olabileceğine kim inanırdı?

Ama burası okyanussa, "ada" kelimesi de önemli olmalıydı. Tüm zihnini coğrafi bilgi almak üzere harekete geçirdi. Okyanusun içinde benek gibi kara parçaları vardı ama Roi bunlardan birinin tam yerini bilmek zo...

Birden bir şaşkınlık duydu. İçinde bulunduğu bebek havaya kaldırılıyor, yanındaki kadının vücuduna yakın olarak tutuluyordu.

Roi'un zihni o sırada başka konularla meşgul olduğundan açık ve savunmasız durumdaydı. Kadının duyguları olanca gücüyle onun zihnine doldu.

Roi çok rahatsız oldu. Düşüncelerini bulanıklaştıran hayvansal sevgilerden kurtulabilmek için bebeğin beyin hücrelerine bastırıverdi.

Bunu fazla çabuk, fazla enerjik biçimde yaptı. Bebeğin beyni acıyla doldu, çevredeki zihinler bir anda ortalığa yayılan hava titreşimlerinden etkilendiler, tepki gösterdiler.

Roi çaresizlik içinde, bebeğin acısını örtbas etmeye çalıştı, ama onu daha da fazla uyarmış oldu.

Bebeğin acıyla bulutlanmış beyin dokusu arasından, zihnini tekrar yokladı, temasın kaçmaması için çaba gösterdi.

Birden bilinci buz gibi oldu. Eline geçecek en iyi fırsat yaklaşıyordu. Belki yirmi dakika içinde gelecekti. Ondan sonra başka adalar, başka fırsatlar da vardı ama onlar bunun kadar uygun değildi. Roi yine de, içinde bulunduğu bebeğin zihni böyle bir keşmekeş içindeyken bir başkasını harekete itecek etkileri yöneltmeye çalışmak istemiyordu.

Kendini rahat bıraktı, zihnini kapadı, bebeğin yalnızca omurilik hücreleriyle ilişkisini sürdürerek bekledi.

Dakikalar geçti, Roi çok yavaş biçimde beyinle tekrar bağlantı kurdu.

Artık beş dakika kalmıştı. Kendine çevredeki birini seçti.

*

Okyanus kelimesi buradaki anlama uyuyordu. Eski, gele-«

neksel bir kelimeydi. "Okyanus" Bunca Suyun var olabileceğine kim inanırdı?

Ama burası okyanussa, "ada” kelimesi de önemli olmalıydı.

Tüm zihnini coğrafi bilgi almak üzere harekete geçirdi. Okyanusun içinde benek gibi kara parçalan vardı ama Roi bunlardan birinin tam yerini bilmek zo... '

Birden bir şaşkınlık duydu. İçinde bulunduğu bebek havaya kaldırılıyor, yanındaki kadının vücuduna yakın olarak tutuluyordu.

Roi’un zihni o sırada başka konularla meşgul olduğundan açık ve savunmasız durumdaydı. Kadının duyguları olanca gücüyle onun zihnine doldu.

Roi çok rahatsız oldu. Düşüncelerini bulanıklaştıran hayvansal sevgilerden kurtulabilmek için bebeğin beyin hücrelerine bastınverdi.

Bunu fazla çabuk, fazla enerjik biçimde yaptı. Bebeğin beyni acıyla doldu, çevredeki zihinler bir anda ortalığa yayılan hava titreşimlerinden etkilendiler, tepki gösterdiler.

Roi çaresizlik içinde, bebeğiiı acısını örtbas etmeye çalıştı, ama onu daha da fazla uyarmış oldu.

Bebeğin acıyla bulutlanmış beyin dokusu arasından, zihnini tekrâr yokladı, temasın kaçmaması için çaba gösterdi.

Birden bilinci buz gibi oldu. Eline geçecek en iyi fırsat yaklaşıyordu. Belki yirmi dakika içinde gelecekti. Ondan sonra başka adalar, başka fırsatlar da vardı ama onlar bunun kadar uygun değildi. Roi yine de, içinde bulunduğu bebeğin zihni böyle bir keşmekeş içindeyken bir başkasını harekete itecek etkileri yöneltmeye çalışmak istemiyordu.

Kendini rahat bıraktı, zihnini kapadı, bebeğin yalnızca omurilik hücreleriyle ilişkisini sürdürerek bekledi.

Dakikalar geçti, Roi çok yavaş biçimde beyinle tekrar bağlantı kurdu.

Artık beş dakika kalmıştı. Kendine çevredeki birini seçti.

Hostes, "Galiba biraz iyileşiyor," dedi. "Zavallı yavrucak!"

Laura gözyaşları içinde, "Hiç böyle yapmamıştı!" diye direndi.

Hostes, "Belki karnı ağrımıştır," dedi.

Bayan Ellis, "Belki de fazla sıcaklandı," diye yeni bir fikir attı ortaya.

"Belki," dedi hostes. "Burası epey sıcak."

Battaniyeyi açtı, geceliği kaldırdı, bebeğin inip kalkan pembe gömleğini açtı. Walter hâlâ sızlanıyordu.

Hostes, "Altını ben değiştireyim mi size?" diye sordu. "Pek ıslatmış."

"Lütfen yapar mısınız?"

Yakındaki yolcuların çoğu tekrar yerlerine oturmuşlardı. Uzaktakiler de başlarını çevirip bakmaktan vazgeçmişlerdi artık.

Bay Ellis karısıyla birlikte uçağın koltukları arasındaki orta yolda duruyordu. Birden, "Hey, şuraya bakın," dedi.

Laura ile hostes ona bakamayacak kadar meşguldüler. Bayan Ellis de, huyu öyle olduğu için aldırış etmedi.

Bay Ellis buna alışkındı. Zaten o sözü usuldendir diye söylemişti. Yere eğildi, koltuğun altındaki kutuyu çekmeye çalıştı.

Bayan Ellis sabırsız bakışlarla ona baktı. "Öff, George, başkalarının eşyalarını öyle çekip durma. Ayak altında zorluk yaratıyorsun."

Bay Ellis aklı karışmış gibi doğruldu.

Gözleri hâlâ kırmızı ve yaşlı olan Laura, "Benim değil o," dedi. "Koltuğun altında olduğunu bile bilmiyordum."

Hostes bakışlarını sızlanan bebekten ayırıp, "Nedir o?" diye sordu.

Bay Ellis, "Bir kutu," diye omuz silkti.

Karısı, "Sen ne yapacaksın onu, Tanrı aşkına?" dedi.

Bay Ellis bir sebep aradı. Ne yapacaktı gerçekten bu kutuyu? Mırıldandı. "Merak ettim," dedi.

Hostes o sırada, "İşte, bebek artık temiz ve kuru," diye açıklamada bulundu. "İki dakikaya kadar herhalde yine eskisi gibi mutlu olur. Öyle değil mi, minik bebek?"

Hostes, "Galiba biraz iyileşiyor," dedi. "Zavallı yavrucak!"

Laura gözyaşları içinde, "Hiç böyle yapmamıştı!" diye diren-

" di.

Hostes, "Belki karnı ağrımıştır," dedi.

Bayan Ellis, "Belki de fazla sıcaklandı," diye yeni bir fikir attı ortaya.

"Belki," dedi hostes. "Burası epey sıcak."

Battaniyeyi açtı, geceliği kaldırdı, bebeğin inip kalkan pembe gömleğini açtı. Walter hâlâ sızlanıyordu.

Hostes, "Altını ben değiştireyim mi size?" diye sordu. "Pek ıslatmış."

"Lütfen yapar mısınız?"

Yakındaki yolcuların çoğu tekrar yerlerine oturmuşlardı.

Uzaktakiler de başlarım çevirip bakmaktan vazgeçmişlerdi artik.

Bay Ellis karısıyla birlikte uçağın koltuklan arasındaki orta yolda duruyordu. Birden, "Hey, şuraya bakın," dedi.

Laura ile hostes ona bakamayacak kadar meşguldüler. Bayan Ellis de, huyu öyle oMuğu için aldırış etmedi.

Bay Ellis buna alışkındı. Zaten o sözü usuldendir diye söylemişti. Yere eğildi, koltuğun altındaki kutuyu çekmeye çalıştı.

Bayan Ellis sabırsız bakışlarla ona baktı. "Öff, George, başkalarının eşyalarım öyle çekip durma. Ayak altında zorluk yaratıyorsun."

Bay Ellis aklı karışmış gibi doğruldu.

Gözleri hâlâ kırmızı ve yaşlı olan Laura, "Benim değil o,"

dedi. "Koltuğun altında olduğunu bile bilmiyordum."

Hostes bakışlarını sızlanan bebekten ayırıp, "Nedir o?" diye sordu.

Bay Ellis, "Bir kutu," diye omuz silkti.

Kârısı, "Sen ne yapacaksın onu, Tanrı aşkına?" dedi.

Bay Ellis bir sebep aradı. Ne yapacaktı gerçekten bu kutuyu? Mırıldandı. "Merak ettim," dedi.

Hostes o sırada, "İşte, bebek artık temiz ve kuru," diye açıklamada bulundu. "İki dakikaya kadar herhalde yine eskisi gibi mutlu olur. Öyle değil mi, minik bebek?"

Ama minik bebek hâlâ hıçkırıyordu. Şişe tekrar kendisine doğru uzandığında başını yana çevirdi.

Hostes, "Biraz ısıtayım mamayı," dedi.

Şişeyi alıp arka tarafa doğru ilerledi.

Bay Ellis bir karara vardı. Kutuyu yerden kaldırdı, oturduğu koltuğun kol yerine koydu. Karısının kaşlarını çatmasına aldırış etmedi.

"Bir şey yapacak değilim," dedi. "Yalnızca bakıyorum. Neden yapılmış bu acaba?"

Parmak eklemleriyle kutuya vurdu. Diğer yolcular ilgilenmiyorlardı. Ne Bay Ellis'e, ne de kutuya bakıyorlardı. Sanki bir kuvvet, o konuya olan ilgilerini bir düğme çevirerek kapatmıştı. Bayan Ellis bile Laura ile sohbete dalmış olduğundan, ona arkasını dönmüştü.

Bay Ellis kutuyu eline alıp eğdi, altındaki deliği buldu. Bir deliği olması gerektiğini biliyordu zaten. Parmağını sokacak kadar genişti delik. Ama tabii bu garip kutuya parmağını sokmak istemesi için hiçbir neden yoktu.

Dikkatle uzandı. Deliğin dibinde siyah bir düğme vardı. Ona basma özlemi duyuyordu. Bastı.

Kutu titredi, birden elinin altına kaydı, koltuğun kolunun içinden geçti.

Bay Ellis'in bakışları onun yer döşemeleri arasından geçişini de izledi, sonra yerlerin eskisi gibi dümdüz görünüşüne baktı.

Ellerini yavaşça açtı, avuçlarına baktı. Sonra yere diz çöktü, yer döşemelerini yokladı.

Hostes elinde şişeyle dönerken terbiyeli bir sesle, "Bir şey mi kaybettiniz, efendim?" diye sordu.

Bayan Ellis aşağıya baktı, "George" dedi.

Bay Ellis doğruldu. Yüzü kızarmış, aklı karışmıştı. "Kutu..." diye kekeledi. "Kaydı ve aşağıya gitti..."

Hostes, "Ne kutusu efendim?" diye sordu.

Laura, "Şişeyi alabilir miyim lütfen?" diye atıldı. "Ağlaması kesildi."

"Elbette, buyurun."

Ama minik bebek hâlâ hıçkırıyordu. Şişe tekrar kendisine doğru uzandığında başını yana çevirdi.

Hostes, "Biraz ısıtayışı mamayı," dedi.

Şişeyi alıp arka tarafa doğru ilerledi.

Bay Ellis bir karara vardı. Kutuyu yerden kaldırdı, oturduğu koltuğun kol yerine koydu.'JKansının kaşlarım çatmasına aldırış

etmedi.

"Bir şey yapacak değilim," dedi. "Yalnızca bakıyorum. Neden yapılmış bu acaba?"

Parmak eklemleriyle kutuya vurdu. Diğer yolcular ilgilenmiyorlardı. Ne Bay Ellis'e, ne de kutuya bakıyorlardı. Sanki bir kuvvet, o konuya olan ilgilerini bir düğme çevirerek kapatmıştı.

Bayan Ellis bile Laura ile sohbete dalmış olduğundan, ona arka sını dönmüştü.

Bay Ellis kutuyu eline alıp eğdi, altındaki deliği buldu. Bir deliği olması gerektiğini biliyordu zaten. Parmağını sokacak kadar genişti delik. Ama tabii bu garip kutuya parmağını sokmak istemesi için hiçbir neden yoktu.

Dikkatle uzandı. Deliğin dibinde siyah bir düğme vardı.

Ona basma özlemi duyuyordu. Bastı.

Kutu titredi, birden elinin altına kaydı, koltuğun kolunun içinden geçti.

Bay Ellis’in bakışları onun yer döşemeleri arasından geçişini de izledi, sonra yerlerin eskisi gibi dümdüz görünüşüne baktı.

Ellerini yavaşça açtı, avuçlarına baktı. Sonra yere diz çöktü, yer döşemelerini yokladı.

Hostes elinde şişeyle dönerken terbiyeli bir sesle, "Bir şey mi kaybettiniz, efendim?" diye sordu.

Bayan Ellis aşağıya baktı, "George" dedi.

Bay Ellis doğruldu. Yüzü kızarmış, aklı karışmıştı. "Kutu..."

diye kekeledi. "Kaydı ve aşağıya gitti..."

Hostes, "Ne kutusu efendim?" diye sordu.

, Laura, "Şişeyi alabilir miyim lütfen?" diye atıldı. "Ağlaması kesildi."

"Elbette, buyurun."

Walter ağzını hevesle açtı, memeyi aldı. Hava kabarcıkları şişenin içinde yükselmeye başladı, bebekten yutma sesleri geldi.

Laura sevinçle başını kaldırdı. "Şimdi daha iyi galiba. Teşekkür ederim, hostes. Size de teşekkür ederim, Bayan Ellis. Bir an sanki benim kendi bebeğim değilmiş gibi bir duyguya kapıldım."

"Artık iyileşir," dedi Bayan Ellis, "Belki biraz uçak tutmuştur. Otur yerine, George."

Hostes, "Bana ihtiyacınız olursa çağırın." dedi.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Laura.

Bay Ellis, "Kutu..." dedi, sonra sustu.

Ne kutusu? Kutu falan hatırlamıyordu.

Ama uçaktaki zihinlerden bir tanesi o kutunun rüzgârdan ve hava direnişinden etkilenmeksizin bir parabol çizerek aşağıya inişini izleyebilmekteydi.

inişini izleyebilmekteydi.

Ta aşağıda bekleyen hedef, adanın üzerindeki eski ve yıkık bir hava pistiydi. Savaş zamanında burada askeri kışlalar ve havaalanı vardı. Şimdi kışlalar yıkılmış, iniş pisti gözden kaybolmak üzere olan çarpık çurpuk bir çizgi haline gelmişti. Ada boştu.

Kutu bir palmiyenin yapraklarına çarptı, hiç tedirgin olmadı. Gövdenin içinden geçti, toprağı buldu. Sonra gezegenin içine doğru, hiçbir zerre toz kaldırmaksızın gömüldü.

Toprağın içine sekiz metre kadar indiği zaman kutu durağan durumuna geçti ve hareketsiz kaldı. Bir anda yanındaki kayanın atomlarıyla karıştı, ama biçimi hâlâ belli olmaya devam etti.

Hepsi bu kadardı. Gece oldu, sonra gündüz oldu, yağmurlar yağdı, rüzgârlar esti, Büyük Okyanus'un dalgaları beyaz kayalarla dolu kıyıları dövdü, ama başka hiçbir şey olmadı.

Olmayacaktı da. On yıl boyunca.

*

"İşi başardığının haberini yayınladık," dedi Gan. "Bence artık dinlenmen gerek."

Roi, "Dinlenmek mi?" diye sordu. "Şimdi mi? Tam güçlü zi-

Walter ağzını hevesle açtı, memeyi aldı. Hava kabarcıkları şişenin içinde yükselmeye başladı, bebekten yutma sesleri geldi.

Laura sevinçle başım kaldırdı. "Şimdi daha iyi galiba. Teşekkür ederim, hostes. Size de teşekkür ederim, Bayan Ellis, Bir an sanki benim kendi bebeğim değilmiş gibi bir duyguya kapıldım."

"Artık iyileşir," dedi Bayan Ellis, "Belki biraz uçak tutmuştur. Otur yerine, George."

Hostes, "Bana ihtiyacınız olursa çağırın. " dedi.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Laura.

Bay Ellis, "Kutu..." dedi, sonra sustu.

Ne kutusu? Kutu falan hatırlamıyordu.

Ama uçaktaki zihinlerden bir tanesi o kutunun rüzgârdan ve hava direnişinden etkilenmeksizin bir parabol çizerek aşağıya inişini izleyebilmekteydi.

Ta aşağıda bekleyen hedef, adanın üzerindeki eski ve yıkık (jir hava pistiydi. Savaş zamanında burada askeri kışlalar ve havaalanı vardı. Şimdi kışlalar yıkılmış, iniş pisti gözden kaybolmak üzere ***olan*** çarpık çurpuk bir çizgi haline gelmişti. Ada boştu.

Kutu bir palmiyenin yapraklarına çarptı, hiç tedirgin olmadı. Gövdenin içinden geçti, toprağı buldu. Sonra gezegenin içine doğru, hiçbir zerre toz kaldırmaksızm gömüldü.

Toprağın içine sekiz metre kadar indiği zaman kutu dura

ğan durumuna geçti ve hareketsiz kaldı. Bir anda yanındaki kayanın atomlarıyla karıştı, ama biçimi hâlâ belli olmaya devam etti.

Hepsi bu kadardı. Gece oldu, sonra gündüz oldu, yağmurlar yağdı, rüzgârlar esti, Büyük Okyanus'un dalgalan beyaz kayalarla dolu kıyıları dövdü, ama başka hiçbir şey olmadı.

Olmayacaktı da. On yıl boyunca.

"İşi başardığının haberini yayınladık," dedi Gan. "Bence artık dinlenmen gerek."

Roi, "Dinlenmek mi?" ***diye sordu.*** "Şimdi mi? Tam güçlü zi

hinlerin arasına döndüğüm zaman mı? Teşekkür ederim ama istemem. Duyduğum zevk izin vermez."

"O kadar çok mu rahatsız etti seni? Zihinsel teması olmayan bir zekâ o kadar mı kötüydü?"

"Evet," dedi Roi kısaca. Gan onun giderek derinleşen düşüncelerine sokulmama nezaketini gösterdi.

"Ya gezegenin yüzeyi?" diye sordu onun yerine.

"Tümüyle korkunç. Eskilerin güneş dediği şey, insanın tepesinde dolaşan dayanılmaz bir parlak leke. Görünüşe göre ışığın kaynağı o. Zaman zaman değişiyor. Yani başka bir deyimle, gece ve gündüz oluyor. Ayrıca başka beklenmedik değişiklikler de oluyor."

"Bulutlar mı acaba?" dedi Gan.

"Neden bulut olsun?"

"Eski kalıp sözü bilirsin. 'Bulutlar güneşi saklar,' derler."

"Öyle mi? Eh, olabilir."

"Peki, devam et."

"*Okyanus* ve *ada* sözlerini önce açıklamıştım. 'Fırtına' demek, havada ıslaklık ve damlaların düşüşü oluyor. 'Rüzgâr' havanın büyük çapta hareket etmesi. 'Gök gürültüsü', ya havadaki âni statik boşalması, ya da büyük bir gürültü. 'Dolu' buzların düşmesi."

Gan, "Bu garip işte," dedi. "Buz nereden düşecek? Nasıl? Neden?"

"Hiç fikrim yok. Her şey çok değişken. Bir an fırtına olabiliyor, öbür an olmuyor. Gezegenin bazı yerleri her zaman soğuk, diğer yerleri her zaman sıcak. Ama zaman zaman hem sıcak, hem de soğuk olabilen yerleri de var."

"Şaşılacak bir şey. Bunların ne kadarı yabancı zihinleri yanlış okumadan geliyor acaba?"

"Hiçbiri. Bunlardan eminim. Hepsi son derece basitti. Onların o garip zihinlerini tarayacak epey vaktim oldu. Gereğinden fazla."

Düşünceleri tekrar kendi kabuğuna çekildi.

hinlerin araşma döndüğüm zaman mı? Teşekkür ederim ama isi temem. Duyduğum zevk izin vermez."

"O kadar çok mu rahatsız etti seni? Zihinsel teması olmayan bir zekâ o kadar mı kötüydü?"

"Evet," dedi Roi kısaca., Gan onun giderek derinleşen dü

şüncelerine sokulmama nezaketini gösterdi.

"Ya gezegenin yüzeyi?" diye sordu onun yerine.

"Tümüyle korkunç. Eskilerin güneş dediği şey, insanın tepesinde dolaşan dayanılmaz bir parlak leke. Görünüşe göre ışığın kaynağı o. Zaman zaman değişiyor. Yani başka bir deyimle, gece ve gündüz oluyor. Ayrıca başka beklenmedik değişiklikler de oluyor."

"Bulutlar mı acaba?" dedi Gan.

"Neden bulut olsun?"

"Eski kalıp sözü bilirsin. 'Bulutlar güneşi saklar,' derler."

"Öyle mi? Eh, olabilir."

"Peki, devam et."

"Okyanus ve ***ada*** sözlerini önce açıklamıştım. 'Fırtına' demek, havada ıslaklık ve damlaların düşüşü oluyor. 'Rüzgâr' havanın büyük çapta hareket etmesi. 'Gök gürültüsü', ya havadaki âni statik boşalması, ya da büyük bir gürültü. 'Dolu' buzların düşmesi."

,

Gan, "Bu garip işte," dedi. "Buz nereden düşecek? Nasıl?

Neden?"

"Hiç fikrim yok. Her şey çok değişken. Bir an fırtına olabiliyor, öbür an olmuyor. Gezegenin bazı yerleri her zaman soğuk, diğer yerleri her zaman sıcak. Ama zaman zaman hem sıcak, hem de soğuk olabilen yerleri de var."

"Şaşılacak bir şey. Bunların ne kadarı yabancı zihinleri yanlış okumadan geliyor acaba?"

"Hiçbiri. Bunlardan eminim. Hepsi son derece basitti. Onların o garip zihinlerini tarayacak epey vaktim oldu. Gereğinden fazla."

Düşünceleri tekrar kendi kabuğuna çekildi.

"Bu iyi," dedi Gan. "Ben yüzeyde yaşayan atalarımızın Altın Çağı'na bir özlem uyanır diye hep korkuyordum. Grubumuz içinde, yeni bir yüzey yaşamını isteyecekler çıkabilir diye kaygılanıyordum."

"Olmaz," dedi Roi şiddetle.

"Herhalde olmaz. İçimizden en atak olanları bile, bu senin anlattığın ortamda bir gün geçirmek isteyeceklerini sanmıyorum. Yok fırtınaymış, geceymiş, çevrenin o nedensiz değişen koşullarıymış!" Gan'ın düşünceleri mutluydu. "Yarın transfer sürecine başlıyoruz," dedi. "Bir kere adaya vardık mı... Issız ada diyordun, değil mi?"

"Hiç kimse yok. Taşıtın üzerinden geçtiği adalar arasında bir tek o öyleydi. Teknisyenin bu konudaki bilgileri çok ayrıntılıydı."

"İyi. Operasyonlara başlayacağız. Nesiller boyunca sürecek, Roi. Ama sonunda yeni, sıcak bir dünyanın derinliklerinde bulacağız kendimizi. Oranın ılık, güzel mağaraları her türlü kültür ve gelişmeye uygun olacak."

Roi hemen, "Ve yüzey insanlarıyla hiç temasımız olmayacak," diye ekledi.

"Neden?" diye sordu Gan. "İlkel bile olsalar, bir kere üssümüzü kurduktan sonra bize yararları olabilir. Uçaklar yapabilen bir uygarlığın birtakım yetenekleri de olmalı kuşkusuz."

"Sorun orada değil. Onlar çok kavgacı yaratıklar efendim. Her fırsatta hayvan gibi hırsla saldırabilirler ve..."

Gan onun sözünü kesti. "Yabancılara değinirken sözlerindeki psikopenumbra beni rahatsız ediyor. Sakladığın bir şey olmalı."

Roi anlattı. "Başlangıçta ben de onlardan yararlanabileceğimizi düşündüm. Dost olmamıza izin vermeseler bile, en azından onları kontrol altına alabiliriz dedim. Bir tanesine kutunun düğmesine bastırttım ama kolay olmadı. Çok zor oldu. Zihinleri yapı olarak farklı."

"Ne bakımdan?"

"Tarif edebilsem, fark küçük demek olurdu. Ama size bir

"Bu iyi," dedi Gan. "Ben yüzeyde yaşayan atalarımızın Altın Çağı'na bir özlem uyanır diye hep korkuyordum. Grubumuz içinde, yeni bir yüzey yaşamını isteyecekler çıkabilir diye kaygılanıyordum."

"Olnıaz," dedi Roi şiddetle.

"Herhalde olmaz. İçimizden en atak olanları bile, bu senin anlattığın ortamda bir gün geçirmek isteyeceklerim sanmıyorum.

Yok fırtınaymış', geceymiş, çevrenin o nedensiz değişen koşullarıymış!" Gan'ın düşünceleri mutluydu. "Yarm transfer sürecine başlıyoruz," dedi. "Bir kere adaya vardık mı... Issız ada diyordun, değil mi?"

'

"Hiç kimse yok. Taşıtın üzerinden geçtiği adalar arasında bir tek o öyleydi. Teknisyenin bu konudaki bilgileri çok ayrıntılıydı."

"İyi. Operasyonlara başlayacağız. Nesiller boyunca sürecek, Roi. Ama sonunda yeni, sıcak bir dünyanın derinliklerinde bulacağız kendimizi. Oranın ılık, güzel mağaraları her türlü kültür ve gelişmeye uygun olacak»?

Roi hemen, "Ve yüzey insanlarıyla hiç temasımız olmayacak," diye ekledi.

"Neden?" diye sordu Gan. "İlkel bile olsalar, bir kere üssümüzü kurduktan sonra bize yararlan olabilir. Uçaklar yapabilen bir uygarlığın birtakım yetenekleri de olmalı kuşkusuz."

"Sorun orada değil. Onlar çok kavgacı yaratıklar efendim.

: Her fırsatta hayvan gibi hırsla saldırabilirler ve..."

Gan onun sözünü kesti. "Yabancılara değinirken sözlerindeki psikopenumbra beni rahatsız ediyor. Sakladığın bir şey olmalı."

Roi anlattı. "Başlangıçta ben de onlardan yararlanabileceğimizi düşündüm. Dost olmamıza izin vermeseler bile, en azından onları kontrol altına alabiliriz dçdim. Bir tanesine kutunun düğmesine bastırttım ama kolay olmadı. Çok zor oldu. Zihinleri yapı olarak farklı."

"Ne bakımdan?"

"Tarif edebilsem, fark küçük demek olurdu. Ama size bir **117**

örnek verebilirim. Ben bir bebeğin zihnindeydim. O beyinde olgunlaşma odacıkları yoktu. Bebekler birtakım bireylerin bakımı altında. Benim bebeğe bakmakla görevli olan yaratık da..."

"Evet?"

"Bir kadındı. Bebeğe özel bir bağla bağlı gibiydi. Öyle hissediyordu. Bir sahiplik duygusu vardı. Toplumun geri kalanını uzağa iten, ihmal eden bir ilişki vardı ikisinin arasında. Bir insanı iş arkadaşına, ya da bir dosta bağlayan ilişki gibi bir şeye hayal meyal benzetebilirim."

"Eh," dedi Gan. "Zihinsel teması bilmediklerine göre, belki onlarda gerçek toplum bilinci yoktur. Bu yüzden aralarında alt ilişkiler oluşuyordur. Yoksa o kadının beyni hasta mıydı?"

"Yoo, değildi. Orada bu durum evrensel. Bebeğe bakmakla görevli olan kadın onun annesiydi."

"Olacak şey değil! Kendi öz annesi mi?"

"Kesinlikle. Bebek, varlığının ilk dönemini annesinin vücudu içinde geçirmişti. Vücut içinde tohumlanıyorlar. Vücut içinde büyüyüp canlı olarak çıkıyorlar."

"Daha neler!" dedi Gan zayıf bir sesle. Duyduğu tiksinti pek güçlüydü. "Her yaratık kendi çocuğunun hangisi olduğunu biliyor demektir. Her çocuğun belli bir babası var ve..."

"Ve onu da tanıyor," diye atıldı Roi. "Benim girdiğim bebek, sırf babası onu görsün diye beş bin millik bir yolculuğa götürülüyordu."

"İnanılmaz bir şey!"

"Zihinlerimiz arasında asla bir buluşma olamayacağı konusunda başka kanıta ihtiyacınız var mı?"

Gan'm düşünce zinciri pişmanlıkla sarardı, katılaştı, "Yazık olacak," dedi. "Ben düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştünüz, efendim?"

"İlk defa olarak iki tür zekâ birbirine yardımcı olur diye ummuştum. Birlikte olduğumuz zaman, ayrı ayrı ilerleyebileceğimizden daha hızlı ilerleriz demiştim. Teknolojik açıdan ilkel olsalar bile, teknoloji her şey demek değildir. Bazı konularda onlardan bir şeyler öğrenebiliriz sanmıştım."

örnek verebilirim. Ben bir bebeğin zihnindeydim. O beyinde olgunlaşma odacıkları yoktu. Bebekler birtakım bireylerin bakımı altında. Benim bebeğe bakmakla görevli olan yaratık da "

*

"Evet?"

"Bir kadındı. Bebeğe özel bir bağla bağlı gibiydi. Öyle hissediyordu. Bir sahiplik duygusu vardı. Toplumun geri kalanını uza

ğa iten, ihmal eden bir ilişki vardı ikisinin arasında. Bir insanı iş

arkadaşına, ya da bir dosta bağlayan ilişki gibi bir şeye hayal meyal benzetebilirim."

Eh," dedi Gan. "Zihinsel teması bilmediklerine göre, belki onlarda gerçek toplum bilinci yoktur. Bu yüzden aralarında alt ilişkiler oluşuyordun Yoksa o kadının beyni hasta mıydı?"

"Yoo, değildi. Orada bu durum evrensel. Bebeğe bakmakla görevli olan kadın onun annesiydi."

"Olacak şey değil! Kendi öz annesi mi?"

Kesinlikle. Bebek, varlığının ilk dönemini annesinin vücudu içinde geçirmişti. Vücut içinde tohumlanıyorlar. Vücut içinde büyüyüp canlı olarak çıkıyorlar."

"Daha neler!" dedi Gan zayıf bir sesle. Duyduğu tiksinti pek güçlüydü. "Her yaratık kendi çocuğunun hangisi olduğunu biliyor demektir. Her çocuğun belli bir babası var ve..."

"Ve onu da tanıyor," diye atıldı Roi. "Benim girdiğim bebek, sırf babası onu görsün diye beş bin millik bir yolculuğa götürülüyordu."

"İnanılmaz bir şey!"

Zihinlerimiz arasında asla bir buluşma olamayacağı konusunda başka kanıta ihtiyacınız var mı?"

Gan'm düşünce zinciri pişmanlıkla sarardı, katılaştı, "Yazık olacak," dedi. "Ben düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştünüz, efendim?"

"ilk defa olarak iki tür zekâ birbirine yardımcı olur diye ummuştum. Birlikte olduğumuz zaman, ayrı ayrı ilerleyebileceğimizden daha hızlı ilerleriz demiştim. Teknolojik açıdan ilkel olsalar bile, teknoloji her şey demek değildir. Bazı konularda onlardan bir şeyler öğrenebiliriz sanmıştım."

"Ne öğreneceğiz?" diye sordu Roi saldırgan bir sesle. "Anamızı, babamızı tanımayı, çocuklarımızla arkadaşlık etmeyi mi?"

Gan, "Yoo, hakkın var," dedi. "Aramızdaki engeller hiçbir zaman yıkılmamalı. Onlar yüzeyde yaşamalı, biz de derinlerde. Öyle olsun bakalım."

Laboratuvardan çıkınca Roi, Wenda ile karşılaştı.

Wenda'nın düşünceleri yoğun sevinç yansıtıyordu. "Döndüğüne sevindim."

Roi'un düşünceleri de sevinçliydi. Bir dostla temiz zihin teması yapmak dinlendiriyordu insanı.

"Ne öğreneceğiz?" diye sordu Roi saldırgan bir sesle. "Anamızı, babamızı tanımayı, çocuklarımızla arkadaşlık etmeyi mi?”

Gan, "Yoo, hakkın var," dedi. "Aramızdaki engeller hiçbir zaman yıkılmamalı. O nlar yüzeyde yaşamalı, biz de derinlerde.

Öyle olsun bakalım."

Laboratuvardan çıkınca Roi, W enda ile karşılaştı.

W enda’mn düşünceleri yoğun sevinç yansıtıyordu. "Döndü

ğüne sevindim."

Roi’un düşünceleri de sevinçliydi. Bir dostla temiz zihin teması yapmak dinlendiriyordu insanı.

ENAYİ TUZAĞI

Üç *G.* gemisi sessizce hiper-uzayın boşluğun
dan, uzay-zaman'ın bütünlüğü içine girdi. Pırıl pırıl bir yıldız kü

mesi olan Hercules sisteminin gobeğinde ortaya çıktı.

Çevresinde bir yığın güneş vardı. Uzayın ortasında tedbirli biçimde durakladı. Her güneşin yerçekimsel alanı ekranda minik bir madensel baloncu halinde görünüyordu. Ama geminin bilgi sayarları iyi iş başarmış, gemi şu andaki pozisyonuna dakik biçimde, kolaylıkla oturmuştu. Artık Lagrange Sistemi'nden, normal uzay yolculuğu hızıyla, bir günlük uzaklıktaydı.

Bu durum gemideki çeşitli insanlar açısından değişik önemler taşımaktaydı. Tayfalara göre, bir iş günü daha, bir yevmiye daha, sonra da dinlenme izni demekti. Gitmekte oldukları gezegende kimse yaşamıyordu. Ama dinlenme izni, asteroidlerde bile hoş bir şeydi. Yolcuların başka türlü düşünüyor olabileceği akıllarına gelmiyor, bundan rahatsızlık duymuyorlardı.

Tayfalar aslında gemideki yolcu grubundan nefret etmekte, onlardan uzak durmaya çalışmaktaydı.

Ukalâ bilim adamları!

Evet, hepsi de öyleydi. Bir tanesi hariç, hepsi bilim adamıydı ve her kafadan ayrı ses çıkıyordu. Bir tek ortak yönleri varsa, o da kendi âletlerine karşı duydukları özen duygusuyla, son anda yapılan kontrollere gösterdikleri meraktı.

Belki de gerilimin ve kaygının haklı bir yanı vardı. Gittikleri gezegende gerçekten kimse oturmuyordu. Bu gerçeği her biri

ENAYİ TUZAĞI

Uç G.

gemisi

sessizce

hiper-uzaym '

boşluğun

dan, uzay-zaman'ın bütünlüğü içine girdi. Pırıl pırıl bir yıldız kii mesi olan Hercules sisteminin göbeğinde ortaya çıktı.

Çevresinde bir yığın güneş vardı. Uzayın ortasında tedbirli biçimde durakladı. Her güneşin yerçekimsel alanı ekranda minik bir madensel baloncu halinde görünüyordu. Ama geminin bilgi sayarları iyi iş başarmış, gemi şu andaki pozisyonuna dakik bi

çimde, kolaylıkla otyrmuştu. Artık Lagrange Sistemi'nden, normal uzay yolculuğu hızıyla, bir günlük uzaklıktaydı.

Bu durum gemideki çeşitli insanlar açısından değişik önem ler taşımaktaydı. Tayfalara göre, bir iş günü daha, bir yevmiye daha, sonra da dinlenme izni demekti. Gitmekte oldukları gezegende kimse yaşamıyordu. Ama dinlenme izni, asteroidlerde bile hoş bir şeydi. Yolcuların başka türlü düşünüyor olabileceği akıl larına gelmiyor, bundan rahatsızlık duymuyorlardı.

Tayfalar aslında gemideki yolcu grubundan nefret etmekte, onlardan uzak durmaya çalışmaktaydı.

Ükalâ bilim adamları!

Evet, hepsi de öyleydi. Bir tanesi hariç, hepsi bilim adamıydı v e4her kafadan ayrı ses çıkıyordu. Bir tek ortak yönleri vaıs.ı, o da kendi âletlerine karşı duydukları özen duygusuyla, soıı aıuhı yapılan kontrollere gösterdikleri meraktı.

Belki de gerilimin ve kaygının haklı bir yanı vardı. G i 11 i k İr 11

gezegende gerçekten kimse oturmuyordu. Bu gerçeği her İmi

---

defalarca ifade etmişti. Ama yine de... Herkesin kuşkusu kendi içindeydi.

Gemideki bir tek farklı yolcuya gelince... O ne tayfaydı ne

de bilim adamı. Şu anda en güçlü duygusu da bitkinlik, takatsizlikti. Yatağından bin zorlukla kalktı, uzay tutması duygusunun verdiği rahatsızlığı geçiştirmeye çalıştı. Adı Mark Annuncio idi. Dört günden beri yatağından kalkamamıştı. Hiçbir şey yiyememişti, gemi ışık yıllarını yutarak uzayda ilerlerken.

Ama şu anda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kaptan çağırdığına göre, gitmeliydi. İçin için kızıyordu. Kaptan'ın kendisini çağırmasına. O her aklına geleni yapmaya, görmek istediği her şeyi görmeye alışmış bir insandı. Kaptan kim oluyordu da ona...

Bu durum Doktor Sheffield'e anlatsam, diye düşündü bir kere daha.

Ama merak ediyordu Mark. Gidecekti sonunda Kaptan'ı görmeye. Bunun farkındaydı.

Zaten en büyük kusurlarından biriydi meraklı olmak.

*

Üç G'nin sorumlusu Kaptan Follenbee inatçı ve katı bir adamdı. Kendini o gözle görürdü. Daha önce de devletin finanse ettiği uçuşlar yapmıştı. Bir kere, kârlı oluyordu bu tür işler. Konfederasyon pek pazarlık etmezdi. Her seferinde gemisi esaslı bir muayene ve bakımdan geçer, bozuk parçaları yenilenirdi. Tayfalara iyi ücret ödenirdi. İyi işti devlet işleri. Bayağı kârlı sayılırdı.

Ama bu yolculuk biraz farklıydı.

Farklılık gemiye aldığı yolculardan ileri gelmiyordu. Gerçi bilim adamlarının kaprisli davranmasını, aralarında kavgalara tutuşmasını, dayanılmaz saçmalıklara kalkışmasını beklediği halde, bu ukalalar pek normal davranışlı çıkmışlardı. Farklılık gemisinin hemen yarı yarıya sökülüp yeni baştan, bir laboratuvar biçiminde monte edilmesinden de gelmiyordu.

defalarca ifade etmişti. Ama yine de... Herkesin kuşkusu kendi; içindeydi.

Gemideki bir tek farklı yolcuya gelince... O ne tayfaydı ne de bilim adamı. Şu anda en güçlü duygusu da bitkinlik, takatsizlikti. Yatağından bin zorlukla kalktı, uzay tutması duygusunun verdiği rahatsızlığı geçiştirmeye çalıştı. Adı Mark Annuncio idi.

Dört günden beri yatağından kalkamamıştı. Hiçbir şey yiyeme-mişti, gemi ışık yıllarını yutarak uzayda ilerlerken.

Ama şu anda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kaptan çağırdığına göre, gitmeliydi. İçin için kızıyordu. Kaptan'm kendisini çağırmasına. O her aklına geleni yapmaya, görmek istediği her şeyi görmeye alışmış bir insandı. Kaptan kim oluyordu da ona...

Bu durum Doktor Sheffield'e anlatsam, diye düşündü bir kere daha.

Ama merak ediyordu Mark. Gidecekti sonunda Kaptan'ı görmeye. Bunun farkındaydı.

Zaten en büyük kusurlarından biriydi meraklı olmak.

Üç G 'nin sorumlusu Kaptan Follenbee inatçı ve katı bir adamdı. Kendini o gözle görürdü. Daha önce de devletin finanse ettiği uçuşlar yapmıştı. Bir kere, kârlı oluyordu bu tür işler. Kon*

federasyon pek pazarlık etmezdi. Her seferinde gemisi esaslı bir muayene ve bakımdan geçer, bozuk parçaları yenilenirdi. Tayfalara iyi ücret ödenirdi. İyi işti devlet işleri. Bayağı kârlı sayılırdı.

Ama bu yolculuk biraz farklıydı.

Farklılık gemiye aldığı yolculardan ileri gelmiyordu. Gerçi bilim adamlarının kaprisli davranmasını, aralarında kavgalara tutuşmasını, dayamlmaz saçmalıklara kalkışmasını beklediği halde, bu ukalalar pek normal davranışlı çıkmışlardı. Farklılık gemisinin hemen yarı yarıya sökülüp yeni baştan, bir laboratuvar biçiminde monte edilmesinden de gelmiyordu.

Onu sinirlendiren, rahatsız eden... Junior'du. Yani gitmekte oldukları gezegendi.

Tayfalar bilmiyordu tabii. Ama kendisi tüm katılığına ve dayanıklılığına karşın bu konuyu biraz tatsız bulmaya başlamıştı.

Yeni yeni başlamıştı tatsız bulmaya...

O an için, canını sıkanın Mark Annuncio olduğunu kendine kabul ettirmeye çalıştı. Bir elinin tersini öbür avucunda şaklattı, öfkeyle düşündü. Kocaman, yuvarlak suratının her çizgisi sıkkınlık yansıtıyordu.

Küstah!

Daha yaşı yirmiye gelmemiş bir çocuk! Yolcular arasında bir mevkii bile yok! Kalkıp bana böyle bir talep yolluyor!

Neydi bunun ardında yatan? En azından onu öğrenmek zorundaydı.

Şu anda cam herifin yakasına sarılıp sarsarak, dişlerini takırdatarak öğrenmek istiyordu ama, öyle yapmasa daha iyi olurdu... Evet daha iyi olurdu...

Ne de olsa bu yolculuk, masrafını Dünyalar Konfederasyonu'nun üstlendiği pek garip bir yolculuktu. Yirmi yaşındaki bu meraklı zevzek de bu garipliğin bir parçası olabilirdi bal gibi. Ne diye binmişti bu gemiye? Bir de şu Doktor Sheffield vardı. Tek görevi o delikanlıya dadılık etmekti galiba. Acaba neden? Kimdi bu Annuncio?

Çocuğu uzay tutmuş, yolculuğun başından beri yatağından bile kalkamamıştı. Yoksa bu da kamarasında tek başına kalabilmek için uydurduğu bir numara mıydı?

Kapının sinyalinden hafif bir ses geldi.

O çocuk olmalıydı.

Sakin ol, dedi Kaptan kendi kendine. Sakin ol.

*

Mark Annuncio Kaptan'ın kamarasına girdi, ağzındaki paslı tadı temizleme çabasıyla dudaklarını yaladı, işe yaramadı. Kafası hafiflemiş, yüreği ağırlaşmış gibi, bir garip hissediyordu kendini.

Onu sinirlendiren, rahatsız eden... Junior’du. Yani gitmekte oldukları gezegendi.

Tayfalar bilmiyordu tabii. Ama kendisi tüm katılığına ve dayanıklılığına karşın bu konuyu biraz tatsız bulmaya başlamıştı.

Yeni yeni başlamıştı tatsız bulmaya...

O an için, canını sıkanın Mark Annuncio olduğunu kendine kabul ettirmeye çalıştı. Bir elinin tersim öbür avucunda şaklattı, öfkeyle düşündü. Kocaman, yuvarlak suratının her çizgisi sıkkınlık yansıtıyordu.

Küstah!

,

Daha yaşı yirmiye gelmemiş bir çocuk! Yolcular arasında bir mevkii bile yok! Kalkıp bana böyle bir talep yolluyor!

Neydi bunun ardında yatan? En azından onu öğrenmek zorundaydı.

Şu anda cam herifin yakasına sarılıp sarsarak, dişlerini takırdatarak öğrenmek istiyordu ama, öyle yapmasa daha iyi olurdu... Evet daha iyi olurdu...

Ne de olsa bu yoleuluk, masrafını Dünyalar Konfederasyonu’nun üstlendiği pek garip bir yolculuktu. Yirmi yaşındaki bu meraklı zevzek de bu garipliğin bir parçası olabilirdi bal gibi. Ne diye binmişti bu gemiye? Bir de şu Doktor Sheffield vardı. Tek görevi o delikanlıya dadılık etmekti galiba. Acaba neden? Kimdi bu Annuncio?

%

Çocuğu uzay tutmuş, yolculuğun başından beri yatağından bile kalkamamıştı. Yoksa bu da kamarasında tek başına kalabilmek için uydurduğu bir numara mıydı?

Kapının sinyalinden hafif bir ses geldi.

O çocuk olmalıydı.

Sakin ol, dedi Kaptan kendi kendine. Sakin ol.

#

Mark Annuncio Kaptan'm kamarasına girdi, ağzındaki paslı tadı temizleme çabasıyla dudaklarını yaladı, işe yaramadı. Kafası hafiflemiş, yüreği ağırlaşmış gibi, bir garip hissediyordu kendini.

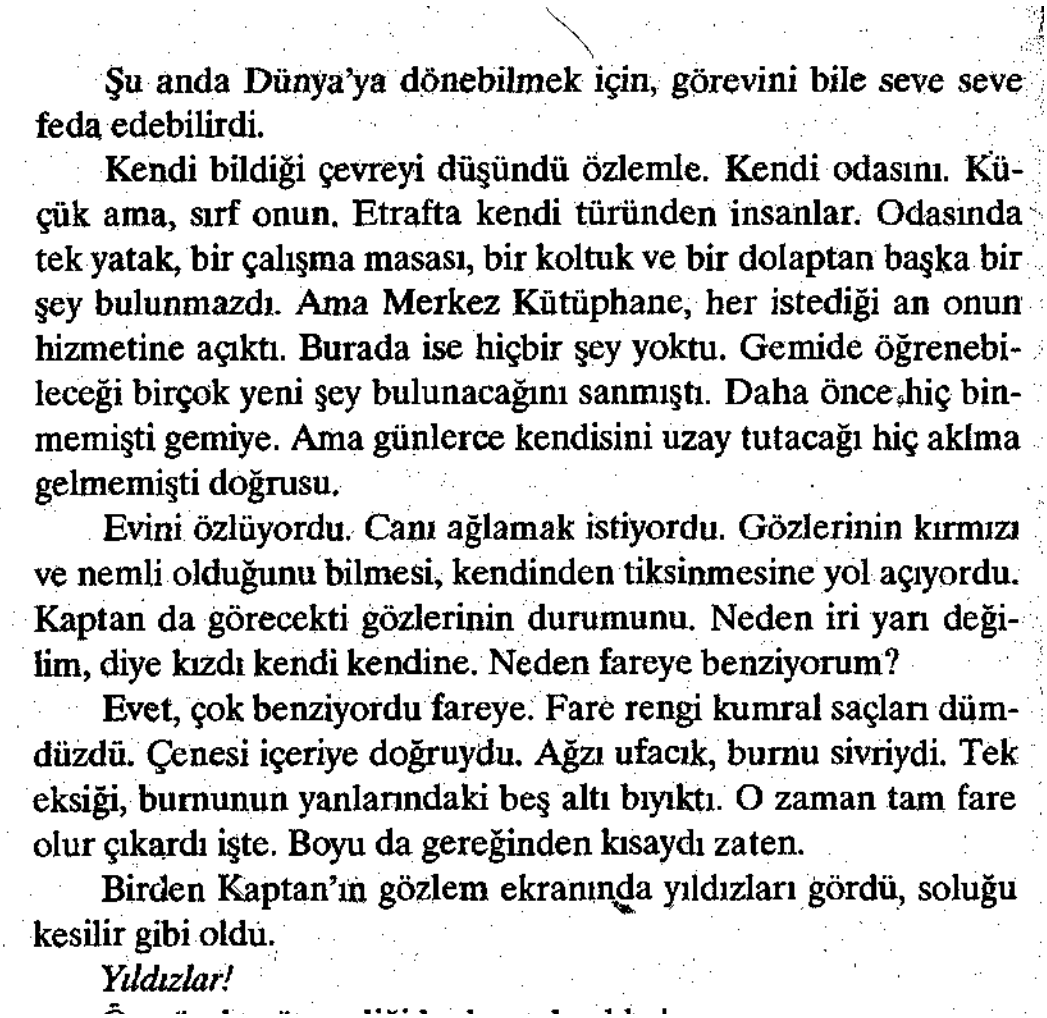

Şu anda Dünya'ya dönebilmek için, görevini bile seve seve feda edebilirdi.

Kendi bildiği çevreyi düşündü özlemle. Kendi odasını. Küçük ama, sırf onun. Etrafta kendi türünden insanlar. Odasında tek yatak, bir çalışma masası, bir koltuk ve bir dolaptan başka bir şey bulunmazdı. Ama Merkez Kütüphane, her istediği an onun hizmetine açıktı. Burada ise hiçbir şey yoktu. Gemide öğrenebileceği birçok yeni şey bulunacağını sanmıştı. Daha önce hiç binmemişti gemiye. Ama günlerce kendisini uzay tutacağı hiç aklına gelmemişti doğrusu.

Evini özlüyordu. Canı ağlamak istiyordu. Gözlerinin kırmızı ve nemli olduğunu bilmesi, kendinden tiksinmesine yol açıyordu. Kaptan da görecekti gözlerinin durumunu. Neden iri yarı değilim, diye kızdı kendi kendine. Neden fareye benziyorum?

Evet, çok benziyordu fareye. Fare rengi kumral saçları dümdüzdü. Çenesi içeriye doğruydu. Ağzı ufacık, burnu sivriydi. Tek eksiği, burnunun yanlarındaki beş altı bıyıktı. O zaman tam fare olur çıkardı işte. Boyu da gereğinden kısaydı zaten.

Birden Kaptan'ın gözlem ekranında yıldızları gördü, soluğu kesilir gibi oldu.

Yıldızlar!

Omründe görmediği kadar çok yıldız!

Mark daha önce Dünya gezegeninden hiç ayrılmamıştı. Doktor Sheffield ona, uzay tutmasının bu nedene dayandığını söylüyordu ama Mark pek inanmıyordu. Uzay tutmasının psikojenik bir şey olduğunu belki elli ayrı kitapta okumuşluğu vardı. Bazan Doktor Sheffield bile onu kandırmaya çalışıyordu galiba.

Evet, daha önce Dünya'dan hiç ayrılmamıştı. Dünya'nın gökyüzüne alışkındı. Üzerindeki yarı kürede iki bin kadar yıldızı saçılmış görmeye, bunlardan ancak on tane kadarını parlak görmeye alışıktı.

Ama burada yıldızlar çılgınca kalabalıktı. Dünya göklerindekinin on katı kadar sıktılar. O ufacık karenin içinde bile. Hem daha da parlaktılar!

Şu anda Dünya'ya dönebilmek için, görevini bile seve seve feda edebilirdi.

Kendi bildiği çevreyi düşündü özlemle. Kendi odasını. Kü

çük ama, sırf onun. Etrafta kendi türünden insanlar. Odasında tek yatak, bir çalışma masası, bir koltuk ve bir dolaptan başka bir şey bulunmazdı. Ama Merkez Kütüphane, her istediği an onun hizmetine açıktı. Burada ise hiçbir şey yoktu. Gemide öğrenebileceği birçok yeni şey bulunacağını sanmıştı. Daha önce,hiç binmemişti gemiye. Ama günlerce kendisini uzay tutacağı hiç akima gelmemişti doğrusu.

Evini özlüyordu. Canı ağlamak istiyordu. Gözlerinin kırmızı ve nemli olduğunu bilmesi, kendinden tiksinmesine yol açıyordu.

Kaptan da görecekti gözlerinin durumunu. Neden iri yarı değilim, diye kızdı kendi kendine. Neden fareye benziyorum?

Evet, çok benziyordu fareye. Fare rengi kumral saçları dümdüzdü. Çenesi içeriye doğruydu. Ağzı ufacık, burnu sivriydi. Tek eksiği,

burnunun yanlarındaki beş altı bıyıktı. O zaman tam fare olur çıkardı işte. Boyu da gereğinden kısaydı zaten.

Birden Kaptan'ın gözlem ekranında yıldızları gördü, soluğu kesilir gibi oldu.

Yıldızlar!

Ömründe görmediği kadar çok yıldız!

Mark daha önce Dünya gezegeninden hiç ayrılmamıştı., Doktor Sheffield ona, uzay tutmasının bu nedene dayandığını söylüyordu ama Mark pek inanmıyordu. Uzay tutmasının psikojenik bir şey olduğunu belki elli ayrı kitapta okumuşluğu vardı.

Bazan Doktor Sheffield bile onu kandırmaya çalışıyordu galiba.

Evet, daha önce Dünya'dan hiç ayrılmamıştı. Dünya'nm gökyüzüne alışkındı. Üzerindeki yarı kürede iki bin kadar yıldızı saçılmış görmeye, bunlardan ancak on tane kadarını parlak görmeye alışıktı.

o

Ama burada yıldızlar çılgınca kalabalıktı. Dünya göklerin-dekinin on katı kadar sıktılar. O ufacık karenin içinde bile. Hem daha da parlaktılar!

Yıldızların oluşturduğu biçimi oburcasına kafasına nakşetmeye çalıştı. Bu iş pek zor geldi. Hercules grubundaki yıldızlarla ilgili rakamları biliyordu tabii. Bir milyonla on milyon arasında yıldız vardı orada. Henüz tam sayım yapılmış değildi. Ama rakam başka şey, yıldız başka şeydi.

Onları saymak istedi canı. İçinden onları saymak için karşı konulmaz bir istek yükseldi. Merak ediyordu kaç tane oldukları-nı. Acaba hepsinin adı var mıydı? Hepsi hakkında astronomik veriler var mıydı? Bir bakalım...

Onları yüzer yüzer saymaya koyuldu. İki – üç – aslında zi-

hinsel sistemi de kullanabilirdi ama, bu güzel parıltıları gözüyle de seyretmek hoşuna gidiyordu... Altı – yedi...

Kaptan'ın şen sesi onu tekrar geminin içine doğru çekti.

"Bay Annuncio, tanıştığımıza sevindim."

Mark başını kaldırdı. Canı sıkılmıştı. Kızmıştı. Sayma işlemi ne diye yarıda kesiliyordu böyle?

Tatsız bir sesle, "Yıldızlar!" dedi, parmağıyla da gösterdi.

Kaptan dönüp baktı. "Ne olmuş yıldızlara?" diye sordu. "Nesi var?"

Mark'ın gözleri Kaptan'ın geniş sırtında ve fazla iri kalçasında dolaştı. Adamın başındaki gür kır saçlara, kocaman ellerine, kalın parmaklarına baktı. Kaptan ellerini arkasına uzatmış, kalçasının üzerinde kenetlemişti. Onları parlak plasteks ceketine düzenli aralıklarla çarptırıp duruyordu.

Mark içinden, vız geliyor ona yıldızlar, diye düşündü. Onların boyları, parlaklıkları, spektral sınıfları bu adamı hiç ilgilendirmiyor.

Alt dudağı titredi. Kaptan da *nonkomposun* biriydi. Gemideki herkes *nonkompos*tu. Serviste öyle denirdi onlara. *Nonkompos*lar. Hepsi! Ellerinde hesap makinesi olmadı mı, 15'in küpünü bile almaktan acizdiler.

Mark kendini pek yalnız hissediyordu.

Bu konuyu bir kenara bıraktı. Açıklamanın yararı yoktu zaten. "Burada yıldızlar ne kadar yoğun," dedi yalnızca. "Bezelye çorbası gibi!"

Yıldızların oluşturduğu biçimi oburcasına kafasına nakşetmeye çalıştı. Bu iş pek zor geldi. Hercules grubundaki yıldızlarla ilgili rakamları biliyordu tabii. Bir milyonla on milyon arasında yıldız vardı orada. Henüz tam sayım yapılmış değildi. Ama rakam başka şey, yıldız başka şeydi.

Onları saymak istedi canı. İçinden onları saymak için karşı konulmaz bir istek yükseldi. Merak ediyordu kaç tane olduklarını. Acaba hepsinin adı var mıydı? Hepsi hakkında astronomik /

veriler var mıydı? Bir bakalım...

Onları yüzer yüzer saymaya koyuldu. İki - üç - aslında zihinsel sistemi de kullanabilirdi ama, bu güzel parıltıları gözüyle de seyretmek hoşuna gidiyordu... Altı - yedi...

Kaptan'm şen sesi onu tekrar geminin içine doğru çekti.

"Bay Arnıuncio, tanıştığımıza sevindim."

Mark başım kaldırdı. Gani sıkılmıştı. Kızmıştı. Şayma işlemi ne diye yarıda kesiliyordu böyle?

Tatsız bir sesle, "Yıldızlar!" dedi, parmağıyla da gösterdi.

Kaptan dönüp baktı. "Ne olmuş yıldızlara?" diye sordu. "Nesi var?"

Mark'm gözleri Kaptan'ın geniş sırtında ve fazla iri kalçasında dolaştı. Adamın başındaki gür kır saçlara, kocaman ellerine, kalın parmaklarına baktı. Kaptan ellerini arkasına uzatmış, kal

çasının üzerinde kenetlemişti. Onları parlak plasteks ceketine düzenli aralıklarla çarptırıp duruyordu.

Mark içinden, vız geliyor ona yıldızlar, diye düşündü. Onların boyları, parlaklıkları, spektral sınıfları bu adamı hiç ilgilendirmiyor.

Alt dudağı titredi. Kaptan da ***nonkomposun*** biriydi. Gemideki herkes ***nonkompost*** a Serviste öyle denirdi onlara. ***Non-***

komposlat. Hepsi! Ellerinde hesap makinesi olmadı mı, 15'in küpünü bile almaktan âcizdiler.

Mark kendini pek yalnız hissediyordu.

Bu konuyu bir kenara bıraktı. Açıklamanın yaran yoktu zaten. "Burada yıldızlar ne kadar yoğun," dedi yalnızca. "Bezelye çorbası gibi!"

"Yalnız görünüşleri öyle, Bay Annuncio." Kaptan Mark'ın soyadındaki 'c' harfini 's' gibi telaffuz ediyor, aslında olması gerektiği üzere 'ç' olarak söylemiyordu. Bu yanlış ses Mark'ın kulağını çınlattı. Adam devam etti. "En yoğun yerde bile iki yıldız arasındaki uzaklık bir ışık yılından fazla. Epey uzak birbirinden ha? Ama bakınca yoğun görünüyor, orada haklısınız. Eğer odanın ışıklarını söndürsek, bir kuvvet alanındaki bir trilyon Chishold ucu gibi parıldarlar."

Ama ışığı söndürmeyi önermedi. Mark da bunu kendiliğinden isteyecek değildi elbette.

"Oturun, Bay Annuncio," dedi Kaptan. "Ayakta durmaktan yarar gelmez, ha? Sigara kullanıyor musunuz? Ben içsem rahatsız olur musunuz? Ne yazık ki bu sabah gelemediniz buraya. Uzay saatıyla altıda Lagrange I ve Lagrange II'nin görünümü harikaydı. Kırmızı ve yeşil. Trafik ışığı gibi, ha? Yolculuk boyunca sizi pek göremedik. Uzaya alışmanız gerekti herhalde."

Mark adamın konuşma tarzını çok rahatsız edici buluyordu. İkide bir 'ha?' demesi de pek sinirdi. Alçak sesle, "Şimdi daha iyiyim," dedi.

Kaptan bununla yetineceğe benzemiyordu. Purosundan duman çekti, inik kaşlarının altından Mark'a doğru baktı, sonra yavaş yavaş konuştu. "Neyse, şimdi karşılaştığımıza sevindim... Biraz tanırız birbirimizi. Bir el sıkışırız. *Üç G.* daha önce pek çok resmî göreve çıktı. Sorun değil. Hiçbir zaman sorun çıkmadı. İstemeyiz zaten. Anlarsınız."

Mark'ın hiç anladığı yoktu. Anlamaya çalışmaktan usanmıştı. Gözleri tekrar aç bakışlarla yıldızlara döndü. Duruşları biraz değişmişti.

Kaptan bir an onun nereye baktığını fark etti. Kaşları çatıldı, omuzları yükselip alçaldı. Kontrol paneline doğru ilerledi, madeni kapak, dev bir göz kapağı gibi ekranın üzerine indi, görüntüyü örttü.

Mark hışımla yerinden fırladı ve haykırdı. "Ne yapıyorsun?

"Yalnız görünüşleri öyle, Bay Annuncio." Kaptan Mark'm soyadındaki 'c' harfini 's' gibi telaffuz ediyor, aslında olması gerektiği üzere 'ç' olarak söylemiyordu. Bu yanlış ses Mark'm kula

ğını çınlattı. Adam devam etti. "En yoğun yerde bile iki yıldız arasındaki uzaklık bir ışık yılından fazla. Epey uzak birbirinden ha? Ama bakınca yoğun görünüyor, orada haklısınız. Eğer odanın ışıklarını söndürsek, bir kuvvet alanındaki bir trilyon Chis-hold ucu gibi parıldarlar."

Ama ışığı söndürmeyi önermedi. Mark da bunu kendiliğinden isteyecek değildi elbette.

"Oturun, Bay Annuncio," dedi Kaptan. "Ayakta durmaktan yarar gelmez, ha? Sigara kullanıyor musunuz? Ben içsem rahat- , sız olur musunuz? Ne yazık ki bu sabah gelemediniz buraya.

Uzay saatıyla altıda Lagrange I ve Lagrange H'nin görünümü harikaydı. Kırmızı ve yeşil. Trafik ışığı gibi, ha? Yolculuk boyunca sizi pek göremedik. Uzaya alışmanız gerekti herhalde."

Mark adamın konuşma tarzını çök rahatsız edici buluyordu.

İkide bir 'ha?' demesi de pek sinirdi. Alçak sesle, "Şimdi daha iyiyim," dedi.

Kaptan bununla yetineceğe benzemiyordu. Purosundan duman çekti, inik kaşlarının altından Mark'a doğru baktı, sonra yavaş yavaş konuştu. "Neyse, şimdi karşılaştığımıza sevindim... Biraz tanırız birbirimizi. Bir el sıkışırız. ***Üç G.*** daha önce pek çok resmî göreve çıktı. Sorun değil. Hiçbir zaman sorun çıkmadı. İstemeyiz zaten. Anlarsınız."

Mark’m hiç anladığı yoktu. Anlamaya çalışmaktan usanmış-

tı. Gözleri tekrar aç bakışlarla yıldızlara döndü. Duruşları biraz değişmişti.

Kaptan bir an onun nereye baktığını fark etti. Kaşları çatıldı, omuzları yükselip alçaldı. Kontrol paneline doğru ilerledi, madeni kapak, dev bir göz kapağı gibi ekranın üzerine indi, görüntüyü örttü.

Mark hışımla yerinden fırladı ve haykırdı. "Ne yapıyorsun?

Sayıyordum onları, budala"

"*Sayıyo...*" Kaptanın yüzü kızardı ama sesi bir nebze nezaketi korudu. "Özür dilerim!" dedi. "Konuşmamız gereken küçük bir iş konusu var."

"İş" sözcüğünü belli belirsiz vurgulamıştı.

Mark onun ne demek istediğini anlıyordu. "Konuşacak bir şey yok. Ben geminin seyir defterini görmek istiyorum. Sizi saatler önce arayıp bunu bildirdim. Beni geciktiriyorsunuz."

Kaptan, "Bana onu neden görmek istediğini söylesenize, ha?" dedi. "Daha önce kimse böyle bir şey istemedi. Yetkiniz nerede?"

Mark şaşırmıştı. "Ben her istediğim şeye bakabilirim. Mnemonik Servis'te çalışıyorum."

Kaptan purosundan peş peşe dumanlar çekti. Bu puro uzay gemilerinde ya da başka kapalı yerlerde içilmek üzere özel imal edilmişti. İçinde okside edici bir madde vardı. Atmosferin oksijenini kullanmıyordu.

Dikkatli bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Hiç duymamıştım. Neymiş o servis?"

Mark alınmış gibi, "Mnemonik Servis işte, o kadar," dedi. "İstediğim her şeye bakmak, aklıma gelen her soruyu sormak benim görevimdir. Bunu yapmaya da hakkım var."

"Ben izin vermezsem seyir defterine bakamazsın."

"Senin hiç sözün geçmez. Sen... Sen *nonkompos*un birisin!"

Kaptanın soğukkanlılığı birden yok oldu. Purosunu öfkeyle yere atıp üzerine bastı, sonra eğilip yerden aldı, kül bacasına fırlattı.

"Ne halt etmek oluyor bütün bunlar?" diye sordu. "Sen kimsin? Güvenlik ajanı mı? Neler dönüyor? Açıkça bilelim. Hemen."

"Söyleyebileceklerimin hepsini söyledim."

"Saklayacak bir şeyim yok" dedi Kaptan. "Ama benim de haklarım var."

"Saklayacak bir şeyin mi yok?" diye gıcırdadı Mark'ın sesi. "O halde bu gemi neden *Üç G*?"

"Adı öyle."

"Sayıyo..." Kaptanın yüzü kızardı ama sesi bir nebze nezaketi korudu. "Özür dilerim!" dedi. "Konuşmamız gereken küçük bir iş

konusu var."

"İş" sözcüğünü belli belirsiz vurgulamıştı.

Mark onun ne demek istediğini anlıyordu. "Konuşacak bir şey yok. Ben geminin seyir defterini görmek istiyorum. Sizi saatler önce arayıp bunu bildirdim. Beni geciktiriyorsunuz."

Kaptan, "Bana onu neden görmek istediğini söylesenize, ha?" dedi. "Daha önce kimse böyle bir şey istemedi. Yetkiniz nerede?"

Mark şaşırmıştı. "Ben her istediğim şeye bakabilirim. Mnemonik Servis'te çalışıyorum."

Kaptan purosundan peş peşe dumanlar çekti. Bu puro uzay gemilerinde ya da başka kapalı yerlerde içilmek üzere özel imal edilmişti. İçinde okside edici bir madde vardı. Atmosferin oksijenini kullanmıyordu.

Dikkatli bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Hiç duymamıştım. Neymiş o servis?"

Mark alınmış gibi, "Mnemonik Servis işte, o kadar," dedi.

"İstediğim her şeye bakmak, aklıma gelen her soruyu sormak benim görevimdir. Bunu yapmaya da hakkım var."

"Ben izin vermezsem seyir defterine bakamazsın."

"Senin hiç sözün geçmez. Sen... Sen ***nonkomposun*** birisin!"

Kaptanın soğukkanlılığı birden yok oldu. Purosunu öfkeyle yere atıp üzerine bastı, sonra eğilip yerden aldı, kül bacasına fırlattı.

"Ne halt etmek oluyor bütün bunlar?" diye sordu. "Sen kimsin? Güvenlik ajanı mı? Neler dönüyor? Açıkça bilelim. Hemen."

"Söyleyebileceklerimin hepsini söyledim."

"Saklayacak bir şeyim yok" |ledi Kaptan. "Ama benim de haklarım var."

"Saklayacak bir şeyin mi yok?" diye gıcırdadı Mark'ın sesi.

"O halde bu gemi neden ***Üç*** G?"

"Adı öyle."

"Hadi hadi. Dünya sicil kaydında bu isimde gemi yok. Bunu daha gemiye binmeden önce biliyordum. Sormak için fırsat kolluyordum."

Kaptan gözlerini kırpıştırdı. "Resmi adı *George G. Grundy,*" diye açıkladı. "Herkes kısa olsun diye *Üç G.* diyor."

Mark güldü. "Pekâlâ öyleyse. Seyir defterini gördükten sonra tayfalarla konuşmak istiyorum. Buna hakkım var. Doktor Sheffield'e sorun."

"Tayfalarla, ha?" diye alay etti Kaptan, "Önce Doktor Sheffield'le konuşalım bakalım. Sonra da seni inişe kadar oda hapsine alalım. Züppe!"

Enterkomun düğmesine uzandı.

*

Üç G'nin bilimci kadrosu, yapmaları gereken işe göre pek az sayıda kişiden oluşuyordu, üstelik de hepsi pek gençti. Mark Annuncio kadar da genç değillerdi elbette. O başlı başına bir kategori oluşturuyordu. Ama bilim adamları arasında en yaşlısı olan Emmanuel George Cimon (astrofizikçi) bile henüz otuz dokuz yaşını doldurmamıştı. Koyu renk gür saçları, iri parlak gözleriyle yaşından da genç gösteriyordu. Ama tabii gözlerinin parlaklığı büyük ölçüde, taktığı lenslerden ötürüydü.

Cimon yaşının büyüklüğünü ve bu görevin başı oluşunu pek önemsiyordu. Diğerleri onun ekip başı olduğuna aldırış etmiyor, bu gerçeği unutmaya çalışıyor gibiydi. Cimon da tutumuyla, görevini abartmaktan uzak kalmaya çalışmaktaydı. Delikli şeridi parmakları arasından kaydırdı, sonra yılan gibi kıvrılıp kovaya düşmesine izin verdi.

"Sıradan bilgiler," diye içini çekti, küçük yolcu salonunun en rahat koltuğuna yerleşti. "Bir şey yok," diye ekledi sonra.

Lagrange çifte güneşinin en yeni renkli resimlerine göz attı, görüntünün güzelliğinden fazla etkilenmedi. Lagrange I, Dünya'nın güneşinden daha küçük ve daha sıcaktı. Mavimsi yeşil bir

renkte parlıyordu. Çevresindeyse sarımsı yeşil bir hale vardı.

"Hadi hadi. Dünya sicil kaydında bu isimde gemi yok. Bunu daha gemiye binmeden önce biliyordum. Sormak için fırsat kol-luyordum."

Kaptan gözlerini kırpıştırdı. "Resmi adı ***George G. Grundy,"***

diye açıkladı. "Herkes kısa olsun diye ***Üç G.*** diyor."

Mark güldü. "Pekâlâ öyleyse. Seyir defterini gördükten sonra tayfalarla konuşmak istiyorum. Buna hakkım var. Doktor Sheffield'e sorun."

"Tayfalarla, ha?" diye alay etti Kaptan, "Önce Doktor Sheffield'le konuşalım bakalım. Sonra da seni inişe kadar oda hapsine alalım. Züppe!"

Enterkomun düğmesine uzandı.

i

üç G'nin bilimci kadrosu, yapmaları gereken işe göre pek az sayıda kişiden oluşuyordu, üstelik de hepsi pek gençti. Mark Annuncio kadar da genç değillerdi elbette. O başlı başına bir kategori oluşturuyordu. Ama bilim adamlan arasında en yaşlısı olan Emmanuel George Cimon (astrofizikçi) bile henüz otuz dokuz yaşını doldurmamıştı. Koyu renk gür saçları, iri parlak gözleriyle yaşından da genç gösteriyordu. Ama tabii gözlerinin parlaklığı büyük ölçüde, taktığı lenslerden ötürüydü.

Cimon yaşının büyüklüğünü ve bu görevin başı oluşunu pek önemsiyordu. Diğerleri onun ekip başı olduğuna aldırış etmiyor, bu gerçeği unutmaya çalışıyor gibiydi. Cimon da tutumuyla, görevini abartmaktan uzak kalmaya çalışmaktaydı. Delikli şeridi parmakları

arasından kaydırdı, sonra yılan gibi kıvrılıp kovaya düşmesine izin verdi.

"Sıradan bilgiler," diye içini çekti, küçük yolcu salonunun en rahat koltuğuna yerleşti, "Bir şey yok," diye ekledi sonra.

Lagrange çifte güneşinin en yeni renkli resimlerine göz attı, görüntünün güzelliğinden fazla etkilenmedi. Lagrange I, Dün-ya'nın güneşinden daha küçük ve daha sıcaktı. Mavimsi yeşil bir renkte parlıyordu. Çevresindeyse sarımsı yeşil bir hâle vardı.

Zümrüt bir yüzüğün altın montürünü andırıyordu. Resimde mercimek büyüklüğündeydi. Onun biraz ilerisinde (resimde öyle gözüküyordu tabii) Lagrange II vardı. Lagrange I'in iki katı kadar büyük çıkmıştı. Bu uzaydaki yerinden ötürüydü. Aslında onun çapı, Lagrange I'inkinin beşte dördü kadardı. Rengi portakal kırmızısıydı. Film bu renge insan gözü kadar duyarlı olmadığından, öteki güneşe göre biraz daha mat çıkmıştı.

Onların çevresinde, polarize mercekler sayesinde güneşlerin ışığından etkilenmemiş olan Hercules yıldızları kalabalığı da görülüyordu. İnanılmaz parlaklıktaydılar. Baklava biçiminde saçılmış parlak tozlara benziyorlardı. Sarı, beyaz, mavi ve kırmızı.

"Bir şey yok," diye tekrarladı Cimon.

Salondaki bir başka yolcu, "Bana fena değil gibi görünüyor," dedi. Onun da adı Groot Knoevenagle'dı. Tıp doktoruydu. Kısa boylu, şişman bir adamdı. Herkes onu Novee diye çağırırdı.

Sonra sözüne devam ederek, "Junior nerede?" diye sordu, miyop gözleriyle görebilmek için Cimon'un omzu üzerinden eğilip baktı.

Cimon başını kaldırdı, hafifçe ürperdi. "Onun adı Junior değil. Bu resimde Troas gezegenini göremezsin. Bir yığın yıldız var. Dünya Bilim Merkezi'nin arşivinden bu resim. Bize pek yararı yok."

"Öff, uzay kahretsin!" Novee hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sana ne fark eder zaten?" diye sordu Cimon. "Ben sana şu beneklerden birini gösterip, 'Troas bu', deseydim de olurdu. Hangisini göstersem olurdu. Ne farkını anlarsın, ne de bir işine yarar."

"Dur bir dakika, Cimon... O kadar da kasılmaya gerek yok. Bu doğal bir duygu. Bir süre Junior üzerinde yaşayacağız. Hatta belki de orada öleceğiz."

"Burada seyirci de yok, orkestra da yok, mikrofon da yok, trampet de yok, Novee. Bu yüzden böyle tiyatro oynamaya gerek de yok. Orada ölecek değiliz. Ölürsek, bu kendi hatamızdan ve herhalde fazla tıkınmaktan olur." İştahsız insanların iştahlılara karşı duyduğu tiksintiyle söylemişti bunu. Sanki şindirim bozuk

karşı duyduğu üstünlüyle söylenmişti bunu. Sanki sinirinin bozuk-

Zümrüt bir yüzüğün altın montürünü andırıyordu. Resimde mercimek büyüklüğündeydi. Onun biraz ilerisinde (resimde öyle gözüküyordu tabii) Lagrange II vardı. Lagrange I'in iki katı kadar büyük çıkmıştı. Bu uzaydaki yerinden ötürüydü. Aslında onun çapı, Lagrange I'inkinin beşte dördü kadardı. Rengi portakal kırmızısıydı. Film bu renge insan gözü kadar duyarlı olmadı

ğından, öteki güneşe göre biraz daha mat çıkmıştı.

Onların çevresinde, polarize mercekler sayesinde güneşlerin ışığından etkilenmemiş olan Hercules yıldızları kalabalığı da görülüyordu. İnanılmaz parlaklıktaydılar. Baklava biçiminde saçılmış parlak tozlara benziyorlardı. Sarı, beyaz, mavi ve kırmızı.

"Bir şey yok," diye tekrarladı Cimon.

Salondaki bir başka yolcu, "Bana fena değil gibi görünüyor,"

dedi. Onun da adı Groot Knoevenagle'dı. Tıp doktoruydu. Kısa boylu, şişman bir adamdı. Herkes onu Novee diye çağırırdı.

Sonra sözüne devam ederek, "Junior nerede?" diye sordu, miyop gözleriyle görebilmek için Cimon'un omzu üzerinden eğilip baktı.

Cimon başını kaldırdı, hafifçe ürperdi. "Onun adı Junior de

ğil. Bu resimde Troas gezegenini göremezsin. Bir yığm yıldız var.

Dünya Bilim Merkezi'nin arşivinden bu resim. Bize pek yararı yok."

"Öff, uzay kahretsin!" Novee hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sana ne fark eder zaten?" diye sordu Cimon. "Ben sana şu beneklerden birini gösterip, 'Troas bu', deseydim de olurdu.

Hangisini göstersem olurdu. Ne farkını anlarsın, ne de bir işine yarar."

"Dur bir dakika, Cimon... O kadar da kasılmaya gerek yok.

Bu doğal bir duygu. Bir süre Junior üzerinde yaşayacağız. Hatta belki de orada öleceğiz."

"Burada seyirci de yok, orkestra da yok, mikrofon da yok, trampet de yok, Novee. Bu yüzden böyle tiyatro oynamaya gerek de yok. Orada ölecek değiliz. Ölürsek, bu kendi hatamızdan ve herhalde fazla tıkınmaktan olur." İştahsız insanlann iştahlılara karşı duyduğu tiksintiyle söylemişti bunu. Sanki sindirim bozuk-129

lukları, insanın yüksek değerini, üstün zekâsını ortaya koyarmış gibi.

"Bin kişi öldü ama," dedi Novee alçak sesle.

"Elbette. Galaksi'nin her yanında her gün bir milyar kişi ölüyor."

"Böyle ölmüyor."

"Nasıl ölmüyor yani?"

Novee normal ses tonunu ancak bir çaba göstererek korudu. "Resmî toplantılar dışında tartışma yasak. Karar öyleydi," dedi.

Cimon suratını asarak, "Benim tartışacak bir şeyim yok," diye karşılık verdi. "Bunlar sıradan iki yıldız. Neden gönüllü yazıldım, onu bile anlayamıyorum. Herhalde olağanüstü büyük bir Trojan sistemini yakından görebilmek için olmalı. Bu bana neden ilginç geldi, orasını da hiç anlayamıyorum."

"Çünkü ölen o bin kişiyi düşündün de ondan," dedi Novee. Sonra hızla devam etti. "Bana bak, söylesene Trojan gezegeni ne demek?"

Doktor bu soruyu sorduktan sonra bir süre karşısındakinin küçümseyici bakışlarına dayanmak zorunda kaldı. "Pekâlâ, pekâ-

lâ, bilmiyorum işte," deyiverdi. "Sen de her şeyi biliyor değilsin herhalde. Ultrasonik kesikler nedir bilebilir misin?"

Cimon, "Bilmem ve bana göre hava hoş," dedi. "Bence insanın meslek alanı dışındaki bilgiler hem yararsızdır, hem de psiko-potansiyel kaybıdır. Sheffield'in bu konudaki düşüncelerine de katılmıyorum."

"Ama ben hâlâ bilmek istiyorum. Anlatırsan tabii."

"Anlatırım. Aslında bize verilen ilk brifingde de anlatmışlardı. Dinlemiş olsan şimdi bilirdin. Çoğul yıldızlar, yani tüm yıldızların üçte biri, çevrelerinde birtakım gezegenler edinmişlerdir. Ama o gezegenlerde yaşamak hemen hiç mümkün değildir. Çekim merkezinden fazla uzaktaysalar, oldukça dairesel bir yörüngeleri olur, ama fazla soğuk olduklarından helyum okyanusları oluşur. Isı alacak kadar yakınsalar, bu sefer yörüngeleri öyle ya-

hıkları, insanın yüksek değerini, üstün zekâsını ortaya koyarmış]

gibi.

"Bin kişi öldü ama," dedi Novee alçak sesle.

"Elbette. Galaksi'nin her yanında her gün bir milyar kişi ölüyor."

"Böyle ölmüyor."

"Nasıl ölmüyor yani?"

Novee normal ses tonunu ancak bir çaba göstererek korudu. "Resmî toplantılar dışında tartışma yasak. Karar öyleydi," dedi.

'

"

Gimon suratını asarak, "Benim tartışacak bir şeyim yok," diye karşılık verdi. "Bunlar sıradan iki yıldız. Neden gönüllü yazıldım, onu bile anlayamıyorum. Herhalde olağanüstü büyük bir Trojan sistemini yakından görebilmek için olmalı. Bu bana neden ilginç geldi, orasını da hiç anlayamıyorum."

"Çünkü ölen o bin kişiyi düşündün de ondan," dedi Novee.

Sonra hızla devam etti. "Bana bak, söylesene Trojan gezegeni ne demek?"

Doktor bu soruyu sorduktan sonra bir süre karşısındakinin küçümseyici bakışlarına dayanmak zorunda kaldı. "Pekâlâ, pekâlâ, bilmiyorum işte," deyiverdi. "Sen de her şeyi biliyor değilsin herhalde. Ultrasonik kesikler nedir bilebilir misin?"

Cimon, ’’Bilmem ve bana göre hava hoş," dedi. "Bence insanın meslek alanı dışındaki bilgiler hem yararsızdır, hem de psiko-potansiyel kaybıdır. Sheffield’in bu konudaki düşüncelerine de katılmıyorum."

"Aıüa ben hâlâ bilmek istiyorum. Anlatırsan tabii."

"Anlatırım. Aslında bize verilen ilk brifingde de anlatmışlardı. Dinlemiş olsan şimdi bilirdin. Çoğul yıldızlar, yani tüm yıldızların üçte biri, çevrelerinde birtakım gezegenler edinmişlerdir.

Ama o gezegenlerde yaşamak hemen.hiç mümkün değildir. Çe-

,kim merkezinden fazla uzaktaysalar, oldukça dairesel bir yörüngeleri olur, ama fazla soğuk olduklarından helyum okyanusları oluşur. Isı alacak kadar yakınsalar, bu sefer yörüngeleri öyle ya-130

muk olur ki, her turda en az bir kere o güneşe fazla yaklaşırlar, demiri eritecek kadar ısınırlar.

Ama bu Lagrange sisteminde değişik bir durum var. İki yıldız, yani Lagrange I'le Lagrange II ve bir de Troas gezegeni (yanında uydusu İlium'la birlikte), hayali bir eşkenar üçgenin köşelerini oluşturuyor gibidir. Bunu anlayabildin mi? Böyle bir durum, istikrar yaratır. Lütfen neden olduğunu anlatmamı isteme benden. Yalnızca meslekî fikrim olarak kabul et."

Novee soluğunun arasından, "Kuşku duymak aklımın ucundan geçmez," diye mırıldandı.

Cimon daha da sıkılmış göründü ve devam etti. "Bu sistem birlikte döner durur. Troas her an, iki yıldızdan da yüz milyon mil uzaktadır. Onlar da birbirinden yüz milyon mil uzaktadırlar."

Novee kulağını ovaladı, tatmin olmamış gibi göründü. "Bunları biliyorum. Brifingde de dinlemiştim. Ama buna neden *Trojan* gezegeni diyorlar? Neden *Trojan*?"

Cimon'un dudakları, ağzından küfür fırlamasını engellemek istiyormuş gibi büzüldü, bir an öyle kaldı. Sonra konuştu. "Bizim Güneş Sistemi'nde de buna benzer bir düzen var. Güneş, Jüpiter ve bir de asteroidlerden küçük bir grup, yine istikrarlı bir eşkenar üçgen oluşturuyorlar. Rastlantı eseri olarak o asteroidlerin adları da Hector, Achilles, Ajax falan gibi Truva savaşı kahramanlarının isimleri. Bu nedenle... Daha anlatmam gerekli mi?"

"Hepsi bu mu?" dedi Novee.

"Evet. Daha rahatsız edecek misin beni?"

"Öff, canın çıksın."

Novee kalktı, alıngan astro-fizikçiyi yalnız bırakmaya hazırlandı ama o daha yana kayarak açılan kapının düğmesine dokunamadan kapı kendiliğinden kaymaya başladı, karşılarında Boris Vernadsky'yi gördüler. Boris, jeokimyacıydı. Kara kaşlı, geniş ağızlı, koca suratlı biriydi. Puanlı gömleklere pek tutkundu.

Vernadski ne Novee'nin kızarmış suratını, ne de Cimon'un donuk ifadesini gördü.

Şen bir sesle konuştu. "Sayın bilim adamları, eğer kulaklarınızı dikip biraz dinlerseniz az sonra Kaptan'ın kamarasından Sa-

muk olur ki, her turda en az bir kere o güneşe fazla yaklaşırlar, demiri eritecek kadar ısınırlar.

"Ama bu Lagrange sisteminde değişik bir durum var. İki yıldız, yani Lagrange I'le Lagrange II ve bir de Troas gezegeni (yanında uydusu İlium'la birlikte), hayali bir eşkenar üçgenin köşelerini oluşturuyor gibidir. Bunu anlayabildin mi? Böyle bir durum, istikrar yaratır. Lütfen neden olduğunu anlatmamı isteme benden. Yalnızca meslekî fikrim olarak kabul et."

Novee soluğunun arasından,' "Kuşku duymak aklımın ucundan geçmez," diye mırıldandı.

Cimon daha da sıkılmış göründü ve devam etti. "Bu sistem birlikte döner durur. Troas her an, iki yıldızdan da yüz milyon mil uzaktadır. Onlar da birbirinden yüz milyon mil uzaktadırlar."

Novee kulağını ovaladı, tatmin olmamış gibi göründü. "Bunları biliyorum. Brifingde de dinlemiştim. Ama buna neden ***Trojan*** gezegeni diyorlar? Neden ***TrojanT***

Cimon'un dudakları, ağzından küfür fırlamasını engellemek istiyormuş gibi büzüldü, bir an öyle kaldı. Sonra konuştu. "Bizim Güneş Sistemi'nde de buna benzer bir düzen var. Güneş, Jüpiter ve bir de asteroidlerden küçük bir grup, yine istikrarlı bir eşkenar üçgen oluşturuyorlar. Rastlantı eseri olarak o asteroidlerin adları da Hector, Achilles, Ajax falan gibi Truva savaşı kahramanlarının isimleri. Bu nedenle... Daha anlatmam gerekli mi?"

"Hepsi bu mu?" dedi Novee.

"Evet. Daha rahatsız edecek misin beni?"

"Öff, canın çıksın."

Novee kalktı, alıngan astro-fizikçiyi yalnız bırakmaya hazırlandı ama o daha yana kayarak açılan kapının düğmesine doku-namadan kapı kendiliğinden kaymaya başladı, karşılarında Boris Vernadsky'yi gördüler. Boris, jeokimyacıydı. Kara kaşlı, geniş

ağızlı, koca suratlı biriydi. Puanlı gömleklere pek tutkundu.

Vernadski ne Novee'nin kızarmış suratını, ne de Cimon'un donuk ifadesini gördü.

Şen bir sesle konuştu. "Sayın bilim adamları, eğer kulaklarınızı dikip biraz dinlerseniz az sonra Kaptan'ın kamarasından Sa-131

man Yolu'nu yerinden oynatacak bir patlama sesi duyabilirsiniz."

"Ne oldu?" diye sordu Novee.

"Kaptan sonunda Annuncio'yu buldu. Sheffield'in şımarık sihirbazım. Sheffield de kudurmuş arslanlar gibi köprüye fırladı. Her burun deliğinden alevler saça saça."

Cimon bu kadarını dinledikten sonra homurdanarak başka tarafa döndü.

Novee, "Sheffield mi?" dedi. "O adam kızmasını bilemez ki! Ömrümde sesini yükselttiğini bile duymuş değilim."

"Ama bu sefer başardı. Çocuğun kendisine haber vermeden kamarasından çıktığım, Kaptan'ın onu hırpalamakta olduğunu duyunca... Bummm! Sen çocuğun ayağa kalkıp dolaşmaya başladığını biliyor muydun, Novee?"

"Hayır ama şaşmadım. Öyledir uzay tutması. Yakana sarıldı mı, ölüyorum sanırsın. Sonra iki dakikada geçer, kendini sapasağlam hissedersin. Mark'a bu sabah söylemiştim yarın gezegene ineceğimizi. Gezegen sathını düşünmek uzay tutmasına birebir gelir. Gerçekten iniyoruz yakında, değil mi, Cimon?"

Astrofizikçi garip bir ses çıkardı. Bu evet anlamına da gelebilirdi. Novee onu öyle yorumladı.

"Eee, sonra ne oldu?" diye sordu.

Vernadsky anlattı. "Sheffield benim kamarada yatıyordu. Çocuğu uzay tuttuğundan beri benim oraya taşınmıştı. Masaya oturmuş, önüne haritaları yaymış çalışıyor, dirseğinin dibinde bilgisayar çıkırdayıp duruyordu ki, oda telefonunun sinyali yandı. Baktık, Kaptan arıyor. Meğer çocuk da yanındaymış. Kaptan hükümetin ne halt etmeye yanına bir casus yolladığını bilmek istiyor, ağzına geleni söylüyordu. Sheffield de ona bağırıp çağırdı, şimdi Collamore makro-ayar tübünü münasip yerine sokarım se-

nin, diye uludu, çocuğu rahatsız etme diye tehdit etti, telefonu açık bırakıp fırladı, çıktı, Kaptanı da telefonda kudurur durumda bıraktı."

"Uyduruyorsun," dedi Novee. "Sheffield dünyada öyle şey söylemez."

man Yolu'nu yerinden oynatacak bir patlama sesi duyabilirsiniz."

"Ne oldu?" diye sordu Novee.

"Kaptan sonunda Annuncio'yu buldu. Sheffield'in şımarık sihirbazım. Sheffield de kudurmuş arslanlar gibi köprüye fırladı.

Her burun deliğinden alevler saça saça."

Cimon bu kadarını dinledikten sonra homurdanarak başka tarafa döndü.

>

Novee, "Sheffield mi?" dedi. "O adam kızmasını bilemez ki!

Ömrümde sesini yükselttiğini bile duymuş değilim."

"Ama bu sefer başardı. Çocuğun kendisine haber vermeden kamarasından çıktığım, Kaptan'ın onu hırpalamakta olduğunu , duyünca... Bummm! Sen çocuğiin ayağa kalkıp dolaşmaya başla i dığmı biliyor muydun, Novee?"

"Hayır ama şaşmadım. Öyledir uzay tutması. Yakana sanldı mı, ölüyorum sanırsın. Sonra iki dakikada geçer, kendini sapa- !

sağlam hissedersin. Mark'a bu sabah söylemiştim yarın gezegene î ineceğimizi. Gezegen sathını düşünmek uzay tutmasına birebir ; gelir. Gerçekten iniyoruz yakında, değil mi, Cimon?"

Astrofizikçi garip bir ses çıkardı. Bu’evet anlamına da gele- 1

bilirdi. Novee onu öyle yorumladı.

"Eee, sonra ne oldu?" diye sordu.

Veraadsky anlattı. "Sheffield benim kamarada yatıyordu.

Çocuğu uzay tuttuğundan beri benim oraya taşınmıştı. Masaya oturmuş, önüne haritaları yaymış çalışıyor, dirseğinin dibinde bilgisayar çıkırdayıp duruyordu ki, oda telefonunun sinyali yandı. Baktık^ Kaptan arıyor. Meğer çocuk da yanındaymış. Kaptan hükümetin ne halt etmeye yamna bir casus yolladığını bilmek istiyor, ağzına geleni söylüyordu. Sheffield de ona bağırıp çağırdı, şimdi Collamore makro-ayar tübünü münasip yerine sokarım se- i nin, diye uludu, çocuğu rahatsız etme diye tehdit etti, telefonu açık bırakıp fırladı, çıktı, Kaptanı da telefonda küdurur durumda bıraktı."

"Uyduruyorsun," dedi Növee. "Sheffield djinyada öyle şey söylemez."

"Ona benzer şeyler söyledi işte."

Novee bu sefer Cimon'a döndü. "Grubun başı sensin. Neden bu işi düzeltmiyorsun?" diye sordu.

Cimon homurdandı. "Böyle bir şey çıktı mı, grubun başı oluyorum. Sorumluluklarım nedense bir anda ortaya çıkıyor. Bırak kendileri halletsinler. Sheffield sözlü kavgaları pek iyi beceriyor, Kaptan da zaten elini belinin arkasından hiç çekmiyor. Vernadsky'nin anlattığı bu saçmalar, döğüşecekler demek değil."

"Evet ama, bizimki gibi bir görevde anlaşmazlıklar çıkması da doğru değil."

"Görev, ha!" Vernadsky şakadan dehşet içindeymiş gibi ellerini açtı, gözlerini yuvalarında döndürdü. "Kendimizi ilk gidenlerin kemikleri ve yırtık giysileri arasında bulacağımız dakikayı düşünmek beni öyle ürkütüyor ki!"

Bu manzarayı düşünmeye kimse dayanamadığından, söyleyecek başka bir şey bulamadılar. Cimon'un koltuğu üzerinden yalnızca kafasının arkası görünüyordu ama, o bile adamın bu düşünce üzerine kazık kesildiğini belli etmeye yetiyordu.

*

Oswald Mayer Sheffield psikologdu. Sicim gibi ipince, upuzun bir adamdı. Sesi sanki opera aryaları söylemek üzere verilmişti ona. Ya da bir tartışmada görüşünü herkese, en yumuşak tonlarla bile olsa kabul ettirebilsin diye verilmişti. Vernadsky'nin anlattıklarından beklenen öfkeyi göstereceği yoktu.

Hatta Kaptan'ın kamarasına girerken gülümsüyordu bile.

O girer girmez Kaptan hemen patladı. "Buraya bak, Sheffield..."

"Bir dakika Kaptan Follenbee," dedi Sheffield. "Nasılsın, Mark?"

Mark'ın gözleri indi, sesi boğuk çıktı. "İyiyim, Doktor Sheffield."

"Yataktan kalktığını bilmiyordum."

"Ona benzer şeyler söyledi işte."

Novee bu sefer Cimon'a döndü. "Grubun başı sensin. Neden bu işi düzeltmiyorsun?" diye sordu.

Cimon homurdandı. "Böyle bir şey çıktı mı, grubun başı oluyorum. Sorumluluklarım nedense bir anda ortaya çıkıyor. Bırak kendileri halletsinler. Sheffield sözlü kavgaları pek iyi beceriyor, Kaptan da zaten elini belinin arkasından hiç çekmiyor. Vernadsky'nin anlattığı bu saçmalar, döğüşecekler demek değil."

"Evet ama, bizimki gibi bir görevde anlaşmazlıklar çıkması da doğru değil."

/G örev, ha!" Vernadsky şakadan dehşet içindeymiş gibi ellerini açtı, gözlerini yuvalarında döndürdü. "Kendimizi ilk gidenlerin kemikleri ve yırtık giysileri arasında bulacağımız dakikayı dü

şünmek beni öyle ürkütüyor ki!"

Bu manzarayı düşünmeye kimse dayanamadığından, söyleyecek başka bir şey bulamadılar. Cimon'un koltuğu üzerinden yalnızca kafasının arkası görünüyordu ama, o bile adamın bu dü

şünce üzerine kazık kesildiğini belli etmeye yetiyordu.

*

Oswald Mayer Sheffield psikologdu. Sicim gibi ipince, upuzun bir adamdı. Sesi sanki opera aryaları söylemek üzere verilmişti ona. Ya da bir tartışmada görüşünü herkese, en yumuşak tonlarla bile olsa kabul ettirebilsin diye verilmişti. Vernadsky'nin anlattıklarından beklenen öfkeyi göstereceği yoktu.

Hatta Kaptan'ın kamarasına girerken gülümsüyordu bile.

O girer girmez Kaptan hemen patladı. "Buraya bak, Sheffield..."

"Bir dakika Kaptan Follenbee," dedi Sheffield. "Nasılsın, Mark?"

Mark'ın gözleri indi, Sesi boğuk çıktı. "İyiyim, Doktor Sheffield."

"Yataktan kalktığını bilmiyordum."

Sesinde sitem yoktu ama Mark yine de özür dileme gereğini 133

duydu. "Kendimi biraz daha iyi hissettim, Doktor Sheffield. Hiçbir iş yapmamaktan da suçluluk duyuyordum. Gemiye bindim bineli hiç çalışmamıştım. Kaptana telefon ettim, seyir defterini görmek istediğimi söyledim, o da beni buraya çağırttı."

"Pekâlâ. Eminim artık odasına dönmesine bir itirazınız yoktur efendim."

"Yok mudur..." diye başladı Kaptan.

Sheffield'in yumuşak bakışları yükseldi, Kaptan'ın gözlerine dikildi. "Ondan ben sorumluyum, efendim."

Nasıl olduysa oldu, Kaptan söyleyecek söz bulamadı.

Mark söz dinleyerek yerinden kalktı. Sheffield onun çıkışına baktı, kapı arkasından kapanıncaya kadar bekledi.

Sonra Kaptan'a döndü. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Kaptan?" diye sordu.

Kaptan'ın dizleri bir an büküldü, sonra düzeldi, hemen arkasından tekrar büküldü. Gerisinde kenetlediği ellerinin birbirine vuruş sesleri net biçimde duyulabiliyordu. "O benim sorunum. Burada Kaptan benim, Sheffield."

"Onu biliyorum."

"Anlamını da biliyorsun, ha? Bu gemi uzaydayken resmen gezegen statüsünde sayılır. Ben mutlak yöneticiyim. Uzaydayken ben ne dersem o olur. Konfederasyon Merkez Komitesi bile itiraz edemez. Ben disiplini korumak zorundayım. Ve hiçbir casus..."

"Pekâlâ, bir şey söylememe izin verin, Kaptan. Size Dış Yer-

leşim Bürosu tarafından bir görev verildi. Masrafını hükümetin karşılayacağı bu yolculukta, bir ekibi Lagrange Sistemi'ne götüreceksiniz, araştırmalar sürdüğü kadar ve gemi ile tayfaların güvenlik gerekleri izin verdiği kadar, onları orada bekleyeceksiniz, sonra da bizi geri getireceksiniz. Siz o anlaşmaya imza attınız ve birtakım sorumluluklar yüklendiniz. Kaptan olsanız da, olmasanız da. Örneğin bizim özel âletlerimizle oynayamaz, onların araştırmada yarar sağlamayacak biçimde bozulmasına sebep olamazsınız."

duydu. "Kendimi biraz daha iyi hissettim, Doktor Sheffieid. Hiçbir iş yapmamaktan da suçluluk duyuyordum. Gemiye bindim bineli hiç çalışmamıştım. Kaptana telefon ettim, seyir defterini görmek istediğimi söyledim, o da beni buraya çağırttı."

"Pekâlâ. Eminim artık odasına dönmesine bir itirazınız yoktur efendim."

"Yok mudur..." diye başladı Kaptan.

Sheffield'in yumuşak bakışları yükseldi, Kaptan'ın gözlerine dikildi. "Ondan ben sorumluyum, efendim."

Nasıl olduysa oldu, Kaptan söyleyecek söz bulamadı.

Mark söz dinleyerek yerinden kalktı. Sheffieid onun çıkışma baktı, kapı arkasından kapamncaya kadar bekledi.

Sonra Kaptaıı'a döndü. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Kaptan?" diye sordu.

Kaptan'ın dizleri bir an büküldü, sonra düzeldi, hemen arkasından tekrar büküldü. Gerisinde kenetlediği ellerinin birbirine vuruş sesleri net biçimde duyulabiliyordu. "O benim sorunum. Burada Kaptan benim, Sheffieid."

"Onu biliyorum."

^

"Anlamını da biliyorsun, ha? Bu gemi uzaydayken resmen gezegen statüsünde sayılır. Ben mutlak yöneticiyim. Uzaydayken ben ne dersem o olur. Konfederasyon Merkez Komitesi bile itiraz edemez. Ben disiplini korumak zorundayım. Ve hiçbir casus..."

"Pekâlâ, bir şey söylememe izin verin, Kaptan. Size Dış Yerleşim Bürosu tarafından bir görev verildi. Masrafını hükümetin karşılayacağı bu yolculukta, bir ekibi Lagrange Sistemi'ne götüreceksiniz, araştırmalar sürdüğü kadar ve gemi ile tayfaların güvenlik gerekleri izin verdiği kadar, onları orada Ekleyeceksiniz, sonra da bizi geri getireceksiniz. Siz o anlaşmaya imza attınız ve birtakım sorumluluklar yüklendiniz. Kaptan olsanız da, olmasanız da. Örneğin bizim özel âletlerimizle oynayamaz, onların araştırmada yarar sağlamayacak biçimde bozulmasına sebep olamazsınız."

"Kim yapıyor öyle bir şeyi?" Kaptanın sesi pek gücenik çıkmıştı.

Sheffield sakin sakin cevap verdi. "Siz yapıyorsunuz. Mark Annuncio'dan uzak durun, Kaptan. Cimon'un monokromundan, Vailleux'nun mikroptiklerinden nasıl uzak duruyorsanız, benim Annunciom'dan da öyle uzak durun. On parmağınızın hiçbirini sürmeyin ona. Tamam mı?"

Kaptanın üniforması altında göğsünün şiştiği görüldü. "Ben kendi gemimde kimseden emir almam. Konuşma tarzın disipline sığmıyor, *Bay* Sheffield. Biraz daha böyle devam edersen seni oda hapsine aldırırım. Seni de, Annuncio'nu da. Hoşuna gitmezse, döndüğümüzde Dünya'daki Değerlendirme Kurulu'na şikâyet edersin. O zamana kadar da gık diyemezsin."

"Bakın, Kaptan, bir şey açıklamama izin verin. Mark Mnemonik Servis'te çalışıyor..."

"Öyleymiş, söyledi. Numonik Servis. Numonik Servis. Gizli polis midir, nedir? Benim gemimde buna izin veremem, tamam mı?"

"Mnemonik Servis," diye düzeltti Sheffield sabırla. "Me-ne-e-me-o-ne-i-ke Servis. Baştaki me okunmuyor. Yunanca'da bellek demek olan kelimeden geliyor."

Kaptanın gözleri daraldı. "Ezberlediklerini mi hatırlıyor?"

"Evet, öyle, Kaptan. Bakın, bir bakıma bu olup bitenler benim hatam. Size bu konuda brifing vermem, durumu anlatmam gerekirdi. Yola çıkar çıkmaz çocuk bu kadar hastalanmasa, yapardım da. Ama o durum bazı konuları kafamdan uzaklaştırıverdi. Hem zaten geminin nasıl çalıştığı konusuna ilgi göstereceğini de düşünmemiştim. Uzay bilir, neden düşünmedim. Onun her şeye ilgi göstermesi gerekir."

"Gerekir, ha?" Kaptan duvardaki saate baktı. "Şimdi ver brifingini bana, ha? Ama lafı süslemeye kalkma. Öbür türlü kelimelere de yönelme. Vakit sınırlı."

"Fazla uzun sürmez, inanın. Kaptan, siz uzay yolculuklarının adamısınız. Konfederasyon'da kaç tane dünya vardır dersiniz?"

"Seksen bin," dedi Kaptan hemen.

"Kim yapıyor öyle bir şeyi?" Kaptanın sesi pek gücenik çıkmıştı.

Sheffield sakin sakin cevap verdi. "Siz yapıyorsunuz. Mark Annuncio'dan uzak durun, Kaptan. Cimon'un monokromundan, Vailleux'nun mikroptiklerinden nasıl uzak duruyorsanız, benim Annunciom'dan da öyle uzak durun. On parmağınızın hiçbirini sürmeyin ona. Tamam mı?"

Kaptanın üniforması altında göğsünün şiştiği görüldü. "Ben kendi gemimde kimseden emir almam. Konuşma tarzın disipline sığmıyor, ***Bay*** Sheffield. Biraz daha böyle devam edersen seni oda hapsine aldırırım. Seni de, Annuncio'nu da. Hoşuna gitmezse, döndüğümüzde Dünya'daki Değerlendirme Kurulu'na şikâyet edersin. O zamana kadar da gık diyemezsin."

''Bakın, Kaptan, bir şey açıklamama izin verin. Mark Mnemonik Servis'te çalışıyor..."

"Öyleymiş, söyledi. Numonik Servis. Numonik Servis. Gizli polis midir, nedir? Benim gemimde buna izin verememem, tamam mı?"

"Mnemonik Servis," diye

düzeltti Sheffield

sabırla.

"Me-ne-e-me-o-ne-i-ke Servis. Baştaki me okunmuyor. Yunan-ca'da bellek demek olan kelimeden geliyor."

Kaptanın gözleri daraldı. "Ezberlediklerini mi hatırlıyor?"

"Evet, öyle, Kaptan. Bakın, bir bakıma bu olup bitenler benim hatam. Size bu konuda brifing vermem, durumu anlatmam gerekirdi. Yola çıkar çıkmaz çocuk bu kadar hastalanmasa, yapardım da. Ama o durum bazı konuları kafamdan uzaklaştırıverdi. Hem zaten geminin nasıl çalıştığı konusuna ilgi göstereceğini de düşünmemiştim. Uzay bilir, neden düşünmedim. Onun her şeye ilgi göstermesi gerekir."

"Gerekir, ha?" Kaptan duvardaki saate baktı. "Şimdi ver brifingini bana, ha? Ama lafı süslemeye kalkma. Öbür türlü kelimelere de yönelme. Vakit sınırlı."

"Fazla uzun sürmez, inanın. Kaptan, siz uzay yolculuklarının .

adamısınız. Konfederasyon'da kaç tane dünya vardır dersiniz?"

"Seksen bin," dedi Kaptan hemen.

"Seksen üç bin iki yüz," dedi Sheffield. "Sizce bu kadar büyük bir siyasal organizasyonu yönetmek için gerekli olan nedir?"

Kaptan yine hiç duraksamadı. "Bilgisayarlar," dedi.

"Pekâlâ. Bir tarafta Dünya gezegeni var. Nüfusunun yarısı devlet memuru. Habire bilgisayar çalıştırıyorlar. Öteki dünyaların da her birinde bilgisayar alt merkezleri var. Buna rağmen veriler hâlâ kayboluyor. Her dünyanın, yalnız kendi bildiği, başkalarının hiç bilmediği birtakım şeyleri var. Hemen hemen her insanın da öyle. Şu bizim küçük grubumuza bakın. Vernadsky hiç biyoloji bilmiyor, ben ise, kendimi hayatta tutmaya yetecek kadar bile kimya bilmiyorum. Aramızda kimse en basit uzay gemisini bile uçuramaz... Bir tek Fawkes hariç. Bu nedenle bir arada çalışıyoruz. Herkes, diğerlerinin bilmediği bilgilerle katkıda bulunuyor.

"Ama bu işte kuşkulu bir nokta var. Hiçbirimiz, kendi bildiklerimizden hangilerinin belli durumlarda karşımızdakinin işine yarayabileceğini bilemiyoruz. Oturup da tüm bildiklerimizi sayamayız. Bu yüzden, tahmin yürütüyoruz.. Bazan da tahminimiz doğru olmuyor. Bazan A ve B gerçekleri birbiriyle çok iyi uyum sağlar. Diyelim ki A kişisi, A verisini biliyor. B verisini bilen B kişisine 'Neden bunu bana on yıl önce söylemedin,' diyor. B kişisi de, 'Önemli olduğunu sanmamıştım' diyor, ya da 'Bunu herkes bilir sanıyordum,' diyor."

Kaptan, "Bilgisayarlar onun için var ya," dedi.

"Ama bilgisayarlar sınırlıdır, Kaptan. Onlara soru sormak gerekir. Ayrıca o sorular, sınırlı sayıda simgelerle ifade edilebilecek türden olmak zorundadır. Hem sonra bilgisayarlar çok sabit kafalıdır. Sorduğunuz neyse, yalnızca ona cevap verirler. Kafanızdakine cevap vermezler. Bazan bilgisayara tam gerekli soruyu sormak, ya da gerekli simgeleri programlamak kimsenin aklına gelmez. Öyle olunca da, bilgisayar kendiliğinden bilgi vermeye kalkmaz.

"Bize gereken, yani insanlığa gereken, mekanik olmayan bir bilgisayardır. Hayal gücü olan bir bilgisayardır. Öylesi de vardır.

bilgisayardır. Hayal gücü olan bir bilgisayardır. Öylesi de vardır,

"Seksen üç bin iki yüz," dedi Sheffield. "Sizce bu kadar büyük bir siyasal organizasyonu yönetmek için gerekli olan nedir?"

Kaptan yine hiç duraksamadı. "Bilgisayarlar," dedi.

"Pekâlâ. Bir tarafta Dünya gezegeni var. Nüfusunun yarısı devlet memuru. Habire bilgisayar çalıştırıyorlar. Öteki dünyaların da her birinde bilgisayar alt merkezleri var. Buna rağmen veriler hâlâ kayboluyor. Her dünyanın, yalnız kendi bildiği, başkalarının hiç bilmediği birtakım şeyleri var. Hemen hemen her insanın da öyle. Şu bizim küçük grubumuza bakın. Vernadsky hiç biyoloji bilmiyor, ben ise, kendimi hayatta tutmaya yetecek kadar bile kimya bilmiyorum. Aramızda kimse en basit uzay gemisini bile uçuramaz... Bir tek Fawkes hariç. Bu nedenle bir arada çalışıyoruz. Herkes, diğerlerinin bilmediği bilgilerle katkıda bulunuyor.

"Ama bu işte kuşkulu bir nokta var. Hiçbirimiz, kendi bildiklerimizden hangilerinin belli durumlarda karşımızdakinin işine yarayabileceğini bilemiyoruz. Oturup da tüm bildiklerimizi sayamayız. Bu yüzden, tahmin yürütüyoruz.. Bazan da tahminimiz doğru olmuyor. Bazan A ve B gerçekleri birbiriyle çok iyi uyum sağlar. Diyelim ki A kişisi, A verisini biliyor. B verisini bilen B kişisine 'Neden bunu bana on yıl önce söylemedin,' diyor.

B kişisi de, 'Önemli olduğunu sanmamıştım' diyor, ya da 'Bunu herkes bilir sanıyordum,' diyor."

Kaptan, "Bilgisayarlar onun için var ya," dedi.

"Ama bilgisayarlar sınırlıdır, Kaptan. Onlara soru sormak gerekir. Ayrıca o sorular, sınırlı sayıda simgelerle ifade edilebilecek türdeh olmak zorundadır. Hem sonra bilgisayarlar çok sabit kafalıdır.

Sorduğunuz neyse, yalnızca ona cevap verirler. Kafa-nızdakine cevap vermezler. Bazan bilgisayara tam gerekli soruyu sormak, ya da gerekli simgeleri programlamak kimsenin aklına gelmez. Öyle olunca da, bilgisayar kendiliğinden bilgi vermeye kalkmaz.

"Bize gereken, yani insanlığa gereken, mekanik olmayan bir bilgisayardır. Hayal gücü olan bir bilgisayardır. Öylesi de vardır,

Kaptan." Psikolog, parmağıyla şakağına tıp tıp vurdu. "Herkeste vardır, Kaptan."

"Belki," dedi Kaptan. "Ama ben normal türünü tercih ederim. Tuşlara basılanını."

"Emin misiniz? Makinelerin sezgileri yoktur. Sizin içinizden hiç sezgi geldi mi?"

"Bunun konuyla ilgisi var mı?" Kaptan'ın gözleri tekrar saate dönmüştü.

Sheffield devam etti. "İnsan beyninin bir yerinde, verilen her veriyi saklayan, kayda geçiren bir yer vardır. Bu verilerin pek azı bilinç düzeyinde hatırlanır ama hepsi yine de oradadır. Ufacık bir ilişki kurmak, o bilgiyi yüze çıkarabilir, insan onu nereden hatırladığını anlayamaz bile. O zaman bir sezgi, içten gelen bir duygu deriz ona. Bazı kimseler bu konuda diğerlerinden daha güçlüdür. Bazılarını da eğitmek mümkündür. Bazıları Mark Annuncio gibi, onun yüz dolayında arkadaşı gibi, hemen hemen kusursuz olurlar. Günün birinde umarım elimizde onlardan bir milyarı olur. O zaman gerçek anlamda bir Mnemonik Servis'e sahip oluruz.

"Bu insanlar ömürleri boyunca yalnızca okurlar, bakarlar ve dinlerler. Bunu daha iyi biçimde, daha yararlı biçimde yapmayı öğrenirler. Ne tür bilgiler topladıkları önemli değildir. Belirgin bir anlamı ya da önemi gerekmez. Servis'ten biri geçen yüzyılda yapılan polo maçlarının kayıtları üzerinde bir hafta çalışmak istese, o da olur. Her bilginin günün birinde yararı olabilir. Temel aksiyom budur.

"Arada sırada servistekilerden biri, bir makinenin asla başaramayacağı bir ilişkiyi kurar. Makine bunu yapamaz, çünkü birbiriyle ilgisiz gibi görünen bu iki apayrı bilgiyi hiçbir makine bir arada içine almamıştır. Ya da makinede iki veri de varsa bile.

hiçbir insan ona gerekli soruyu soracak kadar çılgın olamaz. Servisin böyle bir ilişkiyi kurabilmesi, bu işlere on yılda harcanan paranın karşılığını almamıza yetmektedir."

Kaptan koca elini havaya kaldırdı. Sıkılmış gibiydi. "Bir dakika," dedi. "Annuncio bana Dünya sicil kaydında *Üç G.* diye bir

Kaptan." Psikolog, parmağıyla şakağına tıp tıp vurdu. "Herkeste vardır, Kaptan."

"Belki," dedi Kaptan. "Ama ben normal türünü tercih ederim. Tuşlara basılanım."

"Emin misiniz? Makinelerin sezgileri yoktur. Sizin içinizden hiç sezgi geldi mi?"

"Bunun konuyla ilgisi var mı?" Kaptan'ın gözleri tekrar saate dönmüştü.

Sheffield devam etti. "İnsan beyninin bir yerinde, verilen her veriyi saklayan, kayda geçiren bir yer vardır. Bu verilerin pek azı bilinç düzeyinde hatırlanır ama hepsi yine de oradadır. Ufacık bir ilişki kurmak, o bilgiyi yüze çıkarabilir, insan onu nereden hatırladığını anlayamaz bile. O zaman bir sezgi, içten gelen bir duygu deriz ona. Bazı kimseler bu konuda diğerlerinden daha güçlüdür. Bazılarım da eğitmek mümkündür. Bazıları Mark Annuncio gibi, onun yüz dolayında arkadaşı gibi, hemen hemen kusursuz olurlar. Günün birinde umanm elimizde onlardan bir milyarı olur. O zaman gerçek anlamda bir Mnemonik Servis'e sahip oluruz.

"Bu insanlar ömürleri boyunca yalnızca okurlar, bakarlar ve dinlerler. Bunu daha iyi biçimde, daha yararlı biçimde yapmayı öğrenirler. Ne tür bilgiler topladıkları önemli değildir. Belirgin bir anlamı ya da önemi gerekmez. Servis'ten biri geçen yüzyılda yapılan polo maçlarının

kayıtları üzerinde bir hafta çalışmak istese, o da olur. Her bilginin günün birinde yararı olabilir. Temel aksiyom budur.

"Arada sırada servistekilerden biri, bir makinenin asla başaramayacağı bir ilişkiyi kurar. Makine bunu yapamaz, çünkü birbiriyle ilgisiz gibi görünen bu iki apayrı bilgiyi hiçbir makine bir arada içine almamıştır. Ya da makinede iki veri de varsa bile, hiçbir insan ona gerekli soruyu soracak kadar çılgın olamaz. Servisin böyle bir ilişkiyi kurabilmesi^ bu işlere on yılda harcanan paranm karşılığını almamıza yetmektedir."

Kaptan koca elini havaya kaldırdı. Sıkılmış gibiydi. "Bir dakika," dedi. "Annuncio bana Dünya sicil kaydında ***Üç G.*** diye bir **137**

gemi bulunmadığını söyledi. Yani kayıtlı gemilerin hepsini ezbere mi biliyor?"

"Herhalde," dedi Sheffield. "Belki Ticaret Filo Sicili'ni okumuşluğu vardır. Okumuşsa, tüm isimleri, tonajları, gemilerin yapım yılını, hangi limanlara uğradıklarını, kaç tayfaları olduğunu, daha kayıtta o gemilerle ilgili ne bilgi varsa hepsini biliyordur."

"Burada yıldızları sayıyordu."

"Neden olmasın? O da bilgi."

"Vay canına."

"Esas mesele, Mark gibi birinin diğer insanlardan farklı olmasında, Kaptan. Yetiştirilişi garip, hayat görüşü çarpıktır. Servis merkezinden ilk defa olarak ayrılıyor. Oraya beş yaşında girmiş. Kolay sinirleniyor... Bu yüzden mahvolabilir. Bu asla olmamalı. *Ben de olmamasını sağlamak* için buradayım. O benim âletimdir. Bu gemideki her telin ucuna takılı her âletten de daha değerlidir. Saman Yolu'nda onun gibi yalnızca yüz kişi var."

Kaptan Follenbee gururu incinmiş gibi bir havaya büründü. "Pekâlâ öyleyse. Seyir defteri. Bilgiler kesinlikle gizli, ha?"

"Kesinlikle. O yalnız benimle konuşur, ben de ancak, bir ilişki kurulmuşsa konuşurum."

Kaptan bu tanımın 'kesinlikle' sözcüğüne tıpatıp uyduğuna inanmıyormuş gibi göründü ama yine de, "Tayfalar bilmeyecek," dedi. Bir an sustu. "Ne demek istediğimi anlarsınız," diye ekledi.

Sheffield kapıya yöneldi. "Mark onu biliyor. Tayfa ondan bir şey duymayacaktır, bana inanın."

Sheffield çıkmak üzereyken Kaptan seslendi. "Sheffield!"

"Evet?"

"Nonkompos nedir, uzay aşkına?"

Sheffield gülümsemesini tutmaya çalıştı. "Size öyle mi dedi?"

"Ne demek?"

"Latince'deki *non compos mentis*'in kısaltılmışı. Servis'tekiler bunu Servis dışındaki herkes için kullanırlar. Siz de öylesiniz, ben de öyleyim. Latince'de, "Kafası sağlam olmayan" anlamına geliyor. Biliyor musunuz, Kaptan, bence haklılar da."

gemi bulunmadığım söyledi. Yani kayıtlı gemilerin hepsini ezbere mi biliyor?"

"Herhalde," dedi Sheffield. "Belki Ticaret Filo Sicili'ni okumuşluğu vardır. Okumuşsa, tüm isimleri, tonajları, gemilerin yapım yılını, hangi limanlara uğradıklarını, kaç tayfaları olduğunu, daha kayıtta o gemilerle ilgili ne bilgi varsa hepsini biliyordur."

"Burada yıldızları sayıyordu."

"Neden olmasın? O da bilgi."

"Vay canına."

"Esas mesele, Mark gibi birinin diğer insanlardan farklı olmasında, Kaptan. Yetiştirilişi garip, hayat görüşü çarpıktır. Servis merkezinden ilk defa olarak ayrılıyor. Oraya beş yaşında girmiş. Kolay sinirleniyor... Bu yüzden mahvolabilir. Bu asla olmamalı. Ben de olmamasını sağlamak için buradayım. O benim İletimdir. Bu gemideki her telin ucuna takılı her âletten de daha değerlidir. Saman Yolu'nda onun gibi yalnızca yüz kişi var."

Kaptan Follenbee gururu incinmiş gibi bir havaya büründü.

"Pekâlâ öyleyse. Seyir defteri. Bilgiler kesinlikle gizli, ha?"

"Kesinlikle. O yalnız benimle konuşur, ben de ancak, bir ilişki kurulmuşsa konuşurum."

Kaptan bu tanımın 'kesinlikle' sözcüğüne tıpatıp uyduğuna inanmıyormuş gibi göründü ama yine de, "Tayfalar bilmeyecek,"

dedi. Bir an sustu. "Ne demek istediğimi anlarsınız," diye ekledi.

Sheffield kapıya yöneldi. "Mark onu biliyor. Tayfa ondan bir şey duymayacaktır, bana inanın."

Sheffield çıkmak üzereyken Kaptan seslendi. "Sheffield!"

"Evet?"

"Nonkompos nedir, uzay aşkına?"

Sheffield gülümsemesini tutmaya çalıştı. "Size öyle mi dedi?"

-

"Ne demek?"

"Latince'deki ***non compos mentis'm*** kısaltılmışı. Servis'tekiler bunu Servis dışındaki herkes için kullanırlar. Siz de öylesiniz, ben de öyleyim. Latince'de, "Kafası sağlam olmayan"

anlamına geliyor. Biliyor musunuz, Kaptan, bence haklılar da."

Kapıdan çabucak çıktı.

*

Mark Annuncio geminin seyir defterini yaklaşık on beş saniyede tarayıp bitirdi. İçindekiler anlaşılır şeyler değildi ama zaten ezberlediği malzemenin çoğu anlaşılır gibi değildi. Bunun önemi yoktu. Sıkıcı bilgiler olmasının da önemi yoktu. Tek üzüldüğü, merakının giderilememiş olmasıydı. Oradan, içinde bir yandan rahatlama bir yandan hayal kırıklığı duygusuyla ayrıldı.

Ondan sonra geminin kütüphanesine gitti, kısacık zamanda üç düzine kitabı okuyup bitirdi. Yeni yetmelik yaşlarında üç yılını bu tür hızlı okuma yöntemlerini öğrenerek geçirmişti. Son sınavda okul rekoru kırdığını hâlâ gururla hatırlıyordu.

Oradan laboratuvar bölümüne geçti. Biraz onu, biraz bunu seyretti. Hiç soru sormadı. Çalışanlardan biri kendisine biraz dikkatli baktı mı, hemen bir sonraki masaya ilerliyordu.

Kendisine bakış tarzlarından nefret ediyordu. Sanki garip bir hayvandı kendisi. O bilgiç hallerinden de nefret ediyordu. Sanki koskoca beyni bir tek konuya vermenin, onun da birazcığını hatırlamanın bir değeri varmış gibi.

Sonunda onlara soru sormaya mecbur olacaktı tabii. İşiydi bu onun. İşi olmasa bile, merakı zorladı onu. Ama inşallah gezegene inene kadar soru sormadan dayanırım, diyordu içinden.

Bir yıldız sistemi içinde bulunmaları hoşuna gidiyordu. Yakında iki güneşli bir gezegen görecekti. Yeni de bir ay. Dört nesne. Her birinde yepyeni bilgiler. Toparlanacak, sevgiyle ayrımı yapılıp sınıflandırılacak yığın yığın bilgiler.

Kendisini bekleyen bilgilerin zenginliğini düşünmek heyecanlandırıyordu onu. Kendi beynini kocaman bir sınıflama sistemi gibi düşünürdü. Endeksleri, karşı endeksleri, karşı-karşı endeksleriyle. Onu her yöne sınırsız uzanan bir varlık olarak canlandırırdı hayalinde. Düzenli, düzgün, iyi yağlanmış... Hassas, dakik.

Nonkomposların zihin dediği o tozlu tavanaralarını düşün-

K a p ıd a n çabucak çıktı.

Mark Annuncio geminin seyir defterini yaklaşık on beş saniyede tarayıp bitirdi. İçindekiler anlaşılır şeyler değildi ama zaten ezberlediği malzemenin çoğu anlaşılır gibi değildi. Bunun önemi yoktu. Sıkıcı bilgiler olmasının da önemi yoktu. Tek üzüldüğü, merakının giderilememiş olmasıydı. Oradan, içinde bir yandan rahatlama bir yandan hayal kırıklığı duygusuyla ayrıldı.

Ondan sonra geminin kütüphanesine gitti, kısacık zamanda üç düzine kitabı okuyup bitirdi. Yeni yetmelik yaşlarında üç yılını bu tür hızlı okuma yöntemlerini öğrenerek geçirmişti. Son sınavda okul rekoru kırdığını hâlâ gururla hatırlıyordu.

Oradan laboratuvar bölümüne geçti. Biraz onu, biraz bunu seyretti. Hiç soru sormadı. Çalışanlardan biri kendisine biraz dikkatli baktı mı, hemen bir sonraki masaya ilerliyordu.

Kendisine bakış tarzlarından nefret ediyordu. Sanki garip bir hayvandı kendisi. O bilgiç hallerinden de nefret ediyordu.

Sanki koskoca beyni bir tek konuya vermenin, onun da birazcığını hatırlamanın bir değeri varmış gibi.

Sonunda onlara soru sormaya mecbur olacaktı tabii. İşiydi bu onuıı. İşi olmasa bile, merakı zorladı onu. Ama inşallah gezegene inene kadar soru sormadan dayanırım, diyordu içinden.

Bir yıldız sistemi içinde bulunmaları hoşuna gidiyordu. Yakında iki güneşli bir gezegen görecekti. Yeni de bir ay. Dört nesne. Her birinde yepyeni bilgiler. Toparlanacak, sevgiyle ayrımı yapılıp sınıflandırılacak yığın yığın bilgiler.

Kendisirii bekleyen bilgilerin zenginliğini düşünmek heyecanlandırıyordu onu. Kendi beynini kocaman bir sınıflama sistemi gibi düşünürdü. Endeksleri, karşı endeksleri, karşı-karşı endeksleriyle. Onu her yöne sınırsız uzanan bir varlık olarak canlandırırdı hayalinde. Düzenli, düzgün, iyi yağlanmış... Hassas, dakik.

Nonkomposların zihin dediği o tozlu tavanaralarını düşün-139

dü. Neredeyse gülecekti. Doktor Sheffield'le konuşurken bile fark ediyordu. Oysa Doktor Sheffield bir nonkompos olarak tatlı adamdı. Çok uğraşıyor, bazan anlamayı da başarıyordu. Ötekiler, yani gemidekiler... Onların zihni birer keşmekeşti. Hurdacı ambarına benziyorlardı. Yalnız en üste düşmüş malzemeye uzanmak mümkündü.

Zavallı budalalar! O kadar küstah olmasalar, acıyacaktı onlara. Bir bilselerdi kendilerinin neye benzediğini! Bir anlasalardı!

Mark ne zaman fırsat bulsa, seyir ekranlarına koşuyor, yaklaşan dünyalara bakıyordu.

İlium uydusunun pek yakınından geçtiler. Astrofizikçi Cimon, inecekleri gezegene Troas, uydusuna da İlium demeye büyük titizlik gösteriyordu. Ama gemideki herkes gezegene *Junior*,* uydusuna da *Sister*** demekteydi. İki güneşin ters tarafında, yani Trojan pozisyonunun simetriğinde, bir grup asteroid vardı. Cimon onlara "Lagrange Epsilon", diğerlerinin hepsine 'kuklalar' diyordu.

Mark bunların tümünü aynı anda aklından geçirdi; 'İlium'un adı zihninde parıldadığı anda. Bunların aklından geçtiğini pek net biçimde fark etmedi bile. Şu sıra ihtiyaç duyulmayan malzeme, diye bakıyordu onlara. Aynı zamanda zihninin daha derin katları arasında astronominin buna benzer beş yüz kadar yanlış adlandırma örnekleri kıpırdandı. Bir kısmını okumuş, bir kısmını bazı programlardan duymuştu. Kimi sohbet sırasında kulağına çalınmış, kimine de raporlara göz gezdirirken rastlamıştı. Bilgiler ona doğrudan verilmiş de olabilirdi, kulak misafiri olduğu konuşmalardan kapılmış da olabilirdi. *George G. Grundy*'ye *Üç G.* denmesi bile o raflardaki gölgeli dosyalar içinde bir yerde

saklıydı.

Sheffield sık sık ona zihninden neler olup bittiği konusunda sorular sorardı. Dikkatle, yavaş yavaş yoklardı onu.

"Senin gibi daha pek çok insana ihtiyacımız var, Mark. Mne-

(*) Genç, küçük (Ç.N.)
(**) Kızkardeş (Ç.N.)

dü. Neredeyse gülecekti. Doktor Sheffield'le konuşurken bile fark ediyordu. Oysa Doktor Sheffield bir nonkompos olarak tatlı adamdı. Çok uğraşıyor, bazan anlamayı da başarıyordu. Ötekiler, yani gemidekiler... Onların zihni birer keşmekeşti. Hurdacı ambarına benziyorlardı. Yalnız en üste düşmüş malzemeye Uzanmak mümkündü.

Zavallı budalalar! O kadar küstah olmasalar, acıyacaktı onlara. Bir bilselerdi kendilerinin neye benzediğini! Bir anlasalardı!

Mark ne zaman fırsat bulsa, seyir ekranlarına koşuyor, yaklaşan dünyalara bakıyordu.

İlium uydusunun pek yakınından geçtiler. Astrofizikçi Cimon, inecekleri gezegene Troas, uydusuna da İlium demeye büyük titizlik gösteriyordu. Ama gemideki herkes gezegene ***Junior***,*

uydusuna da ***Sister*** * demekteydi. İki güneşin ters tarafında, yani Trojan pozisyonunun simetriğinde, bir grup asteroid vardı. Cimon onlara "Lagrange Epsilon", diğerlerinin hepsine 'kuklalar'

diyordu.

Mark bunların tümünü aynı anda aklından geçirdi; 'İli-um'un adı zihninde parıldadığı anda. Bunların aklından geçtiğini pek net biçimde fark etmedi bile. Şu sıra ihtiyaç duyulmayan malzeme, diye bakıyordu onlara. Aynı zamanda zihninin daha derin katları arasında

astronominin buna benzer beş yüz kadar yanlış adlandırma örnekleri kıpırdandı. Bir kısmını okumuş, bir kısmını bazı programlardan duymuştu. Kimi sohbet sırasında kulağına çalınmış, kimine de raporlara göz gezdirirken rastlamıştı.

Bilgiler ona doğrudan verilmiş de olabilirdi, kulak misafiri oldu

ğu konuşmalardan kapılmış da olabilirdi. ***Georğe G. Grundy'ye***

Üç G. denmesi bile o raflardaki gölgeli dosyalar içinde bir yerde saklıydı.

'

Sheffield sık sık ona zihninden neler olup bittiği konusunda sorular sorardı. Dikkatle, yavaş yavaş yoklardı onu.

"Senin gibi daha pek çok insana ihtiyacımız var, Mark. Mne-

(*) Genç, küçük (Ç.N.)

(*.*) Kızkardeş (Ç.N.)

monik Servis'te milyonlarca, hatta milyarlarcasına ihtiyaç olacaktır. Günün birinde bu ırk, tüm Galaksi'yi dolduracak çünkü. Ama biz o insanları nereden bulacağız? Yalnızca doğuştan gelen yeteneğe bel bağlamakla olmaz. O kadarı hepimizde az çok var. Önemli olan eğitimdir. Eğer bu iş süresince zihinde neler olup bittiğini öğrenemezsek, insanları nasıl eğiteceğimizi bilemeyiz."

Sheffield'in dürtüleriyle Mark kendini izlemeye, incelemeye başlamıştı. Kendini dinliyor, gözlerini kendi içine çevirmeye, her şeyin farkına varmaya çalışıyordu. Kafasındaki dosyalama raflarını o zaman öğrenmişti. Onları kartal gibi izliyordu. Belli bilgilerin çağrıldığı zaman yukarı fırlamasını gözlemliyordu. Hepsi her an hazır, capcanlı, titrer durumdaydılar. Anlatması zordu. Ama o yine de elinden geleni yaptı.

Anlatırken kendine olan güveni de büyüdü. Çocukluğundaki, Servis'e ilk girdiği zamanki kaygıları kayboldu. Geceyarısı ter içinde uyanmaktan, unutma korkusuyla haykırmaktan vazgeçti. Baş ağrıları da kesildi.

İlium'un önünden geçerken uyduya en yakın noktadan seyretti. Bir aydan beklenebileceğinden çok daha parlaktı. Üç yüz kadar meskûn gezegenin aylarına ait rakamlar aklından yavaşça geçti. Geçerken beyninin derisini bile kıpırdatmadı. Aldırış etmedi onlara.

Asıl gözünü kamaştıran alanlar, o kürenin bazı yerlerindeki geniş, biçimi düzensiz lekelerdi. Cimon'un bir soruya verdiği isteksiz cevaptan, Mark oraların eskiden deniz dibi olduğunu öğrenmişti. Mark'ın kafasında bir bilgi tortusu belirdi. Hidoşeki Makoyama'nın ilk raporunda bu parlak tuzların bileşimi yüzde 78,6 sodyum klorid, 19,2 magnezyum karbonat, 1.4 potasyum sülf... Düşünce solup gitti. Gereği yoktu.

İlium'un bir atmosferi vardı. Basıncı 100 mm. cıva... Yani Dünya'nınkinden biraz fazla. Mars'ınkinin 10 katı, Coralemon'un 0,254 katı, Aurora'nınkinin 0,1376 katı. Tembel tembel düşünürken ondalıkların daha da uzayıp gitmesine izin verdi. Bir tür alıştırmaydı bu. Ama canı sıkıldı. Usandı. Hızlı aritmetik, beşinci sınıf çocuğunun işiydi. Kendisi aslında entegrallerde hâlâ

monik Servis'te milyonlarca, hatta milyarlarcasına ihtiyaç olacaktır. Günün birinde bu ırk, tüm Galaksi'yi dolduracak çünkü.

Ama biz o insanları nereden bulacağız? Yalnızca doğuştan gelen yeteneğe bel bağlamakla olmaz. O kadan hepimizde az çok var.

Önemli olan eğitimdir. Eğer bu iş süresince zihinde neler olup bittiğini öğrenemezsek, insanları nasıl eğiteceğimizi bilemeyiz."

Sheffield'in dürtüleriyle Mark kendini izlemeye, incelemeye başlamıştı. Kendini dinliyor, gözlerini kendi içine çevirmeye, her şeyin farkına varmaya çalışıyordu. Kafasındaki dosyalama raflarım o zaman öğrenmişti. Onları kartal gibi izliyordu. Belli bilgilerin çağrıldığı zaman yukan fırlamasını gözlemliyordu. Hepsi her an hazır, capcanlı, titrer durumdaydılar. Anlatması zordu.

Ama o yine de elinden geleni yaptı.

Anlatırken kendine olan güveni de büyüdü. Çocukluğundaki, Servis'e ilk girdiği zamanki kaygıları kayboldu. Geceyarısı ter içinde uyanmaktan, unutma korkusuyla haykırmaktan vazgeçti.

Baş ağrıları da kesildi.

İlium'un önünden geçerken uyduya en yakın noktadan seyretti. Bir aydan beklenebileceğinden çok daha parlaktı. Üç yüz kadar meskûn gezegenin aylarma ait rakamlar akimdan yavaşça geçti. Geçerken beyninin derisini bile kıpırdatmadı. Aldırış etmedi onlara.

Asıl gözünü kamaştıran alanlar, o kürenin bazı yerlerindeki geniş, biçimi düzensiz lekelerdi. Cimon'un bir soruya verdiği isteksiz cevaptan, Mark oraların eskiden deniz dibi olduğunu öğrenmişti. Mark'm kafasında bir bilgi tortusu belirdi. Hidoşeki Makoyama'nın ilk

raporunda bu parlak tuzların bileşimi yüzde 78,6 sodyum klorid, 19,2 magnezyum karbonat, 1.4 potasyum sülf... Düşünce solup gitti. Gereği yoktu.

İlium'un bir atmosferi vardı. Basıncı 100 mm. cıva... Yani Dünya'nınkinden biraz fazla. Mars'mkinin 10 katı, Corale-mon'un 0,254 katı, Aurora'nmkinin 0,1376 katı. Tembel tembel düşünürken ondalıkların daha da uzayıp gitmesine izin verdi. Bir tür alıştırmaydı bu. Ama canı sıkıldı. Usandı. Hızlı aritmetik, be

şinci sınıf çocuğunun işiydi. Kendisi aslında entegrallerde hâlâ 141

zorluk çekerdi. Belki de entegralin ne olduğunu doğru dürüst bilemediğimdendir, diye düşündü. Zihninden yarım düzine entegral tanımı yıldırım gibi geçti ama o matematiği hiçbir zaman bu tanımları anlayacak kadar bilmezdi. Rakamları ezbere söyleyebilir, tanımları da bülbül gibi tekrarlardı ama.

Okulda onlara hep, bir konuya fazla ilgi göstermeyin, demişlerdi. Bir grup varlığa da. Onu yaptıkları anda, verileri seçmeye başlayacaklardı çünkü. Bu da asla doğru olmazdı. *Her şey, herhangi bir şey de...* önemliydi. Bilgileri dosyaya geçirdikten sonra, onları anlayıp anlamamanın önemi kalmıyordu.

Ama *nonkompos*lar öyle düşünmüyordu. İçi delik dolu küstah zihinlerdi onlar!

Şimdi Junior'un kendisine yaklaşıyorlardı. O da parlaktı ama parlaklığı başka türlüydü. Kuzeyinde ve güneyinde buz kütleleri vardı. Dünya paleoklimatolojisine ait rakamlar gözünün önünden geçmeye başlarken Mark onları durdurdu. Buz kütleleri gerilemekteydi. Bir milyon yıl sonra Junior'da Dünya'nın bugünkü iklimine benzer bir iklim başlayacaktı. Boyu aşağı yukarı Dünya kadar, kütlesi de yaklaşık onun kadardı. Otuz altı saatte bir dönüş yapıyordu.

Dünya'nm ikizi gibi bir şeydi. Makoyama'nın raporuna göre aradaki farklar Junior'un lehineydi. Bilindiği kadarıyla Junior'da insanoğlunu tehdit edebilecek hiçbir şey yoktu. Olacağı da kimsenin aklına gelmezdi. Ama ne var ki insanlığın oraya yerleştirdiği ilk grup öncü, son kişisine kadar ölmüş gitmişti.

ışın daha da kötü yanı, bu olay öyle bir biçimde olmuştu ki, geriye kalan bilgiler olup bitene mantıklı bir ışık tutamıyordu.

*

Sheffield, Mark'ın kamarasına girdiğinde iniş yapmalarına iki saat vardı. Mark'la ikisine başlangıçta bir kamara tahsis edilmişti. Bir deneydi bu. Mnemonikler aslında *nonkompos*larla bir arada olmaktan hoşlanmazlardı. *Nonkompos*ların en iyileriyle bile. Yolculuk başladıktan hemen sonra, Mark'ın ter içindeki sura-

zorluk çekerdi. Belki de entegralin ne olduğunu doğru dürüst bilemediğimdendir, diye düşündü. Zihninden yarım düzine entegral tanımı yıldırım gibi geçti ama o matematiği hiçbir zaman bu tanımları anlayacak kadar bilmezdi. Rakamları ezbere söyleyebilir, tanımları da bülbül gibi tekrarlardı ama.

Okulda onlara hep, bir konuya fazla ilgi göstermeyin, demişlerdi. Bir grup varlığa da. Onu yaptıkları anda, verileri seçmeye başlayacaklardı çünkü. Bu da asla doğru olmazdı. ***Her şey,***

herhangi bir şey de... önemliydi. Bilgileri dosyaya geçirdikten sonra, onları anlayıp anlamamanın önemi kalmıyordu.

Ama ***nonkomposI&t*** öyle düşünmüyordu. İçi delik dolu küstah zihinlerdi onlar!

■

'

<

Şimdi Junior'un kendisine yaklaşıyorlardı. O da parlaktı ama parlaklığı başka türlüydü. Kuzeyinde ve güneyinde buz kütleleri

vardı. Dünya paleoklimatolojisine ait rakamlar gözünün önünden geçmeye başlarken Mark onları durdurdu. Buz kütleleri gerilemekteydi. Bir milyon yıl sonra Junior'da Dünya'nın bugünkü iklimine benzer bir iklim başlayacaktı. Boyu aşağı yukarı Dünya kadar, kütlesi de yaklaşık onun kadardı. Otuz altı saatte bir dönüş yapıyordu.

^

Dünya'nm ikizi gibi bir şeydi. Makoyama'mn raporuna göre aradaki farklar Junior'un lehineydi. Bilindiği kadarıyla Junior'da insanoğlunu tehdit edebilecek hiçbir şey yoktu. Olacağı da kimsenin aklına gelmezdi. Ama ne var ki insanlığın oraya yerleştirdi

ği ilk grup öncü, son kişisine kadar ölmüş gitmişti.

İşin daha da kötü yanı, bu olay öyle bir biçimde olmuştu ki, geriye kalan bilgiler olup bitene mantıklı bir ışık tutamıyordu.

*

*

Sheffield, Mark'ın kamarasına girdiğinde iniş yapmalarına iki saat vardı. Markla ikisine başlangıçta bir kamara tahsis edilmişti. Bir deneydi bu. Mnemonikler aslında ***nonkomposlurla*** bir arada olmaktan hoşlanmazlardı. ***Nonkomposlann*** en iyileriyle bile. Yolculuk başladıktan hemen sonra, Mark'ın ter içindeki sura

tı, yakaran gözleri, yalnız kalma ihtiyacını kesin biçimde açığa vurmuştu.

Sheffield kendini sorumlu hissediyordu. Kendi suçu olsun olmasın, Mark'la ilgili her şeyden sorumlu hissediyordu kendini. Çünkü o ve ona benzeyen insanlar, Mark'ı ve onun gibi çocukları daha pek küçükken almış, onları bir insan harabesi biçiminde eğitmişlerdi. Zorla büyütmüşlerdi çocukları. Normal çocuklarla normal ilişki kurmalarına izin verilmemiş, bu yolla değişik zihinsel alışkanlıklar edinmeleri önlenmişti. Hiçbir Mnemonik, normal bir evlilik yapmış değildi. Kendi grubundan biriyle bile.

Bu durum Sheffield'de büyük bir suçluluk duygusu uyandırıyordu.

Yirmi yıl önce, U Karaganda'nın liderliği altındaki bir okulda, bir düzine genç bir arada eğitilmişti. Karaganda, basın temsilcilerini en çok kuşkulandıran kaçıklardan biriydi. Sonunda zaten intihar etmişti. Hem de pek sudan ve belirsiz bir nedenle. Ama başka psikologlar, örneğin Sheffield, daha saygın ve daha az zeki kimseler olarak, onun yanında çalışmaya, ondan bir şeyler öğrenmeye fırsat bulmuştu.

Sonra okul devam etmiş, başka okullar da açılmıştı. Mars'ta da bir tane kurulmuştu. Şu anda orada beş öğrenci vardı. Son sayıma göre halen 103 tane mezun hayattaydı. Hepsi de uzmandı. Tabii okullara kaydolanların pek azı tüm kursu başarıyla bitirebiliyordu. Beş yıl önce Dünya Gezegen Hükümeti (bunu, merkezi yine Dünya'da bulunan ve Galaktik Konfederasyon'u yöneten Merkezî Galaktik Komite'yle karıştırmamak gerekir) Mnemonik Servis'in İçişleri Bakanlığı'na bağlı olarak resmen kurulmasına izin vermiş bulunmaktaydı.

Servis kendi masrafını kat kat çıkarmıştı çoktan. Ama bunu bilenlerin sayısı parmakla gösterilecek kadar azdı. Dünya Hükümeti bu işi pek reklam etmiyor, Mnemoniklerle ilgili bilgilerin yayılmasını istemiyordu. Duyarlı bir konuydu bu onlara göre. Bir deneydi. Başarısızlığa uğrarsa, siyasal bakımdan pahalıya patlayacağından korkuyorlardı. Muhalefetin bunu bir kampanya unsuru olarak kullanmasını zorlukla önlemişlerdi. Yine de muha-

tı, yakaran gözleri, yalnız kalma ihtiyacını kesin biçimde açığa vurmuştu.

Sheffield kendini sorumlu hissediyordu. Kendi suçu olsun olmasın, Mark'la ilgili her şeyden sorumlu hissediyordu kendini.

Çünkü o ve ona benzeyen insanlar, Mark'ı ve onun gibi çocukları daha pek küçükken almış, onları bir insan harabesi biçiminde eğitmişlerdi. Zorla büyütmüşlerdi çocukları. Normal çocuklarla normal ilişki kurmalarına izin verilmemiş, bu yolla değişik zihinsel alışkanlıklar edinmeleri önlenmişti. Hiçbir Mnemonik, normal bir evlilik yapmış değildi. Kendi grubundan biriyle bile.

Bu durum Sheffield'de büyük bir suçluluk duygusu uyandırıyordu.

Yirmi yıl önce, U Karaganda'nın liderliği altındaki bir okulda, bir düzine genç bir arada eğitilmişti. Karaganda, basın temsilcilerini en çok kuşkulandıran kaçıklardan biriydi. Sonunda zaten intihar etmişti. Hem de pek sudan ve belirsiz bir nedenle.

Ama başka psikologlar, örneğin Sheffield, daha saygın ve daha az zeki kimseler olarak, onun yanında çalışmaya, ondan bir şeyler öğrenmeye fırsat bulmuştu.

Sonra okul devam etmiş, başka okullar da açılmıştı. Mars'ta da bir tane kurulmuştu. Şu anda orada beş öğrenci vardı. Son sayıma göre halen 103 tane mezun hayattaydı. Hepsi de uzmandı.

Tabii okullara kaydolanların pek azı tüm kursu başarıyla bitirebiliyordu. Beş yıl önce Dünya Gezegen Hükümeti (bunu, merkezi yine Dünya'da bulunan ve Galaktik Konfederasyoıı'u yöneten Merkezî Galaktik Komite'yle karıştırmamak gerekir)

Mnemonik Servis’in İçişleri Bakanlığı’na bağlı olarak resmen kurulmasına izin vermiş bulunmaktaydı.

Servis kendi masrafım kat kat çıkarmıştı çoktan. Ama bunu bilenlerin sayısı parmakla gösterilecek kadar azdı. Dünya Hükümeti bu işi pek reklam etmiyor, Mnemoniklerle ilgili bilgilerin yayılmasını istemiyordu. Duyarlı bir konuydu bu onlara göre. Bir deneydi. Başarısızlığa uğrarsa, siyasal bakımdan pahalıya patlayacağından korkuyorlardı. Muhalefetin bunu bir kampanya unsuru olarak kullanmasını zorlukla önlemişlerdi. Yine de muha

lifler, gezegenlerarası konferanslarda "çatlaklar eğitimi"nden, "vergi gelirlerinin israfı"ndan dem vurup duruyordu. Bu sonuncu ifadeyi, tersini kanıtlayan yazılı belgeler bulunduğu halde söylüyorlardı hem de.

Galaksiyi dolduran makine merkezli uygarlıkta, çıplak insan zihninin becerilerini takdir etmek kolay değildi. Uzun eğitim dönemlerini gerektiriyordu.

Acaba ne kadar uzun, diye merak etti Sheffield.

Ama beri yandan, Mark'ın yanında depresyonunu göstermeye de gerek yoktu. Çocuğa da bulaşırdı sonra, uzay korusun. "İyi görünüyorsun, dostum," dedi delikanlıya.

Mark onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Düşünceli bir sesle, "Dünya'ya geri döndüğümüz zaman, Doktor Sheffield..." diye söze başlayacak oldu.

Birden sustu, hafif kızardı, sonra ekledi. "Yani dönebilirsek demek istiyorum... İnsan davranışı üzerine bulabildiğim kadar kitap ve film istiyorum. O konuda hemen hemen hiçbir şey okumadım. Demin geminin kütüphanesine indim, orada da bir şey yoktu."

"Neden ilgilendin?"

"Kaptandan. Gitmekte olduğunuz bu dünyada daha önce insanların öldüğünü tayfalardan saklamak istediğini söylemiş ya size!"

"Evet, öyle dedi. Ne olmuş?"

"Çünkü uzaycılar böyle bir dünyaya gitmeyi uğursuzluk sayarlar. 'Enayi Tuzağı' derler o tür gezegenlere."

"Evet, doğru."

"Kaptan doğru diyor. Ama ben bunun neden doğru olabileceğini anlayamıyorum. Aklıma şu anda on yedi gezegen geliyor. Hepsine de ilk gidenler öldü, ama hepsi de sonradan meskûn hale geldi, şimdi de Konfederasyon'un üyesi oldular. Sarmatia onlardan biri. Şimdi enikonu büyük bir dünya oldu."

"Ama bazı gezegenlerde de felaketler birbirini izler." Sheffield bu sözü bilhassa söylüyordu.

Mnemoniklere asla gayriresmî sorular sormamak gerekirdi.

lifler, gezegenlerarası konferanslarda "çatlaklar eğitimi"nden,

"vergi gelirlerinin israfı"ndan dem vurup duruyordu. Bu sonuncu ifadeyi, tersini kanıtlayan yazılı belgeler bulunduğu halde söylüyorlardı hem de.

Galaksiyi dolduran makine merkezli uygarlıkta, çıplak insan zihninin becerilerini takdir etmek kolay değildi. Uzun eğitim dönemlerini gerektiriyordu.

Acaba ne kadar uzun, diye merak etti Sheffield.

Ama beri yandan, Mark'ın yanında depresyonunu göstermeye de gerek yoktu. Çocuğa da bulaşırdı sonra, uzay korusun.

"İyi görünüyorsun, dostum," dedi delikanlıya.

Mark onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Düşünceli bir sesle,

"Dünya'ya geri döndüğümüz zaman, Doktor Sheffield..." diye söze başlayacak oldu.

Birden sustu, hafif kızardı, sonra ekledi. "Yani dönebilirsek demek istiyorum... İnsan davranışı üzerine bulabildiğim kadar kitap ve film istiyorum. O konuda hemen hemen hiçbir şey okumadım. Demin geminin kütüphanesine indim, orada da bir şey yoktu."

"Neden ilgilendin?"

"Kaptandan. Gitmekte olduğunuz bu dünyada daha önce insanların öldüğünü tayfalardan saklamak istediğini söylemiş ya size!"

"Evet, öyle dedi. Ne olmuş?"

"Çünkü uzaycılar böyle bir dünyaya gitmeyi uğursuzluk sayarlar. 'Enayi Tuzağı' derler o tür gezegenlere."

' Evetj doğru."

"Kaptan doğru diyor. Ama ben bunun neden doğru olabileceğini anlayamıyorum. Aklıma şu anda on yedi gezegen geliyor.

Hepsine de ilk gidenler öldü, ama hepsi de sonradan meskûn hale geldi, şimdi de Konfederasyon'un üyesi oldular. Sarmatia onlardan biri. Şimdi enikonu büyük bir dünya oldu."

"Ama bazı gezegenlerde de felaketler birbirini izler." Sheffield bu sözü bilhassa söylüyordu.

Mnemoniklere asla gayriresmî sorular sormamak gerekirdi.

Bu, Karaganda'nın kurallarından biriydi. Mnemonik ilişkiler, bilinçli zihnin ürünü değildi. Uçup geçen bilgiler değildi. Doğrudan bir soru sorulduğu anda, ortaya çıkacak, kurulacak ilişkiler pek çok olacaktı ama, yine de normal bir bilgi düzeyindeki insanın ortaya çıkarabileceğini aşamayacaktı. Asıl geniş boşluklar arasında, beklenmedik yerlerde köprü kurabilen, bilinç dışı zihindi.

Mark da her Mnemonik'den beklenebileceği gibi, bu tuzağa kolayca düştü. Hevesli bir sesle, "Yoo, öylesini hiç duymadım," dedi. "O gezegen yaşamaya elverişliyse, eninde sonunda yerleşildi oraya. Eğer gezegen tüm buz kaplıysa, ya da çölse, o başka tabii. Junior öyle değil." "Yoo, değil," diye kabullendi Sheffield.

"O zaman tayfalar neden korksun oradan? Yatakta yatarken hep bunu düşündüm durdum. Seyir defterine bakmak o zaman aklıma geldi. Ömrümde hiç seyir defteri görmemiştim. Bakmak benim açımdan değerli olabilirdi. Bu işin gerçeğini de orada bulabileceğimi ummuştum."

"Hı-hım," dedi Sheffield.

"Ama... Belki yanılmış olabilirim. Tüm seyir defterinde bu seferin amacı hiç açıkça belirtilmemişti. Eğer amaç gizli olmasa, sır olmasa, böyle olmazdı. Belirtilirdi. Sanki Kaptan durumu geminin diğer subaylarından bile saklıyormuş gibi bir hava var. Hem geminin adı da *George G. Grundy* olarak geçiyor."

"Elbet öyle geçer," dedi Sheffield.

"Bilemiyorum. Ben o *Üç G.* meselesinden kuşkulanıyorum." Mark'ın sesi pek karanlıktı.

Sheffield, "Kaptan yalan söylemiyor diye hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi.

"Hayal kırıklığı değil. Rahatladım sanıyorum. Bana öyle gelmişti ki... Sanmıştım ki..." Sustu, utanmış göründü, ama Sheffield onu bu durumdan kurtaracak bir hamle yapmadı. Mark o zaman devam etmek zorunda kaldı. "Belki herkes bana yalan söylüyordur, diye geldi aklıma. Bir tek Kaptan değil. Belki siz bile. Doktor Sheffield. Şu ya da bu nedenle benim tayfalarla konuşmamı istemiyormuşsunuz gibi geldi."

Bu, Karaganda'nm kurallarından biriydi. Mnemonik ilişkiler, bilinçli zihnin ürünü değildi. Uçup geçen bilgiler değildi. Doğrudan bir soru sorulduğu anda, ortaya çıkacak, kurulacak ilişkiler pek çok olacaktı ama, yine de normal bir bilgi düzeyindeki insanın ortaya çıkarabileceğini aşamayacaktı. Asıl geniş boşluklar arasında, beklenmedik yerlerde köprü kurabilen, bilinç dışı zihindi.

Mark da her Mnemonik'den beklenebileceği gibi, bu tuzağa kolayca düştü. Hevesli bir sesle, "Yoo, öylesini hiç duymadım,"

dedi. "O gezegen yaşamaya elverişliyse, eninde sonunda yerleşildi oraya. Eğer gezegen tüm buz kaplıysa, ya da çölse, o başka tabii. Junior öyle değil." "Yoo, değil," diye kabullendi Sheffield.

"O zaman tayfalar neden korksun oradan? Yatakta yatarken hep bunu düşündüm durdum. Seyir defterine bakmak ö zaman aklıma geldi. Ömrümde hiç seyir defteri gorinemiştim. Bakmak benim

açımdan değerli olabilirdi. Bu işin gerçeğini de Orada bulabileceğimi ummuştum."

"Hı-hıu," dedi Sheffield.

"Ama... Belki yanılmış olabilirim. Tüm seyir defterinde bu seferin amacı hiç açıkça belirtilmemişti. Eğer amaç gizli olmasa, sır olmasa, böyle olmazdı. Belirtilirdi. Sanki Kaptan durumu geminin diğer subaylarından bile saklıyormuş gibi bir hava var.

Hem geminin adı da ***George G. Grundy*** olarak geçiyor."

"Elbet öyle geçer," dedi Sheffield.

"Bilemiyorum. Ben o ***Üç G.*** meselesinden kuşkulanıyorum."

Mark'ın sesi pek karanlıktı.

Sheffield, "Kaptan yalan söylemiyor diye hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi.

"Hayal kırıklığı değil. Rahatladım sanıyorum. Bana öyle gelmişti ki-- Sanmıştım ki..." Sustu, utanmış göründü, ama Sheffield onu bu durumdan kurtaracak bir hainle yapmadı. Mark o zaman devam etmek zorunda kaldı. "Belki herkes bana yalan söylüyordur, diye geldi aklıma. Bir fek Kaptan değil. Belki siz bile. Dokr tor Sheffield. Şu ya da bu nedenle benim tayfalarla konuşmamı istemiyormuşsunuz gibi geldi."

Sheffield gülümsemeye çalıştı ve başardı. Mnemonik Servis'te çalışanların meslek hastalığı da kuşkuydu. Tek başına insanlardı bu Mnemonikler. Farklıydılar. Sebep sonuç ilişkisi pek belirgindi.

Sheffield hafife alan bir sesle. "İnsan davranışlarını okuduğun zaman göreceksin," dedi. "Bu bâtıl inançların hepsi mantıksal analize dayanmaz. Adı çıkan gezegenden hep kötülükler beklenir. Oradan gelen iyilikler dikkate alınmaz. Hep kötülükler seslendirilir, reklam edilir, abartılır. Bir çığ gibi büyür bu iş."

Mark'dan uzaklaştı. Hidrolik koltukları muayene ederek oyalandı. Yakında ineceklerdi. Hiç gereği olmadığı halde kayışları yokladı, yastıklara baktı, bu işleri yaparken de genç adama arkası dönük durumda kaldı. Bu arada, fısıldayarak konuştu. "Tabii durumu daha da kötüleştiren şey, Junior'un farklı olması."

Ağır ol, dedi kendi kendine sonra. Ağır ol. Zorlama. Aynı hileyi bundan önce de denemişti ve...

Mark konuşmaya başladı. "Yoo, değil. Hiç de farklı değil. Başarısızlığa uğrayan grup farklıydı, orası doğru."

Sheffield hâlâ arkası dönük durumda bekledi.

Mark devam etti. "Şimdi meskûn olan öbür on yedi gezegende başarısızlığa uğrayan ilk ekipler, hep küçük keşif ekipleriydi. Gezegenlerin on altısında ölüm nedeni gemi kazası, ya da ona benzer şeylerdi. Coma Minor'dakinde ise ölüm nedeni, oradaki yaratıkların saldırısı oldu. Zekâ sahibi yaratık değillerdi tabii. Hepsine ait ayrıntıları biliyorum ve..."

Sheffield soluğunu tutmadan edemedi. Mark sayabilirdi o ayrıntıları birer birer. Hepsini hem de. Her keşif gezisinin her kaydını papağan gibi okumak kolay gelirdi ona. Kelime kelime. Yapabilirdi de. Mnemoniklerin seçme yeteneği yoktur. Zaten onların normal insanlarla dostluk etmesini imkânsızlaştıran noktalardan biri de buydu. Mnemonikler korkunç can sıkıcı kimselerdi. Tutumları öyle olmalarını gerektiriyordu. Her söylediklerini dinlemeye eğitilmiş, tahammül etmesini bilen Sheffield gibi biri bile, Mark'ın sözünü kesmeye hiç niyeti olmadığı halde, elinde olmaksızın içini çekmek zorunda kaldı.

Sheffield gülümsemeye çalıştı ve başardı. Mnemonik SeB

vis’te çalışanların meslek hastalığı da kuşkuydu. Tek başına in-!

sanlardı bu Mnemonikler. Farklıydılar. Sebep sonuç ilişkisi pek belirgindi.

Sheffield hafife alan bir sesle. "İnsan davranışlarını okudu

ğun zaman göreceksin," dedi. "Bu bâtıl inançların hepsi mantıki sal analize dayanmaz. Adı çıkan gezegenden hep kötülükler b e k lenir. Oradan gelen iyilikler dikkate alınmaz. Hep kötülükler seslendirilir, reklam edilir, abartılır. Bir çığ gibi büyür bu iş."

Mark’dan uzaklaştı. Hidrolik koltukları muayene ederekj oyalandı. Yakında ineceklerdi. Hiç gereği olmadığı halde kayış-ı lan yokladı, yastıklara baktı, bu işleri yaparken de genç adam»

arkası dönük durumda kaldı. Bu arada, fısıldayarak konuştu.,

"Tabii durumu daha da kötüleştiren şey, Junior’un farklı olması."

Ağır ol, dedi kendi kendine sonra. Ağır ol. Zorlama. Aynı hileyi bundan önce de denemişti ve...

Mark konuşmaya başladı. "Yoo, değil. Hiç de farklı değil.

Başarısızlığa uğrayan grup farklıydı, orası doğru."

Sheffield hâlâ arkası dönük durumda bekledi.

Mark devam etti. "Şimdi meskûn-tolan öbür on yedi gezegende başarısızlığa uğrayan ilk ekipler, hep küçük keşif ekipleriydi.

Gezegenlerin on altısında ölüm nedeni gemi kazası, ya da ona benzer şeylerdi. Coma Minor'dakinde ise ölüm nedeni, oradaki yaratıkların saldırısı oldu. Zekâ sahibi yaratık değillerdi tabii. Hepsine ait ayrıntıları biliyorum ve..."

Sheffield soluğunu tutmadan edemedi. Mark sayabilirdi o ayrıntıları birer birer. Hepsini hem de. Her keşif gezisinin her kaydını papağan gibi okumak kolay gelirdi ona. Kelime kelime.

Yapabilirdi de. Mnemoniklerin seçme yeteneği yoktur. Zaten onların normal insanlarla dostluk etmesini imkânsızlaştıran noktalardan biri de buydu. Mnemonikler korkunç can sıkıcı kimselerdi. Tutumları öyle olmalarını gerektiriyordu. Her söylediklerini dinlemeye eğitilmiş, tahammül etmesini bilen Sheffield gibi biri bile, Mark'ın sözünü kesmeye hiç niyeti olmadığı halde, elinde olmaksızın içini çekmek zorunda kaldı.

"Ama ne yararı var," diye devam etti Mark. Sheffield birden rahatladığını hissetti. "Onlar Junior'a gelenlerle aynı tip değil. Junior'a ilk yerleşenler 789 erkek ve 207 kadındı. Yanlarında on üç yaş altında on beş tane de çocuk vardı. Bir yıl içinde 315 kadın, 9 erkek ve 2 çocuk daha eklendi. Göç edip geldiler. Burada iki yıl dayandılar. Ölüm nedenleri bilinmiyor. Yalnızca raporlarından, hastalık olabileceği anlaşılıyor."

"İşte o kısım farklı. Junior'un kendisinde olağan dışı hiçbir şey yok. Bir tek... tabii..."

Mark sanki bu bilgi zahmete değmeyecek kadar önemsizmiş gibi sustu. Sheffield neredeyse bağıracaktı. Kendini zorladı. "O fark tabii," dedi.

Mark, "Onu hepimiz biliyoruz," dedi. "Bunun iki güneşi var, öbürlerinin hep birer güneşi var."

Psikolog uğradığı hayal kırıklığından yıkılmak üzereydi. Boşa çıkmıştı hepsi.

Ne yararı vardı ki! Bir daha sefere şansı daha iyi tutardı belki. İnsan Mnemoniklere sabırlı davranamayacaksa, Mnemoniklerle hiç çalışmaması daha iyi olurdu.

Hidrolik koltuğa oturdu, kayışların tokasını sımsıkı kapattı. Mark da öyle yaptı. Sheffield ona yardım etmek isterdi ama doğru olmazdı. Kolundaki saate baktı. Sarmaller çizerek inişe başlamış olmalıydılar şimdiden.

Uğradığı hayal kırıklığı Sheffield'in kendini daha da rahatsız hissetmesine yol açıyordu. Mark Annuncio, Kaptanın ve başka herkesin kendisine yalan söylediği sezgisi üzerine yanlış yol seçmişti. Mnemonikler, kafalarındaki bilgiler pek çok olduğundan, o bilgilerin sınırsız olduğunu sanma eğilimindeydi. Her şeyi biliyoruz sanırlardı. Bu tabii birinci hataydı. Karaganda'ya göre, kurdukları ilişkileri kendi üstlerinde bir âmire yansıtmaları, o bulgularına dayanarak kendi başlarına asla harekete geçmemeleri son derecede önemliydi.

Peki ama, Mark'm yaptığı hâlâ ne kadar önemliydi? Servis Merkezinden alınıp dışarıya çıkarılan ilk Mnemonik oydu. Kendi gibilerin yanından ilk ayrılan oydu. *Nonkompos*ların arasına

"Ama ne yararı var," diye devam etti Mark. Sheffield birden rahatladığını hissetti. "Onlar Junior'a gelenlerle aynı tip değil.

Junior'a ilk yerleşenler 789 erkek ve 207 kadındı. Yanlarında on üç yaş altında on beş tane de çocuk vardı. Bir yıl içinde 315 kadın, 9 erkek ve 2 çocuk daha eklendi. Göç edip geldiler. Burada iki yıl dayandılar. Ölüm nedenleri bilinmiyor. Yalnızca raporlarından, hastalık olabileceği anlaşılıyor."

"İşte o kısım farklı. Junior'un kendisinde olağan dışı hiçbir şey yok. Bir tek... tabii..."

Mark sanki bu bilgi zahmete değmeyecek kadar önemsizmiş

gibi sustu. Sheffield neredeyse bağıracaktı. Kendini zorladı. "O

fark tabii," dedi.

Mark, "Onu hepimiz biliyoruz," dedi. "Bunun iki güneşi var, öbürlerinin hep birer güneşi var."

Psikolog uğradığı hayal kırıklığından yıkılmak üzereydi. Bo

şa çıkmıştı hepsi.

Ne yararı vardı ki! Bir daha sefere şansı daha iyi tutardı belki. İnsan Mnemonikleıe sabırlı davranamayacaksa, Mnemoniklerle hiç çalışmaması daha iyi olurdu.

Hidrolik koltuğa oturdu, kayışların tokasını sımsıkı kapattı.

Mark da öyle yaptı. Sheffield ona yardım etmek isterdi ama doğru olmazdı. Kolundaki saate baktı. Sarmaller çizerek inişe başlamış

olmalıydılar şimdiden.

Uğradığı hayal kırıklığı Sheffield'in kendini daha da rahatsız hissetmesine yol açıyordu. Mark Annuncio, Kaptanın ve başka herkesin kendisine yalan söylediği sezgisi üzerine yanlış yol seçmişti. Mnemonikler, kafalarındaki bilgiler pek çok olduğundan, o bilgilerin sınırsız olduğunu sanma eğilimindeydi. Her şeyi biliyoruz sanırlardı. Bu tabii birinci hataydı. Karaganda'ya göre, kurdukları ilişkileri kendi üstlerinde bir âmire yansıtmaları, o bulgularına dayanarak kendi başlarına asla harekete geçmemeleri son derecede önemliydi.

Peki ama, Mark'm yaptığı hâlâ ne kadar önemliydi? Servis Merkezinden alınıp dışarıya çıkarılan ilk Mnemonik oydu. Kendi gibilerin yanından ilk ayrılan oydu. ***Nonkompos\axm*** arasına **147**

ilk düşen oydu. Ne etkisi oluyordu bunun çocuk üzerinde? Daha sonra ne etkileri olacaktı? Kötü mü olacaktı? Eğer kötü olacaksa, nasıl engel olunabilirdi?

Doktor Oswald Mayer Sheffield bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu.

*

Kontrollerin başındaki adamlar şanslı sayılırdı. Bir onlar, bir de ekibin başı olarak onların yanında bulunan astro-fizikçi Cimon. Tayfanın geri kalanlarının başka görevleri vardı. Bilim adamları ise iniş sırasında hidrolik koltukların rahatını tercih etmekteydi.

Manzaranın en güzel olduğu sıra, Junior'un henüz uzakta olup, bütünüyle göründüğü zamandı.

Kuzeyde ve güneyde, ekvatora kadar uzaklığın üçte birini buz örtüsü kaplıyordu. Bin yıllık gerileme sürelerinin başlangıcındaydılar daha. *Üç G.* kuzeyden güneye doğru halkalar çizerek iniş yaptığından (bunu Cimon özellikle istemiş, kutupları görebilmekte direnmişti) kutuplar birer birer önlerine serilip duruyordu. Junior'un ekseni Dünya gibi eğik olmadığından, ikisi de

güneş içindeydi. Kutup buzları parça parçaydı. Tiritil bıçakla kesilmiş pasta dilimlerini andırıyorlardı.

Her birinin güneşe dönük olan üçte biri üzerine, iki güneşin ışığı dökülmekteydi. Pırıl pırıl, bembeyazdı o kısım. Bu beyazlık batıya doğru biraz sarılaşıyordu. Doğuya giderken ise yeşil bir renge dönüşüyordu. Beyaz kısmın doğusunda, yalnızca Lagrange I'in aydınlattığı bir alan daha vardı. Karlar orada safir gibi pırıl pırıldı. Batıda, yalnızca Lagrange II'yi gören kısım ise, portakal renginde parlıyordu. Dünya'daki gurup rengi. Her üç renk, şeritler halinde birbirine bitişik duruyor, akla gök kuşağını getiriyordu.

Son üçte birlik kısım karanlıktı. Ama insan dikkatle bakınca orasının da parçalar halinde olduğunu görebiliyordu. Eşit değildi

I

ilk düşen oydu. Ne etkisi oluyordu bunun çocuk üzerinde? Daha sonra ne etkileri olacaktı? Kötü mü olacaktı? Eğer kötü olacaksa, nasıl engel olunabilirdi?

Doktor Oswald Mayer Sheffield bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu.

*

Kontrollerin başındaki adamlar şanslı sayılırdı. Bir onlar, bir de ekibin başı olarak onların yanında bulunan astro-fizikçi Cimon. Tayfanın geri kalanlarının başka görevleri vardı. Bilim adamları ise iniş sırasında hidrolik koltukların rahatını tercih etmekteydi.

Manzaranın en güzel olduğu sıra, Junior'un henüz uzakta olup, bütünüyle göründüğü zamandı.

Kuzeyde ve güneyde, ekvatora kadar uzaklığın üçte birini buz örtüsü kaplıyordu. Bin yıllık gerileme sürelerinin başlangı-

cındaydılar daha. ***Üç G.*** kuzeyden güneye doğru halkalar çizerek iniş yaptığından (bunu Cimon özellikle istemiş, kutupları görebilmekte direnmişti) kutuplar birer birdr önlerine serilip duruyordu. Junior'un ekseni Dünya gibi eğik olmadığından, ikisi de güneş içindeydi. Kutup buzları parça parçaydı. Tırtırh bıçakla kesilmiş pasta dilimlerini andırıyorlardı.

Her birinin güneşe dönük olan üçte biri üzerine, iki güneşin ışığı dökülmekteydi. Pırıl pırıl, bembeyazdı o kısım. Bu beyazlık batıya doğru biraz sarılaşıyordu. Doğuya giderken ise yeşil bir renge dönüşüyordu. Beyaz kısmın doğusunda, yalnızca Lagrange I'in aydınlattığı bir alan daha vardı. Karlar orada safir gibi pırıl pınldı. Batıda, yalnızca Lagrange II'yi gören kısım ise, portakal renginde parlıyordu. Dünya'daki gurup rengi. Her üç renk, şeritler halinde birbirine bitişik duruyor, akla gök kuşağını getiriyordu.

Son üçte birlik tasım karanlıktı. Ama insan dikkatle bakınca orasının da parçalar halinde olduğunu görebiliyordu. Eşit değildi **148**

bu parçalar. Küçük olan kısım gerçekten siyahtı. Ama genişçe parçada süt gibi bir renk vardı.

Cimon kendi kendine, "Ay ışığı tabii," diye mırıldandı. Sonra acaba kimse duydu mu diye telaşla çevresine bakındı. İnsanların kafa çalıştırma biçimine tanık olmasını istemezdi. Vardığı yargıları, düşünceleri, gerek öğrencilerine, gerekse çevresindekilere cilalı bir kusursuzluk içinde yansıtmak isterdi. Doğuşu ve ölüşü olmayan varlıklardı o yargılar.

O sırada orada yalnızca uzaycılar vardı. Onlar da duymamışlardı. İşlerinde tecrübeli olmalarına rağmen, yine de tüm dikkatlerini görevlerine yöneltmekte, karşılarında yatan harika görünümün tadını çıkaramamaktaydılar.

Sarmal kıvrıldı, kuzey güneş rotasından saptı, kuzeydoğu-güneybatı, sonra da doğu-batı yönünde dönmeye başladılar.

En güvenli iniş öyle yapılırdı. Birden atmosferin gürültüsü pilot odasına doldu. Başlangıçta ince ve tiz bir sesti ama dakikalar geçtikçe yükseldi, bir uğultu haline geldi.

O ana kadar bilimsel gözlem uğruna, Kaptan'ı epey rahatsız eden bir uygulamaya gidilmiş, helezonlar sık, iniş hızı düşük tutulmuştu. Çok tur atmışlardı gezegenin çevresinde. Ama Junior'u çevreleyen hava tabakasına girdikten sonra iniş hızlandı, yüzey onları karşılamak üzere yükseldi.

Buzlar iki yanda görünmez oldu, karşılarına sırayla bir deniz, bir kara belirmeye başladı. Bir tek kıta vardı. Kenarları dağlık, ortası düzdü. Yanları buz tutmuş bir çorba kâsesine benziyordu. Yaklaştıkları zaman kıta gözönünde daha uzun süre kalmaya başladı. Junior'un yanlamasına yarısını kaplıyordu. Geri kalan yer suydu.

Okyanus'un çoğu şu an için karanlık taraftaydı. Aydınlık olanı da Lagrange II'nin turuncu ışığını alıyordu. O güneşin ışığında sular koyu mor, kuzey ve güney tarafları beyaz benekliydi. Buzdağları!

Kara kısmının yarısı turuncu, yarısı gün ışığı altında gibiydi. Doğu kenarı mavimsi yeşile çalıyordu. Doğu dağları görülmeye

bu parçalar. Küçük olan kısım gerçekten siyahtı. Ama genişçe parçada süt gibi bir renk vardı.

Cimon kendi kendine, "Ay ışığı tabii," diye mırıldandı. Sonra acaba kimse duydu mu diye telaşla çevresine bakındı. İnsanların kafa çahştırma biçimine tanık olmasını istemezdi. Vardığı yargıları, düşünceleri, gerek öğrencilerine, gerekse çevresindekilere cilalı bir kusursuzluk içinde yansıtmak isterdi. Doğuşu ve ölüşü olmayan varlıklardı o yargılar.

O sırada orada yalnızca uzaycılar vardı. Onlar da duymamışlardı. İşlerinde tecrübeli olmalarına rağmen, yine de tüm dikkatlerini

görevlerine yöneltmekte, karşılarında yatan harika görünümün tadmı çıkaramamaktaydılar.

Sarmal kıvrıldı, kuzey güneş rotasından saptı, kuzeydo-

ğu-güneybatı, sonra da doğu-batı yönünde dönmeye başladılar.

En güvenli iniş öyle yapılırdı. Birden atmosferin gürültüsü pilot odasına doldu. Başlangıçta ince ve tiz bir sesti ama dakikalar geçtikçe yükseldi, bir uğultu haline geldi.

O ana kadar bilimsel gözlem uğruna, Kaptan'ı epey rahatsız eden bir uygulamaya gidilmiş, helezonlar sık, iniş hızı düşük tutulmuştu. Çok tur atmışlardı gezegenin çevresinde. Ama Junior'u çevreleyen hava tabakasına girdikten sonra iniş hızlandı, yüzey onları karşılamak üzere yükseldi.

Buzlar iki yanda görünmez oldu, karşılarına sırayla bir deniz, bir kara belirmeye başladı. Bir tek kıta vardı. Kenarlan dağlık, ortası düzdü. Yanlan buz tutmuş bir çorba kâsesine benziyordu. Yaklaştıkları zaman kıta gözönünde daha uzun süre kalmaya başladı. Junior'un yanlamasına yansını kaplıyordu. Geri kalan yer suydu.

Okyânus'un çoğu şu an için karanlık taraftaydı. Aydınlık olanı da Lagrange II'nin turuncu ışığını alıyordu. O güneşin ışı

ğında sular koyu mor, kuzey ve güney taraflan beyaz benekliydi.

Buzdağlan!

Kara kısmının yarısı turuncu, yansı gün ışığı altında gibiydi.

Doğu kenarı mavimsi yeşile çalıyordu. Doğu dağları görülmeye

değerdi doğrusu. Dağların batı yamaçları kırmızı, doğu yamaçla-
rı yeşildi

yeşildi.

Gemi artık hızla iniyordu. Okyanusun üzerindeki son dönüş de yapılmıştı.

Sıra yere değmeye gelmişti!

*

İlk adımlar yeterince tedbirli atıldı. İşe çok yavaş girişildi. Cimon uzaydan dikkatle çekilmiş olan Junior fotokromlarını inceledi. Ötekiler itiraz edince resimleri onlara da uzattı. Bilim adamlarının çoğu, rahatlarına bakıp iniş manzarasını kaçırmış oldukları için kendi kendilerine homurdandı.

Boris Vernadsky gaz analizörünün üzerine eğilmiş, çalışıyordu.

"Deniz seviyesindeyiz herhalde," dedi. "g- sayısı öyle gösteriyor."

Sonra ötekiler anlasın diye, "Yani çekim gücü sabiti," diye açıklamada bulundu. Yine anlamadılar.

Sonra devam etti. "Atmosfer basıncı seksen santim civaya denk. Yani Dünya'dakinden yüzde beş kadar fazla. Bunun iki yüz kırk milimetresi oksijen. Dünyada ise yüz elli. Fena değil."

Onay bekliyor hali vardı ama bilim adamları başkasının alanına giren konularda mümkün olduğu kadar az konuşmayı tercih ederlerdi.

Yine devam etti. "Azot var tabii. Doğanın kendini durmadan tekrarlaması, üç ders öğrenmiş üç yaşında çocuk gibi davranması ne kadar tekdüze, değil mi? Su dünyalarının hep oksijen-azot atmosferine sahip olması işin zevkini kaçırıyor. Esnemek geliyor insanın içinden."

"Atmosferde başka ne var?" diye sordu Cimon tatsız bir sesle. "Şu ana kadar bir tek oksijeni ve azotu duyduk. Bir de Boris amcadan önemsiz felsefeler dinledik."

Vernadsky kolunu koltuğun arkasına atıp döndü, dostça bir sesle, "Nesin sen? Müdür falan mı?" diye sordu.

değerdi doğrusu. Dağların batı yamaçları kırmızı, doğu yamaçları yeşildi.

Gemi artık hızla iniyordu. Okyanusun üzerindeki son dönüş

de yapılmıştı.

Sıra yere değmeye gçlmişti!

*

İlk adımlar yeterince tedbirli atıldı. İşe çok yavaş girişildi.

Cimon uzaydan dikkatle çekilmiş olan Junior fotokromlarmı inceledi. Ötekiler itiraz edince resimleri onlara da uzattı. Bilim adamlarının çoğu, rahatlarına bakıp iniş manzarasını kaçırmış

oldukları için kendi kendilerine homurdandı.

Boris Vernadsky gaz analizörünün üzerine eğilmiş, çalışıyordu.

"Deniz seviyesindeyiz herhalde," dedi, "g- sayısı öyle gösteriyor."

Sonra ötekiler anlasın diye, "Yani çekim gücü sabiti," diye açıklamada bulundu. Yine anlamadılar.

Sonra devam etti. "Atmosfer basınca, seksen santim civaya denk. Yani Dünya'dakinden yüzde beş kadar fazla. Bunun iki yüz kırk milimetresi oksijen. Dünyada ise yüz elli. Fena değil."

Onay bekliyor hali vardı ama bilim adamları başkasının alanına giren konularda mümkün olduğu kadar az konuşmayı tercih ederlerdi.

Yine devam etti. "Azot var tabii. Doğanın kendini durmadan tekrarlaması, üç ders öğrenmiş üç yaşında çocuk gibi davranması ne kadar tekdüze, değil mi? Su dünyalarının hep oksijen-azot atmosferine sahip olması işin zevkini kaçırıyor. Esnemek geliyor insanın içinden."

"Atmosferde başka ne var?" diye sordu Cimon tatsız bir sesle. "Şu ana kadar bir tek oksijeni ve azotu duyduk. B irde Boris amcadan

önemsiz felsefeler dinledik."

Vernâdsky kolunu koltuğun arkasına atıp döndü, dostça bir, sesle, "Nesin sen? Müdür falan mı?" diye sordu.

Cimon'un gözünde müdür demek, Büro için sıkıcı raporlar hazırlamak zorunda kalmak demekti. Başka bir değeri yoktu. Yüzü kızardı, ciddi bir sesle, "Atmosferde başka ne var, Doktor Vernadsky?" diye sordu.

Vernadsky notlarına bakmadan konuştu: "Yüzde birden az, on binde birden çok hidrojen, helyum ve karbondioksit. Söylediğim sırayla. On binde birden az, milyonda birden çok metan, argon ve neon, yine o sıraya göre. Milyonda birden az, yüz milyonda birden çok da radon, kripton ve ksenon, o da o sıraya göre.

"Rakamlar fazla bilgi vermiyor. Bunlardan tek anlayabildiğim, Junior'un zengin bir uranyum kaynağı olabileceği, potasyumunun az olduğu, bir de bu kadar şirin, buz kutuplu bir dünya olmasında hiç de şaşılacak bir şey bulunmadığı."

Bunları mahsus söylemişti. Birisinin kendisine, 'Nereden biliyorsun?' diye sormasını istiyordu. Sonunda da birisi sordu.

Vernadsky tatlı tatlı gülümsedi, anlattı. "Atmosferik radon, Dünya'dakinden onla yüz kat arası daha fazla. Helyum da öyle. Radon da, helyum da, uranyumla thoryumun radyoaktif parçalanmasından çıkan yan ürünlerdir. Sonuç: Uranyum ve thoryum minarelleri, Junior'un kabuğunda, Dünya kabuğunun onla yüz katı arasında bulunabilir.

"Beri yandan argon Dünya'dakinin yüzde biri kadar. Belki de Junior'da eskiden daha çok argon vardı, sonradan azaldı. Bu tür gezegenlerde yalnızca K^{40} parçalanmasından çıkan argon bulunur. O da potasyum izotoplarından biridir. Argon azsa, potasyum da az demektir. Basit, değil mi çocuklar!"

Topluluktakilerden biri, "Ya kutup buzları?" dedi.

Cimon bunun cevabını biliyordu. Vernadsky soruyu sorana cevap veremeden atıldı, "Karbondioksit içeriği tam ne kadar?" diye sordu.

"Sıfır virgül sıfır bir altı," dedi Vernadsky.

Cimon başını salladı, başka bir şey söylemedi.

"Evet?" dedi soruyu soran sabırsızlıkla.

"Karbondioksit Dünya'dakinin yarısı kadar. Oysa sera etkisini yapan da karbondioksittir. Güneşin kısa dalgalı ışınlarının

Cimon’un gözünde müdür demek, Büro için sıkıcı raporlar hazırlamak zorunda kalmak demekti. Başka bir değeri yoktu.

Yüzü kızardı, ciddi bir sesle, "Atmosferde başka ne var, Doktor Vemadsky?" diye sordu.

Vemadsky notlarına bakmadan konuştu: "Yüzde birden az, on binde birden çok hidrojen, helyum ve karbondioksit. Söyledi

ğim sırayla. On binde birden az, milyonda birden çok metan, argon ve neon, yine o sıraya göre. Milyonda birden az, yüz milyonda birden çok da radon, kripton ve ksenon, o da o sıraya göre.

"Rakamlar fazla bilgi vermiyor. Bunlardan tek anlayabildi

ğim, Junior’un zengin bir uranyum kaynağı olabileceği, potasyumunun az olduğu, bir de bu kadar şirin, buz kutuplu bir dünya olmasında hiç de şaşılacak bir şey bulunmadığı."

Bunları mahsus söylemişti. Birisinin kendisine, 'Nereden biliyorsun?’ diye sormasını istiyordu. Sonunda da birisi sordu.

Vemadsky tatlı tatlı gülümsedi, anlattı. "Atmosferik radon, Dünya’dakinden onla yüz kat arası daha fazla. Helyum da öyle.

Radon da, helyum da, uranyumla thoryumun radyoaktif parçalanmasından çıkan yan ürünlerdir. Sonuç: Uranyum ve thoryum minarelleri, Junior’un kabuğunda, Dünya kabuğunun onla yüz katı arasında bulunabilir.

"Beri yandan argon Dünya’dakinin yüzde biri kadar. Belki de Junior’da eskiden daha çok argon vardı, sonradan azaldı. Bu tür gezegenlerde yalnızca K40 parçalanmasından çıkan argon bulunur.

O da potasyum izotoplarından biridir. Argon azsa, potasyum da az demektir. Basit, değil mi çocuklar!"

Topluluktakilerden bîri, "Ya kutup buzları?" dedi.

Cimon bunun cevabını biliyordu. Vernadsky soruyu sorana cevap veremeden atıldı, "Karbondioksit içeriği tam ne kadar?"

diye sordu.

"Sıfır virgül sıfır bir altı," dedi Vernadsky.

Cimon başını salladı, başka bir şey söylemedi.

"Evet?" dedi soruyu soran sabırsızlıkla.

"Karbondioksit Dünya'dakinin yansı kadar. Oysa sera etkisini yapan da karbondioksittir. Güneşin kısa dalgalı ışınlarının **151**

gezegen yüzüne sokulmasına izin verir, ama uzun dalgalı gezegen ısısının yayılmasını önler. Karbondioksit konsantrasyonu arttıkça... Ki volkanik hareket sonucu artar... Gezegenin biraz ısındığını görürüz. O zaman karbonifer çağ başlar, okyanuslar yükselir, karalar azalır. Karbondioksit azaldı mı... Ki bu da bitkilerin tüketmesinden olur, onlar durmadan CO_2 ile beslenir, şişkolaşırlar... O zaman da buzlar artar, buzul kısır döngüsü başlar... Olanlar olur!"

Cimon, "Atmosferde başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Su buharı ve toz. Herhalde birkaç milyon kadar da havayla taşınan çeşitli hastalık virüsü vardır." Bunu hafife alarak söylemişti ama odada bir kıpırdanma oldu.

Vernadsky omuz silkti, "Şimdilik ona aldırmayın," dedi. "Benim analizörüm tozu da, sporları da iyice yıkamayı başarır. Ama zaten orası benim alanım değil. Bence Rodriguez o lanet olası kültürlerini cam altında yetiştirmeye derhal başlasın. Sağlam, kalın bir cam altında."

*

Mark Annuncio her tarafta dolaşıp duruyordu. Dinlerken gözleri parıldıyor, daha iyi duyabilmek için ön tarafa sokulmaya çalışıyordu. Grup onun bu hareketlerine çeşitli düzeylerde dayanabilmekteydi. Herkesin kendi karakterine ve sinirlilik derecesine göre. Kimse onunla konuşmadı.

Sheffield hep Mark'a yakın yerdeydi. O da pek konuşmuyordu. Mark'ın kendisini yakında hissetmemesi için geri planda kalmaya uğraşmaktaydı. Çocuk kendisini izleniyor gibi hissetmemeliydi. Özgür hissetmeliydi... Hayalinde bile olsa. Bakıp görürse, o an rastlantı sonucu oradaymış gibi olacaktı Sheffield.

Pek yararı olmazdı herhalde. Ama ne yapabilirdi? Çocuğu başını belaya sokmaktan koruması şarttı.

*

Miguel Antonio Rodriguez y Lopez, mikrobiyologdu. Ufak

gezegen yüzüne sokulmasına izin verir, ama uzun dalgalı gezegen ısısının yayılmasını önler. Karbondioksit konsantrasyon!!

arttıkça... Ki volkanik hareket sonucu artar... Gezegenin biraz ısındığım görürüz. O zaman karbonifer çağ başlar, okyanuslar yükselir, karalar azalır. Karbondioksit azaldı mı... Ki bu da bitki lerin tüketmesinden olur, onlar durmadan C 0 2 ile beslenir, şiş

kolaşırlar... O zaman da buzlar artar, buzul kısır döngüsü baş

lar... Olanlar olur!"

Cimon, "Atmosferde başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Su buharı ve toz. Herhalde birkaç milyon kadar da havayla taşman çeşitli hastalık virüsü vardır." Bunu hafife alarak söylemişti ama odada bir kıpırdanma oldu.

Vernadsky omuz silkti, "Şimdilik ona aldırmayın," dedi. "Benim analizörüm tozu da, sporları da iyice yıkamayı başarır. Ama zaten orası benim alanım değil. Bence Rodriguez o lanet olası kültürlerini cam altında yetiştirmeye derhal başlasın. Sağlam^

kalın bir cam altında."

Mark Arnıuntio her tarafta dolaşıp duruyordu. Dinlerken gözleri parıldıyor, daha iyi duyabilmek için ön tarafa sokulmaya çalışıyordu. Grup onun bu hareketlerine çeşitli düzeylerde dayanabilmekteydi. Herkesin kendi karakterine ve sinirlilik derecesine göre. Kimse onunla konuşmadı.

Sheffield hep Mark'a yakın yerdeydi. O da pek konuşmuyordu. Mark'ın kendisini yakında hissetmemesi için geri planda kalmaya uğraşmaktaydı. Çocuk kendisini izleniyor gibi hissetme-meliydi. Özgür hissetmeliydi... Hayalinde bile olsa. Bakıp görürse, o an rastlantı sonucu oradaymış gibi olacaktı Sheffield.

Pek yararı olmazdı herhalde. Ama ne yapabilirdi? Çocuğu başını belaya sokmaktan koruması şarttı.

*

Miguel Antonio Rodriguez y Lopez, mikrobiyologdu. Ufak **152**

tefek, çok siyah saçlıydı. Saçları epey uzundu. Kadınlar arasında gerçek bir Latin olarak ünü vardı. O da bunu değiştirmek için pek bir çaba harcamazdı. Vernadsky'nin gaz analizöründen toz kültürünü aldı. Hareketleri çok dakik ve özenliydi.

"Bir şey yok," dedi sonunda. "Burada gördüğüm saçma sapan canlılar zararsıza benziyor."

Kendisine Junior bakterilerinin görünüşlerinin ille de zararlıya benzemesi gerekmediği hatırlatıldı. Toksinler ve metabolik süreçler gözle analiz edilemezdi. Mikroskopik gözle bile edilemezdi.

Rodriguez buna ateşli tepki gösterdi. Sanki meslekî olarak

Rodriguez buna ateşli tepki gösterdi. Sanki mesleki alanına saldırılmış gibi davrandı. Tek kaşını kaldırıp, "İnsanın böyle şeylerde bir sezgisi olur," dedi. "İnsan benim gördüğüm kadar çok mikrokozm görünce, tehlike var mı, yok mu, hisseder."

Resmen yalandı bu. Rodriguez de yalan olduğunu hareketleriyle kanıtladı. Çeşitli mikrop kolonilerinden örnekler alıp izotonik ortama taşıdı, konsantre hale getirdi, farelere enjekte etti. Fareler etkilenmiş görünmedi.

Ham atmosfer kocaman kavanozlara alındı, Dünya'dan ve başka gezegenlerden getirilmiş küçük canlılar kavanozlara salındı. Onlar da rahatsız olmadı.

*

Nevile Fawkes botanikçiydi. Kendi yakışıklılığını bilir, saçlarının biçimini Büyük İskender'in büstüne benzetirdi. Yalnızca burnu İskender'inkinden daha uzundu. Junior takvimine göre iki gününü, *Üç G.*'nin atmosferik taşıtlarından biriyle gezegende dolaşarak geçirmişti. Bu taşıtları çok ustaca kullanırdı. Kullanmayı başaran tek bilim adamı da oydu. Bu yüzden bu görevi onun yapması doğaldı. Fawkes bundan pek zevk duyuyor sayılmazdı.

Döndüğünde sapasağlamdı. Yüzünde rahatladığını belirten bir gülümseme vardı. Radyasyon arındırma yerine girdi, esnek hava giysisinin dışını sterilize ettirdi. Bu giysi, elemanları dış çev-

tefek, çok siyah saçlıydı. Saçları epey uzundu. Kadınlar arasında gerçek bir Latin olarak ünü vardı. O da bunu değiştirmek için pek bir çaba harcamazdı. Vemadsky'nin gaz analizöründen toz kültürünü aldı. Hareketleri çok dakik ve özenliydi.

"Bir şey yok," dedi sonunda. "Burada gördüğüm saçma sapan canlılar zararsıza benziyor."

Kendisine Junior bakterilerinin görünüşlerinin ille de zararlıya benzemesi gerekmediği hatırlatıldı. Toksinler ve metabolik süreçler

gözle analiz edilemezdi. Mikroskopik gözle bile edilemezdi.

Rodriguez buna ateşli tepki gösterdi. Sanki meslekî alanına saldırılmış gibi davrandı. Tek kaşım kaldırıp, "İnsanın böyle şeylerde bir sezgisi olur," dedi. "İnsan benim gördüğüm kadar çok mikrokozm görünce, tehlike var mı, yok mu, hissedeir."

Resmen yalandı bu. Rodriguez de yalan olduğunu hareketleriyle kanıtladı. Çeşitli mikrop kolonilerinden örnekler alıp izo-tonik ortama taşıdı, konsantre hale getirdi, farelere enjekte etti.

Fareler etkilenmiş görünmedi.

Ham atmosfer kocaman kavanozlara alındı, Dünya'dan ve başka gezegenlerden getirilmiş küçük canlılar kavanozlara salındı. Onlar da rahatsız olmadı.

*

Nevile Fawkes botanikçiydi. Kendi yakışıklılığım bilir, saçlarının biçimini Büyük İskender'in büstüne benzetirdi. Yalnızca burnu İskender'inkinden daha uzundu. Junior takvimine göre iki gününü, ***Üç G.*** 'nin atmosferik taşıtlarından biriyle gezegende dolaşarak geçirmişti. Bu taşıtları çok ustaca kullanırdı. Kullanmayı başaran tek bilim adamı da oydu. Bu yüzden bu görevi onun yapması doğaldı. Fawkes bundan pek zevk duyuyor sayılmazdı.

s

Döndüğünde sapasağlamdı. Yüzünde rahatladığım belirten bir gülümseme vardı. Radyasyon arındırma yerine girdi, esnek hava giysisinin dışını sterilize ettirdi. Bu giysi, elemanları dış çev

renin kuşkulu etkilerinden korumak içindi. Basınç farkı olmadığı zamanlar, bunlar kullanılırdı. Normal uzay tulumunun kalınlığı ve sertliği gereksizdi çünkü Junior'da. Taşıt daha yoğun biçimde bir radyasyon arındırmadan geçti, plastik örtünün altına alınıp korundu.

Fawkes bol sayıda renkli fotoğraf getirmişti. Kıtanın ortasındaki vadi, Dünya'da zor hayal edilebilecek kadar verimliydi. Nehirler güçlü, dağlar bitki örtüsüyle kaplı, tepeleri karlıydı. Yalnız Lagrange II ışığı altındayken, bitki örtüsü biraz tiksindirici görünüyordu. Renkleri koyu, kurumuş kan gibiydi o zaman. Lagrange I'in altında, ya da iki güneşin ortak etkisi altındayken ise pırıl pırıl yeşildiler. Göller, harikuladeydi. İnsanın yüreğinde yuva özlemi duyuracak türdendi.

Fawkes, "Şunlara bakın," dedi.

Yere doğru iyice alçalmış, kıpkırmızı, kocaman çiçeklerle dolu bir alanın fotokromunu çekmişti. Lagrange I'in yüksek ultraviyole radyasyonu altında resimler hızlı çekilmek zorundaydı tabii. Taşıt hareket halinde olduğu halde, yine de her çiçek net biçimde görülebiliyordu.

Fawkes, "Size yemin ederim, her birinin çapı bir buçuk metre vardı bunların," dedi.

Çiçeklere herkes hayranlığını belirtti.

Sonra Fawkes, "Ama tabii zekâ sahibi canlı hiç yok," dedi.

Sheffield başını resimlerden kaldırıp birden ona baktı. Hayat ve zekâ, ne de olsa onun alanına giren konulardı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Kendin bak," dedi botanikçi. "Resimler önünde. Ne otoyol var, ne kent, ne yapay su kanalı, ne de insan eliyle yapılmış başka herhangi bir şey."

Sheffield, "Yani makine uygarlığı yok," dedi. "Ancak onu söyleyebilirsin."

"Maymun adamlar bile kendilerini koruyacak dam kurdu, ateş yaktı." Fawkes alınmış gibiydi.

"Bu kıta Afrika'nın on katı kadar. Sen ise yalnızca iki gün dolaştın. Gözünden kaçan çok şey olmuş olabilir."

renin kuşkulu etkilerinden korumak içindi. Basınç farkı olmadığı zamanlar, bunlar kullanılırdı. Norma ***1 uzay tulumunun*** kalınlığı ve sertliği gereksizdi çünkü Junior'da. Taşıt daha yoğun biçimde bir radyasyon arındırmadan geçti, plastik örtünün altına alınıp korundu.

Fawkes bol sayıda renkli fotoğraf getirmişti. Kıtanın ortasındaki vadi, Dünya'da zor hayal edilebilecek kadar verimliydi.

Nehirler güçlü, dağlar bitki örtüsüyle kaplı, tepeleri karlıydı.

Yalnız Lagrange II ışığı altındayken, bitki örtüsü biraz tiksindirici görünüyordu. Renkleri koyu, kurumuş kan gibiydi o zaman.

Lagrange I'iri altında, ya da iki güneşin ortak etkisi altındayken ise pırıl pırıl yeşildiler. Göller, harikuladeydi. İnsanın yüreğinde yuva özlemi duyuracak türdendi.

Fawkes, "Şunlara bakm," dedi.

Yere doğru iyice alçalrmşy kıpkırmızı, kocaman çiçeklerle dolu bir alanın fotokromunu çekmişti. Lagrange I'in yüksek ultraviyole radyasyonu altında resimler hızlı çekilmek zorundaydı tabii. Taşıt hareket halinde olduğu halde, yine de her çiçek net biçimde görülebiliyordu.

Fawkes, "Size yemin ederim, her birMn çapı bir buçuk metre vardı bunların," dedi.

Çiçeklere herkes hayranlığını belirtti.

Sonra Fawkes, "Ama tabii zekâ sahibi canlı hiç yok," dedi.

Sheffield başını resimlerden kaldırıp birden ona baktı. Hayat ve zekâ, ne de olsa onun alanına giren konulardı. "Nereden biliyorsun? 1' diye sordu.

"Kendin bak," dedi botanikçi. "Resimler önünde. Ne otoyol var, ne kent, ne yapay su kanalı, ne de insan eliyle yapılmış başka herhangi bir şey."

Sheffield, "Yani makine uygarlığı yok," dedi. "Ancak onu söyleyebilirsin."

"Maymun adamlar bile kendilerini koruyacak dam kurdu, ateş yaktı." Fawkes alınmış gibiydi.

"Bu kıta Afrika'nın on katı kadar. Sen ise yalnızca iki gün dolaştın. Gözünden kaçan çok şey olmuş olabilir."

"Sandığın kadar da olmaz." Botanikçinin sesi dostça çıktı. "Her büyük nehri boydan boya izledim, iki kıyısına da baktım. Yerleşme yeri olsa, oralarda olurdu."

"Sekiz bin millik iki sahil var. Birbirinden on bin mil uzaktalar. Kimbilir kaç bin mil de nehir boyu var. Bunların hepsini yetmiş iki saat içinde taramak için oldukça hızlı bakmak zorundasın."

Cimon onun sözünü kesti. "Neler oluyor?" dedi "*Homo sapien*ler Galaksi içinde keşfedilmiş tek zekâdır. Yüz binden fazla gezegen tarandığı halde. Troas'da zeki canlı bulunması olasılığı hemen hemen sıfır."

"Evet," dedi Sheffield. "Aynı düşünceyi uygularsan, Dünya'da zekâ bulunmadığını da kanıtlayabilirsin."

Cimon bu sefer, "Makoyama'nın raporunda canlı yok deniyor," dedi.

"O ne kadar zaman ayırmış aramaya? O da son hızla, saman yığınında iğne aramış, sonra yok diye rapor vermiş."

Rodriguez cadı gibi doğruldu. "Evren aşkına, deliler gibi tartışmayı kesin. Zeki canlı varlığı kanıtlanamadı deyin, öylece bırakın. Araştırmaya son vermiş değiliz... Umarım."

*

Junior yüzeyinin o ilk resimleri, açık dosya denilen yerlere kaldırıldı. Fawkes ikinci gezisinden daha sıkkın döndü. Bu sefer yapılan toplantı da ona göre sönük oldu.

Yeni fotoğraflar elden ele dolaştı, sonra Cimon onları ancak kendisini açabileceği, ya da bir nükleer bombanın açabileceği kasaya kaldırdı.

Fawkes, "İki büyük nehrin akış doğrultusu genellikle kuzey-güney yönünde," dedi. Batı sıra dağlarının doğu yamacındalar. Büyüğü kuzey buz kütlesinden geliyor, küçüğü de güneydekinden. Kolları doğudan batıya doğru akıp nehre kavuşuyor ve dantel gibi dolaşıp orta ovayı tümüyle suluyorlar. Görünüşe göre orta ova eğri. Doğu yanı daha yüksek. Belki de öyle olması do-

"Sandığın kadar da olmaz." Botanikçinin sesi dostça çıktı.

"Her büyük nehri boydan boya izledim, iki kıyısına da baktım.

Yerleşme yeri olsa, oralarda olurdu."

"Sekiz bin millik iki sahil var. Birbirinden on bin mil uzaktalar. Kimbilir kaç bin mil de nehir boyu var. Bunların hepsini yetmiş iki saat içinde taramak için oldukça hızlı bakmak zorundasın."

Cimon onun sözünü kesti. "Neler oluyor?" dedi ***"Homo sapi-***

enler Galaksi içinde keşfedilmiş tek zekâdır. Yüz binden fazla gezegen tarandığı halde. Troas'da zeki canlı bulunması olasılığı hemen hemen sıfır."

"Evet," dedi Sheffield. "Aynı düşünceyi uygularsan, Dünya'da zekâ bulunmadığını da kanıtlayabilirsin."

Cimon bu sefer, "Makoyama'mn raporunda canlı yok deniyor," dedi.

"O ne kadar zaman ayırmış aramaya? O da son hızla, saman yığınında iğne aramış, sonra yok diye rapor vermiş."

Rodriguez cadı gibi doğruldu. "Evren aşkına, deliler gibi tartışmayı kesin. Zeki canlı varlığı kanıtlanamadı deyin, öylece bırakın. Araştırmaya son vermiş değiliz... Umarım."

*

Junior yüzeyinin o ilk resimleri, açık dosya denilen yerlere kaldırıldı. Fawkes ikinci gezisinden daha sıkkın döndü. Bu sefer yapılan toplantı da ona göre sönük oldu.

Yeni fotoğraflar elden ele dolaştı, sonra Cimon onları ancak kendisini açabileceği, ya da bir nükleer bombanın açabilece

ği kasaya kaldırdı.

Fawkes, "İki büyük nehrin akış doğrultusu genellikle kuzey-güney yönünde," dedi. Batı sıra dağlarının doğu yamacındalar. Büyüğü kuzey buz kütlesinden geliyor, küçüğü de güneyde-kinden. Kollan doğudan batıya doğru akıp nehre kavuşuyor ve dantel gibi dolaşıp orta ovayı tümüyle suluyorlar. Görünüşe göre orta ova eğri. Doğu yanı daha yüksek. Belki de öyle olması do-155

ğal. Doğu dağları daha yüksek, daha kalın ve daha aralıksız. Tam ölçüm yapamadım ama Himalayalar'dan yüksek çıkarsa hiç şaşmam. Zaten Hesperus'da Wu Ch'ao tepesine çok benziyor. O dağları aşmak için stratosfere çıkmak zorunda insan. Üstelik de yüzleri bitki örtüsüyle kaplı... Vay canına!

"Her neyse..." Kendini toparlayıp eldeki konuya döndü. "İki nehir ekvatorun yüz mil kadar güneyinde kavuşuyor ve batı dağlarının arasındaki bir açıklıktan denize dökülüyor. Dağları aştıktan sonra seksen mil gibi kısa bir süre sonra denizi buluyorlar.

"Okyanusu buldukları yer, bu gezegenin başkenti olmaya son derece uygun. Doğal olarak öyle. Kıtanın içlerine uzanan ticaret yolları orada toplanmak zorunda. Uzay ticareti için oradan yüklenmeli. Hatta yüzey ticareti söz konusu olduğunda bile, kıtanın doğu kıyısından gelen malları okyanustan getirtmek daha kolay. O doğu dağlarını aşmak çok zor. Zahmetine değmez. Sonra inerken gördüğümüz o adalar da var.

"Demek eski yerleşme yerini orada aramak zaten akla uygun. Elimizde enlem, boylam rakamları olmasaydı da, orada aramak akla yakındı. Üstelik o gelenlerin geleceğe dönük planlar yaptıkları ortada. Yerleştikleri yer orası."

Novee alçak sesle, "Geleceğe dönük planlar yapmak istemişlerdi, çünkü sağ kalacaklarına inanıyorlardı," dedi. "Ama geriye pek bir şey kalmamış öyle değil mi?"

Fawkes bu konuda filozofça davranmayı uygun gördü. "Aradan iki yüz yılı aşkın zaman geçti. Ne bekliyordun? Aslında benim sandığımdan daha fazla şey kalmış. Binaları daha çok pre-

fabrikeymiş. Yıkılmış. Üstlerini bitkiler bürümüş, aralarından fışkırmış. Bozulmadan kalanları koruyan şey, Junior'un ikliminin buzul iklimi olması. Ağaçlar... Daha doğrusu o ağaca benzeyen şeyler çok ufak. Belli ki pek yavaş büyüyorlar.

"Ama buna rağmen, o insanların açtıkları meydan kapanmış. Havadan bakıldığında, bir zamanlar orada bir yerleşme yeri bulunduğuna dair tek işaret, yeni bitkilerin biraz daha başka renk olması. Dokuları da biraz farklı. Yani çevredeki ormanlara nazaran."

ğal. Doğu dağlan daha yüksek, daha kaim ve daha aralıksız.

Tam ölçüm yapamadım ama Himalayalar'dan yüksek çıkarsa hiç şaşmam. Zaten Hesperus'da Wu Ch'ao tepesine çok benziyor. O

dağları aşmak için stratosfere çıkmak zorunda insan. Üstelik de yüzleri bitki örtüsüyle kaplı... Vay canına!

"Her neyse..." Kendini toparlayıp eldeki konuya döndü. "İki nehir ekvatorun yüz mil kadar güneyinde kavuşuyor ve batı dağlarının arasındaki bir açıklıktan denize dökülüyor. Dağları aştıktan sonra seksen mil gibi kısa bir süre sonra denizi buluyorlar.

"Okyanusu buldukları yer, bu gezegenin başkenti olmaya son derece uygun. Doğal olarak öyle. Kıtanın içlerine uzanan ticaret yollan orada toplanmak zorunda. Uzay ticareti için oradan yüklenmeli. Hatta yüzey ticareti söz konusu olduğunda bile, kıtanın doğu kıyısından gelen mallan okyanustan getirtmek daha kolay. O doğu dağlarını aşmak çok zor. Zahmetine değmez. Sonra inerken gördüğümüz o adalar da var.

"Demek eski yerleşme yerini orada aramak zaten akla uygun. Elimizde enlem, boylam rakamları olmasaydı da, orada aramak akla

yakındı. Üstelik o gelenlerin geleceğe dönük planlar yaptıklan ortada. Yerleştikleri yer orası."

Novee alçak sesle, "Geleceğe dönük planlar yapmak istemişlerdi, çünkü sağ kalacaklarına inanıyorlardı," dedi. "Ama geriye pek bir şey kalmamış öyle değil mi?"

Fawkes bu konuda filozofça davranmayı uygun gördü. "Aradan iki yüz yılı aşkın zaman geçti. Ne bekliyordun? Aslında benim sandığımdan daha fazla şey kalmış. Binaları daha çok prefabrikemmiş. Yıkılmış. Üstlerini bitkiler bürümüş, aralarından fışkırmış. Bozulmadan kalanları koruyan şey, Junior'un ikliminin buzul iklimi olması. Ağaçlar... Daha doğrusu o ağaca benzeyen şeyler çok ufak. Belli ki pek yavaş büyüyorlar.

"Ama buna rağmen, o insanlann açtıkları meydan kapanmış. Havadan bakıldığında, bir zamanlar orada bir yerleşme yeri bulunduğuna dair tek işaret, yeni bitkilerin biraz daha başka renk olması. Dokuları da biraz farklı. Yani çevredeki ormanlara nazaran."

Resimlerden bir tanesine parmağını uzattı. "Şu gördüğünüz bir hurda yığını. Belki bir zamanlar bir makineydi. Şunlar da galiba mezarlar."

Novee, "Ya kalıntılar?" diye sordu. "Kemikler?"

Fawkes başını iki yana salladı.

Novee, "Son kalanlar kendi kendilerini gömmüş olamazlar, değil mi?" dedi.

Fawkes bu sefer; "Hayvanlar yok etti herhalde," dedi. Birkaç adım uzaklaştı, gruba arkası dönük, durdu. "Ben oradan geçerken yağmur yağıyordu. Yakınımdaki yapraklara şıpır şıpır damlıyordu. Yerler çamur içinde, sünger gibiydi. Karanlık, kasvetliydi her taraf. Buz gibi bir rüzgâr vardı. Bu resimler durumu pek göstermiyor. Bana sanki orada bin tane hayalet dolaşıyor, bekliyor gibi geldi..."

Ruhsal durum, bulaşıcı oldu.

Cimon hırçın bir sesle, "Kes artık!" dedi.

Geri planda Mark Annuncio'nun sivri burnu merakla titredi. Hemen Sheffield'e döndü. Sheffield yanı başındaydı. Mark fısıldadı. "Hayalet mi? Kesin gördüğüne dair bir işaret..."

Sheffield, Mark'ın omzuna yavaşça dokundu. "Yalnızca sözün gelişi, Mark. Ama gerçek anlamda söylemiyor diye üzülme. Şu anda sen bir bâtıl inancın doğuşunu izlemektesin. O da önemli bir şey, değil mi?"

*

Asık suratlı Kaptan Follenbee, Fawkes'in döndüğü günün akşamı Cimon'u aradı, ona, "Olmuyor, Doktor Cimon," dedi. "Adamlarım çok tedirgin. Hem de pek çok."

Pencere kepenkleri açıktı. Lagrange I batalı altı saat olmuş, Lagrange II kıpkırmızı parlıyordu. O da batmaya hazırdı. Kaptanın yüzüne utanmış gibi bir renk veriyor, kır saçlarını alev rengine boyuyordu.

Tayfalara olsun, Kaptan'a olsun, zor kontrol altına alabildi-

Resimlerden bir tanesine parmağını uzattı. "Şu gördüğünüz bir hurda yığını. Belki bir zamanlar bir makineydi. Şunlar da galiba mezarlar."

Novee, "Ya kalıntılar?” diye sordu. "Kemikler?"

Fawkes başını iki yana salladı.

Novee, "Son kalanlar kendi kendilerim gömmüş olamazlar, değil mi?" dedi.

Fawkes bu sefer; "Hayvanlar yok etti herhalde," dedi. Birkaç adım uzaklaştı, gruba arkası dönük, durdu. "Ben oradan geçerken yağmur yağıyordu. Yakınımdaki yapraklara şıpır şıpır damlıyordu. Yerler çamur içinde, sünger gibiydi. Karanlık, kasvetliydi her taraf. Buz gibi bir rüzgâr vardı. Bu resimler durumu pek göstermiyor. Baha sanki orada bin tane hayalet dolaşıyor, bekliyor gibi geldi..."

Ruhsal durum, bulaşıcı oldu.

Cimon hırçın bir sesle, "Kes artık!" dedi.

Geri planda Mark Annuncio’nun sivri burnu merakla titredi. Hemen Sheffield’e döndü. Sheffield yanı başındaydı. Mark fısıldadı. "Hayalet mi? Kesin gördüğüne dair bir işaret..."

Sheffield, Mark’ın omzuna yavaşça dokundu. "Yalnızca sözün gelişi, Mark. Ama gerçek anlamda söylemiyor diye üzülme.

Şu anda sen bir bâtıl inancın doğuşunu izlemektesin. O da önemli bir şey, değil mi?"

*

Asık suratlı Kaptan Follenbee, Fawkes’in döndüğü günün akşamı Cimon’u aradı, ona, "Olmuyor, Doktor Cimon," dedi.

"Adamlarım çok tedirgin. Hem de pek çok."

Pencere kepenkleri açıktı. Lagrange I batalı altı saat olmuş, Lagrange II kıpkırmızı parlıyordu. O da batmaya hazırdı. Kaptanın yüzüne utanmış gibi bir renkveriyor, kır saçlarını alev rengine boyuyordu.

Tayfalara olsun, Kaptan’a olsun, zor kontrol altına alabildi

ği bir sabırsızlıkla davranan Cimon, "Derdimiz ne, Kaptan?" diye sordu.

"Dünya saatlerine göre iki haftadır buradayız. Hâlâ kimse özel giysi olmadan dışarıya çıkmıyor. Gelince radyasyon arıtıyorsunuz. Havada bir bozukluk mu var?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Neden solumuyoruz o havayı öyleyse?"

"Kaptan, o kararı ancak ben veririm."

Kaptan'ın yüzünde bu sefer gerçek bir kızarıklık belirdi. "Belgeler bana, geminin güvenliği tehlikedeyse burada kalmama hakkını veriyor," dedi. "Korku içinde ve isyan eşiğinde bir tayfa da en istemediğim şeydir."

"Kendi adamlarınızı yönetemiyor musunuz?"

"Ancak mantık çerçevesinde."

"E, nedir onları rahatsız eden? Burası yeni bir gezegen ve biz de tedbirli davranıyoruz. Bunu anlayamıyorlar mı?"

"İki hafta geçti, hâlâ tedbir. Bizim onlardan bir şeyler sakladığımızı düşünüyorlar. Doğru da. Hem bunlara gezegen izni vermek şart. Tayfanın buna hakkı var. Bir millik bir kaya bile olsa, oraya çıkmak, serbest kalmak hakları. Rutin hayattan uzak. Onları bundan mahrum edemem."

"Bana yarına kadar zaman tanıyın," dedi Cimon nefret dolu bir sesle.

*

Erteşi gün bilim adamları gözlem odasında toplandılar.

Cimon konuştu. "Vernadsky'nin dediğine göre hava konusundaki veriler hâlâ negatif. Rodriguez de hiçbir tür hastalık organizması bulamadı."

Bu son söz kuşkulu bakışlar doğurdu. Novee, "Ama önceki insanlar hastalıktan öldü." dedi. "Buna yemin edebilirim."

Rodriguez hemen, "Belki doğru," diye atıldı. "Ama onun nasıl olduğunu açıklamak mümkün mü? Değil. Size defalarca söy-

ği bir sabırsızlıkla davranan Cimon, "Derdimiz ne, Kaptan?" diye sordu.

"Dünya saatlerine göre iki haftadır buradayız. Hâlâ kimse özel giysi olmadan dışarıya çıkmıyor. Gelince radyasyon arıtıyorsunuz. Havada bir bozukluk mu var?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Neden solumuyoruz o havayı öyleyse?"

"Kaptan, o kararı ancak ben veririm."

Kaptan'ın yüzünde bu sefer gerçek bir kızarıklık belirdi.

"Belgeler bana, geminin güvenliği tehlikedeyse burada kalmama hakkını veriyor," dedi. "Korku içinde ve isyan eşiğinde bir tayfa da en istemediğim şeydir."

"Kendi adamlarınızı yönetemiyor musunuz?"

"Ancak mantık çerçevesinde."

"E, nedir onları rahatsız eden? Burası yeni bir gezegen ve biz de tedbirli davranıyoruz. Bunu anlayamıyorlar mı?"

"İki hafta geçti, hâlâ tedbir. Bizim onlardan bir şeyler sakladığımızı düşünüyorlar. Doğru da. Hem bunlara gezegen izni vermek şart. Tayfanın buna hakkı var. Bir millik bir kaya bile olsa, oraya çıkmak, serbest kalmak haklan, ftutin hayattan uzak. Onları bundan mahrum edemem."

"Bana yarma kadar zaman tanıyın," dedi Cimon nefret dolu bir sesle.

*

Erteşi gün bilim adamları gözlem odasında toplandılar.

Cimön konuştu. "Vernadsky’nin dediğine göre hava konusundaki veriler hâlâ negatif. Rodriguez de hiçbir tür hastalık organizması bulamadı."

Bu son söz kuşkulu bakışlar doğurdu. Novee, "Ama önceki insanlar hastalıktan öldü." dedi. "Buna yemin edebilirim."

Rodriguez hemen, "Belki doğru," diye atıldı. "Ama onun nasıl olduğunu açıklamak mümkün mü? Değil. Size defalarca söyledim. Bakın, dünya tipi gezegenlerin hemen hepsi hayat doğu

rur. O hayat da her zaman, doğadaki proteindir. Bir araya gelişleri ya hücresel biçimde, ya da virüs biçiminde olur. Hepsi o kadar. Benzerlik orada son bulur.

"Siz meslek dışındakiler hep aynı şeydir sanırsınız. Dünya ya da başka bir gezegen. Mikropsa mikrop, virüsse virüs. Siz bir protein molekülündeki sonsuz değişiklikleri ve farkları anlayamazsınız. Dünyada bile her canlının kendine özgü hastalıkları vardır. Bazı hastalıklar, birkaç tür canlıya da etki yapabilir ama, Dünya'da tüm canlıları hasta edebilen bir tek patojenik hayat türü bile yoktur.

"Siz sanıyorsunuz ki bir başka gezegende, değişik amino asitlerle, değişik enzimlerle, çok farklı bir metabolizmayla milyarlarca yılda gelişip oluşan bir virüs ya da bakteri, hop diye *Homo sapien*lere saldırabilir, onu hasta edebilir. Çocukluk bu yaptığınız."

Novee kendisinin de meslek dışındakiler kapsamına alınmış olmasından ötürü doktorluk gururunun yaralandığını hissetti, buna dayanamayacağına karar verdi. "*Homo sapien*ler nereye gitseler kendi mikroplarını yanlarında götürürler, Rod," dedi. "Basit nezle mikrobunun bu gezegen koşullarında değişmediğini, öldürücü bir hale gelmediğini kim garanti edebilir? Ya da grip mikrobunun? Böyle şeyler Dünya'da da olmuştur. 2775'teki parakızamık salgınını düşü..."

Rodriguez, "Ben biliyorum 2755 parakızamık salgınını," diye patladı. "1918 İspanyol nezlesini de, hatta veba salgınını da biliyorum. Ama son zamanlarda hiç oldu mu? Tamam, kabul, buradaki halkın başına gelenler yüz yıllık bir olay... Ama o da herhalde atom öncesi çağlarının olayı sayılamaz. Aralarında doktorlar da vardı. Bol antibiyotik stokları vardı. Hem, uzay aşkına, bu insanlar da biliyorlardı mikrop önleme tekniklerini. Basittir o teknikler. Sonra buraya tıbbî yardım seferi de geliyordu."

Novee koca göbeğini okşayıp inatla konuştu. "Hastalığın belirtileri solunum yolları iltihabına benziyor ve dispnea..."

"Onları biliyorum. Ama onları hasta eden şeyin bir mikrop olmadığını söylüyorum. Olamazdı."

rur. O hayat da her zaman, doğadaki proteindir. Bir araya gelişleri ya hücresel biçimde, ya da virüs biçiminde olur. Hepsi o kadar. Benzerlik orada sön bulur.

"Siz meslek dışındakiler hep aynı şeydir sanırsınız. Dünya ya da başka bir gezegen. Mikropsa mikrop, virüsse virüs. Siz bir protein molekülündeki sonsuz değişiklikleri ve farkları anlayamazsınız. Dünyada bile her canlının kendine özgü hastalıkları vardır. Bazı hastalıklar, birkaç tür canlıya da etki yapabilir ama, Dünya'da tüm canlıları hasta edebilen bir tek patojenik hayat türü bile yoktur.

"Siz sanıyorsunuz ki bir başka gezegende, değişik amino asitlerle, değişik enzimlerle, çok farklı bir metabolizmayla milyarlarca yılda gelişip oluşan bir virüs ya da bakteri, hop diye ***Ho-***

mo sapiertlere saldırabilir, onu hasta edebilir. Çocukluk bu yaptı

ğınız."

Novee kendisinin de meslek dışındakiler kapsamına alınmış

olmasından ötürü doktorluk gururunun yaralandığını hissetti, buna dayanamayacağına karar verdi. ***"Homo sapienler*** nereye gitseler kendi mikroplarını yanlarında götürürler, Rod," dedi.

"Basit nezle mikrobunun bu gezegen koşullarında değişmediğini, öldürücü bir hale gelmediğini kim garanti edebilir? Ya da grip mikrobunun? Böyle şeyler Dünya'da da olmuştur. 2775'teki parakızamık salgınını düşü..."

Rodriguez, "Ben biliyorum 2755 parakızamık salgınını," diye patladı. "1918 İspanyol nezlesini de, hatta veba salgınını da biliyorum. Ama son zamanlarda hiç oldu mu? Tamam, kabul, buradaki halkın başına

gelenler yüz yıllık bir olay... Ama o da herhalde atom öncesi çağlarının olayı sayılamaz. Aralarında doktorlar da vardı. Bol antibiyotik stokları vardı. Hem, uzay aşkına, bu insanlar da biliyorlardı mikrop önleme tekniklerini. Basittir o teknikler. Sonra buraya tıbbî yardım seferi de geliyordu."

Novee koca göbeğim okşayıp, inatla konuştu. "Hastalığın belirtileri solunum yolları iltihabına benziyor ve dispnea..."

"Onları biliyorum. Ama onları hasta eden şeyin bir mikrop olmadığını söylüyorum. Olamazdı."

"Neydi o halde?"

"O benim meslek alanımın dışında. Ben içinden baktığımda, sana ancak enfeksiyon olmadığını söyleyebilirim. İmkânsız. *Matematiksel* olarak imkânsız." O kelimeyi özellikle vurguladı.

Mark Annuncio incecik vücuduyla kalabalığın arasından çıkıp Rodriguez'in hemen karşısına dikilince, oradakilerde bir kıpırdanma oldu.

Mark ilk defa olarak böyle topluluklarda konuşmaya kalkıyordu.

"Matematiksel olarak mı?" diye sordu hevesle.

Sheffield hemen onun arkasından yürüdü, yanına yaklaşmaya çalıştı. Sırf dizden ve dirsekten oluşmuşa benzeyen uzun vücudu, kendisine yol açmasını kolaylaştırıyordu. Yol boyu birkaç kere, "Özür dilerim," demiş durmuştu.

Rodriguez zaten konudan bezmiş olduğundan, alt dudağını öne doğru uzatarak, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Mark burkulur gibi oldu. Hevesi biraz azalmış bir sesle, "Enfeksiyon olmadığını matematiksel olarak bildiğinizi söylediniz," dedi. "Bunun nasıl olduğunu merak ettim. Matematik..." Sesi söndü.

Rodriguez, "Ben mesleki fikrimi belirttim," dedi.

Bunu resmî bir ses tonuyla söyledikten sonra başını çevirdi. Aynı meslekten olmayan hiç kimse, bir başkasının mesleki fikriyle ilgili soru sormaz, ondan kuşku duymazdı. Duyarsa uzmanın fikri, konuya yabancı olanların bile kuşku duyabileceği kadar kesinlikten uzakmış gibi bir anlam çıkardı ortaya.

Mark bunu biliyordu. Ama kendisi Mnemonik Servis'tendi. Rodriguez'in omuzuna dokundu, ötekilerin ilgi dolu bakışları altında, "Mesleki fikriniz olduğunu biliyorum," dedi. "Ama yine de açıklamanızı istiyorum."

Yüksekten konuşmak istememişti. O bir gerçeği dile getiriyordu yalnızca.

Rodriguez ona döndü. "Demek açıklamamı istiyorsun," dedi. "Sen kim oluyorsun da bana soru sormaya kalkıyorsun?"

Mark karşısındakinin bu öfkesi karşısında afalladı. Ama

"Neydi o halde?"

"O benim meslek alanımın dışında. Ben içinden baktığımda, sana ancak enfeksiyon olmadığını söyleyebilirim. İmkânsız. ***Matematiksel*** olarak imkânsız." O kelimeyi özellikle vurguladı.

Mark Annuncio incecik vücuduyla kalabalığın arasından çıkıp Rodriguez'in hemen karşısına dikilince, oradakilerde bir kıpırdanma oldu.

Mark ilk defa olarak böyle topluluklarda konuşmaya kalkıyordu.

"Matematiksel olarak mı?" diye sordu hevesle.

Sheffield hemen onun arkasından yürüdü, yanına yaklaşmaya çalıştı. Sırf dizden ve dirsekten oluşmuşa benzeyen uzun vücudu, kendisine yol açmasını kolaylaştırıyordu. Y ol boyu birkaç kere, "Özür dilerim," demiş durmuştu.

Rodriguez zaten konudan bezmiş olduğundan, alt dudağını öne doğru uzatarak, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Mark burkulur gibi oldu. Hevesi biraz azalmış bir sesle,

"Enfeksiyon olmadığını matematiksel olarak bildiğinizi söylediniz," dedi. "Bunun nasıl olduğunu merak ettim. Matematik..."

Sesi söndü.

Rodriguez, "Ben mesleki fikrimi belirttim," dedi.

Bunu resmî bir ses tonuyla söyledikten sonra başını çevirdi.

Aynı meslekten olmayan hiç kimse, bir başkasının mesleki fikriyle ilgili soru sormaz, ondan kuşku duymazdı. Duyarsa uzmanın fikri, konuya yabancı olanların bile kuşku duyabileceği kadar kesinlikten uzakmış gibi bir anlam çıkardı ortaya.

Mark bunu biliyordu. Ama kendisi Mnemonik Servis'tendi.

Rodriguez'in omuzuna dokundu, ötekilerin ilgi dolu bakışları altında, "Mesleki fikriniz olduğunu biliyorum," dedi. "Ama yine de açıklamanızı istiyorum."

Yüksekten konuşmak istememişti. O bir gerçeği dile getiriyordu yalnızca.

Rodriguez ona döndü. "Demek açıklamamı istiyorsun," dedi. "Sen kim oluyorsun da bana soru sormaya kalkıyorsun?"

Mark karşısındakinin bu öfkesi karşısında afalladı. Ama **160**

Sheffield yanına varmıştı Mark'ın artık. Mark onu yanında hissedince cesareti arttı. Cesaretiyle birlikte öfkesi de arttı. Sheffield'in kendisine fısıldamasına hiç aldırmadan, tiz bir sesle, "Ben Mark Annuncio'yum ve Mnemonik Servis'te çalışıyorum," dedi. "Size bir soru sormuş bulunuyorum. İfadenizi açıklamanızı istiyorum."

"Açıklanmayacak. Sheffield, bu kaçığı hemen buradan götür, yatağına yatır, tamam mı? Bundan sonra da onu benden kesinlikle uzak tut. Lanet olası sıpa!" Bunu sözde kendi kendine söylüyordu ama duymayan kalmadı.

Sheffield, Mark'ı bileğinden yakaladı, Mark bileğini hemen kurtardı. Bağırmaya başladı genç Mnemonik. "Seni budala nonkompos! Geri zekâlı! İki ayaklı beyinsiz! Elek kafalı! Bırakın beni, Doktor Sheffield... Sen uzman değilsin. Öğrendiklerinin hiçbirini hatırlamıyorsun. Zaten başlangıçta da çok şey öğrenmemişsin. Uzman değilsin sen... hiçbiriniz değilsiniz..."

"Uzay aşkına," diye bağırdı Cimon. "Götür bu genç budalayı buradan, Sheffield."

Sheffield, uzun yanakları alev alev yanarken eğildi. Mark'ı

kucağına alıverdi. Onu göğsü hizasında taşıyarak odadan çıktı.

Mark'm gözlerine yaşlar doluyordu. Kapıdan çıktıkları anda zorlukla konuşabilmeyi başardı. "Bırakın beni yere. Duymak istiyorum... Ne dediklerini duymak istiyorum."

Sheffield, "Lütfen oraya girme, Mark," dedi.

"Girmem. Kaygılanmayın. Ama..."

Bu 'ama'nın arkasını getiremedi.

*

Gözlem odasında Cimon bitkin halde, "Tamam, pekâlâ, konuya dönelim," dedi. "Haydi, toplayın kendinizi... Susun bakalım. Susun! Ben Rodriguez'in görüşünü kabul ediyorum. Benim için o yeterli. Aramızda Rodriguez'in meslekî fikrinden kuşku duyacak başka biri bulunduğunu da sanmıyorum."

Sheffield yanma varmıştı Mark'm artık, Mark onu yanında hissedince cesareti arttı. Cesaretiyle birlikte öfkesi de arttı. Sheffield'in kendisine fısıldamasına hiç aldırmadan, tiz bir sesle, "Ben Mark Annuncio'yum ve Mnemonik Servis'te çalışıyorum," dedi.

"Size bir soru sormuş bulunuyorum. İfadenizi açıklamanızı istiyorum."

"Açıklanmayacak. Sheffield, bu kaçığı hemen buradan götür, yatağına yatır, tamam mı? Bundan sonra da onu benden kesinlikle uzak tut. Lanet olası sıpa!" Bunu sözde kendi kendine söylüyordu ama duymayan kalmadı.

Sheffield, Mark'ı bileğinden yakaladı, Mark bileğini hemen kurtardı. Bağırmaya başladı genç Mnemonik. "Seni budala nonkompos! Geri zekâlı! İki ayaklı beyinsiz! Elek kafalı! Bırakın beni, Doktor Sheffield... Sen uzman değilsin. Öğrendiklerinin hiçbirini hatırlamıyorsun. Zaten

başlangıçta da çok şey öğrenmemişsin. Uzman değilsin sen... hiçbiriniz değilsiniz..."

"Uzay aşkına," diye bağırdı Cimon. "Götür bu genç budalayı buradan, Sheffield."

Sheffield, uzun yanakları alev alev yanarken eğildi, Mark'ı kucağına alıverdi. Onu göğsü hizasında taşıyarak odadan çıktı.

Mark'm gözlerine yaşlar doluyordu. Kapıdan çıktıkları anda zorlukla konuşabilmeyi başardı. "Bırakın beni yere. Duymak istiyorum... Ne dediklerini duymak istiyorum."

Sheffield, "Lütfen oraya girme, Mark," dedi.

"Girmem. Kaygılanmayın. Ama..."

Bu'ama'nın arkasını getiremedi.

Gözlem odasında Cimon bitkip halde, "Tamam, pekâlâ, konuya dönelim," dedi. "Haydi, toplayın kendinizi... Susun bakalım.

Susun! Ben Rodriguez'in görüşünü kabul ediyorum. Benim için o yeterli. Aramızda Rodriguez'in meslekî fikrinden kuşku duyacak başka biri bulunduğunu da sanmıyorum."

Rodriguez, kara gözleri öfkeden alev alev tutuşurken, umarım, diye geçirdi içinden.

Cimon devam etti. "Enfeksiyon konusunda korkacak bir şey kalmadığına göre de, Kaptan Follenbee'ye tayfalarının solunum koruma cihazı kullanmadan gezegen izni yapabileceklerini söyleyeceğim. Görünüşe göre izin hakkı vermemek moralleri açısından sakıncalıymış. İtiraz eden var mı?"

İtiraz eden çıkmadı.

Cimon, "Artık incelemenin ikinci evresine geçmememiz için de bir neden görmüyorum," diye devam etti. "İlk yerleşme yerinin orada kamp kurmayı öneriyorum. Oraya öncü olarak gidecek beş kişilik bir ekip atayacağım. Taşıtı kullanabilen tek kişi olduğu için Fawkes, biyolojik verileri incelemek üzere Novee ve Rodriguez, kimya ve fizik için de Vernadsky ve ben.

"Diğerlerinize elbette kendi uzmanlık dallarınızla ilgili veriler ulaştırılacaktır. Önerileriniz de dikkate alınacaktır. Sonunda herhalde hepimiz o kampa gideceğiz ama şimdilik küçük bir grup yeterli. Gelecek talimata kadar aramızdaki haberleşme telsizle olacak. Çünkü yerleşme yeri dolayında yöresel bir tehlike olduğu anlaşılırsa, beş kişiyi kaybetmek yeterli bence."

Novee, "O insanlar ölmeden önce Junior'da yıllarca yaşadılar," dedi. "En son gelenler bile bir yıldan fazla kaldı burada. Biz güvende olduğumuzu kesinlikle anlayıncaya kadar aradan çok uzun zaman geçmesi gerekebilir."

"Biz buraya yerleşecek insanlar değiliz," dedi Cimon. "Biz tehlikenin kaynağını arayan bir grup bilim adamıyız. Öyle bir şey varsa, mutlaka bulacağız. Bulunca da o tehlikeyi yeneceğiz. Bu iş iki yıl sürecek değil. Evet, itiraz eden var mı?"

Yoktu. Toplantı dağıldı.

*

Mark Annuncio yatağının kenarına oturmuş, iki eliyle dizini kucaklamıştı. Gözleri artık kuruydu ama sesi hâlâ çaresizlikle titriyordu.

Rodriguez, kara gözleri öfkeden alev alev tutuşurken, umarım, diye geçirdi içinden.

Gimon devam etti. "Enfeksiyon konusunda korkacak bir şey kalmadığına göre de, Kaptan Follenbee'ye tayfalarının solunum koruma cihazı kullanmadan gezegen izni yapabileceklerim söyleyeceğim. Görünüşe göre izin hakkı vermemek moralleri açısından sakıncalıymış. İtiraz eden var mı?"

İtiraz eden çıkmadı.

Cimon, "Artık incelemenin ikinci evresine geçmememiz için de bir neden görmüyorum," diye devam etti. "İlk yerleşme yerinin orada kamp kurmayı öneriyorum. Oraya öncü olarak gidecek beş kişilik bir ekip atayacağım. Taşıtı kullanabilen tek kişi olduğu için Fawkes, biyolojik verileri incelemek üzere Novee ve Rodriguez, kimya ve fizik için de Vernadsky ye ben.

"Diğerlerinize elbette kendi uzmanlık dallarınızla ilgili veriler ulaştırılacaktır. Önerileriniz de dikkate alınacaktır. Sonunda herhalde hepimiz o kampa gideceğiz ama şimdilik küçük bir grup yeterli. Gelecek talimata kadar aramızdaki haberleşme telsizle olacak. Çünkü yerleşme yeri dolayında yöresel bir tehlike olduğu anlaşılırsa, beş kişiyi kaybetmek yeterli bence."

Novee, "O insanlar ölmeden önce Junior'da yıllarca yaşadılar," dedi. "En son gelenler bile bir yıldan fazla kaldı burada. Biz güvende olduğumuzu kesinlikle anlayıncaya kadar aradan çok uzun zaman geçmesi gerekebilir."

"Biz buraya yerleşecek insanlar değiliz," dedi Cimon. "Biz tehlikenin kaynağını arayan bir grup bilim adamıyız. Öyle bir şey varsa,

mutlaka bulacağız. Bulunca da o tehlikeyi yeneceğiz. Bu iş

iki yıl sürecek değil. Evet, itiraz eden var mı?"

Yoktu. Toplantı dağıldı.

Mark Annuncio yatağının kenarına oturmuş, iki eliyle dizini kucaklamıştı. Gözleri artık kuruydu ama sesi hâlâ çaresizlikle titriyordu.

"Beni almıyorlar," dedi. "Beni yanlarında götürmüyorlar."

Sheffield çocuğun karşısındaki koltukta oturmaktaydı. Şaşkın bir haldeydi o da. "Seni daha sonra götürebilirler," dedi.

Mark hınçla, "Götürmezler!" diye parladı. "Benden nefret ediyorlar. Hem ben bu sefer gitmek istiyorum. Daha önce hiç başka gezegende bulunmadım. Görecek, öğrenecek o kadar çok şey var ki! Ben gitmek isterken onların beni engellemeye hakları yok."

Sheffield başını iki yana salladı. Mnemonikler bu fikre pek inanmış oluyorlardı. Bilgi ve veri toplama işinde, kimsenin, hiçbir şeyin onları durdurmaması gerektiğinden çok emindiler. Döndüklerinde belki bu konuda çocuklara biraz karşı doktrin işleme gerektiğini önerebilirdi. Ne de olsa, Mnemonikler de zaman zaman gerçek bir dünyada yaşamak zorunda kalabilirlerdi. Gelecek kuşaklarda bu durum daha da sık olabilirdi. Galaksi içinde oynadıkları rol arttıkça.

Bir deneme yapmaya karar verdi. "Tehlikeli olabilir, biliyorsun," dedi.

"Vız gelir. Bilmem gerek. Bu gezegeni tanımam gerek. Doktor Sheffield, hemen Doktor Cimon'a gidin, benim de onlarla geleceğimi haber verin."

"Bak, Mark..."

"Siz söylemezseniz ben söylerim." İncecik vücudunu yatağın kenarından kaldırdı, ayağa dikildi. Hemen odadan çıkmaya hazır ve kararlıydı.

"Bak, şu anda heyecanlısın."

Mark'ın yumrukları sıkıldı. "Bu hak değil, Doktor Sheffield. Bu gezegeni ben buldum. Benim gezegenim burası."

Sheffield'in vicdanı birden onu pek rahatsız eder oldu. Mark'ın bu dediği bir bakıma doğruydu. Bunu Sheffield'den daha iyi bilen tek kişi de Mark'ın kendisiydi. Junior'un geçmişini de Sheffield'den daha iyi bilen tek kişi yine Mark'dı.

Diğer gezegenlerde nüfusun yoğunlaşıp artması karşısında Konfederasyon hükümetinin Galaksi'yi sistemli biçimde tarayıp yeni dünyalar araması, son yirmi yıldan beri başlamıştı. Daha

"Beni almıyorlar," dedi. "Beni yanlarında götürmüyorlar."

Sheffield çocuğun karşısındaki koltukta oturmaktaydı. Şaşkın bir haldeydi o da. "Seni daha sonra götürebilirler," dedi.

Mark hınçla, "Götürmezler!" diye parladı. "Benden nefret ediyorlar. Hem ben bu sefer gitmek istiyorum. Daha önce hiç başka gezegende bulunmadım. Görecek, öğrenecek o kadar çok şey var ki! Ben gitmek isterken onların beni engellemeye haklan yok."

Sheffield başını iki yana salladı. Mnemonikler bu fikre pek inanmış oluyorlardı. Bilgi ve veri toplama işinde, kimsenin, hiçbir şeyin onları durdurmaması gerektiğinden çok emindiler.

Döndüklerinde belki bu konuda çocuklara biraz karşı doktrin işleme gerektiğini önerebilirdi. Ne de olsa, Mnemonikler de zaman zaman gerçek bir dünyada yaşamak zorunda kalabilirlerdi.

Gelecek kuşaklarda bu durum daha da sık olabilirdi. Galaksi içinde oynadıkları rol arttıkça.

Bir deneme yapmaya karar verdi. "Tehlikeli olabilir, biliyorsun," dedi.

"Vız gelir. Bilmem gerek. Bu gezegeni tanımam gerek. Doktor Sheffield, hemen Doktor Cimon'a gidin, benim de onlarla geleceğimi haber verin."

"Bak, Mark..."

"Siz söylemezseniz ben söylerim." İncecik vücudunu yatağın kenarından kaldırdı, ayağa dikildi. Hemen odadan çıkmaya hazır ve kararlıydı,

"Bak, şu anda heyecanlısın."

Mark'm yumruklan sıkıldı. "Bu hak değil, Doktor Sheffield.

Bu gezegeni ben buldum. Benim gezegenim burası."

Sheffield'in vicdanı birden onu pek rahatsız eder oldu.

Mark'm bu dediği bir bakıma doğruydu. Bunu Sheffield'den daha iyi bilen tek kişi de Mark'm keıidisiydi. Junior'un geçmişini de Sheffield'den daha iyi bilen tek kişi yine Mark'dı.

Diğer gezegenlerde nüfusun yoğunlaşıp artması karşısında Konfederasyon hükümetinin Galaksi'yi sistemli biçimde tarayıp yeni dünyalar araması, son yirmi yıldan beri başlamıştı. Daha **163**

önce insanların yayılması, rastlantıya bağlı gibiydi. Kendilerine yerleşecek daha iyi bir dünya arayan kadın ve erkekler, söylentilere kulak kabartıyor, uygun bir yer bulmak amacıyla amatör grupları keşfe yolluyorlardı.

Yüz yıl kadar önce bu tür gruplardan biri Junior'u bulmuştu. Bulgularını resmen açıklamadılar. Çünkü bir yığın arazi spekülatörünün, reklamcının, gereksiz insanın peşlerine düşmesini istemediler. Bulguyu izleyen aylarda oraya yerleşen bağımsız erkeklerin bir kısmı yanlarına kadınlar getirtmeyi sağladı, bu durumda yeni gezegenin nüfusu bir süre artmaya devam etti.

Aradan bir yıl daha geçtiği zaman, bir kısmı ölmüş, geri kalanlar da hastalanmış, ölümü bekler hale gelmişti. Hemen Pretoria'ya bir yardım çağrısı yolladılar. Pretoria, en yakındaki meskûn gezegendi. Hükümeti o sıralarda bir tür kriz dönemi yaşamaktaydı. Aldıkları yardım çağrısını Altmark'daki Bölge Hükümeti'ne postaladılar. Pretoria bundan sonra konuyu unutmakta kendini haklı saydı.

Altmark hükümeti refleks olarak hareket etti, Junior'a bir tıbbî yardım gemisi yolladı. Gemi oraya anti-sera ve bir miktar başka malzeme attı. İniş yapmadı tıbbî yardım gemisi. Çünkü gemideki nöbetçi hekim, hastalığı uzaktan grip olarak teşhis etti ve tehlikeyi azımsadı. Verdiği raporda, indirilen tıbbî malzemenin

durumu kontrol altına almaya yeteceğini bildirdi. Belki de geminin tayfaları hastalığın kendilerine bulaşmasından korkarak inmeyi reddetmiş de olabilirlerdi ama resmî raporda böyle bir şeye değinilmiyordu.

Dosyada bir de Junior'dan üç ay sonra gelen rapor vardı. Buna göre gezegende yalnızca on kişi sağ kalmıştı ve onlar da ölmek üzereydi. Yardım edin, diye yalvarıyorlardı. Bu rapor, yanına konuyla ilgili eski raporlar da eklenerek Dünya'ya iletildi. Merkezî hükümet o sıra bir keşmekeş içindeydi. Raporların işleme konması sürekli olarak unutuluyor, yeterli kişisel ilgi ve baskı söz konusu olmadıkça bir şey yapılmıyordu. Uzaklardaki bir gezegene ve orada ölmek üzere olan on kadınla erkeğe de kimse fazla ilgi göstermedi.

di ıce insanların yayılması, rastlantıya bağlı gibiydi. Kendilerine yerleşecek daha iyi bir dünya arayan kadın ve erkekler, söylentilere kulak kabartıyor, uygun bir yer bulmak amacıyla amatör grupları keşfe yolluyorlardı.

Yüz yıl kadar önce bu tür gruplardan biri Junior'u bulmuştu. Bulgularını resırîçn açıklamadılar. Çünkü bir yığın arazi spekülatörünün, reklamcının, gereksiz insanın peşlerine düşmesini istemediler. Bulguyu izleyen aylarda oraya yerleşen bağımsız erkeklerin bir kısmı yanlarına kadınlar getirtmeyi sağladı, bu durumda yeni gezegenin nüfusu bir süre artmaya devam etti.

Aradan bir yıl daha geçtiği zaman, bir kısmı ölmüş, geri kalanlar da hastalanmış, ölümü bekler hale gelmişti. Hemen Pretoria'ya bir yardım çağrısı yolladılar. Pretoria, en yakındaki meskûn gezegendi. Hükümeti o sıralarda bir tür kriz dönemi yaşamaktaydı. Aldıkları yardım çağrısını Altmark'daki Bölge Hükü-

meti'ne postaladılar. Pretoria bundan sonra konuyu unutmakta kendini haklı saydı.

Altmark hükümeti refleks olarak hareket etti, Junior’a bir tıbbî yardım gemisi yolladı. Gemi oraya anti-sera ve bir miktar başka malzeme attı. İniş yapmadı tıbbî yafdım gemisi. Çünkü gemideki nöbetçi hekim, hastalığı uzaktan grip olarak teşhis etti ve tehlikeyi azımsadı. Verdiği raporda, indirilen tıbbî malzemenin durumu kontrol altına almaya yeteceğini bildirdi. Belki de geminin tayfaları hastalığın kendilerine bulaşmasından korkarak inmeyi reddetmiş de olabilirlerdi ama resmî raporda böyle.bir şeye değinilmiyordu.

Dosyada bir de Junior’dan üç ay sonra gelen rapor vardı.

Buna göre gezegende yalnızca on kişi sağ kalmıştı ve onlar da ölmek üzereydi. Yardım edin, diye yalvarıyorlardı. Bu rapor, yanına konuyla ilgili eski raporlar da eklenerek Dünya’ya iletildi.

Merkezî hükümet o sıra bir keşmekeş içindeydi. Raporların işleme konması sürekli olarak unutuluyor, yeterli kişisel ilgi ve baskı söz konusu olmadıkça bir şey yapılmıyordu. Uzaklardaki bir gezegene ve orada ölmek üzere olan on kadınla erkeğe de kimse fazla ilgi göstermedi.

Rapor dosyalandı, sonra da unutuldu. Yüz yıl boyunca Junior'a insan ayağı basmadı.

Ancak ondan sonra, Galaksi tarama furyasıyla birlikte yüzlerce gemi geniş boşluklara seferler yapmaya başladı. Raporlar önce aktı, sonra yığıldı. Bunlardan bazıları, Hercules sistemi içinden iki kere geçmiş olan Hidroşeki Mikoyama tarafından yollanmıştı. Mikoyama ikinci geçişi sırasında gemisi düştüğünde ölmüştü. Telsizdeki son mesajı şöyle diyordu: "Yüzey hızla yaklaşmaya başladı, geminin duvarları kıpkırmızı kesili..." Mesaj orada yarım kalmıştı.

Geçen yıl, hiçbir insan kadrosunun başa çıkamayacağı kadar yığılmış durumdaki raporlar, sonunda Washington'daki pek meşgul bir bilgisayara verilebilmişti. Bu raporların incelenmesindeki öncelik öyle bir kayırmacayla sağlanmıştı ki, yalnızca beş ay sıra bekleyip sonra hemen ele alınmıştı raporlar. Uzmanlar yaşanabilir gezegen raporlarını ayırıp baktılar... Junior listenin en avantajlı gezegeni olarak başta geliyordu.

Sheffield bu konuda koparılan sevinç çığlıklarını pek iyi hatırlamaktaydı. Rapor, Galaksi yönetimine sunuldu, Dış Eyaletler Bakanlığı'ndaki parlak zekâlı bir genç eleman da, insanın yaşadığı gezegenle arasında dostluk bulunması gerektiğine inandığından, yeni gezegene Junior adının takılması fikrini ortaya attı. Zamanla Junior'un iyi nitelikleri, olduğundan fazla abartılmaya başladı. Verimliliği, iklimi (New England'ın ilkbaharı gibi ve sürekli o durumda), özellikle de o parlak geleceği, olanca hevesle herkese duyuruldu. "Önümüzdeki iki milyon yıl boyunca," diyordu reklamcılar, "Junior daha da zenginleşecek. Diğer gezegenler yaşlanırken Junior'un kutup buzları gerileyecek ve o gezegen gençleşecek, ortaya yeni ekilebilir topraklar çıkacak. Her an yeni bir sınır, her an kullanılmamış yeni rezervler ve kaynaklar."

"Bir milyon yıl boyunca!"

Büro'nun en şahane reklam kampanyalarından biri olmuştu bu. Hükümet desteğiyle iskân edilecek bir gezegenin çok başarılı ilk uygulaması olacaktı. İnsanlığın yararı için Galaksi'nin bilimsel taranmasına nihayet bu adımla başlanmış olacaktı.

Rapor dosyalandı, sonra da unutuldu. Yüz yıl boyunca Junior'a insan ayağı basmadı.

Ancak ondan sonra, Galaksi tarama furyasıyla birlikte yüzlerce gemi geniş boşluklara seferler yapmaya başladı. Raporlar önce aktı, sonra yığıldı. Bunlardan bazıları, Hercules sistemi içinden iki kere geçmiş olan Hidroşeki Mikoyama tarafından yollanmıştı. Mikoyama ikinci geçişi sırasında gemisi düştüğünde ölmüştü. Telsizdeki son mesajı şöyle diyordu: "Yüzey hızla yaklaşmaya başladı, geminin duvarları kıpkırmızı kesili..." Mesaj orada yarım kalmıştı.

Geçen yıl, hiçbir insan kadrosunun başa çıkamayacağı kadar yığılmış durumdaki raporlar, sonunda Washington'daki pek meşgul bir bilgisayara verilebilmişti. Bu raporların incelenmesindeki öncelik öyle bir kayırmacayla sağlanmıştı ki, yalnızca beş ay sıra bekleyip sonra hemen ele alınmıştı raporlar. Uzmanlar yaşanabilir gezegen raporlarını ayırıp baktılar... Junior listenin en avantajlı gezegeni olarak başta geliyordu.

Sheffield bu konuda koparılan sevinç çığlıklarım pek iyi hatırlamaktaydı. Rapor, Galaksi yönetimine sunuldu, Dış Eyaletler Bakanlığındaki parlak zekâlı bir genç eleman da, insanın yaşadı

ğı gezegenle arasında dostluk bulunması gerektiğine inandığından, yeni gezegene Junior admın takılması fikrini ortaya attı.

Zamanla Junior'un iyi nitelikleri, olduğundan fazla abartılmaya başladı. Verimliliği, iklimi (New England'm ilkbaharı gibi ve sürekli o durumda), özellikle de o parlak geleceği, olanca hevesle herkese duyuruldu. "Önümüzdeki iki milyon yıl boyunca," diyordu reklamcılar, "Junior daha da zenginleşecek. Diğer gezegenler yaşlanırken Junior'un kutup buzları gerileyecek ve o gezegen gençleşecek,

ortaya yeni ekilebilir topraklar çıkacak. Her an yeni bir sınır, her an kullanılmamış yeni rezervler ve kaynaklar."

"Bir milyon yıl boyunca!"

Büro'nun en şahane reklam kampanyalarından biri olmuştu bu. Hükümet desteğiyle iskân edilecek bir gezegenin çok başarılı ilk uygulaması olacaktı. İnsanlığın yararı için Galaksi'nin bilimsel taranmasına nihayet bu adımla başlanmış olacaktı.

Tam o sırada Mark Annuncio ortaya çıktı. Bu söylenenleri o da duymuştu. Her dünyalı gibi o da hevesleniyordu bu atılacak adımlara. Ama birden aklına, Dış Eyaletler Bakanlığı'nın tozlu evrakına bakarken gördüğü bir şey gelivermişti. Bir gezegen sistemindeki insanlarla ilgili tıp raporuydu gördüğü. Gezegen sisteminin yeri de, Lagrange Sistemi'nin yerine pek uyuyordu.

Sheffield, Mark'ın bu haberi kendisine getirdiği günü çok iyi hatırlamaktaydı.

Bilgiler Dış Eyaletler Bakam'na iletildiği zaman adamın yüzünde beliren ifadeyi de çok iyi hatırlamaktaydı. Bakanın kocaman, kare biçimli çenesi sarkmış, gözlerine sınırsız bir kaygı ifadesi gelip yerleşmişti.

Hükümet bir kere kendini ortaya koymuş bulunuyordu bu konuda! Milyonlarca insanı Junior'a postalamak üzereydi. Çiftlik arazileri tahsis edecek, makineler verecek, fabrikalar kuracaktı. Junior bir cennet olacaktı. Nice seçmenler için son derece geçerli bir vaat olacaktı.

Eğer Junior şu ya da bu nedenle bir katil gezegen olarak gözükürse, bu projeyle ilgili tüm hükümet üyelerinin sonu geldi demekti. Nüfuzlu adamların çoğu gidecekti. Tabii bu arada Dış Eyaletler Bakanı da.

Günler süren kontrollerden, kararsızlıklardan sonra Bakan, Sheffield'e, "Orada neler olup bittiğini öğrenip, onu da propagandamızın bir yerine sığdırmak zorundayız galiba," demişti. "O zaman durumu nötralize edebilir miyiz sence?"

"Ama olay nötralize edilemeyecek kadar korkunç bir şey."

"Ama olamaz, öyle değil mi? Yani... Ne olmuş olabilir ki?" Adam sefil durumdaydı.

Sheffield omuzlarını kaldırmakla yetindi.

Bakan o zaman, "Bak, ne yapalım!" dedi. "Oraya bir gemiyle, uzmanlardan kurulu bir ekip yollayalım. Yalnızca gönüllülerden. Güvenilir adamlar olsunlar tabii. Bu işe büyük öncelik tanıyabiliriz, çünkü biliyorsun, Junior projesi son derece önemli. Burada işlerin temposunu biraz yavaşlatırız, onların dönüşünü bekleriz. Kurtarabiliriz o zaman durumu, değil mi?"

Tam o sırada Mark Annuncio ortaya çıktı. Bu söylenenleri o da duymuştu. Her dünyalı gibi o da hevesleniyordu bu atılacak adımlara. Ama birden akima, Dış Eyaletler Bakanlığının tozlu evrakına bakarken gördüğü bir şey gelivermişti. Bir gezegen sistemindeki insanlarla ilgili tıp raporuydu gördüğü. Gezegen sisteminin yeri de, Lagrange Sistemi'nin yerine pek uyuyordu.

Sheffîeld, Mark'ın bu haberi kendisine getirdiği günü çok iyi hatırlamaktaydı.

Bilgiler Dış Eyaletler Bakam'na iletildiği zaman adamın yüzünde beliren ifadeyi de çok iyi hatırlamaktaydı. Bakanın kocaman, kare biçimli çenesi sarkmış, gözlerine sınırsız bir kaygı ifadesi gelip yerleşmişti.

Hükümet bir kere kendini ortaya koymuş bulunuyordu bu konuda! Milyonlarca insanı Junior'a postalamak üzereydi. Çiftlik arazileri tahsis edecek, makineler verecek, fabrikalar kuracaktı. Junior bir cennet olacaktı. ISfice seçmenler için son derece geçerli bir vaat olacaktı.

Eğer Junior şu ya da bu nedenle bir katil gezegen olarak gözükürse, bu projeyle ilgili tüm hükümet üyelerinin sonu geldi demekti. Nüfuzlu adamların çoğu gidecekti. Tabii bu arada Dış

Eyaletler Bakanı da.

Günler süren kontrollerden, kararsızlıklardan sonra Bakan, Sheffield'e, "Orada neler olup bittiğini öğrenip, onu da propa- .

gandamızın bir yerine sığdırmak zorundayız galiba," demişti. "O

zaman durumu nötralize edebilir miyiz sence?"

"Ama olay nötralize edilemeyecek kadar korkunç bir şey;"

"Arrça olamaz, öyle değil mi? Yani... Ne olmuş olabilir ki?"

Adam se'fil durumdaydı.

Sheffîeld omuzlarını kaldırmakla yetindi.

Bakan o zaman, "Bak, ne yapalım!" dedi. "Oraya bir gemiyle, uzmanlardan kurulu bir ekip yollayalım. Yalnızca gönüllülerden. Güvenilir adamlar olsunlar tabii. Bu işe büyük öncelik tanıyabiliriz, çünkü biliyorsun, Junior projesi son derece önemli. Burada işlerin temposunu biraz yavaşlatırız, onların dönüşünü bekleriz. Kurtarabiliriz o zaman durumu, değil mi?"

Sheffield pek de emin değildi. Ama birden, kendisi de o geziye katılmak, Mark'ı da yanına almak için korkunç bir heves uyanmıştı içinde. O zaman bir Mnemonik'i değişik çevrede inceleyebilirdi. Ayrıca eğer Mark'ın o esrarın çözümünde bir rolü ve katkısı da olursa...

Daha baştan bu işte esrarengiz bir yan olduğu varsayılmıştı. İnsan denilen varlık gripten ölemezdi ki! Hem tıbbî yardım gemisi gezegene iniş yapmamıştı. Olup biteni birinci dereceden gözlemlemiş değillerdi. O gemideki nöbetçi doktor bereket versin ölmüş, öleli de otuz yedi yıl olmuştu. Adam şu günlerde sağ olsa, rahatlıkla divanı harbe çıkarılırdı.

Eğer Mark o esrarın çözülmesine katkıda bulunabilirse, Mnemonik Servis çok güçlenebilirdi. Hükümet minnet duyardı onlara.

Ama şimdi...

Sheffield içinden, acaba Cimon biliyor mudur ilk yerleşenler olayının ortaya nasıl çıktığını, diye merak etti. Öteki bilim adamlarının bilmediğinden hemen hemen emindi. Büro bu konuyu açığa çıkarmayı pek istemezdi herhalde.

Cimon'dan ödün koparmak için bu hikâyeyi anlatmanın da yararı olmazdı. Eğer Büro'nun budalalığını (muhalefet bu kelimeyi kullanacaktı iş açığa çıkarsa), Mark'ın düzelttiği yayılırsa, Büro küçük düşerdi bu sefer. Mnemonik Servis' e de acı ödetirlerdi bunu.

Ama yine de...

Sheffield çabucak karar verip ayağa kalktı. "Pekâlâ, Mark," dedi. "Seni o yerleşme yerine giden ilk gruba aldıracağım. İkimizi de aldıracağım. Sen otur, beni bekle. Kendi kendine bu işlere kalkışmayacağına söz ver."

"Peki," dedi Mark. Tekrar yatağının kenarına oturdu.

*

"Evet, Doktor Sheffield, ne istediniz?" diye sordu Cimon. Kendi çalışma masasında oturuyordu. Masanın üzeri deste deste

Sheffield pek de emin değildi. Ama birden, kendisi de o geziye katılmak, Mark'ı da yanına almak için korkunç bir heves uyanmıştı içinde. O zaman bir Mnemonik'i değişik çevrede inceleyebilirdi. Ayrıca eğer Mark'ın o esrarın çözümünde bir rolü ve katkısı da olursa...

Daha baştan bu işte esrarengiz bir yan olduğu varsayılmıştı.

İnsan denilen varlık gripten ölemezdi ki! Hem tıbbî yardım gemisi gezegene iniş yapmamıştı. Olup biteni birinci dereceden gözlemlemiş değillerdi. O gemideki nöbetçi doktor bereket versin ölmüş, öleli de otuz yedi yıl olmuştu. Adam şu günlerde sağ

olsa, rahatlıkla divanı harbe çıkarılırdı.

Eğer Mark o esrarın çözülmesine katkıda bulunabilirse, Mnemonik Servis çok güçlenebilirdi. Hükümet minnet duyardı onlara.

Ama şimdi...

Sheffield içinden, acaba Cimon biliyor mudur ilk yerleşenler olayının ortaya nasıl çıktığım, diye merak etti. Öteki bilim adamlarının bilmediğinden hemen hemen emindi. Büro bu konuyu açığa_ çıkarmayı pek istemezdi herhalde.

Cimon'dan ödün koparmak için bu hikâyeyi anlatmanın da yararı olmazdı. Eğer Büro'nun budalalığım (muhalefet bu kelimeyi kullanacaktı iş açığa çıkarsa), Mark'ın düzelttiği yayılırsa, Büro küçük düşerdi bu sefer. Mnemonik Servis' e de acı ödetirlerdi bunu.

Ama yine de...

Sheffield çabucak karar verip ayağa kalktı. "Pekâlâ, Mark,"

dedi. "Seni o yerleşme yerine giden ilk gruba aldıracağım. İkimizi de aldıracağım. Sen otur, beni bekle. Kendi kendine bu işlere kalkışmayacağına söz ver."

"Peki," dedi Mark. Tekrar yatağının kenarına oturdu.

¿s

*

"Evet, Doktor Sheffield, ne istediniz?" diye sordu Cimon.

Kendi çalışma masasında oturuyordu. Masanın üzeri deste deste

raporlarla, fotoğraflarla, Macfreed entegratörüne verilecek film yığınlarıyla doluydu. Sheffield'i daha kapıdan girerken görmüş, sorusunu hemen sormuştu.

Sheffield gelip Cimon'ın masası üzerindeki bir kâğıdın üstüne dikkatsizce oturdu. Cimon'un rahatsız bakışını fark etti ama aldırış etmedi. Hatta buna zevklendi bile.

"Yerleşme yerine gidecek ekibi seçiş tarzınıza itirazım var," dedi. "Anladığıma göre fizik bilimleri için iki, biyoloji bilimleri için üç kişi alıyorsunuz, tamam mı?"

"Evet."

"Herhalde böylelikle her alanı, Danielski ovospor perihelyonu gibi kapsadığınızı sanıyorsunuz."

"Ah, büyük Uzay! Bir öneriniz mi var?"

"Ben de gelmek istiyorum."

"Neden?"

"Zihinsel bilimler konusunda kimseniz yok."

"*Zihinsel* Bilimler! Ulu Galaksi! Doktor Sheffield, beş adamı tehlikeye atmak yeter de artar bile. Aslına bakarsanız, doktor, siz ve sizin o... genç öğrenciniz bu gemiye Dış Eyaletler Bürosu tarafından, bana danışılmadan atanmış bulunuyorsunuz. Açık konuşacağım. Eğer bana danışılsa, gelmenizi istemezdim. Bu tür bir araştırmada zihinsel bilimlerin yerini göremiyorum. Bu iş zaten tümüyle fiziksel. Büronun Mnemonikleri böyle bir

olayda denemeye kalkması hata bence. Rodriguez olayı gibi olaylara tahammülü yok bu işin."

Sheffield o zaman anladı. Cimon bu ekibin buraya yollanmasında Mark'ın ne rol oynadığını bilmiyordu.

Doğrulup dik oturdu, ellerini dizlerine dayadı, dirseklerini dışarıya doğru açtı, resmî bir havaya büründü. "Demek bu tür bir araştırmada zihinsel bilimlerin fonksiyonunu merak ediyorsunuz Doktor Cimon. Ya ben size, buraya ilk yerleşenlerin sonunu getiren şeyin basit bir psikolojik olay olabileceğini söylersem?"

"Beni etkilemez. Psikolog denilen adam her şeyi açıklayan, ama hiçbir şeyi kanıtlayamayan adamdır." Cimon bir özdeyiş yu-

raporlarla, fotoğraflarla, Macfreed entegratörüne verilecek film yığınlarıyla doluydu. Sheffield'i daha kapıdan girerken görmüş*

sorusunu hemen sormuştu.

Sheffield gelip Cimon'ın masası üzerindeki bir kâğıdın üstüne dikkatsizce oturdu. Cimon'un rahatsız bakışını fark etti ama aldırış etmedi. Hatta buna zevklendi bile.

"Yerleşme yerine gidecek ekibi seçiş tarzınıza itirazım var,"

dedi. "Anladığıma göre fizik bilimleri için iki, biyoloji bilimleri için üç kişi alıyorsunuz, tamam mı?"

"Evet."

"Herhalde böylelikle her alanı, Danielski ovospor perihelyo-nu gibi kapsadığınızı sanıyorsunuz."

"Ah, büyük Uzay! Bir öneriniz mi var?"

"Ben de gelmek istiyorum."

"Neden?"

"Zihinsel bilimler konusunda kimseniz yok."

"Zihinsel Bilimler! Ulu Galaksi! Doktor Sheffield, beş adamı tehlikeye atmak yeter de artar bile. Aslına bakarsanız, doktor, siz ve sizin o... genç öğrenciniz bu gemiye Dış Eyaletler Bürosu tarafından, bana danışılmadan atanmış bulunuyorsunuz.

Açık konuşacağım. Eğer bana danışılsa, gelmenizi istemezdim.

Bu tür bir araştırmada zihinsel bilimlerin yerini göremiyorum.

Bu iş zaten tümüyle fiziksel. Büronun Mnemonikleri böyle bir olayda denemeye kalkması hata bence, Rodriguez olayı gibi olaylara tahammülü yok bu işin."

Sheffield o zaman anladı. Cimon bu ekibin buraya yollanmasında Mark'm ne rol oynadığını bilmiyordu.

Doğrulup dik oturdu, ellerini dizlerine dayadı, dirseklerini dışarıya doğru açtı, resmî bir havaya büründü. "Demek bu tür bir araştırmada zihinsel bilimlerin fonksiyonunu merak ediyorsunuz Doktor Cimon. Ya ben size, buraya ilk yerleşenlerin sonunu getiren şeyin basit bir psikolojik olay olabileceğini söylersem?"

"Beni etkilemez. Psikolog denilen adam her şeyi açıklayan, ama hiçbir şeyi kanıtlayamayan adamdır." Cimon bir özdeyiş yu

murtlamış ve bundan çok hoşnut kalmış bir insan gibi kasıldı, gülümsedi.

Sheffield aldırmadı. "Biraz ayrıntıya gireyim öyleyse," dedi. "Junior'un diğer seksen üç bin meskûn gezegenden farkı nedir?"

"Elimizdeki bilgiler henüz tamam değil. Bilemem."

"Öff, daha neler! Gerekli bilgiler daha buraya gelmeden elinizdeydi. Junior'un iki güneşi var."

"Elbette var." Astro-fizikçi yüzündeki ifadenin biraz tedirginleşmesine izin verdi.

"Renkli güneşler hem de... Dikkatinizi çekerim. Renkli güneşler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bir insan, yani siz ya da ben, iki güneşin ışığı altında ayakta dururken yere iki gölgemiz düşecek demek. Biri mavimsi yeşil, ötekiyse turuncumsu kırmızı. Bu gölgelerin uzunluğu elbette ki saatin kaç olduğuna göre değişecek. Acaba vakit ayırıp da o gölgelerdeki renk ayrımını incelediniz mi? Hani sizin dilinizde yansıma spektrumu denilen şey?"

Cimon, "Herhalde güneşlerdeki radyasyon spektrumlarıyla aynı olmalı," dedi. "Sözü nereye getirmeye çalışıyorsunuz?"

"Kontrol etmeniz gerekir. Hava bazı dalga uzunluklarını emmeyecek mi? Bitkiler emmeyecek mi? Ne kalıyor geriye? Sonra Junior'un ayını, Sister'i ele alın. Birkaç geceden beri onu inceliyorum. O da renkli. Hem renkleri de yer değiştiriyor."

"Elbette. Her güneşe göre farklıdır ayın evreleri."

"Onun da yansıma spektrumunu incelemediniz, değil mi?"

"O bir yerlerde var. Ama o konuda ilgi uyandıracak bir şey yok. Sizi neden ilgilendiriyor ki zaten?"

"Sevgili Doktor Cimon, kırmızı ve yeşil renklerin insanın zihinsel dengesi üzerinde bozucu etki yaptığı çoktan kabul edilmiş bir psikolojik gerçektir. Bu olayda kırmızı-yeşil kromatik görünümden sıyrılmaya olanak yok. Üstelik bu, insan kafasına son derece doğa dışı gözüken bir tarzda zorlanıyor. Kromopsikozun, sonunda trinitran hücrelerinde hipertropi yaratacak tehlikeli düzeye varmış olması, oradan da beyin *katatonyası* doğmuş olması pek mümkün."

II

murtlamış ve bundan çok hoşnut kalmış bir insan gibi kasıldı, gülümsedi.

Sheffield aldırmadı. "Biraz ayrıntıya gireyim öyleyse," dedi.

"Junior'un diğer seksen üç bin meskûn gezegenden farkı nedir?"

"Elimizdeki bilgiler henüz tamam değil. Bilemem."

"Öff, daha neler! Gerekli bilgiler daha buraya gelmeden eli-nizdeydi. Junior'un iki güneşi var."

"Elbette var." Astro-fizikçi yüzündeki ifadenin biraz tedirginleşmesine izin verdi.

"Renkli güneşler hem de... Dikkatinizi çekerim. Renkli güneşler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bir insan, yani siz ya da ben, iki güneşin ışığı altında ayakta dururken yere iki gölgemiz düşecek demek. Biri mavimsi yeşil, ötekiyse turuncumsu kırmızı. Bu gölgelerin uzunluğu elbette ki saatin kaç olduğuna göre değişecek. Acaba vakit ayırıp da o gölgelerdeki renk ayrımını incelediniz mi? Hani sizin dilinizde yansıma spektrumu denilen şey?"

Cimon, "Herhalde güneşlerdeki radyasyon spektrumlarıyla aynı olmalı," dedi. "Sözü nereye getirmeye çalışıyorsunuz?"

"Kontrol etmeniz gerekir. Hava bazı dalga uzunluklarını emmeyecek1

mi? Bitkiler emmeyecek mi? Ne kalıyor geriye?

Sonra Junior’un ayını, Sister’i ele alın. Birkaç geceden beri onu inceliyorum. O da renkli. Hem renkleri de yer değiştiriyor."

"Elbette. Her güneşe göre farklıdır ayın evreleri."

"Onun da yansıma spektrumunu incelemediniz, değil mi?"

"O bir yerlerde var. Ama o konuda ilgi uyandıracak bir şey yok. Sizi neden ilgilendiriyor ki zaten?"

"Sevgili Doktor Cimon, kırmızı ve yeşil renklerin insanın zihinsel dengesi üzerinde bozucu etki yaptığı çoktan kabul edilmiş

bir psikolojik gerçektir. Bu olayda kırmızı-yeşil kromatik görünümden sıyrılmaya olanak yok. Üstelik bu, insan kafasına son derece doğa dışı gözüken bir tarzda zorlanıyor. Kromopsikozun, sonunda trinitran hücrelerinde hipertropi yaratacak tehlikeli düzeye varmış olması, oradan da beyin ***katatonyası*** doğmuş olması pek mümkün."

Cimon'un tuşa gelmiş gibi bir hali vardı. "Ömrümde böyle şey duymadım," dedi.

Sheffield, kasılma sırasının kendisine geldiğini fark ederek, "Elbette duymadınız," diye onayladı onu. "Siz psikolog değilsiniz ki! Herhalde benim meslekî fikrimden kuşku duyuyor olamazsınız."

"Yoo, elbette ki hayır. Ama buraya yerleşenlerin son raporundan, onları öldüren hastalığın soluma zorluğuna benzer bir şey olduğu anlaşılıyordu."

"Doğru. Ama Rodriguez bunu inkâr ediyor, olamaz diyor ve siz de onun meslekî fikrini kabul ediyorsunuz."

"Ben soluma zorluğundan öldüler demedim. Ona benzer bir şeydi dedim. Sizin kırmızı-yeşil kromo-bilmemnenizin burada rolü ne?"

Sheffield başını iki yana salladı. "Siz meslek dışındakiler birtakım yanlış kanılara saplanıyorsunuz. Evet, gerçi bir fiziksel etki var. Ama bu yine de, etkinin gerisinde zihinsel bir sebep yok demek değil. Benim kuramımın en inandırıcı yanı, kırmızı yeşil kromo-psikozun başlangıçta psikojenik solunum iltihabı biçiminde kendini göstermesi. Sanıyorum psikojenik konusunu pek bilmiyorsunuz."

"Hayır. Alanımın dışında."

"Eh, evet, dışında tabii. Hesaplarımın bana gösterdiğine göre, bu dünyanın yüksek oksijen gerilimi altında psikojenik solunum enfeksiyonundan kaçınılamaz ve üstelik de belirtiler şiddetli olur. Örneğin siz burada, Sister'e baktınız şu son birkaç günde."

"Evet, İlium'u gözlemledim." Cimon Sister'in resmî adını kullanmakta hâlâ direniyordu.

"Ona yakından ve uzun süre baktınız mı? Büyütülmüş haliyle?"

"Evet." Cimon iyice rahatsız olmaya başlamıştı.

"Ah," dedi Sheffield. "Bakın, son birkaç gündür ayın renkleri özellikle değişkendi. Eminim burnunuzda az da olsa bir iltihaplanma, yani nezle başlangıcı, boğazınızda hafif bir kaşınma his-

Cimon’un tuşa gelmiş gibi bir hali vardı. "Ömrümde böyle şey duymadım," dedi.

Sheffield, kasılma sırasının kendisine geldiğini fark ederek,

"Elbette duymadınız," diye onayladı onu. "Siz psikolog değilsiniz ki! Herhalde benim meslekî fikrimden kuşku duyuyor olamazsınız."

"Yoo, elbette ki hayır. Ama buraya yerleşenlerin son raporundan, onları öldüren hastalığın soluma zorluğuna benzer bir şey olduğu anlaşılıyordu."

"Doğru. Ama Rodriguez bunu inkâr ediyor, olamaz diyor ve siz de onun meslekî fikrini kabul ediyorsunuz."

"Ben soluma zorluğundan öldüler demedim. Ona benzer bir şeydi dedim. Sizin kırmızı-yeşil kromo-bilmemnenizin burada, rolüne?"

Sheffield başını iki yana salladı. "Siz meslek dışındakiler birtakım yanlış kanılara saplanıyorsunuz. Evet, gerçi bir fiziksel etki var. Ama bu yine de, etkinin gerisinde zihinsel bir sebep yok demek değil. Benim kuramımın en inandırıcı yanı, kırmızı yeşil kromo-psikozun başlangıçta psikojenik solunum iltihabı biçiminde kendini göstermesi. Sanıyorum psiß&jenik konusunu pek bilmiyorsunuz."

"Hayır. Alanımın dışında."

"Eh, evet, dışında tabii. Hesaplarımın bana gösterdiğine göre, bu dünyanın yüksek oksijen gerilimi altında psikojenik solunum enfeksiyonundan kaçmılamaz ve üstelik de belirtiler şiddetli olur. Örneğin siz burada, Sister’e baktınız şu son birkaç günde."

*

"Evet, Hium’u gözlemledim." Cimon Sister’in resmî adını kullanmakta hâlâ direniyordu.

"Ona yakından ve uzun süre baktınız mı? Büyütülmüş haliyle?"

"Evet." Cimon iyice rahatsız olmaya başlamıştı.

"Ah,” dedi Sheffield. "Bakın, son birkaç gündür ayın renkleri özellikle değişkendi. Eminim burnunuzda az da olsa bir iltihaplanma, yani nezle başlangıcı, boğazınızda hafif bir kaşınma his

setmişsinizdir. Herhalde henüz pek acı verecek düzeye ulaşmamış olmalı. Öksürme, hapşırma başladı mı? Yutmak biraz zor gelmeye başladı mı?"

"Sanırım ben..." Cimon yutkundu, sonra soluğunu hızla içine çekti. Deney yapıyordu.

Birden ayağa fırladı. Yumrukları sıkılı, ağzı kıpır kıpırdı. "Büyük Galaksi, Sheffield! Bunu gizli tutmaya hakkın yoktu. Şu anda bile hissedebiliyorum. Ne yapacağım, Sheffield? Tedavisi vardır, değil mi? Lanet olsun, Sheffield!" Sesi giderek tizleşiyordu. "Neden bunu bize daha önce söylemedin?"

Sheffield sakin bir sesle, "Çünkü bu söylediklerimin içinde tek zerre doğru yok," diye açıkladı. "Tek kelime bile. Renklerin hiçbir zararı yok. Otur yerine, Doktor Cimon. Kendini gülünç duruma düşürmeye başladın."

"Sen dedin ki..." diye kekeledi Cimon. Aklı iyice karışmış, sesi boğuk çıkıyordu. "Benim meslekî fikrim dedin..."

"Meslekî fikrim mi? Ah büyük uzay, ah, küçük kuyruklu yıldızlar!!! Cimon, sen ne gibi bir sihir görüyorsun meslekî fikirlerde? Karşındaki yalan da söylüyor olabilir, kendi uzmanlık dalının bazı ayrıntıları konusunda bilgisiz de olabilir. Hatta bir profesyonel, başka bir uzmanlık dalını, başka birinin alanını bilmediği için, bu konuda cahil durumuna da düşebilir. Kendisinin haklı olduğuna inandığı halde, hâlâ yanılıyor olabilir.

"Kendi haline bak. Sen uzayın sırlarını hep bilirsin, oysa ben hiç bilmem. Yıldız dediğin parlak bir şeydir, ışık yılı dediğin de uzun bir şeydir... Benim bildiğim o kadar işte. Ama sen yine de, daha birinci sınıftaki psikoloji öğrencisinin gülmekten öleceği zırvaları yutuyorsun. Artık meslekî fikre tutunmaktan vazgeçip tüm koordinasyona önem vermenin zamanı gelmedi mi sence, Cimon!"

Cimon'un rengi yavaş yavaş soldu, adam mum gibi sarardı. Dudakları titriyordu. Fısıldadı. "Beni budala durumuna düşürmek için meslekî durumunu kalkan olarak kullandın."

"Aşağı yukarı öyle," dedi Sheffield.

"Ömrümde asla, asla..." Cimon'un soluğu boğazına tıkandı,

setmişsinizdir. Herhalde henüz pek acı verecek düzeye ulaşmamış olmalı. Öksürme, hapşırma başladı mı? Yutmak biraz zor gelmeye başladı mı?"

"Sanırım ben..." Cimon yutkundu, sonra soluğunu hızla içine çekti. Deney yapıyordu.

Birden ayağa fırladı. Yumrukları sıkılı, ağzı kıpır kıpırdı.

"Büyük Galaksi, Sheffield! Bunu gizli tutmaya hakkın yoktu. Şu anda bile hissedebiliyorum. Ne yapacağım, Sheffield? Tedavisi vardır, değil mi? Lanet olsun, Sheffield!" Sesi giderek tizleşiyordu. "Neden bunu bize daha önce söylemedin?"

Sheffield sakin bir sesle, "Çünkü bu söylediklerimin içinde tek zerre doğru yok," diye açıkladı. "Tek kelime bile. Renklerin hiçbir zararı yok. Otur yerine, Doktor Cimon. Kendini gülünç duruma düşürmeye başladın."

"Sen dedin ki..." diye kekeledi Cimon. Aklı iyice karışmış, sesi boğuk çıkıyordu. "Benim meslekî fikrim dedin..."

"Meslekî fikrim mi? Ah büyük uzay, ah, küçük kuyruklu yıldızlar!!! Cimon, sen ne gibi bir sihir görüyorsun meslekî fikirlerde? Karşındaki yalan da söylüyor olabilir, kendi uzmanlık dalının bazı ayrıntıları konusunda bilgisiz de olabilir. Hatta bir profesyonel, başka bir uzmanlık dalını, başka birinin alanını bilmediği için, bu konuda cahil durumuna da düşebilir. Kendisinin haklı olduğuna inandığı halde, hâlâ yanılıyor olabilir.

"Kendi haline bak. Sen uzayın sırlarım hep bilirsin, oysa ben hiç bilmem. Yıldız dediğin parlak bir şeydir, ışık yılı dediğin de uzun bir

şeydir... Benim bildiğim o kadar işte. Ama sen yine de, daha birinci sınıftaki psikoloji öğrencisinin gülmekten öleceği zırvaları yutuyorsun. Artık meslekî fikre tutunmaktan vazgeçip tüm koordinasyona önem vermenin zamanı gelmedi mi sence, Cimon!"

Cimön'un rengi yavaş yavaş soldu, adam mum gibi sarardı.

Dudakları titriyordu. Fısıldadı. "Beni budala durumuna düşürmek için meslekî durumunu kalkan olarak kullandın."

"Aşağı yukarı öyle," dedi Sheffield.

"Ömrümde asla, asla..." Cimon'un soluğu boğazına tıkandı, **171**

yeniden başlamayı denedi. "Ömrümde asla bu kadar korkakça, bu kadar ahlaksızca bir davranışla karşılaşmadım."

"Sözümü kanıtlamaya çalışıyordum."

"Kanıtladın. Kanıtladın." Cimon yavaş yavaş kendine geliyordu. Sesi normale dönmeye yüz tutmuştu. "O çocuğu yanımıza almamı istiyorsun."

"Evet, öyle."

"Hayır. Olmaz. Kesinlikle olmaz. Sen bu odaya girmeden önce de olmazdı, şimdi ise milyon kere hayır."

"Ne sebeple? Yani ben gelmeden önce neden?"

"O bir ruh hastası. Güvenip de onu normal insanların arasına sokamayız."

Sheffield ciddi bir sesle, "Ruh hastası deyimini kullanmamanı rica ederim," dedi. "Öyle bir söz söyleyebilecek uzmanlığın yok o konuda. Meslek ahlakına o kadar önem veriyorsan, ben varken benim alanıma da girmemeye çalış. Mark Annuncio son derece normaldir."

"Rodriguez'le olan o sahneden sonra mı? Ha, evet, anlıyorum."

"Mark'ın sorusunu sormaya hakkı vardı. Bunu yapmak onun hem işi hem de görevi. Rodriguez'in ona öyle hırlamaya hakkı yoktu."

"İzninle önce Rodriguez'i düşünmem gerek."

"Neden? Mark Annuncio'nun bilgisi Rodriguez'den fazla

Hatta senden ve benden de fazla. Senin niyetin ortaya olumlu bir sonuç çıkarmak mı, yoksa onun bunun kibirini doyurmak mı?"

"Çocuğun neler bildiği konusundaki sözlerinle beni etkileyemezsin. Birinci sınıf bir papağan olduğundan eminim. Ama hiçbir şey anlamıyor. Ona her bulguyla ilgili raporları ulaştırmak benim görevim, çünkü Büro öyle emretti. Bana danışmadılar ama ziyanı yok. O noktaya kadar işbirliğine hazırım. Bilgiler ona burada, gemide ulaştırılacak."

"Bu yeterli değil, Cimon," dedi Sheffield. "O orada olmalı.

yeniden başlamayı denedi. "Ömrümde asla bu kadar korkakça,

I)ii kaklar ahlaksızca bir davranışla karşılaşmadım."

"Sözümü kanıtlamaya çalışıyordum."

"Kanıtladın. Kanıtladın/ Cimon yavaş yavaş kendine geliyordu. Sesi normale dönmeye yüz tutmuştu. "O çocuğu yanımıza almamı istiyorsun."

"Evet, öyle."

"Hayır. Olmaz. Kesinlikle olmaz. Sen bu odaya girmeden önce de olmazdı, şimdi ise milyon kere hayır."

"Ne sebeple? Yani ben gelmeden önce neden?"

"O bir ruh hastası. Güvenip de onu normal insanların arasına sokamayız."

Sheffield ciddi bir sesle, "Ruh hastası deyimini kullanmamanı rica ederim," dedi. "Öyle bir söz söyleyebilecek uzmanlığın yok o konuda.

Meslek ahlakına o kadar önem veriyorsan, ben varken benim alanıma da girmemeye çalış. Mark Annuncio son derece normaldir."

"Rodriguez'le olan o sahneden sonra mı? Ha, evet, anlıyorum."

"Mark'ın sorusunu sormaya hakkı vardı. Bunu yapmak onun hem işi hem de görevi. Rodriguez'in ona öyle hırlamaya hakkı yoktu."

"İzninle önce Rodriguez'i düşünmem gerek."

"Neden? Mark Annuncio'nun bilgisi Rodriguez'den fazla.

Hatta senden ve benden de fazla. Senin niyetin ortaya olumlu bir sonuç çıkarmak mı, yoksa onun bunun kibirini doyurmak mı?"

"Çocuğun neler bildiği konusundaki sözlerinle beni etkileyemezsin. Birinci sınıf bir papağan olduğundan eminim. Ama hiçbir şey anlamıyor. Ona her bulguyla ilgili raporları ulaştırmak benim görevim, çünkü Büro öyle emretti. Bana danışmadılar ama ziyanı yok. O noktaya kadar işbirliğine hazırım. Bilgiler ona burada, gemide ulaştırılacak."

"Bu yeterli değil, Cimon," dedi Sheffield. "O orada olmalı.

Değerli uzmanlarımızın gözünden kaçan birtakım şeyleri görebilir."

Cimon buz gibi bir sesle, "Herhalde görür," dedi. "Cevabım yine de hayır ama Sheffield. Beni ikna edecek hiçbir söz bulamayacaksın." Astrofizikçinin burnu havaya dikilmiş, ucu bembeyaz kesilmişti.

"Seni gülünç duruma düşürdüm diye mi?"

"Bir profesyonelin en temel sorumluluğunu çiğnedin diye. Hiçbir saygın profesyonel kendi uzmanlık dalını kullanıp da başka meslekten birinin masumiyetinden yararlanmaz."

"Diyelim ki seni gülünç duruma düşürdüm."

Cimon başını çevirdi. "Lütfen git artık. Bundan böyle, iş gerekleri hariç, bu yolculuk boyunca aramızda hiçbir iletişim olmayacak."

Sheffield, "Eğer gidersem öbür çocuklar bu olup bitenleri duyabilirler," dedi.

Cimon yerinde sıçrar gibi oldu. "Bu küçük serüvenimizi sağa sola mı anlatacaksın?" Dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı ama nefret doluydu o gülümseme. "Ne domuz olduğunu anlatmaktan utanç duymayacak mısın?"

"O kadar ciddiye alacaklarını sanmam. Psikologların şakaya bayıldığını herkes bilir. Hem zaten o sıra sana gülmekle meşgul olacaklar. Anlarsın... Koskoca saygın Doktor Cimon, birkaç mistik zırvayla korkudan anjin oluyor ve yalvarmaya başlıyor."

"Kim inanır sana?" diye bağırdı Cimon.

Sheffield sağ elini havaya kaldırdı. Baş parmağıyla işaret parmağı arasında küçük dikdörtgen prizma biçiminde bir şey tutuyordu. Üzerinde kontrol düğmeleri de vardı o minik şeyin.

"Cep kayıt cihazı," dedi. Düğmelerden birine dokundu, Cimon'un sesi, "Evet, Doktor Sheffield, ne istiyordunuz?" diye odayı doldurdu.

Kasıntı, züppe bir sesti.

"Ver onu bana!" Cimon sıska psikoloğun üzerine atıldı.

Sheffield onu kol uzaklığında durdurdu. "Kuvvet kullanma-

D e ğ e rli uzm anlarım ızın g özü n d en kavun hlılıık ıı ıı (oyliMİ (OIM il lir."

Cimon buz gibi bir sesle, "Herhalde görür," tlrıli. "(Vvultıı ıı yine de hayır ama Sheffield. Beni ikna edecck hiçbir söz İmlimin yacaksın." Astrofizikçinin burnu havaya dikilmiş, ucu beıı ılu-yıı/

kesilmişti.

"Seni gülünç duruma düşürdüm diye mi?"

"Bir profesyonelin en temel sorumluluğunu çiğnedin diye.

Hiçbir saygın profesyonel kendi uzmanlık dalını kullanıp da başka meslekten birinin masumiyetinden yararlanmaz."

"Diyelim ki seni gülünç duruma düşürdüm."

Cimon başını çevirdi. "Lütfen git artık. Bundan böyle, iş gerekleri hariç, bu yolculuk boyunca aramızda hiçbir iletişim olmayacak."

Sheffield, "Eğer gidersem öbür çocuklar bu olup bitenleri duyabilirler," dedi.

Cimon yerinde sıçrar gibi oldu. "Bu küçük serüvenimizi sağa sola mı anlatacaksın?" Dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı ama nefret doluydu o gülümseme. "Ne domuz olduğunu anlatmaktan utanç duymayacak mısm?"

' "O kadar ciddiye alacaklarını sanmam. Psikologların şakayâ bayıldığını herkes bilir. Hem zaten o sıra sana gülmekle meşgul olacaklar. Anlarsın... Koskoca saygın Doktor Cimon, birkaç mistik zırvayla korkudan anjin oluyor ve yalvarmaya başlıyor."

"Kim inanır sana?" diye bağırdı Cimon.

Sheffield sağ elini havaya kaldırdı. Baş parmağıyla işaret parmağı arasında küçük dikdörtgen prizma biçiminde bir şey tutuyordu. Üzerinde kontrol düğmeleri de vardı o minik şeyin.

"Cep kayıt cihazı," dedi. Düğmelerden birine dokundu, Cimon'un sesi, "Evet, Doktor Sheffield, ne istiyordunuz?" diye odayı doldurdu.

*

Kasıntı, züppe bir sesti.

"Ver onu bana!" Cimon sıska psikologun üzerine atıldı.

Sheffield onu kol uzaklığında durdurdu. "Kuvvet kullanma

ya kalkma, Cimon. Son zamanlara kadar amatör güreşçiydim. Bak, seninle bir anlaşma yapalım."

Cimon hâlâ ona doğru ilerlemeye çalışıyordu. Gururunu falan hep unutmuştu. Öfkeden soluk soluğaydı. Sheffield onu kol uzaklığında tutup gerilemeye devam etti.

"Mark'la benim gelmemize izin ver, kimse bunu duymasın."

Cimon yavaş yavaş sakinleşti. "O zaman bana verecek misin bandı?"

"Mark'la ben yerleşme yerine vardığımız zaman."

"Sana mı güveneceğim?" Bu sözü elinden geldiğince hakaret havasında söylemeye çalışıyordu.

"Neden olmasın? Razı olmazsan bu bandı herkese dinleteceğime inanıyorsundur herhalde. Önce Vernadsky'ye çalarım. Bayılacak. Onun o çarpık mizah anlayışını bilirsin."

Cimon zor duyulacak kadar alçak bir sesle, "Çocukla sen gelebilirsiniz," dedi. Sonra hırsla. "Ama şunu unutma, Sheffield," diye devam etti. "Dünya'ya döndüğümüz zaman seni Galaksi Bilim Merkezi Komitesi önüne çıkaracağım. Yemin ederim. Mesleğini elinden aldırtacağım."

Sheffield, "Galaksi Bilim Komitesi'nden korkmam," dedi. "Zaten beni neyle suçlayacaksın? Onlara kanıt diye bu bandı mı çalacaksın? Hadi, hadi, gel dostça çözümleyelim bu işi. Herhalde kendi hatanı seksen üç bin dünyanın en kibirli bilimcilerine ilan edecek değilsin."

Tatlı tatlı gülümseyerek kapıya doğru geriledi.

Ama çıkıp kapıyı kapadığı anda yüzündeki gülümseme kayboldu. Hoşlanmamıştı bunu yapmaktan. Şimdi yaptıktan sonra da, acaba bu adamı düşman etmeye değdi mi? diye kuşku duyuyordu.

*

Junior'daki ilk yerleşim yerinin yakınında yan yana yedi çadır kurulmuştu. Nevile Fawkes tepenin üzerinden baktığında onların hepsini görebiliyordu. Yedi gündür oradaydı çadırlar.

ya kalkma, Cimon. Son zamanlara kadar amatör güreşçiydim.

Bak, seninle bir anlaşma yapalım."

Cimon hâlâ ona doğru ilerlemeye çalışıyordu. Gururunu fala n hep unutmuştu. Öfkeden soluk soluğaydı. Sheffield onu kol uzaklığında tutup gerilemeye devam etti.

"Mark'la benim gelmemize izin ver, kimse bunu duymasın."

Cimon yavaş yavaş sakinleşti. "O zaman bana verecek misin bandı?"

"Mark'la ben yerleşme yerine vardığımız zaman."

"Sana mı güveneceğim?" Bu sözü elinden geldiğince hakaret havasında söylemeye çalışıyordu.

"Neden olmasın? Râzı olmazsan bu bandı herkese dinleteceğime inanıyorsundur herhalde. Önce Vernadsky'ye çalarım.

Bayılacak. Onun o çarpık mizah anlayışını bilirsin."

Cimon zor duyulacak kadar alçak bir sesle, "Çocukla sen gelebilirsiniz," dedi. Sonra hırsla. "Ama şunu unutma, Sheffield,"

diye devam etti. "Dünya'ya döndüğümüz zaman seni Galaksi Bilim Merkezi Komitesi önüne çıkaracağım. Yemin ederim. Mesleğini elinden aldırtacağım."

Sheffield, "Galaksi Bilim Komitesinden korkmam," dedi.

"Zaten beni neyle suçlayacaksın? Onlara kanıt diye bu bandı mı çalacaksın? Hadi, hadi, gel dostça çözümleyelim bu işi. Herhalde kendi hatanı seksen üç bin dünyanın en kibirli bilimcilerine ilan edecek değilsin."

Tatlı tatlı gülümseyerek kapıya doğru geriledi.

Ama çıkıp kapıyı kapadığı anda yüzündeki gülümseme kayboldu. Hoşlanmamıştı bunu yapmaktan. Şimdi yaptıktan sonra da, acaba bu adamı düşman etmeye değdi mi? diye kuşku duyuyordu.

*

Junior’daki ilk yerleşim yerinin yakınında yan yana yedi çadır kurulmuştu. Nevile Fawkes tepenin üzerinden baktığında onların hepsini görebiliyordu. Yedi gündür oradaydı çadırlar.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tepedeki bulutlar kapkalın, yağmur doluydu. Bundan hoşlandı. İki güneş de bulutların arkasında kaldığından, gün ışığı puslu ve griydi. Çevreyi hemen hemen normal gösteriyordu.

Rüzgâr nemli, biraz da sertti. Vermont'daki nisan rüzgârı gibi. Fawkes New Englandlı'ydı. Bu benzerlik hoşuna gidiyordu. Dört beş saate kadar Lagrange I batacak, bulutlar kızaracak, manzara öfkeli bir bulanıklığa bürünecekti. Ama Fawkes o zamana kadar çadırına dönmüş olacağını hesaplıyordu.

Ekvatora bu kadar yakın, yine de bu kadar serin! Ama bin yıl geçtiğinde bu durum değişecekti. Buzullar geri çekildikçe hava ısınacak, toprak kuruyacaktı. Tropik ormanlar ve çöller çıkacaktı ortaya. Okyanus suları yavaş yavaş yükselecek, sayısız adayı yok edecek, altına alacaktı. İki büyük nehir o zaman bir iç deniz oluşturacaktı. Junior'un tek büyük kıtasının biçimi değişecekti o zaman. Belki birkaç küçük kıta çıkacaktı ortaya.

Acaba yerleşme yeri de su altında kalır mı, diye düşündü. Herhalde kalırdı. O zaman belki buranın lanetlenmişliği de silinirdi.

İlk yerleşenlerle ilgili esrarı çözmeye Konfederasyon'un neden bu kadar ilgi gösterdiğini anlıyordu. Basit bir hastalık durumu bile olsa, kanıt bulmak zorundaydılar. Yoksa kim gelir yerleşirdi buraya? "Enayi Tuzağı" kavramı, yalnız uzaycıları etkileyen bir şey değildi. Herkese yayılmış bir bâtıl inançtı.

Kendisine gelince... Doğrusu bu yerleşme yerine yaptığı ilk ziyaret pek de kötü gitmiş sayılmazdı. Tabii yağmurdan kaçıp çadırına sığınmak hoşuna gitmişti. Ama ikinci çıkışı daha beterdi. Gece uykusunda, çevrede bin esrarengiz ölümün kol gezdiğini düşünmek huzur kaçırıcıydı. O ölümleri kendisinden uzak tutan tek şey... Zamandı. Maddesi olmayan, kalınlığı olmayan bir şeydi zaman.

Novee doktorlara özgü soğukkanlılıkla eski yerleşenlerden bir düzine kadarının mezarını açmış, ölüleri çıkarmıştı. Fawkes dünyada yapamazdı böyle bir şeyi. Zaten cesetlere de bakma-

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tepedeki bulutlar kapka-1ın, yağmur doluydu. Bundan hoşlandı. İki güneş de bulutların arkasında kaldığından, gün ışığı puslu ve griydi. Çevreyi hemen hemen normal gösteriyordu.

Rüzgâr nemli, biraz da sertti. Vermont'daki nisan rüzgârı gibi. Fawkes New Englandh'ydı. Bu benzerlik hoşuna gidiyordu.

Dört beş saate kadar Lagrange I batacak, bulutlar kızaracak, manzara öfkeli bir bulanıklığa bürünecekti. Ama Fawkes o zamana kadar çadırına dönmüş olacağını hesaplıyordu.

Ekvatora bu kadar yakın, yine de bu kadar serin! Ama bin yıl geçtiğinde bu durum değişecekti. Buzullar geri çekildikçe hava ısınacak, toprak kuruyacaktı. Tropik ormanlar ve çöller çıkacaktı ortaya. Okyanus suları yavaş yavaş yükselecek, sayısız adayı yok edecek, altına alacaktı. İki büyük nehir o zaman bir iç deniz oluşturacaktı. Junior'un tek büyük kıtasının biçimi değişecekti o zaman. Belki birkaç küçük kıta çıkacaktı ortaya.

Acaba yerleşme yeri de su altında kalır mı, diye düşündü.

Herhalde kalırdı. O zaman belki buranın lanetlenmişliği de silinirdi.

İlk yerleşenlerle ilgili esrarı çözmeye Konfederasyon'un neden bu kadar ilgi gösterdiğini anlıyordu. Basit bir hastalık durumu bile olsa, kanıt bulmak zorundaydılar. Yoksa kim gelir yerle

şirdi buraya? "Enayi Tuzağı" kavramı, yalnız uzaycıları etkileyen bir şey değildi. Herkese yayılmış bir bâtıl inançtı.

Kendisine gelince... Doğrusu bu yerleşme yerine yaptığı ilk ziyaret pek de kötü gitmiş sayılmazdı. Tabii yağmurdan kaçıp çadırına

sığınmak hoşuna gitmişti. Ama ikinci çıkışı daha, beterdi.

Gece uykusunda, çevrede bin esrarengiz ölümün kol gezdiğini düşünmek huzur kaçırıcıydı. O ölümleri kendisinden uzak tutan tek şey... Zamandı. Maddesi olmayan, kalınlığı olmayan bir şeydi zaman.

Novee doktorlara özgü soğukkanlılıkla eski yerleşenlerden bir düzine kadarının mezarını açmış, ölüleri çıkarmıştı. Fawkes dünyada yapamazdı böyle bir şeyi. Zaten cesetlere de bakma

mıştı. Parçalanmış kemikler var, diye anlatmıştı Novee. O kemiklerden hiçbir şey anlaşılamazdı.

Bir ara, "Kemik kalıntıları biraz anormal gibi," demişti yalnızca.

Sonra soru sorulduğunda, bunun yüz yıl ıslak toprak altında kalmaktan olabileceğini kabullenmişti.

Fawkes kafasında bir hayal geliştirdi. Bu hayal uyanıkken bile yakasını bırakmaz oldu. Hayalinde zekâ sahibi ufacık bir yaratık grubunun toprak altında yaşamakta olduğunu kuruyordu. Hiç görünmüyordu o yaratıklar. Ama ilk yerleşenlerin asla peşini bırakmamış, sonunda onların canlarını almışlardı.

Sessiz bir bakteriyolojik savaş canlandırıyordu gözünde. Bu savaşın ağaç kökleri arasındaki gizli laboratuvarlarda hazırlanıp planlandığını canlandırıyordu. Durmadan küfleri, sporları kültüre tâbi tutuyorlar, insan vücudunda yaşayabilecek bir türünü arıyorlardı. Belki üzerinde deney yapmak için çocukları yakalıyorlardı.

Sonunda da buluyorlardı aradıklarını. Sporlar bulut halinde yerleşme alanına doğru sessizce yayılıyordu.

Fawkes bütün bunların hayal olduğunu biliyordu elbette. Uyanık kaldığı gecelerde, kendisi düşünüp kurmuştu bu hayali. Dayanak olarak da yalnızca midesinin oralardaki titreme duygusunu esas almıştı. Ama ormanda yalnız kaldığında, ağaçların Lagrange I gölgesinden kendisine parlak gözlerin baktığını hissediyor, defalarca arkasına dönüyor, kontrol ediyordu.

Fawkes'un botanikçi gözleri, yanından geçtiği bitkileri hiç ihmal etmiyordu ama. Bugün kamptan bilerek yeni bir yöne yönelmişti. Ama yine de gördükleri, her zaman gördüğü türdendi. Junior'un ormanları sık değildi. Dalları birbirine dolaşık değildi. Aralarından geçmek kolaydı. Ağaçların üç metreyi geçeni pek azdı ama, gövde kalınlığı üç asırlık ağaçlar gibiydi. Aralarındaki mesafe de epey fazlaydı.

Fawkes, Junior'un bitki örtüsünü bir tür taksonomik düzene göre şematize etmek için kaba bir taslak hazırlamıştı. Bunu ya-

mıştı. Parçalanmış kemikler var, diye anlatmıştı Novee. O kemiklerden hiçbir şey anlaşılamazdı.

Bir ara, "Kemik kalıntıları biraz anormal gibi," demişti yalnızca.

Sonra soru sorulduğunda, bunun yüz yıl ıslak toprak altında kalmaktan olabileceğini kabullenmişti.

Fawkes kafasında bir hayal geliştirdi. Bu hayal uyanıkken bile yakasını bırakmaz oldu. Hayalinde zekâ sahibi ufacık bir yaratık grubunun toprak altında yaşamakta olduğunu kuruyordu.

Hiç görünmüyordu o yaratıklar. Ama ilk yerleşenlerin asla peşini bırakmamış, sonunda onların canlarını almışlardı.

Sessiz bir bakteriyolojik savaş canlandırıyordu gözünde. Bu savaşın ağaç kökleri arasındaki gizli laboratuvarlarda hazırlanıp planlandığını canlandırıyordu. Durmadan küfleri, sporları kültüre tâbi tutuyorlar, insan vücudunda yaşayabilecek bir türünü arıyorlardı. Belki üzerinde deney yapmak için çocukları yakalıyorlardı.

Sonunda da buluyorlardı aradıklarını. Sporlar bulut halinde yerleşme alanına doğru sessizce yayılıyordu.

Fawkes bütün bunların hayal olduğunu biliyordu elbette.

Uyanık kaldığı gecelerde, kendisi düşünüp kurmuştu bu hayali.

Dayanak olarak da yalnızca midesinin oralardaki titreme duygusunu esas almıştı. Ama ormanda yalnız kaldığında, ağaçların Lagrange I gölgesinden kendisine parlak gözlerin baktığını hissediyor, defalarca arkasına dönüyor, kontrol ediyordu.

Fawkes’un botanikçi gözleri, yanından geçtiği bitkileri hiç ihmal etmiyordu ama. Bugün kamptan bilerek yeni bir yöne yönelmişti. Ama yine de gördükleri, her zaman gördüğü türdendi.

Junior’un ormanları sık değildi; Dalları birbirine dolaşık değildi.

Aralarından geçmek kolaydı. Ağaçların üç metreyi geçeni pek azdı ama, giüvçle kalınlığı üç asırlık ağaçlar gibiydi. Aralarındaki mesafe de epey fazlaydı.

Fawkes, Junior’un bitki örtüsünü bir tür taksonomik düzene göre şematize etmek için kaba bir taslak hazırlamıştı. Bunu ya

parken, aslında kendi adının ölümsüzlüğünü hazırlıyor olabileceği pek aklına gelmemiş sayılmazdı.

Kırmızı süngü ağacı vardı bir kere. Kocaman kırmızı çiçekleri, böceğe benzer yaratıkları çekiyor, sonra bu böcekler çiçeğin içinde ağlar örüyordu. Derken Fawkes'ın anlayamadığı bir işaretle, ağacın tüm çiçekleri bir gece içinde beyaz, pırıl pırıl birer tohum uzatıyorlardı. Bu tohumlar süngü gibi, boyları elli altmış santim kadar oluyordu. Her çiçek apansız süngü takmaya karar vermiş gibi.

Ertesi gün çiçek döllenmiş oluyor, taç yaprakları o tohumun çevresine kapanıyor, ağları, böcekleri de hep içine alıyordu. Kâşif Makoyama buna Süngü Ağacı diye isim takmıştı ama Fawkes o ismi değiştirip *Migrania Fawkesii* yapacak ataklığı göstermişti.

Ağaçların bir tek ortak yönü vardı. Keresteleri inanılmayacak kadar sertti hepsinin. Bunun sırrını çözmek için selüloz molekülünü incelemek biokimyacının, bu kadar sık dokulu kütükten suyun nasıl emilebildiğini incelemek de biyoloğun göreviydi. Fawkes'un tecrübeyle bildiği yalnızca o çiçeklerin çekildiği zaman parçalandığı, sapların zar zor büküldüğü, ama asla kopmadığıydı. Cebindeki çakı bir tek başarılı çizik atamadan körelmişti bile.

İlk yerleşenler burayı temizleyip kendilerine alan açmak için besbelli ağaçları kökten çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Dünya ile karşılaştırıldığında, bu ormanlarda hemen hiç hayvan yok demek mümkündü. Belki buzul ikliminden oluyordu bu. Fawkes bilemezdi.

Böceğe benzer canlılar iki kanatlıydı. Kanatlar tüylüydü. Çırparken ses çıkmıyordu. Böceklerden hiçbiri de kan emen tür değildi.

Hayvanlara ilişkin tek tecrübeleri, kamp üzerinde birdenbire beliren kocaman bir uçan yaratık olmuştu. Hayvanın vücut biçimini ancak çekilen fotoğraflardan anlayabilmişlerdi. Çünkü hayvan, herhalde merak duymuş olacak ki, çadırların üzerine sık sık iniş yapmış, ama bunu korkunç bir hızla yapmış, çıplak gözle biçimi fark edilmemişti.

parken, aslında kendi adının ölümsüzlüğünü hazırlıyor olabilece

ği pek akima gelmemiş sayılmazdı.

Kırmızı süngü ağacı vardı bir kere. Kocaman kırmızı çiçekleri, böceğe benzer yaratıkları çekiyor, sonra bu böcekler çiçeğin içinde ağlar örüyordu. Derken Fawkes'in anlayamadığı bir işaretle, ağacın tüm çiçekleri bir gece içinde beyaz, pırıl pırıl birer tohum uzatıyorlardı. Bu tohumlar süngü gibi, boylan elli altmış

santim kadar oluyordu. Her çiçek apansız süngü takmaya karar vermiş gibi.

Ertesi gün çiçek döllenmiş oluyor, taç yaprakları o tohumun çevresine kapanıyor, ağları, böcekleri de hep içine alıyordu. Kâ

şif Makoyâma buna Süngü Ağacı diye isim takmıştı ama Fawkes o ismi değiştirip ***Migrania Fawkesii*** yapacak ataklığı göstermişti.

Ağaçların bir tek ortak yönü vardı. Keresteleri inanılmayacak kadar sertti hepsinin. Bunun sırrını çözmek için selüloz molekülünü incelemek biokimyacmm, bu kadar sık dokulu kütükten suyun nasıl emilebildiğini incelemek de biyologun göreviydi.

Fawkes'un tecrübeyle bildiği yalnızca o çiçeklerin çekildiği zaman parçalandığı, sapların zar zor büküldüğü, ama asla kopma-dığıydı. Cebindeki çakı bir tek başanlı çizik atamadan körelmişti bile.

İlk yerleşenler burayı temizleyip kendilerine alan açmak için besbelli ağaçları kökten çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Dünya ile karşılaştırıldığında, bu ormanlarda hemen hiç hayv an yok demek mümkündü. Belki buzul ikliminden oluyordu bu. Fawkes

bilemezdi.

Böceğe benzer canlılar iki kanatlıydı. Kanatlar tüylüydü.

Çırparken ses çıkmıyordu. Böceklerden hiçbiri de kan emen tür değildi.

Hayvanlara ilişkin tek tecrübeleri, kamp üzerinde birdenbire beliren kocaman bir uçan yaratık olmuştu. Hayvanın vücut bi

çimini ancak çekilen fotoğraflardan anlayabilmişlerdi. Çünkü hayvan, herhalde merak duymuş olacak ki, çadırların üzerine sık sık iniş yapmış, ama bunu korkunç bir hızla yapmış, çıplak gözle biçimi fark edilmemişti.

Fotoğraflara göre dört kanatlıydı. Ön kanatların ucunda güçlü pençeler vardı. Parmak araları zar kaplıydı. O kanatları planör gibi kullanıyordu. Arka kanatlar tüylerle kaplıydı. Hızlı hızlı çırpıyordu.

Rodriguez bu hayvan *Tetrapterus* adını önerdi.

Fawkes kafasından bu olayları geçirirken durdu, daha önce görmediği birtakım otlara baktı. Sık sık, bir arada, yoğun biçimde toplanmışlardı. Her sap, yukarıya doğru üçe ayrılıyordu. Büyütecini çıkardı, saplardan birine parmağının ucuyla yavaşça dokundu. Bu da Junior'daki öteki otlar gibi yine...

Arkasındaki hışırtıyı o anda duydu. Yanılmış olmasına olanak yoktu. Bir an dinledi. Kendi kalp atışları gölgeliyordu arkasındaki sesi. Olduğu yerde döndü. Ufak tefek, insan gibi bir gölge hemen ağacın arkasına seyirtti.

Fawkes'un soluğu kesilmişti. Patlatıcı silahına uzanırken eli sanki yoğun bir ortamda, bal gibi yapış yapış bir madde içinde hareket ediyordu.

Hayali hayal değil miydi yoksa? Junior'da hayat mı vardı gerçekten?

Hızla yerinden fırlayıp bir ağacın arkasına da o geçti. Bu işi burada bırakamazdı ama. Bunun farkındaydı. Döndüğü zaman ötekilere vereceği raporda, "Canlı bir şey gördüm, o şey belki bulmak istediğimiz cevaptır, ama korktuğum için onu elimden kaçırdım," diyemezdi.

Bir girişimde bulunmak zorundaydı.

Yaratığı saklayan ağacın gerisinde bir de "bardak ağacı" vardı. Çiçek açmıştı. Beyaz ve bej renkteydi çiçekleri. Hepsi başlarını yukarıya çevirmiş, az sonra başlayacak yağmuru bekliyorlardı. Birden bir çiçeğin parçalanma sesi geldi, sonra bej renkli taç yaprakları kıvrıldı, aşağıya doğru döndü.

Bu hayal olamazdı. O ağacın arkasında gerçekten bir şey vardı.

Fawkes içine derin bir soluk çekti, silahı elinde öne doğru fırladı, ilk tehlike belirtisinde hemen ateş etmek üzere kendini hazırladı.

Fotoğraflara göre dört kanatlıydı. Ön kanatların ucunda güçlü pençeler vardı. Parmak aralan zar kaplıydı. O kanatları planör gibi kullanıyordu. Arka kanatlar tüylerle kaplıydı. Hızlı hızlı çırpıyordu.

Rodriguez bu hayvan ***Tetrapterus*** adını önerdi.

Fawkes kafasından bu olayları geçirirken durdu, daha önce görmediği birtakım otlara baktı. Sık sık, bir arada, yoğun biçimde toplanmışlardı. Her sap, yukarıya doğru üçe ayrılıyordu. Büyütecini çıkardı, saplardan birine parmağının ucuyla yavaşça dokundu. Bu da Junior'daki öteki otlar gibi yine...

Arkasındaki hışırtıyı o anda duydu. Yanılmış olmasına olanak yoktu. Bir an dinledi. Kendi kalp atışlan gölgeliyordu arkasındaki sesi. Olduğu yerde döndü. Ufak tefek, insan gibi bir gölge hemen ağacın arkasına seyirtti.

Fawkes'un soluğu kesilmişti. Patlatıcı silahına uzanırken eli sanki yoğun bir ortamda, bal gibi yapış yapış bir madde içinde hareket ediyordu.

Hayali hayal değil miydi yoksa? Junior'da hayat mı vardı gerçekten?

Hızla yerinden fırlayıp bir ağacın atkasma da o geçti. Bu işi burada bırakamazdı ama. Bunun farkındaydı. Döndüğü zaman ötekilere vereceği raporda, "Canlı bir şey gördüm, o şey belki bulmak istediğimiz cevaptır, ama korktuğum için onu elimden kaçırdım," diyemezdi.

Bir girişimde bulunmak zorundaydı.

Yaratığı saklayan ağacın gerisinde bir de "bardak ağacı" vardı. Çiçek açmıştı. Beyaz ve bej renkteydi çiçekleri. Hepsi başlarını yukarıya

çevirmiş, az sonra başlayacak yağmuru bekliyorlardı.

Birden bir çiçeğin parçalanma sesi geldi, sonra bej renkli taç yaprakları kıvrıldı, aşağıya doğru döndü.

Bu hayal olamazdı. O ağacın arkasında gerçekten bir şey vardı.

Fawkes içine derin bir soluk çekti, silahı elinde öne doğru fırladı, ilk tehlike belirtisinde hemen ateş etmek üzere kendini hazırladı.

O anda bir ses, "Yapma! Benim!" diye bağırdı. Korku içinde bir insan yüzü ağacın arkasından ona bakıyordu.

Mark Annuncio.

Fawkes olduğu yerde çakılmış gibi durup baktı. Neden sonra konuşmayı başardı. "Ne işin var burada?"

Mark adamın elindeki silaha bakarak, "Sizi izliyordum," dedi.

"Neden?"

"Ne yapacağınızı görmek için. İlgilenmiştim ne bulursunuz diye. Beni görürseniz geri yollarsınız diye korkuyordum."

Fawkes silahı hâlâ elinde tutmakta olduğunu ancak fark etti. Onu kılıfına sokmak için elini üç kere savurması gerekti.

O anda ilk iri yağmur damlaları da düşmeye başladı. Fawkes katı bir sesle, "Bundan ötekilere söz etme," dedi.

Genç adama düşmanca bakışlarla baktı, ayrı ayrı kamp yoluna dizildiler. Yol boyu hiç konuşmadılar.

*

Çadırlara şimdi bir de prefabrike bina eklenmişti. Kocaman bir tek odaydı içi. Grup orada bir araya gelmiş, uzun bir masanın çevresinde oturuyordu.

Önemli bir andı ama sessiz geçiyordu. Vernadsky daha üniversiteye giderken bile kendi yemeğini kendi pişirmeye alışkın olduğundan, burada da üstlenmişti bu görevi. Dumanı tüten yahniyi kısa dalgalı ısıtıcının içinden aldı, "Kalori isteyen var mı, dostlar?" diye sordu.

Pişirdiği yemeği herkese bol bol dağıttı.

Novee kuşkulu bir sesle, "Kokusu çok güzel," dedi.

Çatalıyla bir et parçası alıp havaya kaldırdı. Rengi morumsuydu. Kısa dalgalı fırında pişmiş olmasına rağmen de hâlâ sertti. Çevresindeki doğranmış sebzeler daha yumuşak olmasına karşın, onların görünüşleri daha da az iştah açıyordu.

"Eee, yesenize," dedi Vernadsky. "Ağzınıza sokun. Ben tadına baktım. Bayağı güzel."

O anda bir ses, "Yapma! Benim!" diye bağırdı. Korku içinde bir insan yüzü ağacın arkasından ona bakıyordu.

Mark Annuncio.

Fawkes olduğu yerde çakılmış gibi durup baktı. Neden sonra konuşmayı başardı. "Ne işin var burada?"

Mark adamın elindeki silaha bakarak, "Sizi izliyordum," dedi.

"Neden?"

"Ne yapacağınızı görmek için. İlgilenmiştim ne bulursunuz diye. Beni görürseniz geri yollarsınız diye korkuyordum."

Fawkes silahı hâlâ elinde tutmakta olduğunu ancak fark etti. Onu kılıfına sokmak için elini üç kere savurması gerekti.

O anda ilk iri yağmur damlaları da düşmeye başladı. Fawkes katı bir sesle, "Bundan ötekilere söz etme," dedi.

Genç adama düşmanca bakışlarla baktı, ayrı ayrı kamp yoluna dizildiler. Yol boyu hiç konuşmadılar,

*

Çadırlara şimdi bir de prefabrike bina eklenmişti. Kocaman bir tek odaydı içi. Grup orada bir araya gelmiş, uzun bir masanın çevresinde oturuyordu.

Önemli bir andı ama sessiz geçiyordu. Vernadsky daha üniversiteye giderken bile kendi yemeğini kendi pişirmeye alışkın olduğundan,

burada da üstlenmişti bu görevi. Dumanı tüten yahniyi kısa dalgalı ısıtıcının içinden aldı, "Kalori isteyen var mı, dostlar?" diye sordu.

Pişirdiği yemeği herkese bol bol dağıttı.

Novee kuşkulu bir sesle, "Kokusu çok güzel," dedi.

Çatalıyla bir et parçası alıp havaya kaldırdı. Rengi morumsuydu. Kısa dalgalı fırında pişmiş olmasına rağmen de hâlâ sertti. Çevresindeki doğranmış sebzeler daha yumuşak olmasına karşın, onların görünüşleri daha da az iştah açıyordu.

"Eee, yesenize," dedi Vernadsky i "Ağzınıza sokun. Ben tadına baktım. Bayağı güzel."

Kendi ağzını doldurdu, çiğnemeye başladı. Bitmedi çiğnemesi. Sürdü gitti. "Sert ama lezzetli," dedi bir yandan.

Fawkes karanlık bir sesle, "Herhalde ölümümüze neden olur," diye mırıldandı.

Vernadsky, "Saçma," dedi. "Fareler iki haftadır yiyip duruyor."

Bu sefer Novee, "İki hafta fazla sayılmaz," diye katkıda bulundu.

Rodriguez, "Bir lokma öldürmez," dedi. "Hey, tadı bayağı iyi."

Gerçekten de iyiydi. Sonunda hepsi kabullendi. Şimdiye kadarki tecrübelerine göre Junior canlılarını ne zaman yemeyi başarsalar, tadı çok iyi oluyordu. Tahılları öğütmek imkânsız denecek kadar zordu. Ama bir kere öğütüldü mü, yüksek proteinli bir ekmek pişirmek mümkündü. Şu anda da sofrada vardı öyle bir ekmek. Esmer ve ağır. Tadı fena değildi ama.

Fawkes, Junior'daki otların hayatını inceledikten sonra bir yargıya varmıştı. Bu gezegenin yüzeyi doğru dürüst ekilir ve sulanırsa, Dünya'daki yonca tarlalarının on katı kadar hayvanı besleyebilecekti.

Sheffield pek etkilenmişti bu görüşten. Junior'a, "Yüz dünyanın tahıl ambarı," diye isim takmıştı. Ama Fawkes hemen omuz silkmiş, kendi iyi sözlerini de çürüten bir başka söz yumurtlamıştı.

"Enayi Tuzağı!"

Bir hafta önce Fawkes'un getirdiği değişik bir otu fareler yemeyince, heyecanlanmıştı grup. Sonra o ottan az miktar alıp normal yiyeceklere karıştırmışlar, bu karışımı yiyen fareler ölmüştü.

Çözüm bu muydu, aradıkları cevap bu muydu?

Pek sayılmazdı. Vernadsky birkaç saat sonra yanlarına geldiğinde, "Bakır, kurşun ve civa," diye açıklamıştı durumu.

"Neee?" diye sormuştu Cimon.

"O bitkiler. İçlerinde ağır madenler var. Herhalde kendilerini yenmekten korumak için evrim geçirip bunları edinmişler."

Cimon, "O ilk yerleşenler..." diye söze başladı.

Kendi ağzım doldurdu, çiğnemeye başladı. Bitmedi çiğnemesi. Sürdü gitti. "Sert ama lezzetli," dedi bir yandan.

Fawkes karanlık bir sesle, "Herhalde ölümümüze neden olur," diye mırıldandı.

Vemadsky, "Saçma," dedi. "Fareler iki haftadır yiyip duruyor."

Bu sefer Novee, "İki hafta fazla sayılmaz," diye katkıda bulundu.

Rodriguez, "Bir lokma öldürmez," dedi. "Hey, tadı bayağı iyi."

Gerçekten de iyiydi. Sonunda hepsi kabullendi. Şimdiye ka-darki tecrübelerine göre Junior canlılarını ne zaman yemeyi ba

şarsalar, tadı çök iyi oluyordu. Tahılları öğütmek imkânsız denecek kadar zordu. Ama bir kere öğütüldü mü, yüksek proteinli bir ekmek pişirmek mümkündü. Şu anda da sofrada vardı öyle bir ekmek. Esmer ve ağır. Tadı fena değildi ama.

Fawkes, Junior'daki otların hayatını inceledikten sonra bir yargıya varmıştı. Bu gezegenin yüzeyi doğru dürüst ekilir ve sulanırsa, Dünya'daki yonca tarlalarının on katı kadar hayvanı besleyebilecekti.

Sheffield pek etkilenmişti bu görüşten. Junior'a, "Yüz dünyanın tahıl ambarı," diye isim takmıştı. Ama Fawkes hemen omuz silkmiş, kendi iyi sözlerini de çürüten bir başka söz yu-murtlamıştı.

"Enayi Tuzağı!"

Bir hafta önce Fawkes'un getirdiği değişik bir otu fareler yemeyince, heyecanlanmıştı grup. Sonra o ottan az miktar alıp normal yiyeceklere karıştırmışlar, bu karışımı yiyen fareler ölmüştü.

Çözüm bu muydu, aradıkları cevap bu muydu?

Pek sayılmazdı. Vernadsky birkaç saat sonra yanlarına geldiğinde, "Bakır, kurşun ve civa," diye açıklamıştı durumu.

"Neee?" diye sormuştu Cimon.

"O bitkiler. İçlerinde ağır madenler var. Herhalde kendilerini yenmekten korumak için evrim geçirip bunları edinmişler."

Cimon, "O ilk yerleşenler..." diye söze başladı.

"Hayır, ona imkân yok. Buradaki bitkilerin çoğu yenilebilecek gibi. Bir tek bunlar. Bunu da hiçbir insan yemez."

"Nereden biliyorsun?"

"Fareler yemedi."

Vernadsky de bunu bekliyordu. Aktör gibi bir sesle, "Eh, bilimin ilk kurbanını selamlayabilirsiniz," dedi. "Ben tattım onu."

"Ne?" diye bağırdı Novee.

"Biraz yaladım. Kaygılanmayın. Ben dikkatli kurbanlardanım. Her neyse, tadı acı. Kinin gibi. Ne bekliyordunuz ki? Eğer bitki, hayvanlar yemesin diye kalkıp kendi içini kurşunla dolduracaksa, hayvanın bunu yedikten sonra anlaması o bitkinin ne işine yarar? O acı tad, ek bir uyarıcı oluyor. Uyarıyla ceza birleşince de, başarı kesin."

Novee, "Hem zaten buraya yerleşenleri öldüren şey ağır maden zehirlenmesi değil," dedi. "Hastalığın belirtileri uymuyor."

Ötekiler de çok iyi biliyorlardı o belirtileri. Kimi halk deyimleriyle, kimi tıbbî deyimlerle biliyordu. Zor ve acılı solumayla başlıyor, sonra giderek durum daha kötüleşiyordu. Özeti buydu.

Fawkes çatalını bıraktı. "Bakın, bunun içinde sinirleri felç eden bir alkaloid var," dedi. "O sinirler de akciğer kaslarını kontrol ediyor."

Vernadsky, "Farelerin de uzun kasları var," diye açıkladı. "Onları öldürmüyor."

"Belki birikim söz konusudur."

"Pekâlâ, pekâlâ. Solurken acı duymaya başlarsanız gemideki yiyeceklere dönersiniz, hastalık geçiyor mu diye bakarsınız. Ama lütfen psikosomatik anjinler çıkarmayın ortaya."

Sheffield homurdandı. "O benim işim. O konuda kaygılanmayın."

Fawkes içine derin bir soluk çekti, sonra bir ikincisini de çekti. İsteksiz bir hareketle ağzına bir et lokması daha attı.

Mark Annuncio masanın köşesinde oturmuş, ötekilerden daha yavaş yiyordu. Aklından Norris Vinograd'ın *Lezzetler ve Kokuları* monografını geçirmekteydi. Vinograd, lezzet sınıflan-

"Hayır, ona imkân yok. Buradaki bitkilerin çoğu yenilebile-cek gibi. Bir tek bunlar. Bunu da hiçbir insan yemez."

"Nereden biliyorsun?"

"Fareler yemedi."

Vemadsky de bunu bekliyordu. Aktör gibi bir sesle, "Eh, bilimin ilk kurbanını selamlayabilirsiniz," dedi. "Ben tattım onu."

"Ne?" diye bağırdı Novee.

"Biraz yaladım. Kaygılanmayın. Ben dikkatli kurbanlardanım. Her neyse, tadı acı. Kinin gibi. Ne bekliyordunuz ki? Eğer bitki, hayvanlar yemesin diye kalkıp kendi içini kurşunla dolduracaksa, hayvanın bunu yedikten sonra anlaması o bitkinin ne işine yarar? O acı tad, ek bir uyarıcı oluyor. Uyarıyla ceza birle

şince de, başarı kesin;"

Novee, "Hem zaten buraya yerleşenleri öldüren şey ağır maden zehirlenmesi değil," dedi. "Hastalığın belirtileri uymuyor."

Ötekiler de çok iyi biliyorlardı o belirtileri. Kimi halk deyimleriyle, kimi tıbbî deyimlerle biliyordu. Zor ve acılı solumayla başlıyor, sonra giderek durum daha kötüleşiyordu. Özeti buydu.

Fawkes çatalını bıraktı. "Bakın, bunun içinde sinirleri felç eden bir alkaloid var," dedi. "O sinirler de akciğer kaslarını kontrol ediyor."

Vemadsky, "Farelerin de uzun kasları var," diye açıkladı.

"Onları öldürmüyor."

"Belki birikim söz konusudur."

"Pekâlâ, pekâlâ. Solurken acı duymaya başlarsanız gemideki yiyeceklere dönersiniz, hastalık geçiyor mu diye bakarsınız. Ama lütfen psikosomatik anjinler çıkarmayın ortaya."

Sheffield homurdandı. "O benim işim. O konuda kaygılanmayın."

Fawkes içine derin bir soluk çekti, sonra bir İkincisini de çekti. İsteksiz bir hareketle ağzına hiç et lokması daha attı.

Mark Annuncio masanın köşesinde oturmuş, ötekilerden daha yavaş yiyordu. Aklından Norris Vinograd'm ***Lezzetler ve***

Kokulan monografim geçirmekteydi. Vinograd, lezzet sınıflan

dırması yapmıştı. Annuncio bunun tam ne anlama geldiğini bilmiyordu ama simgeleri, değerlerini ve tanımlarını hatırlıyordu.

Önündeki yahninin tadını üç alt sınıfa birden uydururken önündeki tabak boşaldı. Bu kadar sert lokmalar çiğnemekten çenesi ağrımaya başlamıştı.

*

Akşam yaklaşıyordu. Lagrange I ufka doğru iyice alçalmıştı. Parlak bir gün olmuştu o gün. Güneşli, oldukça sıcak. Boris Vernadsky memnundu. Birtakım ilginç ölçümler yapmıştı. Parlak renkli kazağı, güneşlerin durumuna göre saatten saate renk değiştiriyordu.

Şu anda adamın gölgesi upuzun ve kırmızıydı. Ayağına en yakın olan üçte birlik kısmı daha griydi. Oraya Lagrange II gölgesi de düşüyordu çünkü. Beş metre kadar ilerde turuncu gölge, aynı doğrultuda ama bir buçuk metre uzakta da daha koyu renk mavi gölge vardı. Vakti olsa, nefis bir kromogram çıkarırdı bundan.

Bu düşünce içine öyle bir sevinç doldurdu ki, ilerden Mark Annuncio'nun kendi izlerini sürerek yaklaştığını gördüğünde pek kızmadı.

Nükleometresini indirip elini salladı. "Gel buraya!" diye seslendi.

Genç adam yaklaştı. "Merhaba."

"Bir şey mi istiyordun?"

"Yoo, yalnızca bakıyorum."

"Ha! Eh, bak öyleyse. Ne yaptığımı biliyor musun?"

Mark başını iki yana salladı.

"Buna nükleometre derler," diye anlattı Vernadsky. "Bunu toprağa şöyle sokuyorsun. Bunun kuvvet alanı jeneratörün tepesinde olduğundan, her kayaya girebilir." Konuşurken nükleometreye yüklendi, sivri uç yerdeki taşların arasına elli santim kadar battı. "Gördün mü?"

Mark'm gözleri parıldadı. Vernadsky memnun olmuştu.

dırması yapmıştı. Annuncio bunun tam ne anlama geldiğini bilmiyordu ama simgeleri, değerlerini ve tanımlarını hatırlıyordu.

Önündeki yahninin tadını üç alt sınıfa birden uydururken önündeki tabak boşaldı. Bu kadar sert lokmalar çiğnemekten çenesi ağrımaya başlamıştı.

* '

Akşam yaklaşıyordu. Lagiange I ufka doğru iyice alçalmıştı.

Parlak bir gün olmuştu o gün. Güneşli, oldukça sıcak. Boris Vernadsky memnundu. Birtakım ilginç ölçümler yapmıştı. Parlak renkli kazağı, güneşlerin durumuna göre saatten saate renk de

ğiştiriyordu.

Şu anda adamın gölgesi upuzun ve kırmızıydı. Ayağına en yakın olan üçte birlik kısmı daha griydi. Oraya Lagrange II gölgesi de düşüyordu çünkü- Beş metre kadar ilerde turuncu gölge, aynı doğrultuda ama bir buçuk metre uzakta da daha koyu renk mavi gölge vardı. Vakti olsa, nefis bir kromogram çıkarırdı bundan.

Bu düşünce içine öyle bir sevinç doldurdu ki, ilerden Mark Annuncio'nun kendi izlerini sürerek yaklaştığını gördüğünde pek kızmadı.

Nükleometresini indirip elini salladı. "Gel buraya!" diye seslendi.

Genç adam yaklaştı. "Merhaba."

"Bir şey mi istiyordun?"

"Yöo* yalnızca bakıyorum."

"Ha! Eh, bak öyleyse. Ne yaptığımı biliyor musun?"

Mark başını iki yana salladı.

"Buna nükleometre derler," diye anlattı Vernadsky. "Bunu toprağa şöyle sokuyorsun. Bunun kuvvet alanı jeneratörün tepesinde olduğundan, her kayaya girebilir." Konuşurken nükleomet-reye yüklendi, sivri uç yerdeki taşların arasına elli santim kadar battı. "Gördün mü?"

Mark'm gözleri parıldadı. Vernadsky memnun olmuştu.

"Bunun yanlarında mikroskopik atom fırınları var," diye devam etti anlatmaya. "Her biri çevredeki kayadan bir milyon kadar molekülü buharlaştırıyor ve atomlarına ayırıyor. Ondan sonra atomlar çekirdek ve elektron olarak ayrılıyorlar, sen de sonucu bu yukardaki göstergeden okuyabiliyorsun. Anlayabildin mi bütün bu anlattıklarımı?"

"Pek emin değilim. Ama yine de bilmek ilginç."

Vernadsky gülümsedi. "Elimizde gezegen kabuğundaki çeşitli elemanların rakamları oluyor," dedi. "Bu rakamlar tüm oksijen-su gezegenlerinde birbirine oldukça yakındır."

Mark ciddi bir sesle, "Bildiğim gezegenler arasında silikonu en yüksek olanı Lepta," dedi. "Orada silikon yüzde 32,765. Dünyanınki yalnızca 24862. Yani ağırlığa göre."

Vernadsky'nin gülümsemesi soldu. "Tüm gezegenlerin rakamları ezberinde mi, arkadaş?"

"Yoo. Olamaz tabii. Zaten hepsinin incelendiğini sanmıyorum. Bischool ve Spenglow'un yazdığı *Gezegen Kabukları El Kitabı*'nda yalnızca 21.854 gezegenle ilgili rakamlar var. Onları biliyorum tabii."

Vernadsky kendini balon gibi söner durumda hissetti birden. Ama açıklamalarına devam etti. "Junior'daki eleman dağılımı çoğunlukla rastladıklarımızdan daha dengeli. Oksijen az. Şu ana kadar aldığım ortalama, 42,113. Silikon da öyle. 22,722. Ağır madenler dünyadakinin yüz katı kadar daha sık ve fazla. Ama bu da yerel bir özellik değil. Junior'un tüm yoğunluğu Dünya'nınkinden yüzde beş yüksek çünkü."

Vernadsky bütün bunları çocuğa neden anlattığını aslında bilmiyordu. Belki dinleyecek birini bulmuş olmak hoşuna gidiyordu. İnsan uzun süre kendi mesleğinden biriyle konuşamazsa, içini bir çaresizlik, bir yalnızlık duygusu bürüyordu sonunda.

Verdiği konferanstan memnun, tekrar devam etti. "Beri yandan, burada hafif madenler de daha dengeli yayılmış durumda. Okyanus katıları çoğunlukla sodyum klorür. Dünya'daki gibi. Junior'un okyanuslarında epey magnezyum tuzu da var. Nadir bulunan hafif madenlere gelince, onlar lityum, berilyum ve bo-

"Bunun yanlarında mikroskopik atom fırınlan var," diye devam etti anlatmaya. "Her biri çevredeki kayadan bir milyon kadar molekülü buharlaştırıyor ve atomlanna ayırıyor. Ondan sonra atomlar çekirdek ve elektron olarak ayrılıyorlar, sen de sonucu bu yukardaki göstergeden okuyabiliyorsun. Anlayabildin mi bütün bu anlattıklarımı?"

"Pek emin değilim. Ama yine de bilmek ilginç."

Vernadsky gülümsedi. "Elimizde gezegen kabuğundaki çe

şitli elemanların rakamları oluyor," dedi. "Bu rakamlar tüm oksijen-su gezegenlerinde birbirine oldukça yakındır."

Mark ciddi bir sesle, "Bildiğim gezegenler arasında silikonu en yüksek olanı Lepta," dedi. "Orada silikon yüzde 32,765. Dün-yamhki yalnızca 24862. Yani ağırlığa göre."

Vernadsky'nin gülümsemesi soldu. "Tüm gezegenlerin rakamları ezberinde mi, arkadaş?" ,

"Yoo. Olamaz tabii. Zaten hepsinin incelendiğini sanmıyorum. Bischool ve Spenglow'un yazdığı ***Gezegen Kabuklan El Ki-***

tabı'nda yalnızca 21.854 gezegenle ilgili rakamlar var. Onlart biliyorum tabii."

Vemadsky kendini balon gibi söner durumda hissetti birden. Ama açıklamalanna devam etti. "Junior'daki eleman dağılımı çoğunlukla rastladıklarımızdan daha dengeli. Oksijen az. Şu ana kadar aldığım ortalama, 42,113. Silikon da öyle. 22,722. Ağır madenler dünyadakinin yüz katı kadar daha sık ve fazla. Ama bu da yerel bir

özellik değil. Junior'un tüm yoğunluğu Dün-ya'nınkinden yüzde beş yüksek çünkü."

Vernadsky bütün bunları çocuğa neden anlattığını aslında bilmiyordu. Belki dinleyecek birini bulmuş olmak hoşuna gidiyordu. İnsan uzun süre kendi mesleğinden biriyle konuşamazsa, içini bir çaresizlik, bir yalnızlık duygusu bürüyordu sonunda.

Verdiği konferanstan memnun, tekrar devam etti. "Beri yandan, burada hafif madenler de daha, dengeli yayılmış durumda. Okyanus katılan çoğunlukla sodyum klorür. Dünya'daki gibi.

Junior'un okyanuslarında epey magnezyum tuzu da var. Nadir bulunan hafif madenlere gelince, onlar lityum, berilyum ve bo-183

ron. Hepsi karbondan daha hafif ama Dünya'da çok az bulunurlar. Hatta öbür gezegenlerde de az bulunurlar. Oysa Junior onlardan yana çok zengin. Üçünün toplamı, burada kabuğun onda dördünü oluşturuyor. Oysa Dünya'da dört binde biridir."

Mark karşısındakinin ceketinin kolunu tutup çekti. "O elementlerin bir listesi var mı sizde? Görebilir miyim?"

"Herhalde." Vernadsky arka cebinden katlanmış bir kâğıt çekti.

Mark kâğıdı alırken Vernadsky gülümsedi. "Sakın bunları benden önce yayımlamaya kalkma," dedi.

Mark kâğıda bir kere göz attı, sonra hemen geri uzattı.

Vernadsky şaşkınlıkla, "Bitti mi?" diye sordu.

Mark, "Evet," dedi düşünceli bir sesle. "Hepsini öğrendim." Sonra topuğu üzerinde döndü, veda etmeksizin oradan uzaklaştı.

Lagrange I'in son ışığı ufukta kayboldu.

Vernadsky, Mark'ın arkasından baktı, omuz silkti. Nükleometresini yere sapladı, kendisi de dönüp Mark'ın peşi sıra çadırlara doğru ilerledi.

*

Sheffield oldukça memnundu. Mark beklendiğinden daha

iyi davranıyordu. Tabii hemen hemen hiç konuşmuyordu ama o duruma üzülmeye gerek yoktu. Hiç değilse çevreye ilgi gösteriyor, surat asmıyordu. Öfke nöbetlerine tutulduğu da yoktu.

Hatta Vernadsky ona Mark'm bir akşam önce kendisiyle normal normal konuştuğunu anlatmıştı. İki taraf da sesini yükseltmemişti konuşma sırasında. Konu, gezegen kabuğu analizleri olmuştu. Vernadsky anlatırken gülüyor, Mark'ın yirmi bin gezegenin kabuk analizini ezbere bildiğini söylüyordu. Bir gün çocuğa onları söylettirmek istiyorum, bakalım ne kadar zaman alacak, diyordu.

Mark bu olaydan söz etmemişti. Daha doğrusu o sabahı çadırında kendi başına otururak geçirmişti. Sheffield bir ara çadır-

ron. Hepsi karbondan daba hafif ama Dünya'da çok az bulunurlar. Hatta öbür gezegenlerde de az bulunurlar. Oysa Junior onlardan yana çok zengin. Üçünün toplamı, burada kabuğun onda dördünü oluşturuyor. Oysa Dünya'da dört binde biridir."

Mark karşısındakinin ceketinin kolunu tutup çekti. "O elementlerin bir listesi var mı sizde? Görebilir miyim?"

"Herhalde." Vernadsky arka cebinden katlanmış bir kâğıt çekti.

Mark kâğıdı alırken Vernadsky gülümsedi. "Sakın bunları benden önce yayımlamaya kalkma," dedi.

Mark kâğıda bir kere göz attı, sonra hemen geri uzattı.

Vernadsky şaşkınlıkla, "Bitti mi?" diye sordu.

Mark, "Evet," dedi düşünceli bir sesle. "Hepsini öğrendim."

Sonra topuğu üzerinde döndü, veda etmeksizin oradan uzaklaştı.

Lagrange Fin son ışığı ufukta kayboldu.

Vernadsky, Mark'ın arkasından baktı, omuz silkti. Nükleometresini yere sapladı, kendisi de dönüp Mark'ın peşi sıra çadırlara doğru ilerledi.

*

Sheffield oldukça memnundu. Mark beklendiğinden daha iyi davranıyordu. Tabii hemen hemen hiç konuşmuyordu ama o duruma üzülmeye gerek yoktu. Hiç değilse çevreye ilgi gösteriyor, surat asmıyordu. Öfke nöbetlerine tutulduğu da yoktu.

Hatta Vernadsky ona Mark'm bir akşam önce kendisiyle normal normal konuştuğunu anlatmıştı. İki taraf da sesini yükseltmemişti konuşma sırasında. Konu, gezegen kabuğu analizleri olmuştu. Vernadsky anlatırken gülüyor, Mark'ın yirmi bin gezegenin kabuk analizini ezbere bildiğini söylüyordu. Bir gün çocu-; ğa onları söylettirmek istiyorum, bakalım ne kadar zaman alacak, diyordu.

Mark bu olaydan söz etmemişti. Daha doğrusu o sabahı çadırında kendi başına oturarak geçirmişti. Sheffield bir ara çadır

dan içeri başını uzatmış, onu yatağının kenarına oturmuş, kendi ayaklarına bakar durumda görmüş, yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Sheffield'e göre çocuğun şu anda esas ihtiyaç duyduğu şey, kendine parlak bir fikir bulmaktı. Gerçekten parlak bir şey.

Şu ana kadar hiçbir şeyden sonuç çıkmamıştı. Bir ay boşa gitmişti. Rodriguez, enfeksiyon olamaz diye direniyordu. Vernadsky besin zehirlenmesine kesinlikle karşıydı. Novee bozuk metabolizmalardan söz edildi mi başını şiddetle iki yana sallamakla karşılık veriyordu. "Kanıtı nerede?" diye soruyordu sonra.

Sonuç olarak o ölümlerin her türlü fiziksel nedeni, uzmanların mesleki fikriyle reddediliyor, tasfiye ediliyordu. Ama kadın, erkek ve çocuklar yine de ölmüşlerdi. Bir nedeni olmak zorundaydı. Psikolojik olabilir miydi?

Bu konuyu alaya alıp Cimon'a karşı kullanmış, o sayede buraya gelebilmelerini sağlamıştı. Ama artık onu da ciddi biçimde düşünmenin zamanı gelmiş, geçiyordu. Buraya yerleşenler intihara kalkışmış olabilirler miydi? Neden? İnsanlık on binlerce gezegene yayılmış, hiçbirinde ciddi akıl dengesizlikleri görülmemişti. Ona bakılırsa, Dünya'daki intihar oranı da, ruh hastalıkları oranı da, Galaksi'nin başka her yerinden yüksekti.

Ayrıca o insanlar yardım gelsin diye çırpınmışlardı. Ölmek istememişlerdi.

Kişilik çarpılmaları? Yalnızca o gruba özgü bir şey? Hem de bin kişinin ölümüyle sonuçlanacak çapa ulaşan bir şey? Pek zayıf bir olasılıktı bu da. Hem zaten buna kanıt bulmaya da pek olanak yoktu. Yerleşme yeri aranmış, taranmış, film, ses kaydı, yazı, not bulunmaya çalışılmıştı. Herhangi bir tür iz. Yoktu. Yüzyıllık rutubet, amaçlı mesajların sağlam kalmasına uygun bir ortam değildi.

Sheffield bu yüzden boşluk içinde çalışıyordu. Kendini çok çaresiz hissetmekteydi. Ötekilerin elinde en azından bazı veriler vardı. Başını çevirip baktı, Mark'ın kamptan çıkmış, ormana doğru yürümekte olduğunu gördü.

Sheffield onun arkasından seslendi, "Mark! Beni bekle!"

dan içeri başını uzatmış, onu yatağının kenarına oturmuş, kendi ayaklarına bakar durumda görmüş, yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Sheffield'e göre çocuğun şu anda esas ihtiyaç duyduğu şey, kendine parlak bir fikir bulmaktı. Gerçekten parlak bir şey.

Şu ana kadar hiçbir şeyden sonuç çıkmamıştı. Bir ay boşa gitmişti. Rodriguez, enfeksiyon olamaz diye direniyordu. Vernadsky besin zehirlenmesine kesinlikle karşıydı. Novee bozuk metabolizmalardan söz edildi mi başını şiddetle iki yana sallamakla karşılık veriyordu. "Kanıtı nerede?" diye soruyordu sonra.

Sonuç olarak o ölümlerin her türlü fiziksel nedeni, uzmanların mesleki fikriyle reddediliyor, tasfiye ediliyordu. Ama kadın, erkek ve çocuklar yine de ölmüşlerdi. Bir nedeni olmak zorundaydı. Psikolojik olabilir miydi?

Bu konuyu alaya alıp Cimon'a karşı kullanmış, o sayede buraya gelebilmelerini sağlamıştı. Ama artık onu da ciddi biçimde düşünmenin zamanı gelmiş, geçiyordu. Buraya yerleşenler intihara kalkışmış olabilirler miydi? Neden? İnsanlık on binlerce gezegene yayılmış, hiçbirinde ciddi akıl dengesizlikleri görülmemişti. Ona bakılırsa, Dünya'daki intihar oranı da, ruh hastalıkları oranı da, Galaksi'nin başka her yerinden yüksekti.

Ayrıca o insanlar yardım gelsin diye çırpınmışlardı. Ölmek istememişlerdi.

Kişilik çarpılmaları? Yalnızca o gruba özgü bir şey? Hem de bin kişinin ölümüyle sonuçlanacak çapa ulaşan bir şey? Pek zayıf bir olasılıktı bu da. Hem zaten buna kanıt bulmaya da pek olanak yoktu. Yerleşme yeri aranmış, taranmış, film, ses kaydı, yazı, not

bulunmaya çalışılmıştı. Herhangi bir tür iz. Yoktu. Yüzyıllık rutubet, amaçlı mesajların sağlam kalmasına uygun bir ortam değildi.

Sheffield bu yüzden boşluk içinde çalışıyordu. Kendini çok çaresiz hissetmekteydi. Ötekilerin elinde en azından bazı veriler vardı. Başını çevirip baktı, Mark'ın kamptan çıkmış, ormana doğru yürümekte olduğunu gördü.

Sheffield onun arkasından seslendi, "Mark! Beni bekle!"

Mark durdu, dönüp gitmek ister gibi oldu, sonra olamaz diye karar verdi. Sheffield'in uzun bacakları aradaki mesafeyi sıfıra indirinceye kadar bekledi.

Sheffield, "Ne tarafa böyle?" diye sordu. Koştuktan sonra bile, insan soluk soluğa kalmıyordu Junior'un zengin havasında.

Mark'm bakışları karanlıktı. "Hava taşıtına," dedi.

"Ya!"

"Ona bakma fırsatı bulamamıştım."

"Yoo, buldun," diye hatırlattı Sheffield. "Yolda gelirken Fawkes'a kartallar gibi bakıyor, tek hareketini kaçırmıyordun."

Mark kaşlarını çattı. "Herkes oradaydı o zaman. Ben tek başıma bakmak istiyorum."

Sheffield kendini biraz tedirgin hissetti. Çocuk öfkeliydi. Onun yanından ayrılmamak, neler olup bittiğini öğrenmek daha iyi olurdu. "Aslında o taşıta ben de bakmak isterdim," dedi. "Yanında gelirsem seni rahatsız etmem, değil mi?"

Mark bir an kararsızlık geçirdi. "Şeey, eğer istiyorsanız gelin." Pek hevesli bir davet değildi doğru.

"Ne taşıyorsun elinde, Mark?" diye sordu Sheffield.

"Ağaç dalı. Demin kestim. Beni durdurmaya kalkan olursa diye aldım yanıma." Dalı savurdu, havada ıslık çaldırdı.

"Seni neden kimse durdurmaya çalışsın, Mark? Ben olsam atardım o dalı. Hem sert, hem de ağır. Birinin canını yakabilirsin."

Mark yürüyüş hızını hiç kesmeden, "Atmam," dedi.

Sheffield bir düşündü, sonra şu anda kavga çıkarmamayı daha akıllıca buldu. Önce bu düşmanca davranışların kaynağına inmek gerekirdi. "Pekâlâ" dedi.

Hava taşıtı meydanlık bir yerde duruyordu. Duru madenî yüzeyi koyu yeşil ışıklar yansıtmaktaydı. Langrange II henüz doğmamıştı.

Mark dikkatle çevresine baktı.

"Ortalıkta kimse yok, Mark," dedi Sheffield.

Birlikte bindiler. Bu taşıt yedi adamı ve yeterince yiyeceği buraya üç seferde getirmişti.

Mark durdu, dönüp gitmek ister gibi oldu, sonra olamaz diye karar verdi. Sheffield'in uzun bacakları aradaki mesafeyi sıfıra indirinceye kadar bekledi.

Sheffield, "Ne tarafa böyle?" diye sordu. Koştuktan sonra bile, insan soluk soluğa kalmıyordu Junior'un zengin havasında.

Mark'm bakışları karanlıktı. "Hava taşıtına," dedi.

"Ya!"

"Ona bakma fırsatı bulamamıştım."

"Yoo, buldun," diye hatırlattı Sheffield. "Yolda gelirken Fawkes'a kartallar gibi bakıyor, tek hareketini kaçırmıyordun."

Mark kaşlarını çattı. "Herkes oradaydı o zaman. Ben tek ba

şıma bakmak istiyorum."

Sheffield kendini biraz tedirgin hissetti. Çocuk öfkeliydi.

Onun yanından ayrılmamak, neler olup bittiğini öğrenmek daha iyi olurdu. "Aslında o taşıta ben de bakmak isterdim," dedi. "Yanında gelirsem seni rahatsız etmem, değil mi?"

Mark bir an kararsızlık geçirdi. "Şeey, eğer istiyorsanız gelin." Pek hevesli bir davet değildi doğru.

"Ne taşıyorsun elinde, Mark?" diye sordu Sheffield.

"Ağaç dalı. Demin kestim. Beni durdurmaya kalkan olursa diye aldım yanıma." Dalı savurdu, havada ıslık çaldırdı.

"Seni neden kimse durdurmaya çalışsın, Mark? Ben olsam atardım o dalı. Hem sert, hem de ağır. Birinin canını yakabilirsin.”

Mark yürüyüş hızını hiç kesmeden, "Atmam," dedi.

Sheffield bir düşündü, sonra şu anda kavga çıkarmamayı daha akıllıca buldu. Önce bu düşmanca davranışların kaynağına inmek gerekirdi. "Pekâlâ" dedi.

Hava taşıtı meydanlık bir yerde duruyordu. Duru madenî yüzeyi koyu yeşil ışıklar yansıtmaktaydı. Langrange II henüz doğmamıştı.

Mark dikkatle çevresine baktı.

"Ortalıkta kimse yok, Mark," dedi Sheffield.

Birlikte bindiler. Bu taşıt yedi adamı ve yeterince yiyeceği buraya üç seferde getirmişti.

Sheffield kontrol paneline, dehşete pek yakın bir duyguyla baktı. "Fawkes gibi bir botanikçinin böyle bir şeyi kullanmayı öğrenmesine ne demeli..." diye mırıldandı. "Kendi alanından o kadar uzak bir şey ki!"

"Ben de kullanabilirim," dedi Mark birden.

Sheffield ona şaşkınlıkla baktı. "Kullanabilir misin?"

"Gelirken yolda Doktor Fawkes'u seyrettim. Ne yaptıysa hepsini biliyorum. Ayrıca onda bunun tamiri için bir de el kitabı var. Bir ara onu da aşırdım ve okudum."

Sheffield hafif sesle, "Eh, çok güzel," dedi. "O halde acil durumlarda bir yedek pilotomuz var demektir."

Başını Mark'dan uzağa çevirdi... Bu yüzden de ağaç dalının kendi kafasına inişini göremedi. Mark'm kaygılı sesinin, "Çok üzgünüm, Doktor Sheffield," deyişini de duyamadı. Hatta kendisini bayıltan beyin sarsıntısını bile hissedemedi demek yerinde olur.

*

Sheffield sonradan, kendisini ayıltan etkenin, taşıtın yere konması olduğunu düşündü. Bulanık, acı dolu bir ayılış olmuştu. Başlangıçta anlama yeteneğinden de yoksundu.

Mark'm sesi ulaşıyordu kulağına. İlk bilinçli duyusu bu oldu. Sonra yan dönüp dizini altına kıvırmaya çalıştığında, başının zonkladığını gördü.

Bir süre Mark'ın sesi yalnızca ses olarak girdi beynine. Bir anlam taşımadı. Neden sonra kelimeler birer birer belirmeye başladı. Sonunda Sheffield gözlerini açtı. Ama ışık gözüne girince hemen yine kapamak zorunda kaldı. Cümleler anlam kazanmaya başlamıştı artık. Olduğu yerde, kafası eğik, titreyen dizi üzerinde bekledi.

Mark soluk soluğa, heyecanlı, tiz bir sesle konuşuyor, hatta bağırıyordu. "... bin kişinin hepsi öldü. Bir tek mezarlar kaldı. Nedenini de bilen yok."

Sheffield kontrol paneline, dehşete pek yakın bir duyguyla baktı. "Fawkes gibi bir botanikçinin böyle bir şeyi kullanmayı öğrenmesine ne demeli..." diye mırıldandı. "Kendi alanından o kadar uzak bir şey ki!"

"Ben de kullanabilirim," dedi Mark birden.

Sheffield ona şaşkınlıkla baktı. "Kullanabilir misin?"

"Gelirken yolda Doktor Fawkes'u seyrettim. Ne yaptıysa hepsini biliyorum. Ayrıca onda bunun tamiri için bir de el kitabı var. Bir ara onu da aşırdım ve okudum."

Sheffield hafif sesle, "Eh, çok güzel," dedi. "O halde acil durumlarda bir yedek pilotomuz var demektir."

Başını Mark'dan uzağa çevirdi... Bu yüzden de ağaç dalının kendi kafasına inişini göremedi. Mark'm kaygılı sesinin, "Çok üzgünüm, Doktor Sheffield," deyişini de duyamadı. Hatta kendisini bayıltan beyin sarsıntısını bile hissedemedi demek yerinde olur.

*

Sheffield sonradan, kendisini ayıltan etkenin, taşıtın yere konması olduğunu düşündü. Bulanık, acı dolu bir ayılış olmuştu.

Başlangıçta anlama yeteneğinden de yoksundu.

Mark'm sesi ulaşıyordu kulağına. İlk bilinçli duyusu bu oldu.

Sonra yan dönüp dizini altına kıvırmaya çalıştığında, başının zonkladığım gördü.

Bir süre Mark’ın sesi yalnızca ses olarak girdi beynine. Bir anlam taşımadı. Neden sonra kelimeler birer birer belirmeye başladı. Sonunda Sheffield gözlerini açtı. Ama ışık gözüne girince hemen yine kapamak zorunda kaldı. Cümleler anlam kazanmaya başlamıştı artık. Olduğu yerde, kafası eğik, titreyen dizi üzerinde bekledi.

*

Mark soluk soluğa, heyecanlı, tiz bir sesle konuşuyor, hatta bağırıyordu. "... bin kişinin hepsi öldü. Bir tek mezarlar kaldı.

Nedenini de bilen yok."

Sheffield'in anlayamadığı bir uğultu oldu. Boğuk, tok bir ses, bir şeyler söyledi. Sonra yine Mark'ın sesi geldi.

"Doğru söylüyorum. Onca bilim adamı o gemiye neden bindi sanıyorsunuz?"

Sheffield ağrılar içinde ayağa kalktı, bir duvara yaslandı. Elini başına götürdü, indirdiğinde elinin kanlandığını gördü. Saçlarında kuru kanlar da vardı. İnleyerek kabinin kapısına doğruldu, çengeli bulmak için uğraştı, sonunda kapıyı içeriye doğru çekerek açtı.

İniş merdiveni aşağıya uzatılmıştı. Sheffield bir an orada sendeleyerek durdu, bacaklarına güvenemedi.

Her şeyi parça parça görüyor, birer birer bilinçlendiriyordu. İki güneş de yükselmişti gökte. Bin mil uzakta da *Üç G*'nin madenî silindiri, yukarılarda bekliyordu.

Mark merdivenin dibindeydi. Çevresinde geminin tayfaları yarım daire oluşturmuşlardı. Adamlar yarı bellerine kadar soyunuktu. Lagrange I'in ultraviyole ışığında pek güzel yanmışlardı. Ultraviyole'yi insanın yaşayabileceği kadar düşük düzeyde tutan, atmosferin bu kadar yoğun olması, bir de üst kısımlarda fazla ozon bulunmasıydı.

Mark'ın hemen karşısındaki tayfanın elinde bir beyzbol sopası vardı. Adam ona dayanarak duruyordu. Bir başka tayfa, beyzbol topunu havaya atıp atıp tutmaktaydı. Diğerlerinin çoğu da beyzbol eldiveni giymişlerdi.

Ne garip, diye düşündü Sheffield, Mark bir top oyununun ortasına iniş yapmış!

Tam o sırada Mark başını kaldırdı ve onu gördü. Heyecanlı bir sesle, "Peki, ona sorun," diye haykırdı. "Hadi, sorsanıza. Doktor Sheffield bir zamanlar bu gezegene insanlar yerleşmemiş miydi? Ve sonra hepsi esrarengiz biçimde ölmemişler miydi?"

Sheffield, "Mark, ne yapıyorsun?" demeye çalıştı ama diyemedi. Ağzını açtığı zaman oradan yalnızca bir inilti sesi çıktı.

Sopalı tayfa, "Bu kaçık bize doğru mu söylüyor, Bayım?" diye sordu.

Sheffield ter içindeki elleriyle merdivenin trabzanına tutun-

Sheffield’in anlayamadığı bir uğultu oldu. Boğuk, tok bir ses, bir şeyler söyledi. Sonra yine Mark’m sesi geldi.

"Doğru söylüyorum. Onca bilim adamı o gemiye neden bindi sanıyorsunuz?"

Sheffield ağrılar içinde ayağa kalktı, bir duvara yaslandı.

Elini başına götürdü, indirdiğinde elinin kanlandığını gördü.

Saçlarında kuru kanlar da vardı. İnleyerek kabinin kapısına doğruldu, çengeli bulmak için uğraştı, sonunda kapıyı içeriye doğru çekerek açtı.

İniş merdiveni aşağıya uzatılmıştı. Sheffield bir an orada sendeleyerek durdu, bacaklarına güvenemedi.

Her şeyi parça parça görüyor, birer birer bilinçlendiriyordu.

İki güneş de yükselmişti gökte. Bin mil uzakta da ***Üç*** G ’nin madenî silindiri, yukarılarda bekliyordu.

Mark merdivenin dibindeydi. Çevresinde geminin tayfaları yarım daire oluşturmuşlardı. Adamlar yarı bellerine kadar soyu-nuktu. Lagrange l’in ultraviyole ışığında pek güzel yanmışlardı.

Ultraviyole’yi insanın yaşayabileceği kadar düşük düzeyde tutan, atmosferin bu kadar yoğun olması, bir de üst kısımlarda fazla ozon bulunmasıydı.

'

■

Mark’m hemen karşısındaki tayfanın elinde bir beyzbol sopası vardı. Adam ona dayanarak duruyordu. Bir başka tayfa, beyzbol topunu havaya atıp atıp tutmaktaydı. Diğerlerinin çoğu da beyzbol eldiveni giymişlerdi.

Ne garip, diye düşündü Sheffield, Mark bir top oyununun ortasına iniş yapmış!

Tam, o sırada Mark başını kaldırdı ve onu gördü. Heyecanlı bir sesle, "Peki, ona sorun," diye haykırdı. "Hadi, sorsanıza. Doktor Sheffield bir zamanlar bu gezegene insanlar yerleşmemiş

miydi? Ve sonra hepsi esrarengiz biçimde ölmemişler miydi?"

Sheffield, "Mark, ne yapıyorsun?" demeye çalıştı ama diyemedi. Ağzını açtığı zaman oradan yalnızca bir inilti sesi çıktı.

Sopalı tayfa, "Bu kaçık bize doğru mu söylüyor, Bayım?" diye sordu.

Sheffield ter içindeki elleriyle merdivenin trabzamna tutun

du. Tayfanın suratı bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyordu. Kalın dudakları vardı adamın. Ufacık kara gözleri, çalı gibi kaşları vardı. Fena halde bulanıklaşıyordu surat.

Derken bastığı merdiven yükselir gibi oldu, kafasının üzerinde döndü. Birden avuçlarında toprağı hissetti. Elmacık kemiğine buz gibi bir ağrı yapıştı. Mücadeleden vazgeçti, kendini tekrar bilinçsizliğe, baygınlığa teslim etti.

*

İkinci keresinde daha acısız ayıldı. Bu sefer bir yatakta buldu kendini. İki sisli surat, üzerine doğru eğilmişti. Gözünün önünden ince, uzun bir cisim geçti, bir ses kulaklarında çınladı. "Artık kendine geliyor, Cimon."

Sheffield gözlerini kapadı. Başının tümüyle sarılı olduğunu her nasılsa hissetmişti.

Bir dakika kadar sessizce yattı, derin derin soludu. Gözlerini tekrar açtığında üzerindeki suratlar netleşmişti. Novee'nin yuvarlak yüzüne baktı. İki kaşının arasında bir meslekî kaygı çizgisi göze çarpıyordu. Sonunda Sheffield, "Merhaba, Novee," deyince o çizgi yok oluverdi.

Sheffield, "Neredeyiz?" diye sordu.

Cimon soğuk bir sesle, "Uzaydayız, Doktor Sheffield," dedi. "İki gündür dönüş yolundayız."

"İki gün mü?" Sheffield'in gözleri iri iri açıldı.

Novee söze karıştı. "Kötü bir beyin sarsıntısı geçirdin. Kafatasının çatlamasına da ramak kalmıştı, Sheffield. Sakin ol sen."

"Peki ne ol... Mark nerede? Mark nerede?"

"Sakin ol. Sakin ol bakalım." Novee elini Sheffield'in omzuna koyup bastırdı.

Cimon, "Senin çocuk kodeste," dedi. "Kaptan odasına kapattı. Nedenini de bilmek istiyorsan, gemide bilerek isyan çıkarmaya çalıştı ve beş kişinin güvenliğini tehlikeye attı. Biz neredeyse geçici kampta kalakalıyorduk. Çünkü tayfalar hemen yola çıkmak istemişler. Kaptan bizi almaya onları zorlukla razı etmiş."

du. Tayfanın suratı bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyordu. Kaim dudakları vardı adamın. Ufacık kara gözleri, çalı gibi kaşları vardı.

Fena halde bulanıklaşıyordu surat.

Derken bastığı merdiven yükselir gibi oldu, kafasının üzerinde döndü. Birden avuçlarında toprağı hissetti. Elmacık kemi

ğine buz gibi bir ağrı yapıştı. Mücadeleden vazgeçti, kendini tekrar bilinçsizliğe, baygınlığa teslim etti.

*

İkinci keresinde daha acısız ayıldı. Bu sefer bir yatakta buldu kendini. İki sisli surat, üzerine doğru eğilmişti. Gözünün önünden ince, uzun bir cisim geçti, bir ses kulaklarında çınladı.

"Artık kendine geliyor, Cimon."

Sheffield gözlerini kapadı. Başının tümüyle sarılı olduğunu her nasılsa hissetmişti.

Bir dakika kadar sessizce yattı, derin derin soludu. Gözlerini tekrar açtığında üzerindeki suratlar netleşmişti. Novee'nin yuvarlak yüzüne baktı. İki kaşının arasında bir meslekî kaygı çizgisi göze çarpıyordu. Sonunda Sheffield, "Merhaba, Novee," deyince o çizgi yok oluverdi.

Sheffield, "Neredeyiz?" diye sordu.

Cimon soğuk bir sesle, "Uzaydayız, Doktor Sheffield," dedi.

"İki gündür dönüş yolundayız."

"İki gün mü?" Sheffield’in gözleri iri iri açıldı.

Novee söze karıştı. "Kötü bir beyin sarsıntısı geçirdin. Kafatasının çatlamasına da ramak kalmıştı, Sheffield. Sakin ol sen."

"Peki ne ol... Mark nerede? Mark nerede?"

"Sakin ol. Sakin ol bakalım." Novee elini Sheffield’in omzuna koyup bastırdı.

Cimon, "Senin çocuk kodeşte," dedi. "Kaptan odasına kapattı. Nedenini de bilmek istiyorsan, gemide bilerek isyan çıkarmaya çalıştı ve beş kişinin güvenliğini tehlikeye attı. Biz neredeyse geçici kampta kalakalıyorduk. Çünkü tayfalar hemen yola çıkmak istemişler. Kaptan bizi almaya onları zorlukla râzı etmiş."

Sheffield hatırlar gibi oldu. Çok bulanık anılardı. Mark'ı ve eli beyzbol sopalı adamı hatırlıyordu. Mark'ın sesi, "... bin kişi, hepsi öldü," diyordu.

Psikolog tek dirseği üzerinde doğrulmak için büyük çaba harcamak zorunda kaldı. "Dinle beni, Cimon, Mark bunu neden yaptı bilmiyorum ama, izin ver, onunla konuşayım. Öğrenirim."

Cimon, "Ona gerek yok," diye karşılık verdi. "Her şey duruşmada nasılsa açığa çıkacak."

Sheffield, Novee'nin kendisini yatırmak isteyen elinden kurtulmaya çalışırken, "Ama işi resmiyete dökmeye ne gerek var?" dedi. "Büro'yu ne diye bulaştırıyoruz? Bunu kendi aramızda çözümleyebiliriz."

"Biz de öyle yapacağız zaten. Gemi uzaydayken ortaya çıkan suçlar ve yanlış davranışlarla ilgili olarak, yasa Kaptan'a duruşmalarda başkanlık yapma hakkını veriyor."

"Kaptana mı? Burada duruşma, ha? Gemide, ha? Cimon, bunu yapmasına izin verme. Cinayet olacak sonu."

"Hiç de değil. Yasal ve kuralına uygun bir duruşma olacak. Ben Kaptan'la yüzde yüz aynı fikirdeyim. Duruşma yapmak disiplin gereği."

Novee tedirgin bir sesle, "Bak, Cimon, keşke yapmasan," dedi. "Adam bunlara dayanabilecek durumda değil."

"Vah vah," dedi Cimon.

Sheffield, "Ama anlamıyorsun," diye atıldı. "O çocuktan ben sorumluyum."

"Tersine, çok iyi anlıyorum. Senin kendine gelmeni bu yüzden bekledik. Sen de duruşmaya onunla çıkıp onunla yargılanacaksın."

"Ne?"

"Onun hareketlerinden sen sorumlusun. Bu yetmiyormuş gibi, hava taşıtını çaldığı zaman da yanındaydın. Mark tayfaları isyana kışkırtırken sen de kabinin kapısındaymışsın."

"Ama taşıtı çalabilmek için benim kafamı yardı. Bunun hasta bir zihnin davranışı olduğunu göremiyor musun? Onu sorumlu tutmak olmaz."

I

Sheffield hatırlar gibi oldu. Çok bulanık anılardı. Mark'ı ve eli beyzbol sopalı adamı hatırlıyordu. Mark'ın sesi, "... bin kişi, hepsi öldü," diyordu.

Psikolog tek dirseği üzerinde doğrulmak için büyük çaba harcamak zorunda kaldı. "Dinle beni, Cimon, Mark bunu neden yaptı bilmiyorum ama, izin ver, onunla konuşayım. Öğrenirim."

Cimon, "Ona gerek yok," diye karşılık verdi. "Her şey duruşmada nasılsa açığa çıkacak."

Sheffield, Novee'nin kendisini yatırmak isteyen elinden kurtulmaya çalışırken, "Ama işi resmiyete dökmeye ne gerek var?"

dedi. "Büro'yu ne diye bulaştırıyoruz? Bunu kendi aramızda çözümleyebiliriz."

"Biz de öyle yapacağız zaten. Gemi uzaydayken ortaya çıkan suçlar ve yanlış davranışlarla ilgili olarak, yasa Kaptan'a duruşmalarda başkanlık yapma hakkını veriyor."

"Kaptana mı? Burada duruşma, ha? Gemide, ha? Cimon, bunu yapmasına izin verme. Cinayet olacak sonu."

"Hiç de değil. Yasal ve kuralına uygun bir duruşma olacak.

Ben Kaptan'la yüzde yüz aynı fikirdeyim. Duruşma yapmak disiplin gereği."

Novee tedirgin bir sesle, "Bak, Cimon, keşke yapmasan," de di. "Adam bunlara dayanabilecek durumda değil."

"Vah vah," dedi Cimon.

Sheffield, "Ama anlamıyorsun," diye atıldı. "O çocuktan ben sorumluyum."

"Tersine, çok iyi anlıyorum. Senin kendine gelmeni bu yüzden bekledik. Sen de duruşmaya onunla çıkıp onunla yargılanacaksın."

"Ne?" V

"Onun hareketlerinden sen sorumlusun. Bu yetmiyormuş gibi, hava taşıtını çaldığı zaman da yanmdaydın. Mark tayfaları isyana kışkırtırken sen de kabinin kapısındaymışsın."

"Ama taşıtı çalabilmek için benim kafamı yardı. Bunun hasta bir zihnin davranışı olduğunu göremiyor musun? Onu sorumlu tutmak olmaz."

"Eh, bırak da Kaptan karar versin, Sheffield. Sen onun yanında kal, Novee." Gitmek üzere döndü.

Sheffield toplayabildiği tüm gücünü kullanarak, "Cimon," diye bağırdı ona. "Sana verdiğim psikoloji dersinin karşılığı olarak yapıyorsun bunu. Sen dar kafalı, ufacık..."

Soluk soluğa tekrar yastığın üzerine yıkıldı.

Cimon kapının oradan cevap verdi. "Sırası gelmişken söyleyeyim, Sheffield, gemide isyan çıkarmanın cezası ölümdür!"

*

Eh, bir tür duruşma bu da, diye düşündü Sheffield ciddi ciddi. Kimsenin normal usulleri izlediği yoktu ama kimsenin o usulleri zaten bilmediğinden emindi psikolog. Özellikle de Kaptan, hiç mi hiç bilmiyordu.

Büyük toplantı salonundaydılar. Normal seferlerde burada tayfalar toplanır, televizyon yayınlarını izlerlerdi. Bu sefer tayfaların içeriye girmesi kesinlikle yasaklanmıştı. Ama bilim adamlarının hepsi, eksiksiz, oradaydılar.

Kaptan Follenbee, televizyonun tam altına konmuş masada oturuyordu. Sheffield'le Mark Annuncio onun sol tarafında, yüzleri ona dönük olarak oturmaktaydı.

Kaptan pek rahat değildi. Önce tanıklarla laubalileşiyor, gayri resmî kelimelerle konuşuyor, sonra izleyiciler fısıldaşmaya başladı mı, en sert yargıçlara taş çıkaracak davranışlara yöneliyordu.

Sheffield'le Mark, olaydan bu yana birbirlerini ilk defa olarak bu duruşma salonunda görmüşlerdi. Sheffield elini uzatınca, el sıkıştılar. Mark önce tutukluk gösterdi, bakışları Sheffield'in kafasındaki traşlı yere yapıştırılmış bantlara takıldı.

"Üzgünüm, Doktor Sheffield. Çok üzgünüm."

"Ziyanı yok, Mark. Sana nasıl davranıyorlardı?"

"İyi... Herhalde."

Kaptanın sesi kükredi. "Sanıklar aralarında konuşmasın."

Sheffield sohbet sesiyle ona döndü. "Bakın, Kaptan, bize

"Eh, bırak da Kaptan karar versin, Sheffield. Sen onun yanında kal, Novee." Gitmek üzere döndü.

Sheffield toplayabildiği tüm gücünü kullanarak, "Cimon,"

diye bağırdı ona. "Sana verdiğim psikoloji dersinin karşılığı olarak yapıyorsun bunu. Sen dar kafalı, ufacık..."

Soluk soluğa tekrar yastığın üzerine yıkıldı.

Cimon kapının oradan cevap verdi. "Sırası gelmişken söyleyeyim, Sheffield, gemide isyan çıkarmanın cezası ölümdür!"

*

Eh, bir tür duruşma bu da, diye düşündü Sheffield ciddi ciddi. Kimsenin normal usulleri izlediği yoktu ama kimsenin o usulleri zaten bilmediğinden emindi psikolog. Özellikle de Kaptan, hiç mi hiç bilmiyordu.

Büyük toplantı salonundaydılar. Normal seferlerde burada tayfalar toplanır, televizyon yayınlarını izlerlerdi. Bu sefer tayfaların içeriye girmesi kesinlikle yasaklanmıştı. Ama bilim adamlarının hepsi, eksiksiz, oradaydılar.

Kaptan Follenbee, televizyonun tam altına konmuş masada oturuyordu. Sheffield'le Mark Annuncio onun sol tarafında, yüzleri ona dönük olarak oturmaktaydı.

Kaptan pek rahat değildi. Önce tanıklarla laubalileşiyor, gayri resmî kelimelerle konuşuyor, sonra izleyiciler fısıldaşmaya başladı mı, en sert yargıçlara taş çıkaracak davranışlara yöneliyordu.

Sheffield'le Mark, olaydan bu yana birbirlerini ilk defa olarak bu duruşma salonunda görmüşlerdi. Sheffield elini uzatınca, el sıkıştılar. Mark önce tutukluk gösterdi, bakışları Sheffield'in kafasındaki traşlı yere yapıştırılmış bantlara takıldı.

"Üzgünüm, Doktor Sheffield. Çok üzgünüm."

"Ziyanı yok, Mark. Sana nasıl davranıyorlardı?"

"İyi... Herhalde."

Kaptanın sesi kükredi. "Sanıklar aralarında konuşmasın."

Sheffield sohbet sesiyle ona döndü. "Bakın, Kaptan, bize

avukat tutulmadı. Savunmamızı hazırlamaya vakit de bırakılmadı."

"Avukata gerek yok," dedi Kaptan. "Burası Dünya Mahkemesi değil. Kaptan soruşturması bu. Farklı şey. Ben gerçekleri merak ediyorum, yasal kılıfları değil. Usuller sonra dünyada gözden geçirilir."

"Ama biz o zamana kadar ölmüş olabiliriz," dedi Sheffield ateşli bir sesle.

Kaptan 'T' biçimindeki alüminyum çekicini masaya indirerek, "Haydi, başlayalım," dedi.

Cimon dinleyicilerin en ön sırasında, yüzünde ince bir gülümsemeyle oturuyordu. Sheffield en çok ona baktıkça rahatsız olmaktaydı.

Tanıklar birer birer gelip, gezinin amacını tayfaların duymaması yolunda kendilerine de talimat verildiğini tekrarlarken, Cimon'ın gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmedi. Talimat verilirken Sheffield'le Mark'ın orada olduğu söylendi. Bir mikolog, bir ara Sheffield'le konuştuğunu, o konuşmada Sheffield'in de bu talimatı bildiğinin belli olduğunu anlattı.

Mark'ın, Junior'a olan yolculuğu çoğunlukla hasta geçirdiği belirtildi. Junior'a indikten sonra da garip davrandığı anlatıldı.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Kaptan.

Birden, seyirciler arasından Cimon'ın sesi duyuldu. "Korktu

da ondan. Kendisini bir an önce o gezegenden kurtaracak her şeyi yapmaya hazırdı."

Sheffield ayağa fırladı. "Bu sözler usul dışı. O tanık değil ki!"

Kaptan 'T' çekicini indirdi, "Otur yerine!" diye bağırdı.

Duruşma devam etti. Bir tayfa çağrıldı, verdiği ifadede kendilerine buraya ilk yerleşenleri Mark'm anlattığını, Sheffield'in yalnızca orada durduğunu belirtti.

Sheffield, "Bu tanığı sorguya çekmek istiyorum," diye bağırdı.

Kaptan, "Sana sonra fırsat verilecek," dedi.

Tayfa salondan çıkarıldı.

avukat tutulmadı. Savunmamızı hazırlamaya vakit de bırakılmadı."

"Avukata gerek yok," dedi Kaptan. "Burası Dünya Mahkemesi değil. Kaptan soruşturması bu. Farklı şey. Ben gerçekleri merak ediyorum, yasal kılıfları değil. Usuller sonra dünyada gözden geçirilir."

"Ama biz o zamana kadar ölmüş olabiliriz," dedi Sheffield ateşli bir sesle.

Kaptan 'T' biçimindeki alüminyum çekicini masaya indirerek, "Haydi, başlayalım," dedi.

Cimon dinleyicilerin en ön sırasında, yüzünde ince bir gülümsemeyle oturuyordu. Sheffield en çok ona baktıkça rahatsız olmaktaydı.

Tanıklar birer birer gelip, gezinin amacım tayfaların duymaması yolunda kendilerine de talimat verildiğini tekrarlarken, Cimon'ın gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmedi. Talimat verilirken Sheffield'le Mark'm orada olduğu söylendi. Bir mikolog, bir ara Sheffield'le konuştuğunu, o konuşmada Sheffield'in de bu talimatı bildiğinin belli olduğunu anlattı.

Mark’ın, Junior’a olan yolculuğu çoğunlukla hasta geçirdiği belirtildi. Junior’a indikten sonra da garip davrandığı anlatıldı.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Kaptan.

Birden, seyirciler arasından Cimon’ın sesi duyuldu. "Korktu da ondan. Kendisini bir an önce o gezegenden kurtaracak her şeyi yapmaya hazırdı."

Sheffield ayağa fırladı. "Bu sözler usul dışı. O tanık değil **k i!"**

****

Kaptan 'T’ çekicini indirdi, "Otur yerine!" diye bağırdı.

\ Duruşma devam etti. Bir tayfa çağrıldı, verdiği ifadede kendilerine buraya ilk yerleşenleri Mark’m anlattığını, Sheffield’in yalnızca orada durduğunu belirtti.

Sheffield, "Bu tanığı sorguya çekmek istiyorum," diye bağırdı.

Kaptan, "Sana sonra fırsat verilecek," dedi.

Tayfa salondan çıkarıldı.

Sheffield seyircilere baktı. Hepsinin Kaptan'ı yüzde yüz tutmadığı pek belliydi. Bir psikolog olarak, bunlardan acaba kaç tanesi Junior'dan kurtulduğumuza seviniyor, Mark'ın bunu hızlandırmasına da minnet duyuyordur, diye merak etti. Ayrıca bu şaklaban mahkemeyi de onaylamadıkları belliydi. Vernadsky karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. Novee ise Cimon'a tiksinen bakışlarla bakıp duruyordu.

Sheffield'i esas şaşırtan, Mark'ın davranışıydı. Çocuğu ne uzay tutuyordu, ne de başka tür bir rahatsızlık duyuyordu. Her şeyi dikkatle dinliyor, ama hiç bir şey onu etkilemiyordu. O anda ufak tefek olaylar onu etkileyemezmiş gibi bir hava içindeydi. Sırf kendisinin bildiği bir şey, başka bütün söylenenleri önemsiz gösteriyormuş gibi davranıyordu.

Kaptan 'T' çekicini iki kere vurdu. "Eh, herhalde dinleyeceğimizi dinledik," dedi. "Tüm gerçekler ortaya çıktı. Tartışmaya gerek kalmadı. Bu işi bitirebiliriz."

Sheffield tekrar ayağa fırladı. "Durun! Bizim sıramız gelmeyecek mi?"

"Sus!" diye gürledi Kaptan.

"Sen sus!" Sheffield bu sefer seyircilere döndü. "Bakın, bize kendimize savunma şansı bile tanınmadı. Tanıklara soru bile soramadık. Bu adalet mi?"

Bir mırıltı dolaştı, büyüdü, sonunda çekicin sesini bile bastırdı.

Cimon soğuk bir sesle, "Savunacak ne var?" diye sordu.

"Belki hiçbir şey," diye bağırdı ona Sheffiled. "O halde bizi dinlemekle ne kaybınız olabilir? Yoksa savunma nedenlerimiz vardır diye mi korkuyorsun?"

Dinleyiciler arasından tek tek sesler yükselmeye başlamıştı. "Bırakın konuşsun!"

Cimon omuz silkti. "Konuş," dedi.

Kaptan isteksiz isteksiz, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Sheffield, "Kendi savunmamı kendim yapacağım ve Mark Annuncio'yu da tanık olarak çağıracağım," dedi.

Mark ayağa kalktı. Oldukça sakindi. Sheffield sandalyesinde

Sheffield seyircilere baktı. Hepsinin Kaptan'ı yüzde yiiz tutmadığı pek belliydi. Bir psikolog olarak, bunlardan acaba kaç tanesi Junior'dan kurtulduğumuza seviniyor, Mark'm bunu hızlandırmasına da minnet duyuyordur, diye merak etti. Ayrıca bu şaklaban mahkemeyi de onaylamadıkları belliydi. Vernadsky karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. Novee ise Cimon'a tiksinen bakışlarla bakıp duruyordu.

Sheffields esas şaşırtan, Mark'ın davranışıydı. Çocuğu ne uzay tutuyordu, ne de başka tür bir rahatsızlık duyuyordu. Her şeyi dikkatle dinliyor, ama hiç bir şey onu etkilemiyordu. O anda ufak tefek olaylar onu etkileyemezmiş gibi bir hava içindeydi.

Sırf kendisinin bildiği bir şey, başka bütün söylenenleri önemsiz gösteriyormuş gibi davranıyordu.

Kaptan T . çekicini iki kere vurdu. "Eh, herhalde dinleyece

ğimizi dinledik," dedi. "Tüm gerçekler ortaya çıktı. Tartışmaya gerek kalmadı. Bu işi bitirebiliriz."

Sheffield tekrar ayağa fırladı. "Durun! Bizim sıramız gelme-.

yecekmi?"

"Sus!" diye gürledi Kaptan.

"Sen sus!" Sheffield bu sefer seyircilere döndü. "Bakın, bize kendimize savunma şansı bile tanınmadı. Tanıklara soru bile soramadık. Bu adalet mi?"

Bir mırıltı dolaştı, büyüdü, sonunda çekicin sesini bile bastırdı.

Cimon soğuk bir sesle, "Savunacak ne var?" diye sordu.

"Belki hiçbir şey," diye bağırdı ona Sheffiled. "O halde bizi dinlemekle ne kaybınız olabilir? Yoksa savunma nedenlerimiz vardır diye mi korkuyorsun?"

Dinleyiciler arasından tek tek sesler yükselmeye başlamıştı.

"Bırakın konuşsun!"

Cimon omuz silkti. "Konuş," dedi.

Kaptan isteksiz isteksiz, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Sheffield* "Kendi savunmamı kendim yapacağım ve Mark Annuncio'yu da tanık olarak çağıracağım," dedi.

Mark ayağa kalktı. Oldukça sakindi. Sheffield sandalyesinde **193**

-

dönüp yüzünü izleyicilere çevirdi, Mark'a eliyle oturması için bir işaret yaptı.

Normal duruşma salonu numaralarına gerek olmadığını düşünüyordu Sheffield. Tanığına adını, hayatının çocukluk yıllarını falan sormak onlara bir şey kazandırmazdı. Konuya ne kadar çabuk girse o kadar iyiydi.

"Mark," diye başladı. "Tayfalara buraya ilk yerleşenlerden söz ettiğin zaman ne olacağını biliyor muydun?"

"Evet, Doktor Sheffield."

"O halde neden yaptın?"

"Çünkü bir dakika daha kaybetmeden hepimizin Junior'u terk etmemiz çok önemliydi. Tayfalara söylemek, bizi gezegenden en çabuk kurtaracak şeydi."

Sheffield bu cevabın izleyiciler üzerinde yaptığı kötü etkiyi gerçi fark etti ama, artık sezgileriyle gitmekten başka çaresi yoktu. Bir de... tabii psikolog olarak bildiği bir şey daha vardı. Mark da, başka Mnemonikler de, ancak özel bir bilgiye sahiplerse bu kadar sakin davranabilirlerdi. Özellikle düşmanca tutumlar karşısında. Ne de olsa, özel bilgilere sahip olmak işiydi onların.

Sordu. "Junior'dan ayrılmak neden önemliydi, Mark?"

Mark hiç duraklamadı. Kendini seyreden bilim adamlarına

doğru baktı. "Çünkü ilk yerleşenleri öldüren şeyin ne olduğunu biliyorum. Bizi de öldürmesi yalnızca zaman meselesiydi. Hatta şimdiden geç kalmış olabiliriz. Şu anda ölüyor olabiliriz. Hepimiz, her birimiz, şimdiden ölü sayılabiliriz."

Sheffield seyircilerden mırıltıların yükselip sonra dinmesini bekledi. Kaptan bile şoka kapılmış, 'T' çekicini vuramamıştı. Cimon'ın yüzündeki gülümseme de çok hafiflemiş, hemen hemen yok olmaya yaklaşmıştı.

Bir an için Sheffield'in gözünde Mark'm bildiği şeyin ne olduğundan daha fazla önem taşıyan nokta, çocuğun o bilgiyi kendi başına kullanıp harekete geçmesi oldu. Daha önce de olmuştu. Mark geminin seyir defterini de kendi kafasında geliştirdiği bir kuram üzerine aramış, okumuştu. Sheffield çocuktaki bir eğilimi o anda ciddiye almadığı için büyük pişmanlık duyuyordu.

dönüp yüzünü izleyicilere çevirdi, Mark'a eliyle oturması için bir işaret yaptı.

Normal duruşma salonu numaralarına gerek olmadığını dü

şünüyordu Sheffield. Tanığına adını, hayatının çocukluk yıllarını falan sormak onlara bir şey kazandırmazdı. Konuya ne kadar çabuk girse o kadar iyiydi.

"Mark," diye başladı. "Tayfalara buraya ilk yerleşenlerden söz ettiğin zaman ne olacağını biliyor muydun?"

"Evet, Doktor Sheffield."

"O halde neden yaptın?"

y

"Çünkü bir dakika daha kaybetmeden hepimizin Junior'u terk etmemiz çok önemliydi. Tayfalara söylemek, bizi gezegenden en

çabuk kurtaracak şeydi."

Sheffield bu cevabın izleyiciler üzerinde yaptığı kötü etkiyi gerçi fark etti ama, artık sezgileriyle gitmekten başka çaresi yoktu. Bir de... tabii psikolog olarak bildiği bir şey daha vardı. Mark da, başka Mnemonikler de, ancak özel bir bilgiye sahiplerse bu kadar sakin davranabilirlerdi. Özellikle düşmanca tutumlar kar

şısında. Ne de olsa, özel bilgilere sahip olmak işiydi onların.

Sordu. "Junior'dan ayrılmak neden »nemliydi, Mark?"

. Mark hiç duraklamadı. Kendini seyreden bilim adamlarına doğru baktı. "Çünkü ilk yerleşenleri öldüren şeyin ne olduğunu biliyorum. Bizi de öldürmesi yalnızca zaman meselesiydi. Hatta şimdiden geç kalmış olabiliriz. Şu anda ölüyor olabiliriz. Hepimiz, her birimiz, şimdiden ölü sayılabiliriz."

Sheffield seyircilerden mırıltıların yükselip sonra dinmesini bekledi, Çaptan bile şoka kapılmış, 'T ' çekicini vuramamıştı. Cimon'm yüzündeki gülümseme de çok hafiflemiş, hemen hemen yok olmaya yaklaşmıştı.

Bir an için Sheffield'in gözünde Mark'm bildiği şeyin ne olduğundan daha fazla önem taşıyan nokta, çocuğun o bilgiyi kendi başına kullanıp harekete geçmesi oldu. Daha önce de olmuştu. Mark geminin seyir defterini de kendi kafasında geliştirdiği bir kuram üzerine aramış, okumuştu. Sheffield çocuktaki bir eğilimi o anda ciddiye almadığı için büyük pişmanlık duyuyordu.

Konuştuğu zaman sesi çok karanlıktı. "Neden bu konuyu bana danışmadın, Mark?"

Delikanlı bir an kekeler gibi oldu. "Bana inanmazdınız. Bu nedenle de, bana engel olmamanız için size vurmak zorunda kaldım. Hiçbiri inanmazdı bana. Hepsi nefret ediyordu benden."

"Neden nefret ettiklerini düşünüyorsun?"

"Doktor Rodriguez olayını hatırlıyor musunuz?"

"O çok eski bir olay. Ötekilerin seninle bir tartışmaları olmadı."

"Doktor Cimon'un bana bakışı belli ediyordu. Doktor Fawkes de beni patlatıcıyla vurmaya kalkıştı."

"Ne?" Sheffield olduğu yerde döndü, duruşma resmiyetini unutuverdi. "Hey, Fawkes, onu vurmaya çalıştın mı sen?"

Fawkes ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Herkes dönmüş, ona bakıyordu. "Ben ormandayken arkamdan sinsi sinsi yaklaştı," diye konuştu. "Hayvan sandım, tedbir aldım. O olduğunu anlayınca silahı indirdim."

Sheffield, Mark'a döndü. "Doğru mu Mark?"

Mark suratını yine astı. "Eh... Doktor Vernadsky'ye topladığı bilgileri görmek istediğimi söyledim, bana sakın benden önce yayınlama dedi. Benim dürüst olmadığımı ima etti."

"Dünya aşkına! Ben şaka yaptım yahu!" diye bir ses yükseldi izleyiciler arasından.

Sheffield çabucak, "Pekâlâ, Mark," dedi. "Bize güvenmedin, kendi başına eyleme geçmen gerektiğine inandın. Şimdi, Mark, adım adım gidelim. İlk yerleşenleri öldüren neydi sence?"

Mark, "belki Kâşif Makoyama'yı da öldürecekti," dedi. "Ama vakit kalmadı, adam iki ay sonra bir kazada öldü. Junior'la ilgili raporunu verdikten tam iki ay üç gün sonra. Bu yüzden hiç bilemeyeceğiz."

"Peki. Ama neden söz ediyorsun sen?"

Herkese bir sessizlik çöktü.

Mark çevresine bakındı, sonra, "Toz," dedi.

Bir gülüşme oldu, Mark'ın yanakları kızardı.

Sheffield, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Konuştuğu zaman sesi çok karanlıktı. "Neden bu konuyu bana danışmadın, Mark?"

Delikanlı bir an kekeler gibi oldu. "Bana inanmazdınız. Bu nedenle de, bana engel olmamanız için size vurmak zorunda kaldım. Hiçbiri inanmazdı bana. Hepsi nefret ediyordu benden."

"Neden nefret ettiklerini düşünüyorsun?"

"Doktor Rodriguez olayını hatırlıyor musunuz?"

"O çok eski bir olay. Ötekilerin seninle bir tartışmaları olmadı."

"Doktor Cimon'un bana bakışı belli ediyordu. Doktor Fawkes de beni patlatıcıyla vurmaya kalkıştı."

"Ne?" Sheffield olduğu yerde döndü, duruşma resmiyetini unutuverdi. "Hey, Fawkes, onu vurmaya çalıştın mı şen?"

Fawkes ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Herkes dönmüş, ona bakıyordu. "Ben ormandayken arkamdan sinsi sinsi yaklaştı," diye konuştu. "Hayvan sandım, tedbir aldım. O olduğunu anlayınca silahı indirdim."

;

Sheffield, Mark'a döndü. "Doğru mu Mark?"

Mark suratını yine astı. "Eh... Doktor Vernadsky'ye topladı

ğı bilgileri görmek istediğimi söyledim, bana sakın benden önce yayınlama dedi. Benim dürüst olmadığımı ima etti."

"Dünya aşkına! Ben şaka yaptım yahu!" diye bir ses yükseldi izleyiciler arasından.

Sheffield çabucak, "Pekâlâ, Mark," dedi. "Bize güvenmedin, kendi başına eyleme geçmen gerektiğine inandın. Şimdi, Mark, adım adım gidelim. İlk yerleşenleri öldüren neydi sence?"

Mark, "belki Kâşif Makoyama'yı da öldürecekti," dedi.

"Ama vakit kalmadı, adam İki ay sonra bir kazada öldü. Junior'la ilgili raporunu verdikten tam iki ay üç gün sonra. Bu yüzden hiç bilemeyeceğiz."

"Peki. Ama neden söz ediyorsun sen?"

Herkese bir sessizlik çöktü. ,

Mark çevresine bakındı, sonra, "Toz," dedi.

Bir gülüşme oldu, Mark'ın yanakları kızardı.

Sheffield, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Toz! Havadaki tozlar! İçinde berilyum var. Doktor Vernadsky'ye sorun."

Vernadsky ayağa kalktı, kendine yol açıp öne doğru ilerledi. "Neler oluyor burada?"

"Elbette," dedi Mark. "Bana gösterdiğiniz listede vardı. Berilyum gezegen kabuğunda çok fazla. Demek birazı da toz halinde havada dolaşıyor olabilir."

Sheffield, "Berilyum varsa ne olmuş?" dedi. "Lütfen izin ver de soruları ben sorayım, Vernadsky."

"Berilyum zehirlenmesi, başka ne olacak! İnsan berilyum tozunu solursa, akciğerlerde bir daha iyileşmeyen *granulomata*lar oluşuyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Her neyse, sonunda soluk almak güçleşiyor ve ölüyorsunuz."

Yeni bir ses yükselip uğultuların arasında kendini belli etti. "Sen neden söz ediyorsun? Doktor değilsin ki!" Bu da Novee idi.

"Biliyorum," dedi Mark içtenlikle. "Ama bir zamanlar zehirlerle ilgili çok eski bir kitap okumuştum. O kadar eski bir kitaptı ki, sayfaları kâğıtlar üzerine basılmıştı. Kütüphanedeydi. Bir yenilik olduğu için o tür kitapları taramıştım."

"Pekâlâ, ne okudun?" dedi Novee. "Bana anlatabilir misin?"

Mark'ın çenesi havaya kalktı. "Size tekrarlayabilirim. Kelime kelime. 'Benzen iyonik radyusa sahip çeşitli metalik iyonların herhangi biri vücutta şaşılacak kadar çeşitli enzimatik reaksiyonlar doğurur. Bunlar arasında magnezyum, manganez, çinko, demir, kobalt ve nikel iyonlarıyla daha başkaları sayılabilir. Bunlara karşılık berilyum iyonu, yine benzer yüke ve boyutlara sahip olduğu halde, inhibitor (kısıtlayıcı) olarak rol oynar. Ciğerler içeriye giren berilyumu asla atmadıklarına göre, çeşitli metabolik rahatsızlıklar başlar. Bunlar çok ciddi hastalıklara dönüşebilir. Bazı berilyum tuzlarının tozunu solumak ölüme yol açabilir. Bu tür olayların örnekleri görülmüştür. Bilinen bir vakada ölüm önlenememiştir. Belirtilerin başlaması yavaştır. Bazan berilyum tozunun solunmasından üç yıl sonra bile başlayabilir. Prognoz iyi değildir."

"Toz! Havadaki tozlar! İçinde berilyum var. Doktor Vernadsky'ye sorun."

Vemadsky ayağa kalktı, kendine yol açıp öne doğru ilerledi.

"Neler oluyor burada?"

"Elbette," dedi Mark. "Bana gösterdiğiniz listede vardı. Berilyum gezegen kabuğunda çok fazla. Demek birazı da toz halinde havada dolaşıyor olabilir."

Sheffield, "Berilyum varsa ne olmuş?" dedi. "Lütfen izin ver de soruları ben sorayım, Vernadsky."

"Berilyum zehirlenmesi, başka ne olacak! İnsan berilyum tozunu solursa, akciğerlerde bir daha iyileşmeyen ***granulomata\m***

oluşuyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Her neyse, sonunda soluk almak güçleşiyor ve ölüyorsunuz."

Yeni bir ses yükselip uğultuların arasında kendini bejli etti.

"Sen neden söz ediyorsun? Döktör değilsin ki!" Bu da Novee idi.

"Biliyorum," dedi Mark içtenlikle. "Ama bir zamanlar zehirlerle ilgili çok eski bir kitap okumuştum. O kadar eski bir kitaptı ki, sayfalan kâğıtlar üzerine basılmıştı. Kütüphanedeydi. Bir yenilik olduğu için o tür kitaplan taramıştım."

"Pekâlâ, ne okudun?" dedi Novee'M'Bana anlatabilir misin?"

Mark'm çenesi havaya kalktı. "Size tekrarlayabilirim. Kelime kelime. 'Benzen iyonik radyusa sahip çeşitli metalik iyonların herhangi biri

vücutta şaşılacak kadar çeşitli enzimatik reaksiyonlar doğurur. Bunlar arasında magnezyum, manganez, çinko, demir, kobalt ve nikel iyonlarıyla daha başkaları sayılabilir. Bunlara karşılık berilyum iyonu, yine benzer yüke ve boyutlara sahip olduğu ¡halde, inhibitor (kısıtlayıcı) olarak rol oynar. Ciğerler içeriye giren berilyumu asla atmadıklarına göre, çeşitli metabolik rahatsızlıklar başlar. Bunlar çok ciddi hastalıklara dönüşebilir. Bazı berilyum tuzlarının tozunu solumak ölüme yol açabilir.

Bu tür olayların örnekleri görülmüştür. Bilinen bir vakada ölüm önlenememiştir. Belirtilerin başlaması yavaştır. Bazan berilyum tozunun solunmasından üç yıl sonra bile başlayabilir. Prognoz iyi değildir."

Kaptan telaşta öne doğru eğildi. "Nedir bunlar, Novee? Söyledikleri anlam taşıyor mu?"

Novee, "Doğru mu, değil mi, bilemem ama, söylediklerinde hiçbir saçmalık yok," dedi.

Sheffield kesin bir sesle, "Yani berilyumun zehirli olup olmadığım bilmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Novee. "Bu konuda hiçbir şey okumadım. Vaka falan da çıkmadı karşıma."

"Berilyum herhangi bir yerde kullanılır mı?" Sheffield bu sefer Vernadsky'ye dönmüştü. "Biliyor musun?"

Vernadsky derin bir şaşkınlık içinde, "Hayır," dedi. "Lanet olsun, aklıma kullanıldığı bir tek yer bile gelmiyor. Bakın, bir şey var ama. Atom gücünün ilk günlerinde, büyük ham uranyum yığınlarında nötron detektörü olarak kullanılırdı. Yanında parafin ve grafitle birlikte. Bundan hemen hemen eminim."

"Ama artık kullanılmıyor, öyle mi?" dedi Sheffield.

"Hayır."

Bir elektronik uzmanı, birden atıldı. "Galiba berilyum-çinko kaplamalar ilk flöresan ışıklarda kullanılıyormuş. Öyle bir şeyler duymuştum gibime geliyor."

"Orada da artık kullanılmıyor ha?" dedi Sheffield.

"Hayır."

Sheffield o zaman izleyicilere döndü. "Peki, o halde dinleyin hepiniz. Bir kere Mark'ın ezberden okuduğu her şey doğrudur. Kitapta kesinlikle öyle yazıyordur. Bence berilyum zehirli. Normal hayatta önemi yok, çünkü topraktaki berilyum çok az. İnsanlar berilyumu konsantre hale getirip nükleer işinde, ya da floresanlarda falan kullanmaya kalktıkları zaman, alaşım halinde bile kullansalar, zehirli etkileriyle karşılaşmışlar ve onu kullanmaktan vazgeçip yerine başka bir madde aramışlar.

"Bulmuşlar, sonra da berilyumu unutmuşlar. Zamanla zehirli olduğunu bile unutmuşlar. Sonra biz berilyumu fazla bir gezegen bulmuşuz, adına Junior demişiz ve başımıza gelenin ne olduğunu anlayamamışız."

Kaptan telaşta öne doğru eğildi. "Nedir bunlar, Novee? Söyledikleri anlam taşıyor mu?"

Novee, "Doğru mu, değil mi, bilemem ama, söylediklerinde hiçbir saçmalık yok," dedi.

Sheffield kesin bir sesle, "Yani berilyumun zehirli olup olmadığım bilmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Novee. "Bu konuda hiçbir şey okumadım. Vaka falan da çıkmadı karşıma."

"Berilyum herhangi bir yerde kullanılır mı?" Sheffield bu sefer Vernadsky'ye dönmüştü. "Biliyor musun?"

Vernadsky derin bir şaşkınlık içinde, "Hayır," dedi. "Lanet olsun, aklıma kullanıldığı bir tek yer bile gelmiyor. Bakın, bir şey var ama. Atom gücünün ilk günlerinde, büyük ham uranyum yı

ğınlarında nötron detektörü olarak kullanılırdı. Yanında parafin ve grafitle birlikte. Bundan hemen hemen eminim."

"Ama artık kullanılmıyor, öyle mi?" dedi Sheffield.

"Hayır."

Bir elektronik uzmanı, birden atıldı. "Galiba berilyum-çinko kaplamalar ilk flöresan ışıklarda kullanılıyormuş. Öyle bir şeyler duymuştum gibime geliyor."

"Orada da artık kullanılmıyor ha?" dedi Sheffield.

"Hayır."

Sheffield o zaman izleyicilere döndü. "Peki, o halde dinleyin hepiniz. Bir kere Mark'ın ezberden okuduğu her şey doğrudur.

Kitapta kesinlikle öyle yazıyordur. Bence berilyum zehirli. Normal hayatta önemi yok, çünkü topraktaki berilyum çok az. İnsanlar berilyumu konsantre hale getirip nükleer işinde, ya da flo-resanlarda falan kullanmaya kalktıkları zaman, alaşım halinde bile kullansalar, zehirli etkileriyle karşılaşmışlar ve onu kullanmaktan vazgeçip yerine başkâ bir madde aramışlar.

"Bulmuşlar, sonra da berilyumu unutmuşlar. Zamanla zehirli olduğunu bile unutmuşlar. Sonra biz berilyumu fazla bir gezegen bulmuşuz, adına Junior demişiz ve başımıza gelenin ne olduğunu anlayamamışız."

Cimon hiç dinlemiyor gibiydi. Alçak sesle, "Prognoz iyi değil, ne demek?" diye sordu.

Novee dalgın dalgın, "Eğer berilyum tozu aldınsa iyileşemeyeceksin demek," dedi.

Cimon koltuğunun arkasına küt diye yaslandı, dudaklarını çiğnemeye koyuldu.

Novee, Mark'a, "Herhalde berilyum zehirlenmesinin ilk belirtileri..." diye bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, Mark hemen cevap verdi.

"Size tüm listeyi verebilirim. Kelimelerini anlamıyorum ama..."

"Belirtiler arasında *dyspnea* da var mıydı?"

"Evet."

Novee içini çekti, "Bence son hızla dünyaya gidip tıbbi gözlem altma yatalım," dedi.

Cimon pek zayıf bir sesle, "Eğer iyileşemeyeceksek, yararı ne?" deyiverdi.

Novee ona cesaret verdi. "Tıp bilimi, kitapların kâğıt üzerine basıldığı günlerden bu yana çok ilerledi. Hem belki biz henüz öldürücü dozu almamış olabiliriz. İlk yerleşenler bu gezegende bir yıldan fazla yaşamışlar. Hem de o tozlarla sürekli yüz yüze oldukları halde. Biz yalnızca bir ay kaldık... Mark Annunucio'nun çabuk davranması sayesinde, belki vaktinde kurtulduk."

Fawkes pek mutsuz bir sesle bağırdı. "Uzay aşkına, Kaptan, şu salondan çık da gemiyi son hızla Dünya'ya götür."

Duruşmanın sonu böylece noktalanmış oldu. Sheffield'le Mark salondan ilk çıkanlar arasındaydı.

Koltuğundan son kıpırdanan Cimon oldu. Kıpırdandığı zaman da hareketleri çoktan ölmüş bir adam gibi cansızdı.

*

Lagrange Sistemi, uzaklarda kalmış bir ışık yığınının silik yıldızları arasında gözden kaybolmuştu.

Sheffield o ışık yığınına bakıp konuştu. "Ne güzel bir geze-

Cimon hiç dinlemiyor gibiydi. Alçak sesle, "Prognoz iyi de

ğil, ne demek?" diye sordu.

Novee dalgın dalgın, "Eğer berilyum tozu aldmsa iyileşemeyeceksin demek," dedi.

Cimon koltuğunun arkasına küt diye yaslandı, dudaklarını çiğnemeye koyuldu.

Novee, Mark'a, "Herhalde berilyum zehirlenmesinin ilk belirtileri..." diye bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, Mark hemen cevap verdi.

"Size tüm listeyi verebilirim. Kelimelerini anlamıyorum ama..."

"Belirtiler arasında ***dyspnea*** da var mıydı?"

"Evet."

Novee içini çekti, "Bence son hızla dünyaya gidip tıbbi gözlem altma yatalım," dedi.

Cimon pek zayıf bir sesle, "Eğer iyileşemeyeceksek, yararı ne?" deyiverdi.

Novee ona cesaret verdi. "Tıp bilimi, kitapların kâğıt üzerine basıldığı günlerden bu yana çok ilerledi. Hem belki biz henüz öldürücü dozu almamış olabiliriz. İlk yerleşenler bu gezegende bir yıldan fazla yaşamışlar. Hem de o tozlarla sürekli yüz yüze oldukları halde.. Biz yalnızca bir ay kaldık... Mark Annunu-cio'nun çabuk davranması sayesinde, belki vaktinde kurtulduk."

Fawkes pek mutsuz bir sesle bağırdı. "Uzay aşkına, Kaptan, şu salondan çık da gemiyi son hızla Dünya'ya götür."

Duruşmanın sonu böylece noktalanmış oldu. Sheffield'le Mark salondan ilk çıkanlar arasındaydı.

Koltuğundan sou kıpırdanan Cimon oldu. Kıpırdandığı zaman da hareketleri çoktan ölmüş bir adam gibi cansızdı.

*

Lagrangc Sistemi, uzaklarda kalmış bir ışık yığınının silik yıldızları arasında gözden kaybolmuştu.

Sheffield o ışık yığınına bakıp konuştu. "Ne güzel bir geze

gendi!" dedi, içini çekti. "Eh, umalım ki yaşarız. Ne olursa olsun, hükümet bundan böyle berilyumu yüksek gezegenlere karşı gözünü açık tutar. İnsanoğlunu bir daha bu tür 'Enayi Tuzağı' yere vurmaz bari."

Mark bu idealizme karşılık vermedi. Duruşma sona ermiş, heyecanı da birlikte götürmüştü. Gözlerinde yaşlar vardı. Tek düşündüğü, belki de ölmek üzere olduğuydu. Eğer ölürse, evrenin o kadar çok ve çeşitli sırrını öğrenmeden gitmiş olacaktı ki...

gendi!" dedi, içini çekti. "Eh, umalım ki yaşarız. Ne olurun ol,sıiii, hükümet bundan böyle berilyumu yüksek gezegenlere karşı gö zünü açık tutar. İnsanoğlunu bir daha bu tür 'Enayi Tuzağı' yere vurmaz bari."

Mark bu idealizme karşılık vermedi. Duruşma sona ermiş, heyecanı da birlikte götürmüştü. Gözlerinde yaşlar vardı. Tek düşündüğü, belki de ölmek üzere olduğuydu. Eğer ölürse, evrenin o kadar çok ve çeşitli sırrım öğrenmeden gitmiş olacaktı ki...

parken, aslında kendi adının ölümsüzlüğünü hazırlıyor olabileceği pek aklına gelmemiş sayılmazdı.

Kırmızı süngü ağacı vardı bir kere. Kocaman kırmızı çiçekleri, böceğe benzer yaratıkları çekiyor, sonra bu böcekler çiçeğin içinde ağlar örüyordu. Derken Fawkes'in anlayamadığı bir işaretle, ağacın tüm çiçekleri bir gece içinde beyaz, pırıl pırıl birer tohum uzatıyorlardı. Bu tohumlar süngü gibi, boyları elli altmış santim kadar oluyordu. Her çiçek apansız süngü takmaya karar vermiş gibi.

Ertesi gün çiçek döllenmiş oluyor, taç yaprakları o tohumun çevresine kapanıyor, ağları, böcekleri de hep içine alıyordu. Kâşif Makoyama buna Süngü Ağacı diye isim takmıştı ama Fawkes o ismi değiştirip *Migrania Fawkesii* yapacak ataklığı göstermişti.

Ağaçların bir tek ortak yönü vardı. Keresteleri inanılmayacak kadar sertti hepsinin. Bunun sırrını çözmek için selüloz molekülünü incelemek biokimyacının, bu kadar sık dokulu kütükten suyun nasıl emilebildiğini incelemek de biyoloğun göreviydi. Fawkes'un tecrübeyle bildiği yalnızca o çiçeklerin çekildiği zaman parçalandığı, sapların zar zor büküldüğü, ama asla kopmadığıydı. Cebindeki çakı bir tek başarılı çizik atamadan körelmişti bile.

İlk yerleşenler burayı temizleyip kendilerine alan açmak için besbelli ağaçları kökten çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Dünya ile karşılaştırıldığında, bu ormanlarda hemen hiç hayvan yok demek mümkündü. Belki buzul ikliminden oluyordu bu. Fawkes bilemezdi.

Böceğe benzer canlılar iki kanatlıydı. Kanatlar tüylüydü. Çırparken ses çıkmıyordu. Böceklerden hiçbiri de kan emen tür değildi.

Hayvanlara ilişkin tek tecrübeleri, kamp üzerinde birdenbire beliren kocaman bir uçan yaratık olmuştu. Hayvanın vücut biçimini ancak çekilen fotoğraflardan anlayabilmişlerdi. Çünkü hayvan, herhalde merak duymuş olacak ki, çadırların üzerine sık sık iniş yapmış, ama bunu korkunç bir hızla yapmış, çıplak gözle biçimi fark edilmemişti.

parken, aslında kendi adının ölümsüzlüğünü hazırlıyor olabilece

ği pek akima gelmemiş sayılmazdı.

Kırmızı süngü ağacı vardı bir kere. Kocaman kırmızı çiçekleri, böceğe benzer yaratıkları çekiyor, sonra bu böcekler çiçeğin içinde ağlar örüyordu. Derken Fawkes'm anlayamadığı bir işaretle, ağacın tüm çiçekleri bir gece içinde beyaz, pırıl pırıl birer tohum uzatıyorlardı. Bu tohumlar süngü gibi, boylan elli altmış

santim kadar oluyordu. Her çiçek apansız süngü takmaya karar vermiş gibi.

Ertesi gün çiçek döllenmiş oluyor, taç yaprakları o tohumun çevresine kapanıyor, ağları, böcekleri de hep içine alıyordu. Kâ

şif Makoyama buna Süngü Ağacı diye isim takmıştı ama Fawkes o ismi değiştirip ***Migrania Fawkesii*** yapacak ataklığı göstermişti.

Ağaçların bir tek ortak yönü vardı. Keresteleri inanılmayacak kadar sertti hepsinin. Bunun sırrım çözmek için selüloz molekülünü incelemek biokitnyacının, bu kadar sık dokulu kütükten suyun nasıl emilebildiğini incelemek de biyologun göreviydi.

Fawkes'un tecrübeyle bildiği yalnızca o çiçeklerin çekildiği zaman parçalandığı, sapların zar zor büküldüğü, ama asla kopma-dığıydı. Cebindeki çakı bir tek başarılı çizik atamadan körelmişti bile.

İlk yerleşenler burayı temizleyip kendilerine alan açmak için besbelli ağaçları kökten çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Dünya ile karşılaştırıldığında, bu ormanlarda hemen hiç hayvan yok demek mümkündü. Belki buzul ikliminden oluyordu bu. Fawkes

bilemezdi.

Böceğe benzer canlılar iki kanatlıydı. Kanatlar tüylüydü.

Çırparken ses çıkmıyordu. Böceklerden hiçbiri de kan emen tür değildi.

Hayvanlara ilişkin tek tecrübeleri, kamp üzerinde birdenbire beliren kocaman bir uçan yaratık olmuştu. Hayvanın vücut bi

çimini ancak çekilen fotoğraflardan anlayabilmişlerdi. Çünkü hayvan, herhalde merak duymuş olacak ki, çadırların üzerine sık sık iniş yapmış, ama bunu korkunç bir hızla yapmış, çıplak gözle biçimi fark edilmemişti.

Marslılar, F: 12

Isaac Asimov

MARSLILAR

MARSLILAR, Asimov'un Amerika'daki McCarthycilik dönemi sırasında yazılmış bir öyküden adını almıştır. Konusu gezegenlerarası serüvenlere atılan insanları ve başka canlı yaratıkları içermektedir.
Öykülerin ikisi, başka dünyalardan yeryüzüne ulaşan yaratıklarla ilgilidir.
Kitabın tüm olarak ilginç ve eğlendirici bir yanı da, Asimov'un yüzyıllar sonrasının hayali konumu içinde bugünün insanlarını ve kurumlarını eleştirmesidir. İnsanı, alışageldiğimiz düzeninden soyutlayıp bambaşka bir düzen içinde

ortaya koyunca, daha iyi tanımak
mümkün olmaktadır bu sayede...

3.
BASKI

Table of Contents

MARS YOLU..... .....
GENÇLİK..... ..... .
DERİNLERDE..... 95
ENAYİ TUZAĞI..... ....
121